

ב"ה

זכרון זאת

הוא החיבור השני מהשלשה חיבורים הקדושים אשר חיבר בוצינא קדישא חסידא ופרישא אספקלריא המאירה דמטמרין גלין ליה והוא גלה עם קתא ומסתר את חידושי תורה ורזן דאורייתא תעלומות חכמה מעשי ידי איש אלקים קדוש ונורא ארי שבחבורה שר התורה אדונינו מורינו ורבינו מו"ה יעקב יצחק הלוי הירווין זצלה"ה מק"ק לובלין יע"א.

הג' ספרים של רבה"ק מלובלין זי"ע ועכ"י נדפסו כמ"פ בדפוסים שונים ומחמת נדל חבת הקודש ירוב המשתוקקים להנות מנועם זיום ספו תמו ואינם בנמצא ע"כ נתעוררנו לחזור ולחדש אורם וכמה מעלות בקודש באו כאן (א') דפוסים הראשונים היו מטושטשים מאד בכמה ובמה מקומות כידוע ואנחנו כעת לא חסנו על רוב ההוצאות והשתדלנו והתאמצנו לחזור ולחדשם על נייר יפה ובאותיות מאירות ומוהירות (ב') הספר הראשון "זאת זכרון" לא סדרו רבינו המחבר הקדוש זצ"ל על סדר הפרשיות ואנחנו יראני לגשת אל הקודש ולעשות שונים בנך הספר לסדרו על סדר הפרשיות ואמנם לתועלת בני אשר משתוקקים להנות מרבה"ק של רבה"ק בכל שבוע ושבוע על הפרשה של השבוע עשינו מפתח ערוך על סדר הפרשיות למען יוכל כאו"א למצוא מבוקשו (ג') הוספנו בכל הג' ספרים לקושים יקרים מרבני רבה"ק המחבר המובאים בספרי תלמודיו הקדושי בשמו ז"ע ועכ"י (ד') סדרנו תלדות וסיפורים מהגה"ק המחבר זצ"ל ותלמודיו הקדושים זי"ע וזכות המחבר הקדוש זצ"ל יעמוד לנו ולבני שנושע ונפקד בפקודת ישועה ורחמים בב"א.

הובא לבה"ד בהוצאת והשתדלות האחים מו"ה יהודה אריה קליין נ"י ואחיו מו"ה משה קליין נ"י בני הרבני הנגיד החסיד מו"ה חיים יעקב קליין נ"י מעיר מונקאטש יע"א וגיסם מו"ה יעקב וויב נ"י בן הרבני הנגיד החסיד מו"ה ישכר בעריש וויב נ"י מעיר סאטמאר תצ"ו

מינהאמש

ביגרת אשרי הבחר ותקרב ישכון הצ"יך לפיק.

ה ס כ מ ו ת

מכבוד המלך הגדול הגאון הרב הגדול פאר הדור מפלגת
הזמן נזר ישראל מיצר מיצורים יקרים מקיד
ועניו המפורסם בכל קלוי מצל לשמח ולתהלה
כו' כקש"ת מוה"ר חיים אליעזר נ"י וואקס,
הגאנדיק קאל"ש וכעת נעיר ווארשא.

כבוד הרבני המכיר מו"ה יהודא לייביש
נ"י נכד"ג מונק, כולם להעלות על
מכנח הדפוס כפרי דברי אמת, זכרון זאת
וזאת זכרון מאיש חלקים קדוש הוא רב
ישראל ופרשיו חסדקלריה המעירה עמודא
דנכסול רבן של ישראל כקש"ת מו"ה יעקב
יצחק זנוק"ל מלוצלין הנקרא נפי כל רבי
מלוצלין, וציקש ממני ליחן לו הסכמה על
הדפוס אף שאין מקום להסכמה על כפרים
קדושים באלה, אך למלאות נקשתו ולצקש
מאמינו שלא ישיגו גבולו

הנני נא עס"ח יום כ"ט למזי רמ"ג
לפ"ק ווארשא.

נאום חיים אליעזר וואקס אנד"ק קאל"ש
וכעת נעיר ווארשא.

מכבוד המלך הגדול הגאון הרב הגדול פאר הדור מפלגת
הזמן נזר ישראל מיצר מיצורים יקרים מקיד
ועניו המפורסם בכל קלוי מצל לשמח ולתהלה
כו' כקש"ת מוה"ר חיים אליעזר נ"י וואקס,
הגאנדיק קאל"ש וכעת נעיר ווארשא.

הנה צהיות פה עיר ווארשא בא לפני הרב
המופלא המכיר וצקי המכיר המפורסם
מוה"ר דוד נכד"ג מונק, כולם להעלות על
מכנח הדפוס כפרי דברי אמת, זכרון זאת
וזאת זכרון מאיש חלקים קדוש הוא רב
ישראל ופרשיו חסדקלריה המעירה עמודא
דנכסול רבן של ישראל כקש"ת מו"ה יעקב
יצחק זנוק"ל מלוצלין הנקרא נפי כל רבי
מלוצלין, וציקש ממני ליחן לו הסכמה על
הדפוס אף שאין מקום להסכמה על כפרים
קדושים באלה, אך למלאות נקשתו ולצקש
מאמינו שלא ישיגו גבולו

נאום יעקב ארי' מופ"ק ראדזימין.

ה ה ד מ ה

אנכי לסי אנכי אשר מה נכבד היום צבגלות נגלות לנו אור נח ומלכות צביר
 הוא צחקס. תעלומות חכמה אשר הים ספין עמון זה חשפים שנס. ולא
 זכינו לאור צאור כחיס ספר זכרון זאת ממזן זקני סקדוש צינא קדישא אים
 סאלקיס סמפרסם צפי כל צסם רבינו **רבי מלובלין** זקלס"כ. וכבר נודע דרכו
 בקידש בספריו סקדושים אשר כבר ילאו לעולמים. אשר צסמם סמס נודעים. סראשון
זאת זכרון וסעלישי דברי אמת. וזכו סספר סקדוש הוא סעמוד סחיונין אשר
 פי קדשו נקצבו צסם **זכרון זאת ספר שני**. מה אדבר ומה אמלל ומה אסיף
 לסלל אח אשר כבר צחצחות מסולל. און צפי מלס לו דומיס חסלס ומה גס כי
 כל צדיקיס וגדולי קדושי דורנו סס חלמיוי חלמיוי. וסגני נותן שצח וחסלס לסשי"ח
 על כל סטיצ כי גמלני לסיוח ממזכי סרביס לסציו ספר סקדוש סכ"ל לביס"ד. אשר
 מסר לי אבי יומי סכ"ס"ק סהיס לו מירושח אביו סקדוש ז"ל. וחלח לדעח כי כחצ
 ידו סקדושה בספרו זה סקדיש צכמס מקומח משונס מלד. ונמלל צנשינו סקדוש
 חסרון סניכר אשר מגידל סחלסצות לא סביט על סלסן כלל צעת סכחיצה רק על
 סמכוון סקדוש. וכל זאת ירלחי לשלוח ידי לכגיס צרצרו סקדושים כי לשון חגמים
 מרפא. אך צאיזה מקימות ססחסרון ניכר סוספחי איזס חיבוח וסגרחי סחצס כזה []
 או צסיפו צלוח סעעוח :

גם קרוב לס"ק סספר נמלל כמו ארבעס עליס מחסנסגוחיו סקדושים וצכס דצרים
 נפלחיס מלחני מלד. ונעחיק ג"כ לוח צלות כי דצרים עומדים צרומו סל
 עליס. אך מה סלל יוכלחי להעחיק מחמח עשפים סכחצ כחצחי אללו חסר. אך
 זאת סוספחי מדעחי ויגעחי סרצס צזה לסדר סספר סקדוש על סדר ספרשיוח
 למען אשר צנקל יוכל סמעין למלוא מציקסי. וסמכחי צזס על מלמרס ז"ל עשס
 לך סימנים צחורס :

וזאת לדעח סכבל מקוס אשר ימלל צזס סספר איזס חיבוח אשר סס צשני חלחי
 לבנס כזה () הוא מה שצח צרעחו סקדושה צעת סכחיצה ולא צשנח קודש
 עשס לו מדור צפני עלמי, כן כחוצ צכחצ ידו סקדוש צפי חשח :
והנני נוחן סודלס לשעצב ומחפלל על לסצח כי חפץ ד' צירי ילחיס וזכות אל"ז
 סרצ סמחצר סקדוש זקלס"ס יגן עלי שסשי"ח יצרך אחי וחח אבי מורי
 שימי' עס כל צ"צ ועס כל ציח ישראל ויזכס להצין ולססכיל לשמוע ללמוד וללמד
 לשמור ולעשות ולקייס ויסיס סי' אלסי עמי כאשר סי' עס אצוחי. ואזכס לגדל צניס
 וצני צניס עוסקיס צחורכ וצמלוח צמיי אריכח ומזוני רויחח וצריוח גיפח אמן :

דצרי סמוילא לאור וסמציח לציח סרפיס ציגיכר רצכ מלד צכל סלפסרות.
 היום יום סי' ל"ג צעומר

למצ"י בא יבא הגואל לציון במהרה ובימינו לפ"ק פס למאז :

סק' דוד צמסור"ר **משולם זושע** כלוי סודוויץ נכד סרצ סמחצר סקדוש זקלס"ס
 חונס פס ק"ק סכ"ל. (סכנסוח ישרוח כבר נדפס צספר דברי אמת)

דוא"ל ונשאר נייר חלק נציג כאן ליקוטים יקרים מרבח"ק המהבר זצ"ל
שהובאו בספרי תלמודיו הקדושים בשמו דקדוש זצ"ל :

במה"ק יש"מ פ' וישלח [ר"ס קטינחי] שמעתי ממורי כנ"ק מלובלין במאמר ר"י
[סיפס דמ"ט פ"ב] לא תהני פנוס דאיכא אנא דלכאורה אם תחשיב
פנאז לפניו אין לך גאות גדולה מזו אך יוצן פנ"מ בפ"י בפסוק [תכלים כ"ב] כי
לא בזה ולא שיקץ פנוס פני דר"ל אפי' מי שסוף באמת פני בדעת אם יודע
ומכיר חסרונו ופ"י הוא מקטין פנאז גם זה חשוב בפניו ית' ויש לו תואר פנו
וז"ש כי לא בזה וגו' פנוס ר"ל השפלות של הפני אפי' אם הוא באמת פני
בדעתו כנ"ל וזה מאמר ר"י דאמר לא תהני בדעתא פנוס דאיכא אנא ר"ל אף
שנסיב חסרונותי בזה לי הפנוס כי איך יתגאה איש כמוני מלא חסרונות פכ"ז
גם זה פנוס מקרי פכד"ק :

במה"ק הפל"מ [פ' ויקהל] שמעתי מהרבי מלובלין נכנ"מ שהקשה נאמר [ש' חשא'] ויתאבלו
ולא שחו איש עדיו פליו ואח"כ אמר למשה ופחה סורד עדיך מפליך
ואמר הפ"י ויתאבלו שה"י פלבים ולא שחו שמו אל לבם לשמוח אשר איש עדיו
פליו שחס הכתרים ולכן נפגשו בופחה סורד עדיך מפליך פ"כ דפח"ח :

במה"ק חורח שמעון [פ' וישלח] בשם מו"ר הסכ"ק מלובלין זל"ס"ה אם יבא
פשו אל המחנה האחת וסכסו ח"ו היינו המחשבה וכו' המחנה הנשאר
היינו סדיבור לפיכך כי המחשבה מופדת יותר להקלקל ח"ו מהדיבור וק"ל :
שם פ' יתרו כמ"ש מורי הס"ק מלובלין ז"ע ופכ"י פל כפ' ואל פטר חשוב פ"י
קודם שאתה רוצה לבוא לבחי' פטר כמו שבי' אאפ"ה שאמר ואנכי פטר
ואפר לריך אתה לשוב מקודם פכ"ל :

שם בליקוטי חסידים סירני ד' דרך בשם רב"ק מלובלין ז"ע ופכ"י כי אחז"ל
הדבק במדותיו מה הוא רחום אף אתה רחום וכו' ולזה כהשלל דספ"ה סורני
ד' דרך כדי לידע איך להדבק במדותיו וכן :

במה"ק יש"מ פ' וירא ד"ה ויקח חמאס וחלב וזן סבקר וכו' שאלנו מורי ס"י
וק' מהר"י מלובלין זל"ס"ה מ"ט לא נז' במוס"ק בסעודה המלאכים דגיס
וכן ויחזק יעקב בשר ובדרז"ל מזכר בשר ודגים והשכחתי לפי שפיקר הסעודה ה"י
להפלות נתיבות ולחקן גלגולים וסנה אי' בכתבי הארז"ל דרוז לדיקים מגולגלים
בדגים וסייג ודאי לדיקי קטנים אבל כלדיקים הגדולים א"ל לשום חיקון ואז בימי
אברהם ל"ה רק כלדיקים הגדולים הנזכרים בחורש וקלס"י מאד ואמר שמשום זה
לא מזכר ג"כ בסעודה שלמה דגים לפי שאז ה"י סיסרף במילואם ואיש חתם גפנו
היינו שבי' הכל נשמות חדשות וסבן זה ודפח"ח :

במה"ק אגרי"פ אות אי' פרשה פקב וסי' אם שכות תשנה וכו' שמעתי מכבוד
אדמו"ר מריש"ז זק"ל אומרו וסי' אם שכת לשון שמחה רז"ל דוקא
אם יסי' לו ח"ו שמחה מזו אשר תשנה פ"י נאמר הפיודותי בכם היום כי אבד
וכי אכל אם תחפצ פ"י כעוב וסלח וסלח לקבל פדחו ויורס לסס דרכי הששו' ברו"ר.

לכחש, ולשון להחכים להמשיך שפע חכמה וכוונת שכוונת ומלאה הארץ דעה אחת ה' כמים לים מכסים, זה קאי על קדושתו ית', והנה שפע קדושתו להחברות כבוד שמים יכולים להמשיך בגלוי כמו כי אין יכול להיות שום קטרוג על זה כי הכל עבדיך ומי שאינו רוצה שיתרבה כבוד שמים הוא מורד בו ית', ע"כ אין שום קטרוג על זה גם אם הוא בגלוי, משא"כ שפע גשמייות לפעמים צריך דוקא להכניע לכה שלא חסיי קטרוג על זה, וזה להמשיך למי שרוצה יאמין הדבר לשון ותלפננו, וזה י"ל למען יתלפן ידידיך שיחללי העולם מכל שפלות ורע ותעלם שיסיון ידידיך, הושיע ימין, פ"י כמו למימינים זה פ"י כשפע מקריה, ועניי גם צענין גשמייות, וע"כ אומר הדבר בהכניע במלך אחת, ועניי, ומה שאומר ידריס י"ל על ששמש הולך אל דרום בכל יום וסובב אל צפון וצדדו האור מאיר ביום בגלוי, וזה ימין ה' פשוטה בגלוי לקבל שבים, והנה כחצו על ממולח פסוק קודם כי צריך האדם שני דברים אחד לגרום נחת רוח לפניו ית' וא' לראות שחסיס נפשו מפיסרס ולהחזק בו ית' שחסיס עבודתו רצונו לפניו ית' וזה פסוק קודם הוא על השלמת רצונו כדאיתא בספר שערי קדוש שזה נקרא קדוש מי שכל כוונתו להשלים רצונו וזה י"ל ימין ה' עושה חיל גירס להחכים אחת העולם להמשיך שפע קדושתו ית' ונשים ונפלאות להרבות כבודו ולהמשיך שפע קדושתו והאצתו ויראחו ב"ה ללבוש ב"ה להיות לבושותו שיקרא יחד אלוקים לבנות ישראל, וזה עושה חיל, וגם מופיל סימין ה' רוממה להחזק הצדיק פ"י בצורה ב"ה, וזה רוממה שיחזומם ויחזק

בתיב ימין ה' עושה חיל ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל, דהנה איתא ימיו פשוטה לקבל שבים, וכן כחצו למען יתלפן ידידיך הושיע ימין ועניי, דהנה כחצו אורך ימים בימינו וצמחלה עושר וכבוד, ופירשו רז"ל למימינים זה כ"ו, דהנה כל העולמות נבראו בחורס וכל החורס הוא שמוחיו וכל האור נחלש צמחורס אור, והנה מי שרוצה להמשיך שפע רוחניות וגשמייות יכול להמשיך הכל ע"ד החורס, והנה השפע הקדוש רוחניות ודאי, הוא הפיקר וסוף שפע קדושתו והאצתו ויראחו ית' וחכמה ושכל גדול לרצונו ית', וככל נכלל בחכמה שיהא חיות וכוונת שכוונת כחכמה חז"ל צפניי וסוף שורש כל הנבראים כמו שכוונת כולם בחכמה עשה זה הוא הפיקר כמו סימין שסוף הפיקר לאדם ויד שמאל מפלס יד דהנה כידוע, כן שפע רוחניות הוא הפיקר וסימין, והגשמייות השמאליות, וזה למימינים זה שנימים זה לימין להשפיע על ידם שפע רוחניות, ולמשמאלים זה שנוטה זה להשפיע על ידם שפע גשמייות, יכולים כן, וזה אורך ימים שהוא דבקו ית' כי כחצו וירא חלקי אחת האור כי טוב וטוב הוא החורס, כידוע, אין טוב אלא חורס וכחצו ויקרא אלוקים לאור יום ומי שהוא צדיקות גדול במדריגה עליונה הוה לו אורך ימים שהימים שלו חרוכים, וזה למימינים זה, ולמשמאלים זה עושר וכבוד ולזה צריך אפשר לומר במזרח אל ב"ה שמאחו זה לי בלא ישוב דעתי כ"א בשפע שבה מאחו ית' הרוצה להחכים ידריס פ"י להמשיך שפע חכמה כ"ו כי כל שפע רוחניות נכלל בחכמה, כי לכאורה חמ"י, הוה לומר לחכם וכן

ויתדבק יותר בסבורא צ"ה ויומסר יותר משפלות אחר שפוטל הצדיק במשיכה סימין לשמות חיל לקרב את העולם לו יח' ומופיל גם כן להצדיק גופו להסחרום מכל שפלות. וגם ימין כ' עושה חיל, יכולים להמשיך על ידו טפס גשמיים כמו שכתוב כחי ופיאם ידי עשה לי את החיל, הכוונה על זרכות של פניני פוס"ז ג"כ יכולים להמשיך פי"ד הסודר שבא מימינו את דת :

ג'ה מלא חן, הסה לריך האדם להשגיח לראונו יח' פנינא פקוחא חמיד ובסכנא, וזה מיקרי נון פירושו דג פנינא פקוחא כדאי' צוהר נשא ויש נון כפופה הוא כנ"ל שהצדיק משיגה אליו יח' לראונו וחרד חמיד על עבודתו אך בחכמה וכמו שכתוב אל הצדק הרבה למע חשומם שלא יבוא מזה מרס שחורס ח"ו וזה נח נון כפופה וחי' חכמה גם ר"ח חיות פי"ד זה (זה) [כ' ט"ל זוכה] להשגחה פנינא פקוחא המרומז צנו"ן שפופה הספספות מפילא לחבא וחכמה ממנו יחצי' להאדם וזה ונה מלא חן כו', וכן נמי לריך האדם לסיוח מנדד שניס מפניו נמי מרומז צנון כפופה פנינא פקוחא, בזה מחקן פגס הברית שנקרא רע פי"ד מה שסוף פר וילמוד חורס שנקרא מוצ, וגם יסיה עוב לכל סיפיד סרע (וזה נח לשון כייחא וזה י"ל אלס חולדות נח אלס פסל את הראשונים שאינם מוסיקים לו פניו ראשונים, כי אינו אחוז מעשה אבות צידיו, וכן נמי אין לריך להאדם הראשונים ולברית ראשונים כי מעצמו נמי לדיק, וי"ל אלס חולדות נח כג"ל נח שמשיג נשמה חי' מרומז צריה נח וכן נמי כדאיחא צמד' נייחא לו כייחא לעולם כי ממשיך שפע

לעולם ממילא כרוחניות מוצר דרך עליו כדאיחא צוהר המחפלה על פרנסה הוא צרה מהימנא דעל ידו ישחכח דרכאין ככולא עלמין דהשפע סיורר מלמעלה למשל פרנסה ודאי לחם איני יורד כאן כראון ולמעט מחגלים ומחפצה ונעשה מזונות כדאיחא צוהר צמן, וסנה הצדיק עליון יותר מהמון עם ובשרשו השפע מוצר כרוחניות וצא לו אור קדושתו יח' וזה נייחא לו ונייחא לעולם, וכן לאבות ולבנים כי האבות הם עליונים ומוצר השפע דרך עליהם וצא להבנים וכן לעליונים וחמחומים, איש לדיק הוא איש ואדון על זה על מי שרואה שיהיה לדיק, וגם חמים פי' אין צא לו גאוס מזה שיקרא צמל מוס, סיה בדורותיו פי' מעלה נילאות מעולמית שיהיה צונס יחבדך וסחריבן ומעלה הוא לעולם התיקון לסיוח מהם דורות, וזה סיה בדורותיו, את האלקים החסלק נח, דהנה נח לשון כייחא לריך לסיוח כייח וזה כעסן וכן ספרושים כנ"ל ומזה צא למדרגות כנ"ל, וקאמר את האלקים החסלק את הוא חמיד דבוק צה', נח פי"ד זה צא נמי ממילא לסיוח נח. (ויולד נח כו' פרשונו על בני חיי ומזיני) :

פרשת נח

ויולד נח שלשה בנים כו'. י"ל בקיצור גדול דהנה בזכות שבת יש נח להמשיך בני חיי ומזיני שסס שירש של העולם, וכמו שפי סרצ ר"מ אלשיך על צא שבה צא מנוח, חיות העולם וזה י"ל ויולד נח הוא השבה מנוח, שלשה בנים לסיוח להנקראים בנים שלשה מיני השפעות כנ"ל שלא שייך סמול של האין כ"א

הוא ז"ל דהנה נברא כל הגשמות וכל היותם וחיותם הוא הקדושה המליונה והוא השבח מרכז האמצעי כידוע. וזה מה הים העולם חסר מנוחה כו', וזה ז"ל דהנה הצמיח על צריחת העולם כנ"ל, עוד כל ימי הארץ כו' ואמר לא, פ"י אם לא יחיה בן ישבתי, פ"י יקיימו מלוא שבת כחקנה יחוקן הכל בעזרת אל ית' :

ובדרך הזה פירשנו עוד בעזר משרי על לנים פחים בדרך פקש שומר נפשו ירחק מהם, וז"ל בן ינים פחים, פ"י בעת שראוי ומוצ ליות לנים הוא פחים כידוע לשון פחמים חמים או לסיפק נמי יש לפרש הוא בדרך פקש שומר נפשו לשון וינפש, פ"י השימר השבת ירחק מהם כי פ"ד השבת יחוקן הכל כנ"ל :

עשה לך חנה פ"י גפר כו', דהנה חפלה וחורה מגינה ומללי בין בעידנה דמסיק בה ובין בעידנה דלא עסיק בה, והנה כדיבורים מגינים על האדם בהם שבה ממנו (וכמו נקבה חסידה גבר כי גם דיבור הוא נקבה כי מקבל מה חפץ לדבר וזה עשה לך חנה לשון חובה ומלת פ"י גופר לשון פלס וכמו שפ"י בזוכר על לא חשחית את פלס לשון פילס הכדיק כוונת פלס, וכן פ"י על האדם כן השדה בן, וזה פ"י גופר פלס לזה הוא ההצמח לו ית' לשון גפרית ואש, קנים חפשה את החיבה, לשון קן נפוד להיות הדיבורים קן להקדושה, וכפרת אוחס מצית ומצחוק, לשון כפרה וחשובה, וזה אשר חפשה אוחס, זה הוא ית' נקרא בן, זה אלי. שלש מאות אמה אורך החיבה שחראם שחאחיק הדיין שחפשה מסדין רחמים, וכן

כ"א לישראל, וסם חלויים במזלות החתונים, ולנו אמר ית' מאוחות השמים אל תחתו כו' וכדא"י נמי במדרש לך לך וזה שלשה צנים, ומפרש מה הם, את שם דהנה שמתחי מהרצ המגיד מזלמשיו שיחיה כי השם של האדם הוא לבוש לחיות שלו וזהו את שם הוא חיי, ואת חם הוא צני, וכדאיתא בזוהר מתחממין באישון קדישין וזה את חם, ואת יפת הוא מזוני ופוער, כדאיתא על יפות תואר כשהשובע בעולם הצריות נראה יפות זו לזו וזה את יפת :

חוב ס' לכל כו', וז"ל ורחמיו כמו דרחמים קמלא, פ"י ואוסביו הם על כל מעשיו מושלים, ויש להם כח להמשיך כל השפעות ולבטל כל הגזירות, ופ"י גם זה מה שמוצ ס' לכל כי רחמיו הם אוסביו יש להם מרחויו לרחם על הכל, וזה מוצ ס' לכל ורחמיו כו' :

עוד כל ימי הארץ זרע וקציר כו', יש לדקדק מאי לשון עוד כאלו הים זמן העבר מן העולם יוחר מלסבא שייך לשון עוד וזה אינו, וז"ל דהנה שינוי הזמנים דסינוי בזמן הראוי להיות קור את הוא חום או לסיפוך חלילה גורמים חולאים על רשעים ר"ל, והנה סקב"ה הצמיח בצבועה שלא לחרוב העולם כמו שכתוב לא אוסף כו' ואמר עוד נוסף על זה אעשה שלא יהי שום שינוי בזמנים ולא תהיה אפילו שום חולאים להעולם, וזה עוד פ"י נוסף על השבועה כנ"ל יסיו כל ימי הארץ כו', אך זה ס' בלא שבועה, וז"ל עוד בסיפא דקרא בדרך הלגה לא ישבתי דהנה איתא במוה"רם אלשיך ז"ל על מה הים העולם חסר מנוחה בל שבת בל מנוחה, פ"י

וכן חלקים במילוי וי"ד גימ' ברחמים, נמלא נפש מאלקים רחמים וגימ' שלם מאוח, וזה אמה לשון וחשלה אה אמה לשון זרע, וחמשים אמה רחבה, פי"ד בינה שיש בה חמשים שפרים וכמו שפירשנו הנקרא מי על של מקבל נקרא ד' לשון דלות כי אין לו מעלמו, והנה פי"ד חכמה מבין ויודע נמלא כי הבינה מקבלת מהחכמה והחכמה מרומז בוי"ד כי הוא החחלה מהנעלם וראש כל אוח הוא וי"ד וכן לחימא ברמיזא ורמז הפין מרומז ביו"ד, וכן כחיצ כולם בחכמה פשוט הוא החחלה מאין יש והוא אוח הקטן יוחר הוא וי"ד וכשמקבל בינה הנקרא דלח נפש ה. ראשונה אך באמה היא למעלה וכלול מפשרה פי"ב בן ארבעים לבינה וכשמקבל היוד כמו שאיחא הן בחכמה וחכם בבינה נקרא מי והוא נקרא רחובים הסהר כי הוא קדמה לעולם ואין בו כ"כ זמאס כי מולם חסד יבנה והשפועה קדמה לעולם וזה מבינה כמו שכחוב יבין ושז ורפא לו וזה וחמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתו קאי על חז"ד שכולל כ"א מפשרה ומרומז במגדל הפורה באויר ה"ל לשון לימוד שהוא פי"ד שכל שמרומז בחז"ד, וכן יש לומר פי"ד שורש האבות אהבה ויראה ולפאר ליוצרו שמרומז בשלשה, אהר חפשה לחיבה, לשון אהרים אור, ואל אמה חכלנה מלמעלה לסיוח למעלה עד האחדות גמור, ופחה החיבה בצד חסיה, לסיוח נפחה לצד פי"ד שפע לעולם ליסונו פי"ד, כמו בבינה נהנים ממנו פי"ד הפחה שנכנסים לחוכו זה לסיוח בצד, והפיקר לסיוח לו ית', וזה ואל אמה חכלנה מלמעלה חחחים גשים ושלשים חפשים, פי"ד חיקון ימחשבה ודיבורים ומפשים ואני הנני

מביא בו וסקמוחי אה צריתי אהך בו, י"ל רמז על פחד אלה שנים שפחד הקבים לחדש בהם אה עולמו יסיה רק מים וזה וצאח אל החיבה אהה ואשחק בו ומכל סחי כי כל אשר מפורשו וחי אהו, וכן י"ל צנה גופי כל אשר נשמרו למיניהם היו מפורשו:

עוד כל ימי הארץ זרע וקציר בו, י"ל כלשון עוד דקודם לכן נשבע ית' שלא לשחת הארץ כמו מבול עוד, אח"כ אמר עוד נוסף על זה יסיה כל ימי הארץ זרע וקציר קין וחורף קור וחום לא ישבחו שלא לסיוח שינוי אור, והנה כחיצ לנים פחים בדרך עקש שומר נפשו ירחק מהם, ידוע פי' החוספות וי"ל עוד דהנה פי' לפיל על פסוק (משליך קרחו כפחים) הנוחן שלג כלמר בו, דהנה דוד ביקש רחמים וסוביחם לארץ לאש וצדד ושלג וכו' וסיה כפעם י"ל כדי שיוכל האדם ליקח לו אוחן דברים צפה שצריך לו גם לא פי"ד חפלה, כי הארץ נתן לבני אדם ודאי קאי על חולדות הארץ כמו שאמר חז"ל באן לאחר ברכה, וזה מבטן מי ילא הקרה, פי' ממחשבה כצדק הנקרא מי ילא הקרה צפה שצריך לעפול כדי שלא חסיה שינוי האויר שלא חזיק וזה לנים פחים בו, דהנה ודאי צפה שזמן של החום לא מזיק החום אדרבה עוז בן, וכמו שכחוב ממגד חבואח שמש וכן חירגא דיומי מסי כי תלאש בגלגל חמה כידוע, אך בזמן שראוי לסיוח קור ודאי לא עוז לסיוח אז חמימות כי הוא שינוי האויר וזה לנים פחים צפה של לנים אה הם פחים שרבי זה הוא בדרך עקש, אבל שומר נפשו ירחק מהם כי יגזור שחסיס לנים ויפשה בן בו, וזה עוד כל ימי הארץ נוסף על השבועה שחסיס

שחסיס כל ימי הארץ זרע כו' קור וחוס
 כו' כל אחד בזמנו לא יסבותו כדי
 שחסיס אפילו בריותו הוגף בעולם נוסף
 על שלא חסיד השתחסה. וי"ל לא יסבותו
 בדרך הלכה. לא. פי' אם לא כן הוא,
 אם יש סיבות, יסבותו, יחזיקו שבת ממילא
 יחזקו הכל שחסי' בדרך הראוי להיות:
זאת קשתי נחתי בענין כו', וי"ל דהנה
 בלא הכריק יש זכות על העולם
 כי יאר לב האדם רע מנעוריו, אך מיקר
 הסריות העולם הים בצביל הכריק כמו
 שאמרו רז"ל כל העולם כולו לא נברא
 אלא לזוהר לזה ועל ידו חלילה יש
 קטרוגו הלא גם הוא הים לו יאסיר וסוף
 עוב. אך פי"ד זה יש לו כח להסתכל
 על העולם ממ"נ. והנה הכריק צריך
 להיות נכנע קבל וקיס וזה ענין. וקשה
 לשון הפסל, כן שמעתי בשם הרב המגיד
 מראוונא זל"ה על ותשע באותן קשתה
 וזה אם קשתי נחתי בענין וי"ל כן קשה
 שמגין עליו כמו קשה לדורכים. וזה
 ויחסי לאות ברית ביני ובין הארץ הוא
 החומרים שלא חזיק להעולם ושלא
 יתיאשו מלשטיב מפשיה פי"ד הארץ
 הוא חומרים וכמו אפילו מלכים שנפלו
 שנחלקו כי הלא הוא צדיק וכן
 גמי לבקש רחמים עליהם. וזה ביני
 ובין הארץ:

פרשת לך לך

במדבר שמצא רש"י ז"ל ואפשר לגוי
 גדול זה שאומרים אלסי אברהם
 כו' יכול יסיו חותמין בכלם ה"ל וסיה
 ברכה כך חותמין ולא בזה, והנה אברהם
 אבינו פי"ה נקרא אב המון גוים, וי"ל
 דהנה ירש מדה חסד ואברהם, והנה

פירשנו שאותה א"ל פי"ה עבד אוחו
 יח' באברהם ויחזק בפחד ויעקב בשמים
 לפאר ליוצרו שותפאר זו. וי"ל למה
 חדש יחזק ולא סיה לו די במדרגה אביו
 וכי חזיק את אביו למגרע וממנו, אך
 האמת יורש דרכו שאברהם אביו פירש
 הוא מדה חסד וגורם אברהם לו יח',
 והנה ודאי הראשון הוא יראה ובושה
 זה קודם לכל, והנה א"ל ג"כ פחד את
 הבורא ז"ה וחיבק שסתחיל להחזק בו
 יח' בבושה מלפניו בלא לו שפע קדושתו
 יח' משורשו וכל מה שסתדבק יותר בלא
 לו שפע אור משורשו יותר וסוף אברהם
 ולא הים יכול לפחד מגדול האברהם כ"ל
 שלא יבא לו ח"ו מעט יראה פי"ב פי"ד
 אברהם גימתי אחד בו יח' נפתחו לו
 שפרי חכמה ושיגי מרומותו יח' הרבה
 עד אין קץ וגחירא עוד יראה שרוממות
 פי"ד חכמתו יח', וזה חלקותו של א"ל
 פי"ה, ויחזק אביו פי"ה ג"כ ראה לעבוד
 אוחו יח' באברהם וחיבק שסתדבק בו
 בבושה בלא לו שפע משורשו שסיה מדה
 הפחד וכל מה שסתדבק יותר בלא לו
 יותר פחד ולא הים יכול לעבוד מפחד,
 אך מפני שלא ימנו מעבודת שמים
 ומלשכחו פי"ד פחדו הגדול נפתחו לו
 שפרי צינה ושיגי גדול חסדו יח' וגרם
 לו גם אברהם וזה שופר אילו של יחזק
 חוקפו של יחזק וסוף גירם לו עבודתו
 ונקרא חלקותו. ויעקב אביו שורשו
 מדה ממוצת דעה לפאר ליוצרו מכל
 הני"ל פי"ב יעקב אביו פי"ה דהוא יושב
 אוסלים תפארת הוא חזיר וסומק זה
 הוא תפארת לאדם ויש בו אברהם ויראסי
 והנה בסתדבקו בו יח' בבושה דהוא
 תחלה לכל בלא לו שפע אורו יח'
 מחסד ופחד אברהם ופחד צינה, והנה
 לאברהם

לאהבה לר"ך שפרי חכמה לספחה לו כ"ל ולפחד שפרי בינה כ"ל, וכיון שבאים לו ביחד לר"ך לספחה לו שפר הדעת הסולל ח"צ כי פ"ד חכמה ובינה יודעים ונקרא זה אלקותו כי בזה יש בו חרוויסו ביחד לבוא בינה לבין חסדו נגד מדת הספח לסמחיק ונגד האהבה שפרי חכמה. וי"ל עוד כי יפקד אבינו פ"ס עבד בכחפארות שיחפאר בו יח' וחסיד לו יח' נחם רוח חלס הדבר לו יח' פ"כ יש לו נחלס בלי מלרים כפ' השפרי אורס משא"כ אהבה תלוי בו שהוא אוהב וכן פחד יש לו פחד פ"כ תלוי מעט בספולס כי פולס חסד יבנה וד"ל, משא"כ יפקד אפ"כ, וזה ואלקי יפקד, וידוע כי זה הוא פץ חיים כי הוא דבוק בפץ חיים מסלך ח"ק שנה (גופא דמלכא כביכול), והנה השם, שם האדם הוא לבוש של החיות כן שמעתי מהרצ המגיד רבי יחיאל שוח"י לאו"י, ומוצן למצין כגוונא דלפילא משמותיו יח' וסוף שורשו פץ החיים, וזה ואגדלס שמך זה שאומרים ואלקי יפקד יכול יהיו חוסמין בכלם ח"ל והיה ברכה כו', דכנה החסידים של האדם הוא סימן עליו ועל דיוקנו של אדם וכדאיתא בזכר על פסוק שמיני כחוסם וכן כאן. דכנה כ"ל שראיתי זה בספר הישר של ר"ח ז"ל אם ירצה האדם לנסות בעלמו הא"ך ה"א מחזיק בצבדות שמים ישחוק ויחזיקו מם שחפץ ומחאוס אם משחוקק לסיות טוב או לפעול ראונו יח' הוא מוב, ומכ"ש אם מחאוס לסיות אך עוב לישראל ויחי כבוד שמים וכיוצא בזה, ויש אדם שחשוקתו הוא לאכילס ושחי' וכיוצא בזה לכבוד המדומס ומכ"ש מי שמחאוס לעצירס חלילס, ודאי בפה

שאדם רעב ואמא מחאוס האדם לאכילס ושחי', כ"ל בסחם אם מחאוס לגשמיות אז לר"ך חיקון כי פיקר הוא באהבה מם שהוא אוהב, וזה (א' ה"ס אצרכס ויירש אם הארץ, פ"י אם האהבה הוא א' במדת אצרכס הוא נוהל אם הארץ וזה הוא החסידים הדיוקן של אלקותו של אדם וסמין לו, ולזה לר"ך ג"כ סייעתא דשמיא, וזה כך חוסמין ולא בזה :

עוד במדרש כל סירא מסי נעשה מלך אצרכס נחירא שנאמר פחם ידעתי כי ירא אלקים אהם ונאמר אל עמק שום הוא עמק המלך, ואף משם רבינו שנחירא ונעשה מלך שנאמר ויחי בישורון מלך, ולכאורה תמוס מאי גס, אך כנס שמעתי מפס קדוש רבינו הרצ המגיד מראוונא רבי ר' צפר שנאמר באריכות, וחוכן הדברים שלמס המלך פ"ס אמר אמרתי לחכמה וסוף רחוקס ממני דייקא, כי פ"ד סיראס יכול להשיג פנוס וצא מחכמה עליונה כי חכמה מאין חמלא ומלך לר"ך להחכסג בגדלות כי מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, וזה רחוקס ממני, משא"כ אדם אחר יכול להשיג גס חכמה עליונה, סיוולא מזה לפינונו כי מלך לר"ך לו מעט גדלות, וידוע כי גדול שנאמר במשס מאשר נאמר באצרכס שהוא אמר ואנכי עפר ואפר ומשרע"ס אמר ונחנו מם ס"א שאי אפשר לו לסיות מלך, אך בשביל סיראס זכס ונעשה מלך (ואפשר פ"ד זה לפרס ויחי בישורון מלך בסחאסא ראשי פס יחד שבטי ישראל ואז אין לר"ך גדלות כי אין ממדן אם סוף כלל, [זה ה"ס נחוב על הגליון בסוף סדף, וזה י"ל ומוחר האדם מן הצרכס אין סיכול להמשיך מאין וד"ק] :

יש לדקדק מאי וילך אצרכם כאשר דבר אליו ה' יאמר בקינור וילך אצרכם, וגם לוט מאן דכר שמים, ויל בקינור כי כבר כ"ל כחוצ בספר הראשון פ"י פרטע זו וסיס דרכס, פ"י כל סדבוק צך יסיס מחצרך כאלו אחס דרכס ואצרכס מצרכך גם אשר לא יסיו דבוקי צך ונוסף על זה ומקללך אאור, כי גם סדין יסכים עמך לעובדך לספיל דיין על שונאריך לסנאחק, ועל זה אמר וילך אצרכם, לא סיס צשביל סצטחס כנ"ל כלל וכלל ח"ו שסיס אללו שוס כאלו סיס לו צמר פ"יד זה וזה וילך אצרכם כאשר דבר אליו ה', דבר לשון קשות שסיס רק כוונתו לעשות רצונו יח' ונא לשוס פנים צשביל סעובות, וזס כאשר דבר אליו ה', כאלו דבר אליו אס עשס ודאי לא סיס לו פני' כ"א לשמים כן גם עחס וילך אחו צוס כולל כל סצטחות סנ"ל שאמר לא מצעי' סצטחות לעובס לצד נחקיימו אפילו מס שיורר קשס לכיות סדין עמו לעובדו וחסדו גם זה נחקייס, וזס וילך אחו לוט לשון לעותא כמו שאמר לו יח' ומקללך אאור :

ואברם בן חמש שנים כו'. דכנס כי כחלים ציד גבור בן בני סנעורי'. ויל שרחוק לסיות אדם ניצל לגמרי משוס חטאות סנעורים, אך פ"יד מס שמושס חשוכס נפשים סצירות זכיות וסנס זכיות נקראים בניס כמו שאמרו רז"ל פיקר תולדותיסן של לדיקים מפשים טובים, וזס כחלים ציד גבור בן בני סנעורים, שמושס מחטאות נעורים זכיות, יש לו כח גדול שמוציא יקר מוולל כפי חסיס, לצטל גזרות, כדאיחס בגמרא וסנס סצירות מרומז צשנים כמו סכחוב אס יסיו חטאיכס כשנים כו', וזס ואצרכם בן

חמש שנים לשון וחמש אס ארץ מצרים וכן וחמשים עלו בני ישראל כי ס' מזוין מצצירות סדס צמקציו או מגלגול סעצור וכנ"ל וצצעים שנים סוס סמדות סחיקן לו וסס שצט מדות וסחחרט על מס שסיס לריך או שגרס למעלס לעובס סעולס, פ"י אס אדס מחקן מדת סחסד שלו מיראס שלא יאסוב מס טאין לאסוב כ"א מס שראוי לאסוב, גורס לסאיר מדת חסד למעס וכיוצא צוס :

אמר נא אחותי אס כו'. וכן ולאצרכם סטיצ צעצורס ויס לו נאן וצקר כו', וראשון אינו מובן לומר כן כדי שיימצ לו צעצורס וכן צשני סיס לכחוצ סטיצ צעצורס ויחן לו מסו ויס לו משמט ססכצס סיס דבר אחר, וי"ל דכנס שמעתי אומרים צשס רבי ר' מלך שיחי' לאו"ט מסאוכל ינא מאכל ממס שסאדס אוכל פ"יד זס ינא מאכל, וסצנחי סדבר כי סנס אמרו רז"ל צגמרא צחמשס דצרים סנשמש דומס ליוארנו צ"ס וסנס כחצ אוכלו רעים קאי על חיר וגרון וסנס כחצ וסחפנג על ס' ויחן לך משאלות לצך. ויל פשוט דכנס סצא לעסר מסייעין לו, וסנס יש אדס סרוצס לעורר צאכילתו סיחוד של אוכלו רעים דסיינו כמו שסאדס צאכילתו זן אח כל גיפו שסוס מולס קטן כן יתעורר למעלס לימשך שפט מזוני מאחו יח' דרך סעולס סנק' חיר וגרון לכל סעולמות סנקראים סכל ציחד מולס וצחפנגו שלו לסיות לו יח' חפנגו מזס שימשך שפט מזונות טובים כי יח' חפץ חסד סוא, וזס אז חפנגו על ס' פ"י צשביל ס' לימשך פ"י שפט מסמקור לסקינאי של יו"ד וממנו ליו"ד ומיו"ד לס' כו' לנו, וזס על ס' ויחן לך משאלות לצך יחן

לך כח לזכר שיפעל משאלות לנך כדי
 שחפשה ראונו יח' כי הבא לפעם
 מסויימין לו כנ"ל ומפרש זה פונג שבת ח"ח
 נקרא שבת וכל אדם בשבת (יש לו דין
 חזר וסנס כחזר לזאת יקרא אשש כי
 מאיש לוקחם זאת. הוא יח' נקרא איש
 איש מלחמה פ"כ כנסת ישראל נקראת
 אשש וכ"י נקרא שורשנו כולל כל ישראל
 הוא כנ"י. וסנס אמר לשם אמרי נא
 אחותי את פוי שתחזיק אותך בכ"י לעורר
 למעלה בפנינו סן בשארך ובסיוך כנ"ל
 שאני נוחן לך לבוא פי"ד זה ממנו יח'
 לכנ"י. וסנס אש הוא בעקום כנ"י
 נקראת אחותי כי הכל חלק ממנו יח',
 זה למען ייטב לו בצבור, שאהיה פי"ד
 זה עיב כדי שאהיה יכול לעורר ראונו
 יח' כנ"ל, וגם בגשמיות וחיותה נפשי
 בגללך שבתא גם לי בפנין גשמיות שמרומי
 בנפש בגללך וכנ"ל, ולזה ולאברם הפיב
 בצבור שיהיה טוב זה עיקר הכנס
 וממילא גם זה ויהיה לי הפניני גשמיות
 סכחוצים במקרא ג"כ :

על פסוק וחזר ח' מעולם ועד פולם
 על יראיו כו'. במדרש ויחן לו
 מעשר מכל איני יודע מי נחן למי סוי
 אומר סקצ"ה נחן לאברם אות משמו
 ח' מכסא סכוד, זה לריך ביאור, אך
 סנס פירשנו על נשבע ח' ולא ינחם
 אהם כסן לעולם על דברתי מלכי דק
 דסנס אמרו שהקדים שם ברכות פד
 לרצו ולריך נעם עליו, אך סנס ידוע
 פולם חסד יבנס, כי סנס לריך לפרש
 מאי לשון אל עליון כי פולם חסד יבנס
 ויש מקור חסד שלו יח' שורש מציאות
 הפולם כי חפץ חסד הוא ורכה שם
 לקשר את א"ל פ"ה בשורש חסד
 ולסיוח הכל א' להקשר במקור חסד

וכמו סכחוצ חסד לאברם במקור
 סחסד, וזה צורך אברם לאל עליון
 סחסד עליון וצורך אל עליון מסמקור
 וכמו סכחוצ אשש כי חזרוע וילדס זכר
 פ"כ סחפורר ממעס למעלה ואמר אשר
 מגן לריך בידך שלא יחפשמ סחסד
 לשונאיו סס פודדי כוכבים חלילס וחס
 ופעל כן ויחן לו יח' מעשר מכל שם
 אל מעשר מיש מאין הוא אל, וסנס
 פולם חסד יבנס פ"כ ח' כי פולם
 נברא בסי. וזה י"ל וחסד ח' הוא מקור
 סחסד שורש סוי' הוא נוצר חסד שית'
 נוצר ומלפס לעשות חסד פ"כ סמציא
 ספולמות וזה וחסד ח' מפולם ועד
 פולם, פוי מפולם לפולי על יראיו פוי
 ללריך יראיו, וכמו שפירשנו על יראו את
 ח' קדושיו כי אין מחסיר ליראיו כי
 יכולים אפילו לסג' לראות קדושיו כי
 אין מחסיר לסס מלכשיג וזה על יראיו
 פי"ד זה בא לסס ג"כ שפס גשמיות
 ומזוני, וגם פושר אש בא לסס לסיוח
 יכולים לעשות דקס יופיל סוכית לבני
 בניס אך שלא יבא לרשעים וכמו בא"ל
 פ"ה אש סיס בא לישמעאל או לבני
 קפורס ח"ו לא סיס טוב ונייחא לו נזס
 אומר לשומרי בריחו ולזוכרי פקודיו
 לעשותם, סס ספוסקים בחורס פי"ד זה
 זוכרי פקידיו, וזה חתן אמם ליפקב
 חסד לאברסם, ומס שאמר מס חתן לי
 כוי סלא פיקר שגר הוא צפוס"ב, אך
 סנס סדבוק צפורשו יש לו פוס"ב וסוא
 ידע כי שורשו הוא חסד וסוא סחפשמס
 ואס לא סוס ליש זרע איך סוס ליש
 פוס"ב לסיוח דבוק צפירשו סחסד ואין
 על מי לסחפשמ ומסחסד סלמעלס נחפשמ
 כל ספולס וסוא לא כן וסאיך יש לו
 שורשו וק"ל :

שֶׁאֵין צָכָאן עֵיקַר קְיוּמוֹ עֵיקַר קְיוּמוֹ
 הוּא לְפִיכָּה, וְזֶה אָמַר דּוֹד הַמַּעֲשִׂים גַּר
 אֲנִי בְּאַרְצָה. עֵיקַר דִּירָתִי הוּא לְמַעַל
 עֵינֵי אֵל חֲסִיד מַמְנֵי מַלְאוּכָה הוּא
 דְּבִקְיָה וְכֵן חֹבֵת הַלְבָבוֹת שְׁאוֹנֵי יוֹדֵעַ
 בְּהֵם כִּי הַצּוֹרָא בִּי, וְזֶה ה' מִי יִגִּיד
 בְּאַסְלִיךְ, כִּי עוֹסֵף נִקְרָא אֲכִלֵי יֵה' כְּמוֹ
 הַנּוֹסֵם בְּדוֹק שְׁמִים וּמַחֲסֵם כְּאוֹסֵל
 לְשִׁבָּה וְזֶה מִי יִגִּיד יִחְזִיק עֲלָמוֹ לְגַר
 בְּאַסְלִיךְ חֲחָה הַשְּׁמִים, וְמִי יִשְׁכֹּן בְּסֵר
 קִדְשָׁהּ, עֵיקַר שְׁכִינוֹ הוּא בְּסֵר קִדְשָׁהּ
 הוּא עוֹלָם הַבָּיָה כְּדֹאִתָּהּ בְּזוֹרָה, וְקֹאֲמֵר
 מִי שְׁכֹחַ כֵּן יוֹכֵל לְסַמְשֵׁךְ לְהַעֲמֹל שְׁפֵט
 בְּנֵי חַיִּי וּמִזּוֹנִי, וְזֶה הוֹלֵךְ חַמִּים הוּא
 בְּנֵי לִקְוִים בְּהֵם מֵלֹא מִלֵּה, שְׁנֹאֲמֵר
 מֵלִים לְאַבְרָם אֲבִינוֹ עֵינֵי הַסֶּהֱלֵךְ לִפְנֵי
 וְהִים חַמִּים, וְזֶה הוֹלֵךְ חַמִּים, כְּמוֹ הוֹלֵךְ
 מִסֵּרָה אֵל הַסֵּרָה, וְפִעֵל לָדֵק, הוּא שְׁפֵט
 וּמִזּוֹנִי וְעוֹשֶׂה, עֵינֵי זֶה פִּעֵל לָדֵק, גִּירָם
 לְסִיּוֹת יוֹכִילִים לִיחֹן לָדֵקָה, וְדוֹבֵר אֲמֵת
 גִּיב לְשׁוֹן הוֹלֵכֶה, כְּמוֹ יִדְבֵּר עַמִּים, דּוֹבֵר
 אֲמֵת ה' אֵל אֲלֵנָה דְחִי, כְּמוֹ חֲחֹן אֲמֵת
 לִיעֲקֹב, וְיֹדֵעַ כִּי יַעֲקֹב הוּא עַץ חַיִּים.
 עֵינֵי הַרְוָה יַעֲקֹב בְּחִלּוֹם חַיִּין אֲחֻסְפוֹ
 לִי, אֵךְ הֵלֵךְ לֵזֶה לָרִיךְ מִדָּת אֵין, כְּמוֹ
 שְׁמַעְתִּי מִסֵּרָה אֵין הַאֲלֻקִּים רִי בְּסֵר
 מִרְאוֹנָהּ עַל אֵין מִזֵּל לִיִּשְׂרָאֵל מִי שְׁמַחֲזִיק
 עֲלָמוֹ לֵאמֹר יוֹכֵל לְסַמְשֵׁךְ דְּבָרִים הַחֲלוּשִׁים
 בְּמִזֵּל בְּנֵי חַיִּי וּמִזּוֹנִי, לִזֵּה קֹאֲמֵר בְּלִבּוֹ
 עֵינֵי מֵה שְׁמוֹאֵל בְּעֲלָמוֹ לְפַעְמִים שְׁנֵי
 לְבָבוֹת, נִפְשָׁה נִכְנַע וְשֶׁפֶל בְּעֲלָמוֹ כְּאֵין,
 יִסֵּם יוֹכֵל לְסַמְשֵׁךְ כִּנֵּל וְדוֹק:

כִּי הַמֶּלֶךְ בּוֹמֵה בְּנֵי וּבְחִסָּד עֲלִיוֹן בֵּל
 יוֹמֵה, דְּהִנֵּה כְּחִיב בְּזֹאֵה אֲנִי בּוֹמֵה,
 כְּבֵר כְּחִיב כִּי מִי שֵׁם לוֹ יִרְאֵה שְׁמִים
 אֲיוֹנוֹ מַחֲסִירָה מִשּׁוֹם עֵינִי, כִּי הוּא דְּבִקֵּה
 בְּמַלְכוּת שְׁמִים וְהוּא מוֹלֵךְ עַל הַכֵּל, כִּי
 מַלְכוּתוֹ

נִשְׁבַּע ה' וְלֹא יִנְחַם אֶחָד כֵּסֶן לְפִעוֹל
 כִּי, יֵל דְּהִנֵּה אֲיוֹתָהּ בְּשֵׁם
 שְׁאֲמֵר בְּרוּךְ אֲבָרָם לֹאֵל עֲלִיוֹן כִּי וּבְרוּךְ
 אֵל עֲלִיוֹן כִּי, וְלִרְיֵךְ טַעַם עַל קִדּוּשׁ
 עֲלִיוֹן לְמֵה בְּאֵמֶה הַקִּדּוּשׁ בְּרַכָּה הַסֵּבֵד
 לְבִרְכָתוֹ יֵה', אֵךְ כּוֹנֵחַ הִים יֵל כִּי
 יוֹדֵעַ אֶשֶׁם מִזְרַעַת חֲחֵלֶם יוֹלֵדֶת זִכְרָה.
 עֵינֵי אֲנוֹ אֲוֹמְרִים הַשְּׁכִינוֹ ה' אֲלֵיךְ וְנִשְׁבַּע
 וְהוּא יֵה' אֲוֹמֵר שְׁכִינוֹ אֲלֵי כִי, אֵךְ כִּיִּלֵּךְ
 יִחְקִימוֹ בִּי הַכְּחֻצִּים כִּי הוּא רוּחַ הַקִּדּוּשׁ
 וְכֵל הַיּוֹאֵל מִפִּי לֹא יִשְׁכַּח אֲלֵי רִיקָם כִּי
 כְּחִיב אֵךְ כֵּךְ אֲנוֹ מַחֲפִלִּים הַשְּׁכִינוֹ כֵּךְ
 בְּדֶרֶךְ שִׁסִּי נִקְרָא עַל שְׁמִנִי, וְזֶה הַשְּׁכִינוֹ
 ה' אֲלֵיךְ וְנִשְׁבַּע מַעֲלָמִי, עֵינֵי יַעֲזוֹר
 לְהַבְּאִים לְהַסֵּר עוֹר גְּדוֹל לְפַעוֹל נִסִּים
 וְנִפְלְאוֹת עֵינֵי יִחְקְרֻנוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֲסִבָּה
 הֵם כְּמוֹ בִּימֵי מִרְדֵּכִי וְאַחֲסֵר וְכִיּוֹאֵל
 בִּי, וְזֶה בְּרוּךְ אֲבָרָם יֵה' לוֹ הַשְּׁפֵטָה
 וּבְרַכָּה לֹאֵל עֲלִיוֹן שִׁסִּים יוֹכֵל לְעוֹרֵר
 מִי לֹאֵל עֲלִיוֹן עֵינֵי זֶה, וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיוֹן
 אֲשֶׁר מִגֵּן לָרִיךְ בִּידִיךְ, לְסִיּוֹת אֲוֹתוֹ
 הַשְּׁפֵטָה, כִּי יוֹדֵעַ שְׁהִים הִים רִמּוֹ לְגִיב
 יִמְגוֹב, וְכֵן יֵל בְּאֵמֶה גֵרָם שְׁנִשְׁבַּע לוֹ
 יֵה' בְּעַקְדָּה בְּרִיךְ אֲבָרָכֶךָ וְהִרְבֵּה כִּי
 וְיִירֵשׁ זֶרַעֲךָ אֶת שְׁעַר אֲיוֹבִיו, עַקֵּב עֵינֵי
 לְבָסוֹף, וְזֶה יֵל נִשְׁבַּע ה' עֵינֵי לְאַבְרָם
 וְלֹא יִנְחַם עֵינֵי לֹא יִסֵּם הַחֲסֵד, וְזֶה
 הוּא הַשְּׁבִיטָה מִפְּרֵשׁ מֵה שְׁנִשְׁבַּע אֶחָד
 כֵּסֶן לְפִעוֹל, עֵינֵי שֶׁר לְפִעוֹל כְּמוֹ וּבְנֵי
 דּוֹד כְּהִנִּים, עַל דְּבִרְתִּי מַלְכִי לָדֵק, כִּי
 הוּא הַחֲעוֹרֵר כֵּן בְּדִבּוּרָיו:

דִּי מִי יִגִּיד בְּאַסְלִיךְ וְמִי יִשְׁכֹּן בְּסֵר
 קִדְשָׁהּ הוֹלֵךְ חַמִּים כִּי, יֵל דְּהִנֵּה
 כְּחִיב גַּר אֲנִי בְּאַרְצָה אֵל חֲסִיד מַמְנֵי
 מַלְאוּכָה, וְזֶה טַעַם הוּא, אֵךְ יֵל דְּאִיתָּהּ
 בְּחֻבֵּה הַלְבָבוֹת קֵבֶל אֲחִי חֲנָאֵל הַגִּירָה
 בְּנֵי יֵהוֹשֻׁעַ, עֵינֵי שִׁיבּוֹר הַסֵּרָה הַאֲמֵת

מלכותו בכל משלה, וזה אומרו אם
 חננה עלי מחנה לא יירא לבי, כי יש
 לי יראתך, ע"כ אם הקום עלי מלחמה
 בזאת אני בוטח פי' בזאת שלא יירא
 לבי, כי יש לי יראתך, ופי' זאת לפי זה
 הוא היראה, כי קאי אמת שאמר לא
 יירא לבי, וזה בזאת, וכנס מי שיש לו
 יראת נוחן לו הבורא אהבה, וזה כי
 המלך בוטח בפי' מי שיש לו יראת
 הנקרא מלך כניל בוטח בפי' הוא
 האהבה שיצא לו פי"ד זה, ובחסד עליון
 כל ימותו, כי אהבה גימ' אחד הוא י"ג.
 פי"ד זה יכול לסמך י"ג מכילין דרחמי.
 ובכללם המזל החלויש בו בני חיי ומזוני
 וזה בחסד עליון הוא המזל מקור החסד
 הנקרא נזר חסד, שנוצר ושומר ומלפס
 לפשות חסד וסוף מקור הנדיבות העלמיות
 בן שמעתי צעם הרב הנ"ל, וזה בחסד
 עליון כל ימותו, פי' ופי' לו צנים צר
 כרעא דאבות, וזה כל ימותו רגלי, כי
 יסוד כרעא כראוי וכן מזוני, כי ממון
 של אדם מעמידין אותו על רגליו, וכן
 חיי כי גוף הוא רגל לנשמה, כי רק
 כסיף ורגלי הנשמה הם למטה כי פיקר
 הוא שורש למעלה:

פירשת וירא

וירא י"ל וירא אליו ולא הזכיר שמו.
 וכמה וכמה פעמים הזכיר שמו
 גרשם אפילו ללא צורך, וכאן ברחל
 הסדרה אומר סהם, וגם מה מפלס שלו
 פהס יוחר מקודם כמילס צריש לך לך
 גמי כחיב וירא סי' אל אצרכ, אך סנה
 כחיב בחלום אדבר בו, וכן בחלום
 חזיון לילס בחנומוח פני משכב בנפול
 חרדיתס על אנשים כו' אז יגלס אחזן

זכרון

וירא

זאת

יא

קדמם לעולם הוה יום שמיני מחתא לעילא, כי פולס חסד יצנס לאותיות צינס הקודם, וע"כ גם מילס גופו מעורר מה שקדמם לעולם, וממילא נוגע ומעורר ס"ג מכילין דרחמי (הנקי) זקן כי קודם לעולם ומס שקודם סרצס נקי זקן). וידוע כי כחיצ מי יקום יעקב כי קמן הוא פ"ד מי הוא נ' שמרי צינס, וכמו שפרשנו כמה פעמים פעם מפני מה נקרא מי שמקבל מחכמה כי הן בחכמה ומקבל נקי דלח לי דל, ומשפיע יי, ולמלס צכמקור יו"ד, כי הוא סתמלס של האותיות, וגם סצינס מפני קדושתו אין דבר שצקדושה פחות מעשרי סדי, הוא מ"ס וסיו"ד שמקבל מהחכמה נקרא מי, וזה מי יקום יעקב כי קמן הוא ואין לו סרמח ראש פ"ד חשוצה יקום יעקב כי כלו כל סקילין ואין סדבר חלוי חלל צחשוצה וזה אס יגאלך טוב הוא חורס ומ"מ יגאל ואס לא ירפוץ לגאלך וגאלחוך חכני, הוא חשוצה כי חני הוא ירלס, כמו גבור שממיל חימס, חומר חני חני הוא ואחני, ככ"ף מרומז צכח הוא מלכות צאור פני מלך חיים הוא חשוצה:

ויר"ל נמי חכני דילחח מלרים דסיה גם כן פ"ד חשוצה, וכדלחח צמדדס וירל חלקיס חח צני ישראל, סרשפ"ס סרסרו חשוצה צלצס וצינוטיס פשו חשוצה ונחקצלו וידע חלקיס שאלף ח' צחצירו לא ידע), וזה וירל חלוי ס' כי י"ו רומז על סמול, הוא נוזר ונקס וכדלחח צכס סלר"י ז"ל, וזה פ"ד מילס, צאלוני ממרל, הוא סמול שמסס צני חיי ומזוני, הוא חלוי לשון חלני, וכן י"ל לשון חזק, ממרל חפילו לכממרים כי לא צוכחל חליל חלל צמולל ופרושו

הגם אין כדאי, כי ודאי גם זכות מופיל, כי זכוחל דל"י לצניס וכמו סכנסח לרס, וכן זכות לרקס וחורס כ"ל פרושו גם אס חינו כדאי וזה צאלוני ממרל, וסול יושב, קאי על פולס סנסחר סנקרל סול וכמו סכחוב ופחיק יומין יחיצ סנפחק ונעלס, וכן י"ל נמי לשון זקן וכנ"ל, על שקודם סרצס לעולם, לצושו כחג חיוור, ללצן פונותינו, ושפר ראשי פ"י סדינין סמרוזז צשפר מוחרוח, כעמר נקי, שלל יצח על ישראל כ"ל על סעודי כוכבים וזה וסול יושב פחה סלסל פ"י פ"ד סמילס סאור של מעלס פחות וסלל לשון יכלו חורס, וכדפי רש"י ז"ל צצנה על וכולן זכס משה ונמלן, סנחמר ומסס יקה חח סלסל, כחוס סיוס פ"י כשפוסק צחורס ומ"מ, שסס נקרלס חס סלל כס דצרי חלש, וזה כחוס סיוס פחות נו סלסל פ"י סאור:

ויעפ"ז י"ל סמדדס, קמן לכמס ימים סול נמול, קאי על פרלח לב, כי כחיצ ידע שמי יקרלני וספנסו, פ"י יעקב סנקרל קמן צגלות שחין לו סרמח ראש ללחיס ווס יכוין לסמשיך לו חשוצה, ומשיצ כך שנו רצוחינו קמן נמול לשמונס כי יס דקדוק יחמרו ילד חו צן נמול לשמונס ומאי קמן, חלל רמזו לזס וזה כך שנו רצוחינו, וממי חחס למד מילחק, כי חוחל צר"מ חלשיך חצרסס קרלו סר כי צית ראשון סיס צוכוח חצרסס, ולל חרצס עד שפצדו שצכס צ"ד פ"ג כי סיס מלד סחסד, וילחק קרלו שדס כי צית שני צוכוח ילחק סול פחד, פ"כ רק צצביל סנלח חנס חרצס, סגס ססיס חורס וגמ"ח, ונקרל סגלות כזס ילחק, וזה וממי חחס למד מילחק צנו שכל חוחו צן שמונה ימים:

ויכלו

ויבילו המים מן החמח והשלך את הילד
 חמח אחד השיחים. ויל למס
 השליכס אותו הים לה להניחו בנחת
 עכ"פ, והלא לא שנאס אותו כי היחס
 בזכר עליו, כדכתיב אך הנה חפלה נקרא
 דברים העומדים בדומה של פולס. כדאי
 בגמרא על כרוס זלוח, כי אם לריך
 לרחמים גדולים לריך ופוז להיות הספלי
 רק לשמים בלא חומריות כ"א אם אין
 לריך כ"כ לרחמים גדולים כך ג"כ מופיל,
 (ואפשר בשביל זה לא האריך משרע"ס
 בחפלה על אחותו כי במעט נקל להיות
 סכונס לא על שסא אחותו) וזה י"ל
 ויכלו המים הם החסדים מן החמח הם
 בגבורות לשון חמס, וסיס לריך לרחמים
 גדולים, ותשלך את הילד, השליכס
 מחשבחה פנין הילד שסיס לה ילד
 שעשופים, חמח אחד השיחים, שיחים
 לשון חפלה וחמח כמו פין חמח פין פי'
 בשביל להיות לה חפלה אחד מיוחד שסא
 חפלה העומדת בדומה של הפולס :

פרשת חיי שרה

בפ' חיי שרה על פסוק ואברהם זקן
 בא בימים כו'. דסנס איתא במחני'
 (שבח דף קל"ז ר' אליעזר אומר חולין את
 המשמרת ביום פוז ונוחנין לחלו' בשבחה.
 וחכ"א אין חולין את המשמרת ביו"ט
 ואין כו'. י"ל בעזרת אל יח' וי"ט, דסנס
 כתיב ימים יולדו כו' דסנס כתיב ויקרא
 אלקים לאור יום ויסי פרצ ויסי בקר
 יום אחד, הנה החורס נקראת אור
 כדכתיב החורס אור, נ"ל בדרך הזה
 נמי הפסוק ה"ל ויסי פרצ ויסי בקר
 כו' דסנס האדם לריך להיות סולך מחיל
 אל חיל ולית פילחנא קמי' קוצ"כ אלא

רחימו, וצאמח בלא יראה גם האסנס
 אינס כראוי, וכמו שפירשנו בזה יבא
 אכרן אל הקדש, כי כל החורס כולס
 שמוחו של הקצ"ס פ"כ האסנס נקראת
 אכרן סכסן וסנס סיראס נקראת זאת
 כמו שכתבנו בספר ראשון על שסיא
 נוקבא כי אינס פדיין פיקר העצדות,
 כי לית פילחני' קמים קצ"ס אלא רחימו,
 כ"א מסיראס נוחן סקצ"ס לאדם אסנס,
 כי ביראס אינו יכול לעבוד את סבורא
 ולסודות ולסללו, כי זכ רלנו יחצ' כמו
 שאיתא כל מס שצרא סקצ"ס לא צרא
 אלא לבדוד, ואיתא במ"א לקילוסו וכלל
 א'. כי פ"ד סקילוס נוספים מאויביו
 ממילא נחרצס כבוד שמים, וכמו שכתוב
 מסולל אקרא ה' ומן אויבי' אושע, וזה
 כוא כבוד שמים וכל מס שצרא סקצ"ס
 סוא סעיקר הכל ישראל הם, וכמו שכי
 ויצרא אלקים את האדם, וישראל קרואים
 אדם וישראל עלו במחשבה פ"כ איתא
 כל מס שצרא סקצ"כ, ולא שיצר בהם
 שכתוב ג"כ ויצר את האדם כו' זה קאי
 אנוף כי סלא כתיב אח"כ ויפת באפיו
 נשמת חיים, וסנס פ"ד סיראס אינס
 יכולים לשבח ולפאר לסיוצר יחצ' אם לא
 ססקצ"ס נוחן אסבחו לסאדם. מודים
 ומשבחים ומפארים לו יח'. כ"א סלא
 חבא גאוס לסאדם כי גם זה סוא גדלות
 כ"א ססאדם סוא מוכרח לסודות לו יח'
 מפני אסבחו שצויר בלב האדם ואחר
 כך כשפיסק, אותס חצערס סלא חבא
 גאוס מס פושס סקצ"ס יח' צמוד בלב
 האדם האסנס מאיר סקצ"ס פיוני סכל
 האדם לסשיג מרומותו יח' ומחמכו
 שאין לס שימוד צא לאדם ככנסס וביסס
 מלפניו יחצ' ומכיר שעבודתו כאין, ואין
 חשיצ כנראס לפי מס כראוי לפניו יח',
 ולפי

ולפי חסדיו ומצותיו יח' וזה י"ל וסחיות
 ר"ל ושוב מאסבס וסיראס שבא אח"כ
 מסגנח יח' מרוממוח מעט כנ"ל, נמשך
 מזס אח"כ צוסס וסיראס וסכנסס ללרס
 מלפניו יח, וס"ל עליונס צממלס וסר
 מסיראס שסס ללרס צרלשונס, שפ"כ
 נוחן לו סבורל צ"ס הלסבס כנ"ל וסירלס
 סגני' סנ"ל ס"ל סליונס צממלס וסר
 כמו כן צל אח"כ ללרס פ"י"ד זס הלסבס
 וסר מליונס, לפי ערך וסגס וסר
 לסג"ג רוממוח לסכצ"ס מלפניו יח'
 לסכנס ולסרל מפניו כנ"ל, וס"ל עוד
 צממלס וסר מסירלס סגני' ולח"כ
 הלסבס מליונס וסר מסגני' וכן סגס
 כנ"ל וסר עד ל"ן שספור סכל כנ"ל
 צסמס רלשונס כ"י כל מס שבא ללרס
 הלסבס גדולס וסר וס"ל נקרלל גדולס,
 וזס לעומח זס, יס גל"ס שס"ל גרומס
 שלל חממך ללרס צספסק סללכצו
 שלל חס"ל צמקומס סגדלות של ססמ"ל
 ס"ל סגל"ס סגרומס ול"נס מופילס סגס
 רללשונס מרוממוח יח' סנ"ל, כ"י סגל"ס
 סגרומס סנ"ל של פילס וסר מליון
 מסגנח סנ"ל, סגס סכל סקדושס לממלס
 וכל ססמ"ל ס"ל לממס, למפ"כ לר"כ
 לסכניע ססמ"ל צסקדושס מליונס
 מלממחס לו פכ"פ צלממחס כ"י מלכוחו
 צכל ממלס, פ"כ לך סגס מליונס
 וסר וזכמס מליונס גורס סכנסס וסר
 וסרלס וסר ולח"כ הלסבס וסר, דוק
 כ"י הלסבס רללשונס לל סיסס מופלח
 כיון שבא מממס סגס וצוסס מלפניו
 לר"ך חצמרס וסר וסללכצו וסר שלל
 וכל לסלללל מלשצחו יח', וסס ססרלס
 נקרלל לילס ומרצ, וסללסבס צוקר, וכו'
 סכחצ ויסכס הלרסס צכקר כדל"ח
 צוסר ויסו ערצ ויסו צקר יוס לחל,

כ"ל מסחורס סנקרלל לור וססס צכל
 יוס למפ"ר ללרס לסיוח לו כמס ימ"ס
 כנ"ל צכל הלסבס וסרלס וזס י"ל ימי
 סנוחיו צכס כו', כ"י סנס ג"מ' ספסרס
 וגס לשון סנס (נרלס סנ"ל סניו צכל
 ספסרס יס סניו למצב מספסרס סלחח"י
 וסצמס מדוח סנוכר צספר רלשון כמס
 סממ"ס נקרל"ס שצב סניס וצלרס
 סליו סגון כ"כ נקרל"ס שצמ"ס, כ"י
 צמי סס"ל צדציקוח וסר ס"ל צללחוח
 וסר נקרל"ס שצב סניס מסל"כ צמי
 סליו כרל"ו סממ"ס יס צו ממס מלוחס
 מרס ולפממ"ס עוד ממס, ולס סולך
 מחיל לל חיל צכדרגס מלר ס"ל מולס
 ממס ממס, וכל דבר צכקדושס ל"נס
 פוח מסממס ס"ל שצמ"ס וזס למפ"ר
 לסכצ"ר צמזרס סס"י סלס"ס שצמ"ס
 מדרגוח וגס שצב מלוח וסר וסר כמס
 סממ"ס וזס י"ל כ"י סלד"ק סממכס כן
 צללסבס וסרלס חמיד מממ"ך ספס קדושס
 לעולס ממילל נממך שסצו צלשונס,
 וזס ימי סנוחיו צכס צסמ"ס סנ"ל
 סכס סרצס כנ"ל, צכס נפמ"ס שצמ"ס
 לסילו סליו סגון כנ"ל, סנס חוזר
 צלשונס סלמס לו יח' צדציקוח מופס
 צכל סמדוח לללוח ל" לסצורל יח',
 ולס צצורוח, לל סלד"ק מחכג צצורוח
 סממכר מלר על ילרו צכל פנין, לו
 סכוונס לל ל"ו חוסצ מחשצס לחרל
 כ"ל צצורל צ"ס ס"ל מסצונס סנקרלל
 גצורוח, פועל סמונס סנס מממ"ך
 סמונס סנס שסצו כן צלשונס סלמס
 וממקסר"ס כ"כ צצורל עד שסס לסס
 סרסור חשונס חמיד לקיס וממלח
 נגדי חמיד לסממרר מל סמבר, וזס
 נקרל סמונס סנס סמונס ספסרס
 צללחוח, וגס פועל לסכניע סונל"ס, וזס
 ורסס

ורכבם עמל ואון ולפי' תזכ' י"ל ימים
 (יזכרו) ולפי זה י"ל ר"ח אומר חולין. א"ח
 המשמרת ציו"ט, כי שנה הסודס הנקראת
 טוב, כדאיתא אין טוב אלא תורה
 ואכזב ויראה נקרא יום טוב יום של
 הסודס הנקראת טוב. וזה חולין
 א"ח המשמרת הששונה נקראת
 משמרת. לשון משמרת למשמרתו, ופשוט
 ג"כ כמו משמרת שמואלה א"ח היין
 וקולפת א"ח השמרים, כן פי"ד הרסור
 השונה מזרר פסקיו בזהם להשפסק
 ומה שלא לפסיק בזה. וציוס טוב
 ה"ל ממשיך הרסור השונה לעולם, אך
 לא בקציפות גמור כמו חולס בספק,
 ונוחין לחלו"י בשנה הוא דביקות יוחר
 כסבורא צ"ס ועולם המחשבה הנקרא
 שנה, שמחשב חמיד רוממות אל יח'.
 נוחין כח לחלו"י להשחשבה החלו"י לסיוח
 האדם כחומס זה. וחכ"א אין חולין א"ח
 המשמרת ציו"ט כ"א בודאי פועל, וגם
 אין נוחין לחלו"י בשנה, כי בשנה
 פועלים יחידים ופעולות פליונות יוחר
 מאלו, אך נוחין לחלו"י ציו"ט כח לסיוח
 שב בשחשבה שלימה בודאי :

יזכ' י"ל ויסיו חיי שרס הוא היראס
 נקרא שרס, לשון שררס כי יש לו
 עול מלכות ש"ס, ופי"ד זה פורק ממנו
 עול מלכות בו, פי"כ נקראת שרס מאס
 שנה כי הרסור השונה ראשון הוא
 בהצטרף גדולס כידוע וכדאיתא בצפר
 הרוקח אין חזק כחסידות בהחלתו ופי"ל
 שגם שמועותיו לא היו סגונים הכל
 בעיני חלונות וגם השכל שכולל שלשה
 בחינות חכמה בינס ודעה סס מפוזרים
 בעולם הפירוד, אך סלא שררס בקדושה,
 פי"כ נקראים מאס שמפירדים כל אחת
 לעשרה מדריגות פועל להיות סכל אחדו

אחד בהחלס, פי"כ אומר שנה אחת
 אחדות א', א"כ שנה על שמשנה סכל
 לעיבה, ועשרים שנה אחר כך מעט
 מחיבה, ומיישר מדותיו בישיב סדמה.
 ומקשר סכל כסבורא צ"ס מחחא לפינא
 וממשיך שפע קדושה מפילא לחחא פושה
 אחדות כסעשר בחינות מחחא לפילא
 ומפילא לחחא וזה עשרים שנה (ושבע)
 א"כ מאס שנה כפשימות שקידס לכן
 גם סכוא שב בשחשבה, כיון סלא בקי
 פדיון סגס שכוונתו לשמים פדיון אינו
 כדביקות גמור סוא סלא נסס פדיון
 באלס, פי"כ נקראס מאס ואח"כ עשרים
 שנה ואח"כ ושב שנים, כי אח"כ מוצא
 לו חסרונות כסמדות יוחר ומשיג שסס
 שבע שנים מפירדים, כיון סכוא בא
 לישוב סדמה בלא חסימות סגדול כראשון
 פד סבא מחיל אל חיל לסיות דס כעירו
 סוא כסעוררות סלו וזה שני חיי שרס
 יש לו חיות כפ"ל לנפש ולגוף, כמו
 שפרשנו על חס כראשו יססוק בחורס
 סכאמר ליות חן סס לראשך כ"ל. פד
 סאומר חס בכל גופו יססיק בחורס
 סכאמר ולכל כשרו מרפא, ולכאירכ ק"ס
 יאמר בקיור חס בכל גופו, וגם כפסוק
 גופו למס לי יאמר בקיור, אך קאי על
 סנפס, כראשו סוא כססכל, כגרונו סוא
 סלסוט אחר גרונו. או כדכיר גרוע לסין
 סרע וכל הארבע כחות, חס כמפיו
 חלונות נשים, כמו סכחוב בני אסר ילא
 ממפיו חס כעלמותיו שיש לו גאוס כסביל
 זכותו וכסירותו כמו עלס סשמים לפיכס
 חס בכל גופו קאי על כגוף, וזה שני
 חיי, חיות כפ"ל לנפש ולגוף כ"ל. וזה
 י"ל ואכרסס זקן בא צימים בו בלחוס
 ימים פ"כ :

עוד י"ל ואכרסס דכנס אכזב ויראש
 נקרא

זכרון חיי זאת שו

נקרא אברהם כי איחא אורייחא בלא דחילו ורחימו לא פרחא לעילא. וכן מלוא כי עשה יעשה לו כנפיים באהבה ויראש שחושב בצבורא ית' יש עי'ד זה כנפיים לסחורה ומל'א שיואל מהאדם שהוא בגוף ופורה למעלה, והנה האדם גימ' מ"ה, כי הנשמה נמי קרוי' אדם וגם בגוף, כי אש הנשמה הוא מהשורה שם סוי' ז"ה במילוי אלפין גיממ' מ"ה, ועוד כי מאהבה ויראש צבורא האדם באין בגדו זה מה, והנה אבר נקראים כנפיים כמו ועלו אבר כנשרים, זה אבר מ"ה הוא אותיות אברהם, זה ואברהם פועל זקן בא צימים ממשיך הרחמים לעולם. כמו שאיחא זקן מלא רחמים, אי' זקן יכול להשיג חכמה הנקרא זקן זה קנה חכמה. זה זקן בא צימים עי'ד הרחבה הלב הנקראים ימים משא"כ אפר ר"ל נקרא לילה. וי' ברך את אברהם פי' נוסף על אהבתו ויראשו שיכול להשיג עוד ברך ה' אותו בכל, פי' בשביל כל העולם לקרוב אל הצורה ית', ולהמשיך שפע לעולם :

עוד ויחזק בא מבא באר לחי רואי. דהנה חורה שפעל פה נקראה באר על שהוא מבאר פי' חורה שבהבא והנה בחיב מפין גנים באר מים חיים כו'. דהנה השפע שממשיך האדם מהצורה ז"ה נקרא מפין גנים כלדיק נקרא כן, שהוא כמו נהר ומפין להמשיך עי'ד כלדיק השפע להגנים, מרומז לכל מקום שיכול להיות עושה פירות ולריך להמשיך שם שפע, כמו שכתוב וסשקית ברגלך כגן הירק כי גן ארזים להשקות ע"כ נקרא מפין גנים זה יכול לפעול בציב ונכון מי שפוסק בחורה שצמ"ס ג"כ בדחילו ורחימו הגם שיש בה לבין

ולשפמיק יחזר בצבורא ז"ה חס באר מים חיים שלומד חורה שנקרא מים בחיים דבקה צבורא ז"ה שנקרא חיי עולם. וגם עוד יכול להמשיך נזלים מן לבנון, כי השפע בא מהמקור הרחמים והחסד הוא הרצון של הצורה ז"ה שהוא להיציב לצדו עי'ד זה לבין בחכמה וידע האין לעשות חסד לנו להשפיל ולהכניע שואינו ולרחם על עמו וכי'ל והנה בחיב עולם חסד יבנה קאי על חסד הגיל שהוא הרצון והאור של החסד שמהשורה הנדיבות בא להחכמה בחסד לצורך קיום עולם ובחמקור הוא אחדות ונעלם החסד עדיין עד שמהשפע מהכח אל הפועל, אפ"כ גם בחמקור יש שירש של י"ג מדות של רחמים וציגממ' שלהם הוא אחד והרצון להביא כוללם והוא אור הוא אותיות נור חסד גם בפשיט שהוא שימר ומאפס ונור לעשות חסד השמירה יותר נקרא נצירה כידום. וע"כ נקרא פינא פקוחא על הנצירה זה שנואר חמיד כמו שכתוב הנה לא ינום כוי, כמו שאיחא בוצר פינא פקוחא דלא נים ונמיר חדירה. והנה זה נקרא מזל שמשס נזל ונובע להשפעת חסד לקיום עולם ובסם חלום בני חיי ומזוני שצריכים לקיום העולם ע"כ אינם חלום (במזל) בציחא כ"א הגם שאינם כדאים באים מהמזל. זה עולם חסד יבנה זה ונזלים ממשיך מן לבנון עולם הרחמים הגמורים. זה י"ל ויחזק בא מבא. כי כלדיק נקרא יחזק על שאינו מחירה מהכל אש הוא מתגבר על יצרו ומחירה מה' ית' יחזק על הכל שצומח צי' ית' זה ויחזק בא מבא. פי' בא לעולמות העליונים לא עי'ד יסורין ולא עי'ד חטא שיוכנע עי'ד ויסיס בעל חשוכה אם

אם הוא יש לו בשר לחי רואי שפוסק
בחורס שבט"פ ג"כ שנקראת בשר ולחי
רואי. שהוא רואה ומסמכל חמוד לסבורא
יחי שהוא חיי בפולמים, חי וקים
נורא כנ"ל :

וירא יושב בארץ סגב, אם אינו חושש
כ"כ על פניו פנים הזכר, ואפי'
מס שרואה בפניו פוס"ז הוא לש"ש.
ומלך האווה בגוף מנגב עצמו מהם.
ויאל יחזק לשוח בשדס כו' להפגל על
שפט פרנסה הוא כמו שדס לפשות
פירות להמשיך מזונות, וכן לפעול
להמחיק דיונין כמו שאיחא ברי' יוסי לא
קראתי לשורי כ"א שדי, שיר מרומז
בדינין כמו שור חס ושור המופד.
ואיחא שלש אבות נזיקין נאמרו בשור
קראתי שדי כמו שדס שפוצדין אותה
פושט פירות. כן פעל להמחיק דינין
היה לו הנאה מהם שצאו להכניע
שונאים כי כן הוא כמחקת דינין שצאו
להכניע שונאיהו, וכן פרשנו שירי במלאפוס
לשם [אולי צ"ל לשון] ראי, אם ראש דינין לא
הייתי אימר בהסיה כן שראיתי כן כ"א
עצדתי להמחיק דינין שחסיס רחמים פלינו
חמיר, וזה לשיח בשדס לפניה פרצ
שופנס החושך שלא חסי' שום חושך
ולרס כלל, ויבא פינוי, כי יש פינוי כי
כו' שרואים בפניות הפולם כלדיק פיעל
שיוגבסו למעלה שלא לפיין ולרקדק
בפונות :

וירא והנה גמלים באים, בני אדם
שגומלים להם חסד וטוב באים
לרשות סיחיד להסדבך פו"ד זה
בסבורא ב"ס :
במדרש ואזכרם זקן בא בימים כו'
וגם עד זקנה ושיבס אלקים

אל הפזנטי. אמר דוד אם חסן לי זקנה
חן לי שיבס פמס וכן מלינו בא"א פ"כ
שקיים הסורס כמ"ש למען יאוס את
בניו ואת ביתו כו' לעשות לרקס ומשפט
זכר לזקנה שנאמר ואזכרם זקן כו'.
י"ל זקן זה קנה חכמה, ובלא יראת
שמים אינו כלום, ושיבס מרומז בחשובה
ומחילת פונות, וכמו שכתוב ומחיק
יומין יחיב לבושי' כחג חיוור כו'. לסיוח
מוחל פונות, נמלא השיבס מרומז
לכנינות למחילת פונות כי אין לדיק
בארץ כו'. וזה חן לי שיבס פמס למחול
כל פונות, וכן בא"א פ"כ כתיב זקנה
היה פ"ב כראו, כמו שכתוב לעשות
לרקס ומשפט, וזה ואזכרם זקן בא
בימים מרומז על מפשיכ פוצים כנ"ל, וסי'
דרך את אזכרם בכל, לשון בכל י"ל דכתיב
אור זרוע ללדיק פ"י כלדיק זורע ארו בכל
הקרובים אליו ואם הוא גדול ומושפט
גם ארו אשר צם מחבדך וזה וסי' דרך
את אזכרם בכל :

בתיב למעלה עוד מעין זה כי קודם
נראה ללדיק שפועל ברב
ואח"כ שהוא מקורב יותר לו יחי' מכיר
חסרונות בפלמו ובפזנדותו נראה לו
שפועל מטע ואח"כ נראה לו שהוא
גרוע ומיאל לו חסרונות ופיקר החסרונות
בהמדות שקשקש לחקן כלס כראוי לגמרי
כ"ז שהוא חי וזה שצב מדות אי' שלא
יבא לו שום אהבה אחרת זולתו לו יחי'
וכן שלא ישנא כלל חוץ ממס שהוא
נגד ריניו יחי', ושלא יבא לו שום נדנוד
התפארות מטע, ושלא ירע לנח כלל
זולתי לשמים, ויותר מזה לא יקפיד כלל
אם ינוח, וכן יודס על באמה בכל
לגמרי ויודס על הכל, וכן שלא יפשיח
לו

לו שום דגדגד הענוג כ"ל להפגנוג על
 סי' וכן שלא יחשוב שום ענין כבוד
 וחשיבות. וזה י"ל מאס שנה קודם הים
 ב"ל שפוטלה יחודים במאות כבוד
 מאס צרכות ואחר כך עשרים שנה רק
 בעמידות ואח"כ רק ביחידות וגם זאת
 מאס לה חסרונות ועצירות וזה נשבע
 שנים לשון אם יהיה חסריכם כשנים
 ושנה ערשו לשון עזר ושנה, פי' כי
 בעבודת שמי' פועלים להעדרותה להחל
 לבא שפע מלמלה ואיחא אין עסה
 יורדה מלמלה עד שטיפים עולות
 מלמסה. וזה שנה כפול ודו"ק :

פִּישַׁת תולדות

י"ל דהנה איחא הקורא להצרכים הצרכים
 מוצר בפעם ולפקד לא כי כדר
 אהר"י קרא. י"ל למס כן ומס שנה.
 וי"ל לפי מה שפרשנו דהצרכים נקרא
 החלככים ודבקות גדול בהפשטות
 בגשמיות ופירותו אב רם בשכל עליון
 ממילא שם אין שייך שים האוס אחרת
 ולא שום גאוס, אך הקצ"ס ר"ל להפשט
 האכזה גם בגשמיות לאכזה אה
 הצורא צ"ס וזה הצרכים נחוסף ה"ל
 מוס"ז שצברא צ"ס ופ"כ שלא חסיה
 אחיזה בחלות אחרות פי"ד הספורות
 האכזה לצברא צ"ס וכן לא גאוס הצא
 מהגדלות שגורם אכזה אל יח' צריך
 יראה, וזה יחחק פחד יחחק, וזה י"ל
 חלס חולדות יחחק מזה כולד יחחק צן
 הצרכים מי שחא צן לצברא יח' פי'
 שרואס לפשות רעונו ואוכב אותו בצן
 לאב ולא רק בהפשטות הגשמיות כ"ל
 באותו מולס, וזה הנקרא הצרכים כי
 הצרכים קוליד אה יחחק כנ"ל, פיכ

הקורא להצרכים הצרכים מוצר בפעם,
 שאינו מציא האכזה גם לפשי', משא"כ
 יפקד יש כמה פירותים, אחד על המלחמה
 הילכ"ר כמו שכתוב בהחזקות הפעם
 לך מלחמה צרמאות, כמו שאיחא צושר
 על שנהם סי' פרוס צריך להחנה
 צערמה ובהחזקות, וזה פס פקש החפלה,
 וזה יפקד לשון רמאות כמו ויפקדני.
 וכשחא דבדוקות ואינו צריך למלחמה
 נקרא ישראל ישר אל שחא צדק ישר
 ואינו צריך להפשות לימין או לשמאל
 צרמאות אפי"כ איחא אל האמין בפעמך
 כו'. פיכ נקרא גם אח"כ יפקד ג"כ :

ויעתר יחחק לסי' כו' ויפחד לו סי'
 אינו מוצן פירוש כלשון ויפחד
 ורבותיו ז"ל אמרו למה נמשלו חפלה
 הצדיקים כפחד כו' שמספיק מדס"ד
 למדס"ר וזה הוא דרש ולפירות דש"י ז"ל
 פירותו לשון ריבוי ואפשר לפרש על הכל
 יפשי', וחפלה מאן דכר שמי' כחאן
 ופיקר חסר מן הספר, וי"ל בעצרתו יח'
 דהנה כח"צ דרשו סי' צמלאו קראוכו
 צסיותו קרוב ומה לשון צמלאו בפשטות
 כי צו"ד ימי חסוכה הוא, וכנה גם זה
 צריך פירוש מדוע באותו זמן, אך הנה
 צני חיי ומזונא צמלא חליא ודאי גם
 זכות מופיל כמו שאמרו רז"ל זכותא דא"י
 מופיל לבני וכן זכות צדקה לחיי ולמזוני
 וכמו שאמרו רז"ל על רודף צדקה וחסד
 ימלא חיים צדקה וכבוד הקצ"ס ממלא
 לו מפות לפשות צדקה, ואנו פרשנו
 שקאי על צני חיי ומזוני וזה חיים צדקה
 הוא מזוני וכבוד הוא צנים שיכבדו
 אותו שיקיימו מלות כבוד אב כ"ל כוונתם
 לא בצכותא חליא, גם אם אין אדם
 כדאי יכולים לכמשיך לו מן המזל הוא
 המקור של סו"י לפשות חסד כי חפץ
 חסד

חסד הוא ונזכר חסד פי' שומר מצפא יח' לפנות חסד פ"כ כמלא' הויות הפולמוס והדברים פחוקים ולמבין בדוקים. ושמעתי מפין זה משם כחכמים מוצקים וכנס זה הוא מקור כו' שירם הספוצה הוא אהיה שכן פרושו לסיוח הו', וכן בחפוצה הוא כן כנס שלא היות' בראוי אהיה עוז וכן אהיה מחוקן ולדוק וסוף שורש כו' וזה דרשו את ה' כמלא' הוא שורש כו' כנ"ל כנס שכל ה' הוא כי עלה כל הפלות יח' סמלא' שמתו' וסוף ושמו אחד כי כל השמות נקרא ה' ונסה כסוף מרומי בני חיי ומזוני כי בלא זה לא הוב' כו' כלל כי לריבים כולם לחיים וכן לסמנויות וכן לבנים פ"כ חלס יח' אחס' במזל במקור שלא יסיה קמרוג כדי לסיוח קיום הפולס. וכן ו"ל כי בני מרומי כסוף' כי מי שיש לי בן מל' אחר. ובמילס מרומי כו' כדאחא על מי יפלה לנו השמימס ר"ח מילס וס"ח כו' צרוך הוא וכן חיי מרומי בו כי הוא עץ חיים וכן שירם דיסידות שהחיות חלו' כנס שירסם הוא כו' צ"ס. וכן מזוני ברכה ה' היא תעשיר. וזה דרשו ה' כמלא' הוא על חפוצה כנ"ל וקאמרו רז"ל ביוד ימי חפוצה ודו"ק וכן כפינו על בני חיי ומזוני פי' לסמשיך מהמקור ואח"כ שכר המשיך קראוהו די רק לקרות בסיוחו קרוב משא"כ קידס כחיו דרשו ודו"ק. וזה ו"ל ויפסח יחזק לכ' פי' הרבס ל' מהמקור ועל מה הרבס מהמקור לסוף צ"ס זה אומר לנוכח אשחו וכו' ויפסח לו ה' וחסר כו'.

שם במדרש בשכר הבארות שחפר יחזק אבינו בבאר שבב' זכו בניו לדי דגלים. ולריך ביאור מה שכר שייך בזה

ומה מצוב הוא. וכן מה קאמר בבאר שבב'. ונסה כחיו ויזרע יחזק בבאר הסוף כו' ויזרכו ה' לכאורה אינו מובן שלא כזר נהצרך כי מלא' מאכ' בדשפרוכי פכ"פ הים לכחוצ ויזרכו עוד ומה לשוני כפשיפות. אך כנס אס' אין יראה אין כלום וכשזכר אדם בו יח' שמלא' כל בארץ כבודו וצומן כליות ולב נחמלא' האדם פחד גדול מלפניו כי פחד על הקרובים ופי"ד זה פכ"פ נשאר לו יראה (זה פי"ד חכמה וזה ה' בחכמה יסד ארץ) וסיראס נקרא ארץ כי היא מדרגה תחתונה כי אכבס הוא כפיקר כרלויס לפניו וכמו שאמרו רז"ל ליה פולחנא קמ' קוצ"ס אלא רחימו. ומסיראס בל' לאכבס וסיראס נקרא ארץ הסוף ופ"כ כחיו הוא וקרי' היא כי סיראס ממשיך שפע פ"כ נקרא מקבל ומשפיע וכמו שכתוב ותקס צפור לילס ותתן ערף לביחס וחוק לנפרוחים. וזה ויזרע יחזק בבאר הסוף. יחזק קאי על פחד יחזק ולשון לחוק כי מי שיש לו פחד ממנו יח' הוא שחוק מכל ומלחק ואינו מחירא' משום ענין זה ויזרע יחזק בבאר הסוף וימלא' בשנס הסוף לשון פזר ושנס וכנ"ל שסחפור פי"ד מ"ן מרומי בשנס כי אין טיפס יורדת כו' עד שטיפס עולות כו' ושמעתי מהרב שיחים הוא די' ורחימו וזה בשנס הסוף. מאה שפרים, ו"ל שכלס את סיראס לסכל חו"צ וכחיו כבן בחכמה וחכס צבינס ויש ה' שפרי צינס וכן בחכמה וזה מאה שפרים וזה צרוך ה' יום יום באלף דלח פרשנו כן שמעלס סיראס שלו לסיות בשכל חו"צ וזה יום יום וכמו שכתוב ואהיה שפשוים יום יום ופרשו רז"ל אלפים שנס קדמס חורס לפולס ראיחי

דאיתי' שפי' של חכמה וזינה וזה אלפים לשון אלוף חכמה אלוף זינה וזה אלפים וזה קדמה לעולם כי עולם חסד יזנה פי"ד זה יעמם לנו האל הוא הסוד פי"ד זה יפועחנו כלם וזה פי"ד זה ויברכנו כ'. והנה י"ל היראה נקרא באר שבע שנובע לחוכו מכל השבע מדוח טעל ידס מחקן מדוחיו והס שבע כניל צפ' חיי שרס וסוא באר שבע (והנה י"ל שיחקק הים שס בארץ פלשחים הים צריך לחקן מחדש שס היראה לסעלות משס נלוות וכניל ויזרע יחקק בארץ הסוא כו'), ואס האדם פי"ד יראה עושה לו הסגנות לפניו יח' ופי"ד הסגדות בא לו שפעו יח' ונקרא מים חיים חסד וחורס שיש צס חיות ממני' יח' חיי העולמים, וזה נקרא באר מים חיים, וי"ל קודם חפר וחקן באר לזס ממי' זיריבו כו' לנו המים צמיע' י"ל שיש לו שנים אחרת, ויקרא שמה עשק כי הסעשקו עמו, כי בעולם השפל שסס צו ויש צו יחפור באר אחרת י"ל על דיבורים וחורס, וגס צס הגס שהוא עולם למעלה ממעשים עולם סרוח אעפי"כ י"ל שיש צו פניות ויקרא שמה שפנס ויעחק משס לעולם נסחר הסעחק מהשגס הוא עולם הסחשצס ויקרא שמה רחובות כי שורשו מרחובות סנסר (וי"ל כי אין צו למזס כמו דיבור ומעשה) וסוא נעלס הוא בלתי לסי ואין מעלור, ויעל משס באר שבע הוא יראה עליונס כניל, ושס חפרו באר ויקרא שמה שבעס דכר, נמלא כולם היו פי"ד באר שבע הוא היראה כניל:

פרשת ויצא

לראש הפרסס דסנס כצדיק עיקר

קיו

מלאכי אלקים עולים. פ"י השלוחי הדין
עולים עו"ד לשורשם ונמחקין. ויורדים
בו. נעשה מהם חסדים הנקרא יורדים
כמו מים הנגרים:
במדריש אם יס"י אלקים עמדי כו'.
אמר יעקב בצורה ז"ה
הצמיחני שיהיה ממני העולם ויהיה עמי
זמה הדע שיהיה. עמי וישמרני. אם
יעמדו ממני כהנים גדולים אוכלים לחם
הפנים ולובשין בגדי כהונה, וסוף חסום.
אך הכה אין מזל לישראל שמעתי מהרב
ז"ל מראוונא אין מאין מזל לישראל. וכה
ממזל זאים בני חיי ומזוני וסוף פיקר
קיום העולם פ"כ לא חלוי בזכות כ"א
גם אם אינם כדאי יכולים להמשיך משם
וכמו שכתבתי כבר כ"ל כמה וכמה פעמים.
וככה המזל הוא במקור החסד שורש
המציאות שפ"כ המציא הקב"ה העולמות
כדי להביא כי חפץ חסד הוא. ושרש
הוא נוצר חסד שהקב"ה הוא נוצר ושומר
ומאפי' לפעו' חסד וכמו שפרשנו על
דרשו ה' בצמלנו ככ"ל צפ' חולדות על
ויפחד. וזה נקרא צי"ס פיעל פקיעה
ללא נים ונפיר חדירא. כי שפעו וחסדו
ות' מרומז ונקרא השגחה כמו נדיב
ומזב לב בכל מקום שמשיגה נותן מה
שנריך וסיפוך נקרא הסתר פנים חליטה.
וזה הכה לא ינוס ולא יישן שומר ישראל
וכדאיתא בזוכר באדרא רבא. וזה אם
יהיה אלקים עמדי יכול לכתוב עמו.
ולשון עמדי מרומז בני חיי ומזוני כי
ברא ברעא דאצוס נקרא עמידה על
הרגלים והכרעיים. וכן מזוני ממון של
אדם דמעמידין אותו על רגליו הוא לשון
עמידה. וכן חיי כי עמידה נמי לשון
עכבה להסתעב בצולם זמן רב להאריך
ימיו. וזה חיי. וזה אם יהיה אלקים

ובאמת הוא שפל צמינו כ"א שאינו חושש לשום אדם להחבטל מראון אל י' כמו שאיחא בחוצה הלצות פניו לטובות ואצלו בלבו כ"א מי שסוף גאס הוא חסן שיפשה לו כבוד חמיד הוא רוצה חמיד לקבל כבוד ושבח בני אדם. וזה וסאצן גדולה סיכס"ר של גדלות שסוף נוקבא וזה גדולה ע"פ כבאר כ"א ונאספו שם כל העדרים וגללו את האצן, כי אל כביר לא ימאס, אך אח"כ וסחיבו את האצן למקומה, ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם. יכולים אתם להמשיך שפע מאין כמוני. ויאמרו מחרן אנחנו. יש להם חרון אף, ויאמר להם יודעתם את לבן בן נחור. הוא החסד הגדול שמחפשי רוח קדושה מפולס החסדים הספויים רוחא דקדושה מחוטמא דפרדשקא, וזה בן נחור לשון נחירים וסוף כולם ויאמרו ידענו, ויאמר השלום לו, פ"י ע"ד שלום יכולים להשיג ויאמרו שלום, מקבלים על עצמם להחנכו בן, וסנה רחל בחו, הוא כנסת ישראל נקראת רחל כי הלא ישראל נקראים לאן ושורשם נקרא רחל בחו כמו שאיחא זה הים לאצרים אצונו וצבל שמה הים כנסת ישראל הים בכל עם ישראל שסה כל שמו שאמר יעקב יש לי כל וא"א נקרא לבן בן נחור. (כי צרוה סקודש סבא מפולס הנקרא חוטמא בא לשון נחירים וסוף חסד גדול נקרא א"א, ועוד י"ל כי בחסד עושים מדון רחמים ודין מרומז בנחור לשון בני אמי נחור צי לשון אף וזה לבן בן נחור. זה הים כחוב על כגליון) סוף חסד הגדול, וזה רחל בחו באה עם האצן, ע"ד שלום כ"א חרב ביה שני צפון שנאה חנם ממילא כשהסי שלום חסיה סגולה, ויאמר עוד סיום גדול, גדול פ"י ע"ד שלום הים סיום גדול

חיי וסלרכים מזוני. כי מן כבאר הסוף ישקו העדרים. כחב סוף וקרינן סוף כי שם סוף עלמא דרכורא, אעפ"כ יש דבר ונוקבא. ישקו העדרים משם מי שמשקים. וסאצן גדולה על פי כבאר. י"ל דסנה איחא האצן שפל פי החצות מעס על דס וסוף נופלת. דסנה החצות בקרא שורש של השפע. א"כ י"ל חציות סוף מרומז האדם כמו שאיחא שאמר יעקב אצונו פ"ה לשמפון ולוי עכרסם אומי. פרשו ללולס הים החציות ועכרסם אוחס. ופ"י אדם שיש בו יין הסורה. ויש אצן על פי סוף סיכס"ר הנקרא אצן. מעס על דס וסוף נופלת. דסנה סאדס לריך צבל להחנכו מפ"י סמיוט בדאיחא צשמונס פרכים לסרמז"ס ז"ל משא"כ אם יש בו חסרון מלד א' לריך להחנכו צסיפוך לגמרי עד אח"כ צמיוט וזה מעס על דס וסוף נופלת וכדאיחא שם יע"ס, הים בן החציות, אם הים האדם שמרומז בחציות ככ"ל הים מעורב עם סבריות מאוד ומחציות להחנכו בקצס אחד דסיינו לפור יוחר מדאי אם הים קמאץ וכן להחנכו צפענית אם הים רעצחן וכיוצא בזה כדאיחא שם. וסוף מעורב עם סבריות מאוד ומחציות לשנות משאר בני אדם. מגביה ומעס על דס, לריך ליתן בו דצקות סבורא צ"ס עד סיוגס מבני אדם ולא יסא מעורב עמם סיחפון צבדידות, כדאיחא בחוצה הלצות באוסב את ססי"ת כראוי, וזה מגביה ומעס על דס וסוף נופלת, וזה י"ל גם כאן וסאצן גדולה ע"פ כבאר, דסנה איחא אין מזל לישראל ופירש סרצ סמגיד מראוונא ז"ל מי שסוף אין גורס מזל לישראל משא"כ סיפוך מי שמחנאה שיש צו גדלות. וסנה גם גדלות מוצ איחא

הגוף זה ובשרי אהס, וישב עמו חודש ימים, שמחדש בכל לכיות ימים ולא לילות. פ"י שחסי רחמים על ישראל:

שם וללצן שחי צנות כו'. כ"ל שכחצו בספר ראשון:

שם ויקח לו יפקב מקל לבנס נשכח: **והנה** אחא בשלש עשרה מדות סחורס נדרשה צכן, פירשנו צמה שממשיכין

ה"ג מכילין דרחמי פ"ד זס כחורס נדרשה צכן כו'. וזה אומר מקל על ישראל, וחומר על שוגאי ישראל, כי כן

נקראים ה"ג מדות על שיש צכן מדות על הרחמים שלא יתפשטו כ"א על ישראל ודין על השוגאים, וכן פירשנו כי אל

הוא חסד ופירושו גס דין לשון קשה כמו אילי הארץ על השוגאים קשה וכן רחום איתיות חמור על השוגאים וכן

כולס נשכח סמוחר, וזה וחומר, וגזרס שוס לכשוות שלא חסי גזרס קשה כו'. וזה י"ל ויקח לו יפקב מקל, פ"י לסקל

לכמשיך חסד ורחמים לבנס נשכח פירושו שסוא צני חיי ומזוני, ויפאל צכן פללות לבנות שיכולים להתפשט סחסדים וזה

מחשוף כלצן אשר על סמקלות וילג אוחן צרכטים סס רכיטי מוחין מי שממשיך דצקות וחכמי סבורא צ"ס וזה רכטיס,

ובצקחות סמים מי שממשיך סחסדים ומחיקות סדינין, אשר חצאן כלאן לכלדיק לשחות צשביל לרכס לכמשיך לסס פ"ד

זס, ויחמכס, יחן צלצס סחלכצות לס' יח'. ויחמו כלאן כו' וסלדנס פחודיס, סוא דצקות לשון נפקד ומקושר לסי"ח,

נקודיס אשר אין לסס כ"א נקודות סוא קדושתו יח'. כי נקודס סוא יו"ד מרומז על סקדושה שאינס פחות מעשרס,

כדאיתא צכחצי סאר"י ז"ל, וסלואיס סוא יוחר מנקודות, וככשציס ספריד יפקב מיחר

גדול גס צמוס"ז יס רחמים גדולים לנו וזה עוד כיוס גדול נוסף על פוס"ב, לא פח סלססף סמקנס, אס יס אסיפס

ואחדות צסמקנס סס ישראל, לא פח, אין מחנסג פפ"י מקראות סזמן כי יכולים לסמשיך מפולמות ססס למפלס

מסזמן, וזה לא פח סלססף סמקנס, סשקו כלאן, לכמחיק כל סדינין, ולכו, מחיל אל חיל, רפי, חפשו ריפות וסחקשרות

צספולמות, פודנו מדצב פמס וסנס רחל צאה, פ"י צא לו סספורות ומרגיש מסכנסת ישראל פס סלאן כו' ויסי כאשר

ראה יפקב אס רחל כו'. ואת ישראל כשסרגיש צמרס, ויגס, סוא סגסס לדורון ולחפלס ולמלחמס, כי צכל פופל סלדיק,

ודורון סיא לדקס, וספ"ס פשוטס, ומלחמס סוא חורס מלחמחס של חורס, וגס צצקס מכניע אס סרע שלא חשלוט

לסרע חלילס, וזה ויגס יפקב ויגל אס סאצן וישק אס לאן כו' ויגד כי אחי אצ"י סוא שגס סוא יס לו דציקות צאצ"י.

וכי צן רצקס סוא, פ"י סגס ססוא חפץ חסד סוא אפפ"כ סוא צן רצקס סיא סיראס ופול מלכות סמים לשון רצקות

צקס, פ"י צזס שסוא ממשיך חסד סיא צן רצקס ופוצד אוחס כי גור' פ"ד זס יראס סמים כנ"ל, וחרץ וסגד לאצ"י, כי

מלמדת סליו זכוס ומפלח חפלוחיו לסי"ח, וזה וירץ לבן כו' קאי על סצירא צ"ס כנ"ל, מפולס סחסדים סגדולים, ויחצקסו

ויספר ללצן אס כל סדצרים סאלס, פ"י מצקס רחמים ומפורר רחמים על ישראל וזה מספר סדינין סס דצרים קשים,

ויאמר אף פלמי ובשרי, קאי על סנפס לשין פלס ססמים לפוכס, ובשרי, שגס צכניי סגוף מקדס פלמו סלדיק וזכר

מכל איס ר וכוונתו לסמים גס צכניי

כגס שאמר אמת סהר דבריו שלא ימשכו
אחריו ע"ש (צרכות נ"ט) :

רואה אנכי את פני אביכן כי איננו
אלי כחמול שלשום ואלקי אבי
היה עמדי. לכאורה הוא מיוחד שאלקי
אביו היה עמו כי אח"כ אמר צפירות
שאמר לו יח' לשוב לאביו, אך הנה איחא
בזכר על מה ששלח לפשו עם לבן גרתי
וכן מה שאמר יש לאל ידי לעשות עמכם
רע, וסוף יודע שלא לא לגבורים המלחמה
אך הלא היה יכול לקלל ככלעם ע"כ
אמר לו אלקים השמר לך מדבר עם
יעקב כו' כי כחו היה צדיבור והיה
מפורסם שא"ל ליגלל מפניו, ע"כ הספיד
בזה את עשו שגר עם לבן ולא מצטי'
שילל ממנו אך אפילו נחמשה
ממנו, ובזה היה לעשו מורא גדול
ממנו לולא מה שכניע עצמו מאוד
לפניו, ע"כ גם כאן ניחא שאמר
לכם רואה אנכי את פני אביכם כו'.
שים לו שגחא עלי, וחש שודאי לא יאמינו
לו כי היה מפורסם לרע לאשר ראה,
כ"א ודאי שהוא שלם עמו, ע"כ אמר
ואלקי אבי היה עמדי ע"כ לא חתמנו
על זה, כי אלקי אבי הפיל פחדו עליו
וניצל ממנו לשלום :

שמים לא זכו צפינו, דהנה כחצי אלקי
אברהם ופחד יצחק היה לו,
הוא פשיט, וי"ל עוד הנה כחצי חסן אמת
ליעקב חסד לאברהם, ויצחק אינו נזכר
כאן, נמה, א' וי"ל דבזה כולל גם יצחק
כי יעקב מוזכר שבאצות ויורש את
שניהם מדה כהסד לעצמו ומדה פחד
לספיל פחד על שונאיו, דהנה כל שורש
העולמות היה להפזיב יח' לצוראיו ובשביל
שראש שאין העולם מחקיים מרוב שפמו
יח' למאס אורו יח'. והנה המאס הוא
קמץ

מיחר העם ויהן פני כאלן כס כעשירים
אל פקוד, אל אשר יש לכם דבקות בו
יח' שיחזיקו העשירים אותה לרצון אל
והם יתפללו עליכם לטווח להם כללחה
ויזכו על ידיכם לחיי עולם כבא כמו
צולון ויששכר, ואל חוס, פי' אל אשר
בומר כלכם אהבה אל וכן סלומדים חורה
שכוא כאש כלכם וזה אל חוס כללן לבן,
וישח לו פדרים לצדו ולא שחם על לאן
לבן, זה כסיום פי' של כעשבים כפריד
יעקב כנ"ל, והיה בכל יחס כללן כמקושרות
פי' שמקושרות בכצורה צ"ה, וכן וי"ל
המקשרים עצמם ככדריקים, וכן אשר יש
לכם שלום ואהבה וריפות, ושם כו' את
המקלות כרעמים, כס רעיפי מוחין
ליחמנה במקלות כנ"ל, ובכעמיק, פי'
אותה שחם רק מהעמפים צפוי, ובפנימיות
הם רעים וחמאיים כמו העושים מעשי
זמרי ומצקשים שגר כפנחם, לא ישים,
וביו העמופים ללבן, ויכרחו לשוב בחשוכה
ללבן פונוהיכם כו' :

וישק את לאן לבן אחי אמו, והוא
מיוחד, יח"ש, אך הנה האדם
צריך לכבד קרובות אביו ואמו, וזה הוא
כבוד אב ואם, וזה וישק את לאן לבן
בשביל שהיו אחי אמו :

אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת כו'
ויברך ה' אותך לרגלי, לכאורה
כל מיוחד הלא בעצמו אמר נחשתי
ויברכני ה' בגלגל, אך הנה אמר נחשתי
כו'. ויעקב סהר לו זה כי לא נחש
ציעקב, ע"כ אמר אחס ידעת כו'. כי
מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרוב
פי"ד וזה אחס יודע, ולמה ניחוש לזה
הלא נראה לפניך לך וי"ל נמי כמו שאיחא
בגמרא כ"ל שאמר זה ר' זירא אובא
במיה כדיב ומילי' כדיוצין כו'. ומסיק

קמץ ומיעוט אורו יח'. וסוס דין, אך
 הוא להעניב לבד שחבא סרלון וסחחד
 מכה אל הפועל וסוס מפל לחסד וממנה
 שורש כל הדיונין. וסנה מי שידע וממלה
 את הדיון אל שורשו פועל שיחוק דיון
 יכיון שממלה בן לשורש הוא סלמלס
 שחי רק לצורך קיום הסחד סוס הסחד
 עיקר, ואין בא דיון רק לקיום עולם.
 דסיינו על מוצדי גלולים שלא יאבדו את
 העולם, ומסירים הסחד מישראל ומשליכים
 על מוצדי כוכבים, וסרליס למסיר ולכלשין
 על ישראל, וכיוצא בזה, כיון ששורש
 הסחד הוא לקיים העולם פועל בן להיוח
 סגמר בן, וזה ויל מימינו אש שאש הוא
 סגבורה בא מימין לצורך סימין הוא
 חסד לאברהם, וזה אלקי אברהם וסחד
 יחזק סיס לו שניסם, מצד אלקי אברהם
 סיס לו חסד, ומצד פחד יחזק הפיל
 פחד על לבן שלא ידבר עם יעקב מעוב
 עד רע, ויל עוד אלקי קאי נמי איפחד
 כלומר אלקי של אברהם ושל הפחד נמי.
 וזה בעל גבורות שסוא יח' מושל בגבורתו
 להשליכס על מי שצריך וזה חתן אמח
 ליעקב, כי אמח יש לו רגלים חתן ליעקב
 ספחד יחזק בדרך אמח שחסיס רגלים
 וסעמדה קיום עולם לבא ספחד על
 סונאינו כ"ל, וסעמדה וקיום עולם שלא
 יבעל בני חיי ומזוני, וזה חתן אמח
 ליעקב ספחד יחזק, וגם עוד חסד לאברהם
 נמי אחס נותן ליעקב כ"ל, שאמר יעקב
 אלסי אברהם ופחד יחזק סיס לי סיס
 מופיל לו ספחד לקיום ואמח, וסנה
 רחמים סוא מרס ממליצח, ויל שכולל
 שניסם לקיום העולם, כי ר"ח גיממי
 יחזק שמדחו פחד, ויל עוד לשון חור
 לשון חרס ולשון חירות, שסוא ססירס

של סדיון ומיס סוא מיס חסד, וזה סוא
 בפירוש, כי נומס לחסד כי ספיקר סוא
 חסד כ"ל, וסדיון בא רק לצורך קיום
 העולם בחסד כ"ל וספחד סוא מפל
 לסחד פ"ב זה בפירוש כי זה סוא
 סוא ספיקר, וזה רחמים וזה פ"י שמים
 פ"י רש"י שא מיס שם מיס אש ומיס
 פ"י שא למעלה לסשורס להמלסס את
 סדיון שסוא לקיום הסחד, וסוא מיס וזה
 שם מיס אין דין כלל וספיקר ובמס יעשה
 באש ומיס שלא חסיס אש גבורס על
 ישראל ולא מיס חסד על מוצדי גלולים
 להרע חלילס, וזה ושמים לא זכו בפניו
 כ"ל יח' חמיד שצריך רחמים יותר
 ומגדיל רחמיו יחצריך יותר, וזה ויגדל
 סאיש וילך סלוך וגדול עד כי גדל מאוד
 מצד אברהם ששורשו גדול, וציעקב נאמר
 ויפרץ סאיש כי יש לו נחלס בלי מצרים
 כ"ל, כי סוא ספיקר, (כי סחחד לבד
 לא סיס מחקיים ומכ"ש סחד ולמליס
 לבד, כי לא סיס לצורך עצמו כ"א לצורך
 ביאת הסחד מכה אל הפועל, רק ססירס
 סיס לסימב צשניסם כלולים, וספחד מפל
 לסחד וזה סיס ספיקר, וזה מרס יעקב
 פ"ב נאמר ויפרץ), כמו סמלך פורץ גדר
 לעשות דרך, כי יש לו נחלס בלי מצרים
 וזה נמי ופרח ימס איחא צמדרס בזכות
 יעקב נקרא סיס, כ"ל בשם ר' עקיבא
 שנאמר ופרחת ימס, כי מדרגתו סוא
 עד אין סוף, כי סוא ספיקר כ"ל,
 וכולל שניסם נעשים צו סיחזידס מכה
 על הפועל לגמר וסוף, וזה יס סוף, וזה
 קריעת יס סוף בצחיקא חליא, סוא
 יעקב שפולס עד אין סוף, פחיקא לשון
 סבא ישראל סבא, וזה ופרחת ימס אחס
 חפוצן את סיס כפי' סעדרס:

זכרון וישלח זאת כה

פרשת וישלח

שם ויעקב הלך לדרכו ויפגמו בו מלאכי אלהים כו'. וישלח ויפגמו דכנס איתא כל דיבור שילא מפי הקב"ה נברא ממנו מלאך, ויל דקאי גם אלדיק שומר פיו ולשונו, וזה פי הקדוש שמחקדש ברוך הוא מהי יתי שפיו יש לו שורש בשמותיו יתי. כיון שיהא מחקדשה ממומאחא אין מסך מצדיל ונברא ממנה מלאך וחס פיעלים דבורו בצורה אל יתי. וזה ויעקב הלך ויפגמו בו מלאכי אלקים הספללו בצדו מלאכים הנבראים על ידו. וכן נמי פשוט יתר מלאכים נמי, ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלקים זה, פי אלדיק ג"כ יכול לפעול מחנה אלקים, כי אלדיק נקרא זה, כדאיתא פעמים בצפר ראשון וכן נקרא דקיע לשון חשיבות על שהוא חשוב בכל העולמות, ומס שהוא גוזר הצורה ב"ה מקיים. כולם שואלים עליו מי הוא ומשיבים זה פ"כ נקרא זה, ויקרא שם המקום הדיא, מס שהוא קידוש ה' שנקרא מקום, וזה שם המקום הסוף שזה הוא קידוש ה' ג"כ שנתן הצורה ב"ה כח להלדיק לפעול, כן קרא זה מחנים שתי מחנות שגם אלדיק יכול לפעול מחנות כמו הצורה ב"ה, וישלח יעקב מלאכים לפניו, פי לפניו ממש במס שדבר כן בינו לבין עצמו, וזה לפניו בזה שלח מלאכים אל עשו אחיו שיסא אחיו אוסב אותו כאלה, ארנס שמיר שרס אדום ולא ארץ ישראל, לזה ג"כ שלח:

בתיב אך אלקים ימחן ראש אויביו קדקד שמר מחסלך באשמינו, ו"ל מס לשון אך כי הוא פסוק צפני עצמו ויש לו פי' צפ"מ, (ו"ל דלמאפיו שאינם אויביו, אך זה פשוט וגם הוא

דרך דרש), וכן לשון מחסלך היס לו לומר מסלך כי לשון מחסלך משמש לשון חמנוג, אך סנס כשיודע האדם מדיניו ראוי להעלותם לשורשם שורש כסוי ונמחקים שם, כמבואר במס פעמים האך וסנס השורש הוי' הוא אכ"י, כדאיתא בצפר שמרי אורס, וכמבואר למעלה, וכוא גימט' כ"א, וזה אך מוצ לישראל פי"ד אכ"י שהוא כמנין אך נמחקין מדיניו ואינו אומר נצטלו מדיניו כ"א לשון מיוסוק כי כס מנין עליון כ"א שמחוקנין להיות על רשעים, ויש סנאס וחמנוג מדיניו שצאים על סנינאים, וזה פי' מיוסוק, ופי"ד אך מוצ לישראל, ואלקים הוא הדין הוא רק לצדי לצב אשר סס צדי לצב שני לצבות שאין להם שום חשש להיות להם לב אחד וסס מוצדי כוכבים, וזה אך הוא סנס סנ"ל פי"ד זה אלקים הדין בא שימחן ראש אויביו קדקד שמר מחסלך באשמינו שהיס לו חמנוג אס לא היס לו כ"א אשמינו כי יוסף עליו גם מונח דאית סס כמו שכתוב ונשא כשעיר עליו את כל עונותיו כו', וזה ו"ל נמי וישלח יעקב מלאכים לפניו שלח מלאכים, הוא דיבורים קדושים שנקראים מלאכים, וכן שכל ג"כ נקרא כן, וכדאיתא על מלאכים סמוני מעלה קאי על א"ל כי שם המחיק הדין שפלי' וסוא נקרא פניו לשון אף, וזה וישלח מלאכים לפניו, פי' לדבר זה להיות פניו סכעם אל עשו אחיו ארנס שמיר כו', וכמו שפי' על וישבו לארץ למדרגס סחחונה, וכן שרס אדום שלח להיות עוד לאן שרס כ"א לסיפך אדום כי כשס נופל זה קס:

הצ לצדי נא מיד אחי ציד עשו. קסס לכאוי מיד מיד למס לי, אך סנס כחיב מים רבים לא יוכלו לכבות סאסכס

כּו זכרון וישלח זאת

האכבד ונכרות לא יבטפוס לשון כפול, כי יש שני יראות אי שלא ירעו לנו סעודי כוכבים, וגם שלא יחקרבו אלינו יוחר מדאי שלא להחטיא חלילה וחס שלא ללמוד ממפשיסם, וסנה הראשון נקרא מים רבים לשון מים סדונים, ונכרות' הוא לשון שלום, כדאיתא לא יבטפוס, לא ימשכו את האכבד אליהם. וכן הילוני ממים רבים מיד בני נכר, יש לפרש כן וכן כאן מיד אחי שלא יסיה לי הסחברות עמו חלילה שלא להחטיא, וכן מיד עמי שלא ירע כלל. ועל זה קאמר ואחס אמרת הוטב איביז עמך כי בגם כי הכל לעובד הוא אמרת הוטב איביז, פי' בעובדות עי"ד טיבות, ולא עי"ד ער וזה נקרא חסדים טובים, ע"כ הילוני ממנו של ירע כלל, ובמה דסיים פתח, ועל הראשון אמר ושמחי את זרעך כו'. אשר לא יספר מרוב, כי ודאי על עצמו לא נחירא יפקד וכדאמר רז"ל מי שפצרו רוב שנותיו ולא הטא שוב אינו חטא כ"א על זניו נחירא שלא ילמדו ממנו, וזה אמרת כו'. אשר לא יספר מרוב, לשון ספיר, וכמו שפי' צווכר על השמים מספרים, מרוב לשון גדולה לשון אור שיסיה כ"כ במעלה עליונה שלא ינטרנו להכחש ולחקן יוחר מרוב אור: **שם** קטינתי מכל החסדים כו'. דהנה איתא בחובת הלבבות שחכם אמר להלמידיו אלמלא שחכם יש לכם חטאים הייתי מחירא בכם ממה שכוף גרוע מחטאים, ושאלו אותו מה הוא גרוע יוחר מחטאים, וכשיב גאוס, כ"א עי"ד מחטאים הם שפלים צמינכים, וכנה גם עוד חקנה לזה הוא, אם חלילה יש לאדם ער או עניות ר"ל נעשה נכנס, וזה לשון עני שפלי, כמו שאיתא לטנות

מפני להיות עני ושפלי, ויש עוד חקנה טיבס ללדיק גדול שמכיר רוממות אל ויודע האיק לרך וראוי לעשות רצון יוצרו ומשיג חסדי אל עליו ויודע שלא פרע אחת מני אלק ורצבס, ממילא הוא נכנס מלפניו יח' וכוף כאין, וזה ו"ל קטונתי מכל חסדים וסאמת, פי' אפשר לי להיות קטן ושפל צמיני מכל חסדים ומכל סאמת שאני משיג סאחס מדריך אותי בדרך אמת אשר עביה כו'. כי דבר הסוס המיד נקרא לפעמים לשון עבר, ופעמין לשין עתיד, ופעמים לשון סוס, כדאיתא צרשיי ז"ל, ע"כ אני מחפלה הילוני לא כו'. כי אני [אולי ז"ל איני] לרדק לשוס חטא, ולא לשוס ער ר"ל, וסנה יש חטא ר"ל ויש שלפעמים מראש הילס"ר בלב האדם שסוא מליס וסוא באמת עבירה, וזה הסה יוחר ר"ל כי אינו מרגיש לשוב, וכן יש עבירה מניפה מלסס ופללות, יש לפרש הכל בעפסוק הילוני מיד אחי שלא יחכג עמי כאח שחפן בעלדקי וסוא עשה, וכן פשיט מיד עשו שלא יחטיאני יכן שלא יגרוס מללות ע"כ כפול מיד, כי ירא אנכי אותו קאי אחטא, ועל כשני ו"ל פן יבא וסכני אם על בניס, אם סוא כחשובס כידוע וכמה פעמים בעפר ראשון, על בניס, פי' יכול לככני חלילה ולכיות אם על בניס חשובס ומעשים טובים, ובאמת יכנו חלילה שחכים נראס לי שמדריכנו בחשובס ומפי"ט ויסיי הטאיי, ואחס אמרת הוטב איביז עמך, אעשה עמך טובות טיבות, פי' שיכיו באמת טובות, ולא טובות כס קיומי כחורס שנקראח טיב וסס רעות, וגם ושמחי את זרעך כחול כיס, כס סמפי"ט כי עקר חולדותיכס של לדיקים כס מפ"ט: **סבותה** פי' ויעקב נסע מחיל אל חיל פי"ד

ע"ד זה השיג ראיה רוחנית, וזה סכומה לשון שכל סוכין ציפי. ויבן. הבין לו בית זו היראה, כמו שאיתא חזל על דלית ליה דרחא כו'. ולמקנסו, כס פס בני ישראל שסוף פרנס שלס ורופס שלס, פסס סוכות, פ"י מדרגס עליונס יותר שזכס לראיה לא על פניו לבד כ"א לצריך העולם, ע"ד זה ויבא יעקב שלם בגופי וממוני וסורחו, פיר שכה, פיר לשון הספוררות ה"א היראה שמים שסס הוא החלק כעצ הוא ה' ית'. כמו שכתב חלקי ה'. וזה הוא מדרב המגיד מראוונא ז"ל שפ"י כן פיר אלקינו :

ישם ויסעו ויסי חתם אלקים על הפרים כו'. דכנס כצדיק אס סולך מחיל אל חיל ממילא נופל למטה כי הלא זה לעומת זה פסס אלקים, וכשעולם למעלה השפלות שכנגד מדרגס ראשונה שלו אינו יכול לעלות כי שקר אין לו רגלים לילך מחיל אל חיל להסדבק בשפלות שכנגד עולם שלמעלה שהוא עולם, וכמו שכתב יספרדו כל פופלי און, וזה ויסעו ויסי חתם אלקים על הפרים, סס השיגאים כמו ויסי פרך, אשר סביבותיהם, כי סביב רשעים יסלכו, ולא רדפו כו' אחרי בני יעקב, סס גם חלמידי כצדיקים שנקראים בניס, כי סס ידאי סולכים בדרך אמת, ממילא ססיפוך הוא שקר ממש ולא ספרוצות :

במדרש פג פסוק ויבא יעקב מלכס במקום אשר דבר אסו מלכס אבן ויסך עלי' נסך ויזיק עלי' שמו, אמר ר' חנן מי שידע לחשוב כמס נסוכים נסך יעקב אבינו ציית אל יודע לחשוב מימי מצריא, וסוף חמוס (יגס לשון לחשוב ולא למנות, ומכ"ס צס פס צמימי מצריא סאיך לחשוב) ונפרס ססיק קידס ל"ס

כתב ויעל מעליו אלקים במקום אשר דבר אסו, פ"י רש"י אינו יודע מס מלמדנו, ולפי שפחנו י"ל דרסס יעקב שצמקום שדבר הוא ית' פמו נמחק סדין מעליו פ"כ רסס כיון שסמקום הוא גורס לרסמוי ית' שימשיך הוא רחמים לכל מס שצריך לדורסויו כידוע שסוף פסס סכל פעולות צעבור כל דורסויו, וכדאיסס צזסר, וזה ויעל מעליו אלקים, הוא סדין, במקום אשר דבר אסו, וכבין שסמקום קודס, פ"כ ויבא מלכס צמקום אשר דבר אסו סמשיך שפס בני חיי ומזוני, מלכס מרומז צו קיוס וכעמדיס ה"א חיי וצריסס סגוף וחזק וכת, וכן נמי מזוני כי ממוני של אדס מעמידין איסו על רגליו וסס כמעט פנין א' כידוע מאן דיכב חיי יסיב מזוני, וכן פסס אמר לסיפוך פ"כ כולל צדיבור א', מלכס אבן, י"ל על בניס כי אבן אב וכן, וכמו שפרשו על משס רופס אבן ישראל, ויסך עלי' נסך הוא יין מרומז מפורס יין סמסומר צענציו וסוף דצקויו ית' יין סמסמח אלקי וסנשים, וצדיקיות הוא אכסס כגדולס לו ית' וסמים פנים אל פנים, וכמו שכתב אינו אכסי אכס וסיפוך מס סונא זימס ה"א אכסס רפס ססווס נשים, וזה י"ל פין לא רססס כי פייגס ולבא סרסורי דחטא אס פין לא רססס מס סאיין צריך ע"ד יבוא לחסס"ב, וססס יסס"ר של ססווס הוא אס של גיסנס, וכמו שאיתא צרז"ל צכג' ימיס שסיס ה"סס"ר דג"פ ספוס סיס אס של גיסנס צכס וסס"ר כשססחילו לכססמס ע"ד ה"סס"ר נצבר וגיטס אס של גיסנס" וססס אס זס קס זס נופל, אס יס לו סחלסצות ניול מיר של ססווס רפוס וניול מגיסנס וזכס לסיוס מוסוס סכגיסנס יסיס מחיל לסס, כדאיסס

שחסיס הגיסנס מחול ללדיקים, וזס מי שיודע לחשוב כמס נסוכים ניסך יעקב אבינו כי ודאי אין לך אדם שאין לו שפס כ"א אס יש לו סידיפס לחשוב שיסיס חשוב אללו כמס לא שפס אחד לבד כ"א כמס שפמיס הנסיכים שניסך יעקב אבינו שחקן בדביקות וסיין כמשמח לסמשיך ולסייח מיין השומר בעניניו יודע לחשוב מימי מצריח הפוצרים על פתח הגיסנס כיודע שגיסנס יסיס מחול לו בין הלדיקים, כי נסך סוף ודאי כיון על שורשו, ושמן נמי על חכמס כיודע, ע"כ כחקיפית סיחס חכמס כי שס שמן זיח מזוי :

פישת וישב

אלה חולדות יעקב יוסף, דנסס כחיב ציח יעקב אש וציח יוסף לסבס וציח ששו לקש, ו"ל דנסס כלדיק סלוחס עס סיפס"ר, ו"ל נקרא יעקב על כי בחחבולות תעשס מלחמות, וזס יעקב לשין ויעקבני כוי ומי שסוף לדיק יוחר סקצ"ס משלימו ביצרו, וכן שפוט יש לדיקים שאינס חושצים כ"א לעיבות ספולס ולסייח כבוד שמיס מחרבס חמיד, וזס יוסף שיוסף כי חמיד לישראל לרכס ספוב וכן יוסף כבוד שמיס וסחגברות קדושס, וזס ציח יעקב אש משיג אש שלמפלס שאוכלס חש של סיפס"ר ואינו מכלס כי משייר לקיוס ספולס כדליחא שחסיי כן לעחיד לבא, שלא יבעל סיפס"ר לגמרי כ"א ישאר לצורך קיוס ספולס, וציח יוסף לסבס, ששילע למרחוק לבער סיפס"ר מכל סקרוביס אליו ואפילו למרחוק שולע, וציח ששו לקש שנשרף עי"ד מסרס ונסס ממדרגס ראשונס יכול לסשיג גס שני וזס אלס חולדות יעקב יוסף, ואפשר

עוד לומר דנסס יעקב ו"ל מי שסוף מוסק בחורס לבד ואינו יודע מדביקות כבורא צ"ס, ונסס גס זס סוף עייב אך אין זס לבד גמר סכל כי ספיקר סוף דביקת כדליחא בספריס ובזוטר לית פילחנא קמי קיב"ס אלא רחימו, וכן ליחא בחובס סלצבות יפ"ש שקאמר שזס מדרגות סלצבות כי סס סשינו עי"ד דביקות כסצירא צ"ס גס סחורס, וספיקר שלסס סיס סדבקות, ע"כ אנו סלומדים מחיחסיס ומצקשים מסי יחי' ציכוס אצות שסס לא סיס לסס סחורס, אך סלמח פחס אסור לבטל כלל, כי זס סוף רצון אל יחי' כמו שאיחא משמח אס סמקוס צ"ס, וגס ליחא ספוך צס כוי, כ"א מס כלריך לסחדבק כסצורא צ"ס ולסחבודר צו ודאי עייב יוחר, ונסס יעקב ספוסק בחורס לבד ואינו יודע מלעבוד גס במחשכס וללציח גס חמיד שחסיס לו יחי' נחח רוח ויוסף נקרא מי שחפץ חמיד יוחר לעשיח נחח רוח לו יחי' וסולך מחיל אל חיל ובכל עת חפץ יוחר לעשיח נחח רוח לפניו יחי', כי כל מס שמשלים רצונו מוסיף לו אסבס וחפץ יוחר לסשלים רצונו ומוסיף לו אסבס, וזס נקרא יוסף ויעקב נקרא יושב אוסלים ללמוד וע"כ כחיב חולפח יעקב כמו סחולפח אין כחו אלא צפס, ונסס סמאיר שצחורס גורס דביקת צו יחי', וזס אלס חולדת יעקב יוסף כוי, ו"ל צקש יעקב לישב בשלוס כוי אמר סקצ"ס לא דיין ללדיקים מס שמחוקן לסס לעחיד לפוסיצ כוי, ו"ל דנסס ליחא צמרע"ס שצקש רחמיס סרצס ליכנס לארץ ליחא צגמרר וכי לאכול מפריי סיס לריך אלא אמר משס סרצס מלוח חלויית בארץ אכנס ואקיימס וסשיב לו סקצ"ס כלוס אחס מבקש אלא לקבל שכר אני מעלס

מפלה מליך כאלו קיימחם קשה וכי משם רבינו פ"ה מצד על מנה לקבל פרס, שאמר כלום אחס מבקש אלא לקבל שכר וכן באצרכם אציו פ"ה כתיב יצא אה צניו ואה ציתו אחריו כו' למען הביא ה' על אצרכם אשר דבר עליו, וכי בשביל זה היה כוונתו הוה בשביל שכר, אך שם יש לומר יצא כן לצניו, וכן איתא להדריך כן כי מחוק שלא לשמה יצואו לשמה, ופיין צסיף ספר ראשון כ"ל מחורץ עוד זה, וכן עוד איתא בגמרא ר' זירא כי הוה פ"ף מגירסא ישב צפחה ציה המדרש אמר איוקים מקמי רבנן כשיעברו שם ואקבל אגרא. גם זה חמיה כ"ל, אך שם יש לישב נמי כי איתא שכר מצא מצא וזה השכר רשע כי ראש שלא היה לו כ"כ חשקות למצות ולעסוק בחורס כראוי ונראה לישב ה"ל דהלדיק חפץ לעשות נחה רוח להצורא ית' וידוע מאד שביא ר"נו ית' ליתן שכר ובהיראש הוה כרי שלא תהיה נחמא דכסיפא, ופ"כ חפצו כן להיות נחה רוח להצורא ית' צמא שיתן להם. כי חפץ חסד הוה, כי אם אין חסד וסנדיבות שם אם היה צער להמקנלים באשר הוה נחמא דכסיפא משא"כ כשמקבלים שכר, ופ"כ י"ל ללדיקים יראש להם ה"כר ככר ולא יהיה להם נחמא דכסיפא בשכרם כי פשלו כרצם, וזה אמר כלום אחס רוצה אלא לקבל שכר, וכן באצרכם וכן בר' זירא י"ל כן, וכנה כלדיק סיודע חפצו של הקב"ה לכתיב ולשפיע יש מחפללים אפילו שייפ"ב צמ"ז ולשפיע נמי עד כאן, וזה י"ל כיונה שמנינו שסקב"ה מחפאר כלדיקים כמו שמנינו בשאלו המלך פ"ה שספאר עמו הצורא צ"ה, וכן נמי כתיב ישראל אשר בך תחפאר, וזה י"ל אמר הקב"ה לא דיין

ללדיקים הכחה רוח שגרמו לי שמחוקן להם לעו"כ אלא אפי' צמ"ז מבקשים לישב בשלוה, ומבקשים לשון חפלה, וכן נמי בחסודם כי ר"ן יראיו יפשה, וכן לפיל יש לומר כן בקש יפקב לישב בשלוה שיהי מבקש חמיד לישב בשלוה פ"כ קפץ עליו רגזו צפחאוס שלא למנוע שאלתו אם יחפלה, כי זה היה צריך בשביל הגיורס של צין כנחריס, ועוד פרשנו בקש לישב בשלוה ונחקבל חפלתו פ"כ לא ירד בשלשלאות של צהל כמו שיהי ראוי לו פ"כ קפץ עליו כו' :

ויבאנו צו אחיו כו'. דכנה איתא אין אדם מקנא לאשתו אלא א"כ שניכנס צו רוח עכרה, אפשר לומר עוד על פשוטו, כי הנה היראש שמים נקרא אשה, ואיתא צספר ראשון עמס על זה וכמו שכתוב אשה יראת ה'. וכנה לכל ישראל יש יראת שמים שחפלים צסלדקס מכ"ש לאשר מחסנהים צדרך הושר אך אין צוער כ"כ צלב האדם היראש שמים שישנאו אה סמונעים אוחו מעשות ר"נו ית'. וזה אין אדם מקנא לאשתו ה"א היראש אלא"כ נכנס צו רוח עכרה, וי"ל רוח עכרה אם הוה עסור לקריו צלא [אולי צ"ל צא לו] רוח קדושה פו"ד כעכרה וזה רוח עכרה. וכנה מי שמחפצר ללדיק צו (צ"ל צא) להם רוח קדושה כשהם מחפכריס, וזה י"ל ויקנאו צו אחיו, לשון מאחס המחלחיס עמו ומחדצקים עמו ה"ה להם על ידו קנאש ליראש שמים, גם פעל כי אציו הוה ה' ית' שמר אה הדבר הוה דין שלא יהיה על ישראל חלילה :

ועוד וישב יפקב צארץ מגורי אציו, הוה היראש לשון מגיר, כי מהפחד כגדול ממנו ית' נשאר עכ"פ יראש ובושס מלפניו מלחפוא. וזה מגירי אציו כי כתיב

וילכו אחיו לרעות את זלמן אביסם
בשכס, נקוד על את שלא סלכו
אלא לרעות את זלמן, ויל כי כוונתו כמו
שרופים זלמן אביסם, כן יפוררו למעלה
לסמשך פרנסה לבני ישראל הנקראים
זלמן, ע"כ גרמו שבא יוסף למארים זמן אוחס:

פרשת מכי

ויצבור יוסף זר כו' עד כי חדל
לספור כי אין מספר, הסג
איתא במחני' לא ישב אדם לפני הספר
סמוך למנחה עד שיחפלו ולא יכנס אדם
למרחץ ולא לבורסקי ולא לאכול ולא
לדין, כי בזכר איתא ששמים מספרים
כבוד אל, מנסרים לשון ספירוי, לבנת
הספיר, וסג ודאי לריך האדם לפשט
במעשיו בכל עת, אך כששי"ת נותן לו
דבקות אליו ית' ונעימות לו ית', ודאי
אין לחשוב באותו זמן בשפלות ובעצירות
לספצב זמן עד אחר כן, וזו י"ל לא
ישב אדם לפני הספר הוא מוכיח לסזכור
שפלותו לבדוק במעשיו שיפסד מעון
סמוך למנחה כנ"ל, עד אחר כן ולא
יכנס אדם למרחץ, סג סגס סגס מלוא
גדולס לסולא יקר מזולל, אעפ"כ אין
נכון לאדם לסכנס מלמו לזו, כמו מי
סנכנס למקום מלא לואס לפסר את
המקום סגס ודאי לריך לו מרחוק במרא
וחלינא ולא ליכנס לאותו המקום לצער
הלואס בידיו ובכל מלמו, וכן נמי כן
סוא, כי אדם מחטוף בעצירות סחוטא
קודם שסחוטא שג בחשוכה, וגס שזס
ספק אס יחזירו בחשוכה, וסוא ודאי
מחטוף ממנו קידם, ואפילו אס יחזירו
בדאי בחשוכה אין נכון לפשות כן, כ"א
יזמן מעלמו שבא חוטא אחד ליתן לו
תשובה

פחד יחק, ע"כ ויל קודם יפקב לשון
ערמס כמו ויפקבני כי לריך תחבולס
לסגל מילס"ה, ואז לריך יראס ובוסס
מלפניו מלחמוס ואח"כ כשסגבר על
יזרו לריך דבקותו ית' לסבין רוממותו
ית', וזו ישראל ישר אל כ"א אעפ"כ
איתא אל חלמין בעלמך, ע"כ שס יפקב
לא נפקר סימנו וכסנקרא ישראל בדבקותו
ית' סיס לו סגנסס מרוממותו ית', וזו
בארץ כנען ועוד מס שאין למעלה אלס
חולדות יפקב כו', וי"ד פקב או לשון
ערמס כנ"ל כשסוא בגסמיות סנקרא יפקב
מעון לריכי סעולס ומחפול פליסס, וזו
יוסף סממשך שפע בני חיי ומזוני, וסכל
מרמוז ביוסף, חיי כמו סכחוב בחזקי'
סגני ויוסף על ימיו, וכן לסוסף מזוני
ומוסר, וכן בני כמו יוסף ס' לי בן
אחר, וזו אלס חולדת יפקב יוסף בן
שגס עשרה, שחקן מדותיו סס שגס כנ"ל
כמס סעמס, וסכל סוא שלס חב"ד סוא
עשרה, שסס עי"ד זו סעלס סמ"ן למעל'
וסוא סיפויס, וזו שסס לשון משנס עי"ד
זו סמשך שפע, סיס רופס את אחיו
בזלמן, פי' סמשך לסיות חמכי אורייחא
עי"ד עשירים עמא קדישא סנקרא זלמן
קדשים, כי אין לסס סגס כססס אך
אס מחזיקים לימדי חורס נקראים זלמן
קדשים (וזו י"ל אדם ובססס חוסיפ ס'
אס מחזיקים את האדם סוא ח"ח) וזו
רופס את אחיו בזלמן, פי' עי"ד זלמן,
וסוא נפר כו' כנ"ל, וישראל אסב את
יוסף מכל בניו, פי' מכל מעשים סעוים
סנקראים בניס, כי עיקר חולדותיסס של
לדיקים סס מעשים עובים, כי בן זקונים
סוא לו, כי עי"ד זו סבורא ב"ר ססוא
חפץ חסד נותן לו חכמס גדולס, וזו בן
זקונים לשון זקן זו קנס חכמס:

בורסקי כנ"ל וי"ל עוד דהנה מי איחא
מדת חשיבה, ובספר ראשון איחא כמה
טעמים על זה, וסנה גם כשפוסק בחורח
ה'. אפשר לסמשיך גם מדת חשבה
לפולס, ולסחזיר את הרשעים בחשבה
בשכל שלא חזיק לאדם, וזה אשרי מי
הוא מדת חשבה שממשיך האדם שאומנחו
בשם לא לסחפנק ולבינס לסירחון, אוי
למי שאומנחו בורסקי, שמחזיק בחשבה
ע"ד בורסקי כנ"ל, וזה לא לבורסקי,
ולא לאכול, שיכנס לסקדושש בשביל לאכול
אכילס רוחניות וכמו שכתוב ויחזו את
אלקים ויאכלו וישתו, לא חסיד כחונס
בשביל זה, ולא לדון שיסיד יכול לסמשיך
דין על שונאיו:

והנה י"ל ויחזיר יוסף, כי הכריז נקרא
יוסף שרונה חמיד לסוסף לישראל
זרכס וחסד אל כל היום, וגם לסוסף
חפנוג לו יח', ולסוסף קדושחו יח' עליו
ולסוסף כבוד שמים לסחצו'. סנה
הקצ"ס נותן לו חופלה בכל, כי סנא
לספר מסייעין לו, וזה י"ל ויחזיר יוסף
זר, הוא רוחניות, כמו נשקו זר, כחול
סיד כו' פד כי חדל לספיר, לספר עוד
כ"א סולך וגדול, כי אין מספר כו'. שאינו
מפסיד ואינו יכול ליספר כראוי כמו
שסיד משרפ"ס פניו מכל האדם:

וירם הוא סליט על סארץ כו', סכריק
פועל שני דברים, דהנה כחיד
באלישע שבקס מאלוי, ויסי נא פי שנים
ברוחך אלי, לכאורס חמוס לבקס מארס
מס שאין לו, וי"ל דהנה אלי' סיד פועל
מ"בות, כי גם את סמת סח", וכן סחפול
על גשם ופעל סכל כי נפסה, וכן רפוח
כמו שאמר חי ה' אם יסיד על ומסר
כו', וסיד כן, וזה בקס ויסי נא פי
שנים, שיסיד יכול לפעול בסיו שנים
ענינים

חשובס אין לדחוחו כי מס' הוא שסזמין
כן אולי שורס נפשו הוא וכיונא זוס שמוכרח
לסחקן על ידו דוקא, ועד [אולי ז"ל ועוד] כי
כולס יאמרו כן, ומי יקרבו, וכן שמפחי
בשם סרז סמניד מראונא ז"ל שאמר
מוכיה הוא כמו מרס וחנינא שמשליך זבל
לנקוח וסיד בפלמס מחפנפח, כ"א אם
רואס פצירות מוכרח לסוכיה, וכדאי'
בשלחן פרוך, וכן יוחר מזס אפילו אם
הוא פשס פצירות כמו פניני סאווס וכיונא
זוס אם ישוב, אך [אולי ז"ל אל] יחזיר אותס
במחשבתו לגמרי כל סנסנחס, כי גם זס
הוא חפס וסרסורי פצירה סיד כ"א
בדרך כלל יחזיר ויפרטס, וכן לסחזיר
בחשבה את האדם לריך שכל יכנס
לפומק סרשפוח, ושמפחי אומרים על
פניני אכילס שמזכרים נליות, מי שאין
מאסף כל מחשבתו וחשקו לחוך כמאכל
לסגשמויות כמו אדם פובע זכסר, אם
אומנים זו לסוליו מסנזר בקל הוא
שיטביע גם את האדם ששני כ"א יקחו
בשפרו וימסכסו לחוך, כן סדברים סללו,
סן באכילס, וכן לסחזיר בחשבה, וסו
לא יכנס למרחץ, פי' שירחץ פלמו מפונותיו
שלא יכנס בשם לגמרי, ולא לבורסקי,
לסרחון פונות סרשפים, וזה נראס מס
שאמרו רז"ל א"א לפולס בלא זושס ובלא
בורסקי, אשרי מי שאומנחו בזושס, אוי
למי שאומנחו בורסקי, כי זושס הוא מי
שמחנסג בעצדות שס"י לקרז בני אדם
ססולכים בחורח ה' יח' שידבק בסי יח'
לסיות לדיקים וליך מחיל אל חיל וללמדס
חורס יוחר, וזה אומנחו בשס, כי איחא
כל דבור ודבור שינא מפי סקצ"ס נחמלא
כל ספולס כולס בשמים, וגם איחא בנמרס
סדודאים נחנו ריח, אלו בחורי ישראל,
שלא פפמו פפס חפס, אוי למי שאומנחו

ועיד עדות ביסוסך שמו בללחו על ארץ
מלרים שפה לא ידעתי אשמה,
דכנס יוסף לא קבל מגבראל ספי לשון
מד שהוסף לו אות משמו יח'. וזה
יוסף פי' כי פי"ד זה היה דבוק ביוי'
ב"ה כראוי, וכוא שם המיוחד שורש
השמות אשר נאחזים בכם פי'
לשון, וזה ויוסף ויו מוסף על ענין
ראשון, הוא השליט על הכל, וזה עדות
ביסוסך שמו, פי' את ה' יח' בללחו על
ארץ מלרים, פי"ד שנקרא יוסף הוא
עדות על הגאולה שגם כ"י הדבוקים
ביוי' ב"ה כי חלק יו"י עמו ג"כ נשלוט
על כל זה שפה לא ידעתי אשמה :

עיד עת בא דברו אמרת ה' לרפחכו,
כי אחא וידבר ה' אלי היום
הדבור וקודם לא כתיב כ"ה ויאמר:

במדרש חיות כובא במחנות כסוכה,
הדולאים נחנו ריח זה ראובן

שכליל את יוסף מן הסור, ועל פהחיו
כל מגדים, זה נר חנוכה, וכוא פלאי,
כי הנה כתיב ויאבד יוסף בר כחול
הים הרבס מאוד כו', ו"ל לשון בן כי
פי"ד שהמשיך שפע לישראל גרם לסיוט
לסם דבקות ב' יח'. וכמ"ס בספר הזה
על פורפת על האבן ועל האגוז ועל
המטבע כו'. יפו"ש וכן פרשנו המזמור
רועה ישראל כו'. אחא שלשה פעמים
השיבנו והאר פניך ונושפה, פעם אלקי'
השיבנו פעם אלקים לבאות השיבנו פעם
ה' אלקים לבאות כו'. כי באור פני
מלך חיים, ובחיים מרומים בני חיי
ומזוני, וכל נקראים בידו, מי שאין לו
בנים ר"ל, וכן פני חשוב כו'. והנה כתיב
וחקם בעוד לילס וחזן מרף לביחס כו'
כי מזוני חלוי בסיראס וכן נמי כתיב
יראו את ד' קדושו, כי אין מחסור
ליראוי

מנינים רחמים למי שיחפון ויגזור בפיו ודין
על עובדי כוכבים, כמו שפס [אולי צ"ל שפסל]
גם דין פי"ד המלחמות של ישראל, וכן על
החינוקות שילאו דוכים ובקמו מהם, וזה
יהיה ברומך אלי חסיד לי יכולת בן,
זה י"ל ויוסף, הצדיק פועל, הוא השליט
על הארץ, יכול להמשיך דין ופחד על
מי שרואה, וזה השליט על הארץ, הוא
המשביר כו'. גם חסד ממשיך לכל עם
הארץ, עוד בדרך הזה, דכנס אחא
הקצ"ה נגלה ונסתר, וכן הסוד, וכן
ישראל, והנה הצדיק ממשיך שפע מחסדים
שכם בכה שהקצ"ה נוטר חסד, שומר
ומנעם למשוח חסד וזה פינא פקוחא
דלא ניס למשל על שהוא משגיח, וכו"ל
חסד למשוח חסד עמנו וכלדיק ממשיך
לוחיות נ"ר מהכח אל הפועל לבא לפועל
בני חיי ומזוני, וזה נגלה ונסתר גם
שפשוט הוא גם כן נגלה מלך פעולותיו
ומעשיו והכסגחו את הכל, ונסתר מלך
עלמנו יח' לפועל אכן גם ה"ל הוא אחת
נגלה ונסתר, ופי"ד שם הצדיק הוא לפנה
פענה, מה שהיו החסדים מכוסים ונעלים
בכה, פענה אותם שמוציאם לחוץ לדרך
הפועל, והנה שניסם הם חסדים גם
הגבורות על רשעי". הנה עובדי כוכבים
יש לקרואם ארץ, שכם רק כמו ארץ
למטה, ואינם חושבים כ"ה בארצות, וזה
י"ל ויוסף הוא השליט על הארץ הוא
מרומז בפועל הנסתר משם משוך לנו
חסד הן להכניע שונאים, וזה הוא השליט
על הארץ הם עובדי כוכבים מושל בהם
שלא יוכל להכביד ראשם נגדנו, וכן נמי
הוא המשביר לכל עם הארץ קאי על
ישראל כמו שאחא עם הארץ ירגמכו
באבן, פי' רש"י עם שבשבים נבדל הארץ
עם שפחיד לנחול את הארץ :

אנו שם למעלה כל מגדים, זה נר חנוכה ממשיכים למטה, ממילא לנו על פתחינו מגדים, שפע נועם עליון להחמג על ה' ונשכח, וזה וילבור יוסף בר. פי"ד שסוסיק וסמשיך שפע וכו"ל, סלציר וסלסיק אח ישראל הנקראים בן לו יח'. וגם אוחם שם בחוץ, פי"כ כחיצ לשון בר כמו לבר, או לשון חרגום שאינם נקראים עדיין בן, ג"כ הוא אוקף אוחם סרס מסס: הבורק"ר אור וסאנשים שולחו סמס וחמוריסם, דסנס כחיצ וזרסס לכס ירצו שמי שמש לרקס וסרפס צכנפי". דסנס כחיצ עוד וסרס וסנס רוח גדולס צאס מן סלפון ענן גדול וסס מחלקסס וסגס לו סציב ומחוכס ענין סחשסל מחוך סאס, דסנס ידוע סאור סל יוס ראשון, ארס רואס צו מסוך סעולס עד סיפס. וסנוו לסרדיקס לעחיד לבס, וססס צוסר סנס צעס"ז יס לסרדיקס ממנו, ופסום סלס סצס ססס רוא מעין עולס סצס, ויס לרדיקס סנקרסס סציד סצס, וזס אור זרוע לסרדיק, כמו מי סזורס, יס לו לסכול מכסירות, וסיקר סמור לו צאורסויו, אס ירלס, וגס לזרוע פי"ד זס עוד, וזס אור זרוע לסרדיק וליסרילצ, סאינס מסרסרסס אחר לסרדיק, אררצס מחצירס אליו, יס לסס סמסס סל ירו, וזס ו"ל כסן, דסי איסס צרוקס ז"ל, אינן חוזק כססידות צחלססו, וצורס מלוד צארס כסס אסצסו וססצסו ופי"ד זס מסיג יוסר ספלסו וסרעון עונסויו, וזס וסנס רוח גדולס צאס מן סלפון, סס אור סגנוו וסוצ סלפון לסרדיקס לעחיד לבס סנוצס לסרדיק צא פי"ד זס סן לו וסן לסמחצירס אליו, רוח גדולס צאס רוח גדולס סאינו סס לסוס לסחצייס ממנו מעסוס רסון אל, וכן לסכניס סוגסס, ולשון גדולס, כי מי

סיס

לירצויו, ססס אלקיס, וסלקיס לצסס נקרס סחסוצס צו סלוי חיי, וסאלקיס לצסס ססס שורס יוסף לסרדיק, ססס עס יפסצ אי סירסו סוי" צ"ס ומחציר ככל, וזס ה' אלקיס לצסס, ודוק כי קררסי מלוד, וסנס סממשיך שפע לסעולס פי"ד זס יס לסס דצקית צו יח' וכו"ל וסס ענווס גדול וסצלסו סממשיך סס יח' שפע ספי"ד זס יסיו עוציס, וסופסס מסחצירס, אן צמקוס גדולסו אנו מולסיס ענווסססו, פי"כ יכוליס לסעול כן, וסנס זס מלינו צראוצן סצלסו גדול, ספי"כ נקרס רלוצן, מס צין צני לצן חמי, ססלי אס יוסף מן סצור, כגס סחנס לו צכורסו, וזס סדודלסס נחנו רית, דרסו רז"ל סל סושעי יסרלס, וסמו ספרסו רז"ל סל סני דודלי חלסס סל לרדיקס גמוריס ורעסיס גמוריס, וסמס ססמר אצד סצרס וצמל סכויס, ח"ל סדודלסס נחנו רית, אלו וסלו עסידיס ליסן רית עוצ, וזס ו"ל סדודלסס נחנו רית, גס סושעי יסרלס ופי"ד מס, פי"ד ענווססו יח' סיפסיפ לסס, וזס קסמר, זס רלוצן ססלי אס יוסף כוי, ו"ל כי צזס אנו וכוליס לעורר ולסמלין סל סעניוס סני"ל, וסמו סעוררס רחל צמס סלס קנאס צסחוסס, כססכניסו אוחס ליפסצ אצינו, כרליסס צמדרס איכס, וצוכר, וקסמר מי אסי"כ סמך לזס, וסל פסחינו כל מגדים, כי נר חנוכה מליס לסניסס למסס מעסרס עפסיס, ולמס זס סל כי צצציל זס נקרס נר חנוכה, ססס לסמשיך אור למסס מעסרס, סלס ירדס סכיס מעולס למסס מעסרס, לחנך אוחס ססס לס עוציס סיסיו סכל עוציס, וסנס אס אור למסס כ"ב, ממילא לססר סס למעלס צא שפע גדול סרצס, וזס סל פסחינו

שים לו גדלות גרוע הוא גאוס, מחפאר
עלמא, משא"כ הגדלות שצא מלמעלה, צא
עו"ד הכנפס, שסיס נכנפ ושפל צמינו
קודם ומשיג שזס הוא מס' וסוא מקבל
מס' יח'. חס גדולס נוקבא ומקבל מלמעלה
אח"כ מזס צא ענן גדול, שסוא משיג
שפלוחו, ואס מחלקח צופר צלבו אס
אסבחו יח'. ונוגס לו סביצ, לו ולסמחצרים
אליו סביצ ומחוכס כעין סחשמל, פירשו
עחים חשות כו'. מפני יראת ס' יח'
ואסבחו, ולפי זס פירשו גס ספסוק,
מי צכס ירא ס'. שומע צקול עצדו כו'
שפרשנו כצו, כדליחא צספר ראשון כו'
וזס הוא צקילור מי צכס כשצא ויס צכס
סרסור חסובס שנקרא מי כו'. סעלס
סוא כאיך לסחכג לסיוח ירא ס'. וגס
שומע צקול עצדו, וכמו שכתוב ויאמינו
צס' וצמסס עצדו, אז יסיר יסראל, כי
אס סאדס אינו ליית לדברי חכמים
שכלל דור יוכל לפשות כמס עצירות, ויס'
נראס לו מליח, כ"א צריך לסחצצר לצדיקים
שכלל דור, שסס אינס מחזיקים עובס
לפנמס וס' אחס, וכן חקרו צפליחס,
ויס לכס סיוע עליוכס, צפרט לצריך
סעולס, וס"כ נקראים ח"ח ולא לומדים,
כי צריך ללמוד מחלמי סדור, וזס שומע
צקול עצדו כי גדול סלמש יוחר מלימודס
ואיחס סוא סעצד ס' לשמוע צקולו, אמר
אשר סלך חשכים סחשכות סלך מלנו.
ואין נוגס לו, שאינו מחזיק עלמו צרור
ונוגס, עוד י"ל ואין נוגס לו, כי יוכל
לסמשיך ולצא אליו שפע יש מאין, וגס
פרשו סוא סמזל סחלוים צו צני חיי
ומזוני, כמו שאיחא אין מזל, וכמו ססבצחי
כמס סעמים צסס סרצ סמגיד מראוונא
ר' צפר ז"ל, וזס ואין נוגס לו, יצטח
צסס ס' וישען צלנקיי, כי סוא כמושיע

ומשפיע עו"ד סלדיק, כי כן חפלו יח'.
וזס י"ל וזרחס לכס יראי שמי סמחיראים
סלא חסיס חלול כסס חלילס, וזס יראי
שמי לסיוח קדוש סס, כמו ויעש דוד
סס, שפירושו קדוש ססס יח'. יורח לכס
מאור שצטח סימים, יצא מזס גס צני
חיי ומזוני, וזס שמש פשוט סוא צכירות
ואור עליון, וי"ל דקאי על צני לשון
שימס צניס לשמשו, וגס לרקס סוא עושר
רצ ליוחן לרקס מזס, וזס סוא מזוני כי
משורס סמזוני צא, מכ"ס עושר לאשר יש
לו כצו שוחפסר, וזס סוא נקל מלכמשיך
מזוני לאשר אין לו כלל, וכמו סאמרו
קסס מזונותיו כו', וכן צני נמי קאי
אפילו מי שאין לו כלל, וכוא או סוא
עקרים, או זקנים, ולסרצות צניס סוא
מסיף אוחס מדרגס, וכן מרפא כנפיי.
פ"י צסיף של כזריחס סוא רפואס, וזס
משורס חיי סוא אפילו לסחיות מחיס,
ורפיאס סוא קל מזס כיון שאין כ"כ נס
נגלס, וכוכ כמו לכסיף על אשר יש לו
וזס כנפיו לשון סיף כמו ליית כנף,
וסגיל סוא סיס מאין דלא סיי כלל, כי
כל ספירושים אמח, וכמו שפ"י אין מזל
ליסראל אפילו מאין לו כלל וכלא מפסס
גשציות יכולים לסמשיך לו ממזל ניסראל
וזס י"ל דסגס סלדיק נקרא צוקר שמצקר
חמיד ומפספס צמפסיו, גס מצקר חמיד
לרבי יסראל, גס מצקר לסיות כציד שמים
חמיד מחרצס, וזס כצוקר אור, שצא לו
מאור כגוז, וסאנשים שולחו, נשלחים
כצפלי דיוני מיסראל, כמס וסמיריכס,
סמקצלים מכס כפ"י כזוכר, עוד י"ל
וסאנשים שולחו, לשין כמסכס, יכולים
לסמשיך אנשים סס צניס, וכן פשיע
שולחו מלמעלה אנשים צניס מיציס, כמו
כל אנשים לשון חציבי כי אין דצו עמא

פ־שֶׁת ויגש

בתיב אני חכמה שכנתי ערמה. וסנה
 חיתא סוי ערוס ציראס. דסנה
 מי שמפספס במטשיו ומואל לו חסרונות
 ומחודס לפני סבורא צ"ס וסוא מכיר
 שפלות יכול לסשיג יותר חכמה. כי סחכמה
 מאין חמאל. וגם נמשלס למיס שסולך
 למקוס נמוך. וס סוי ערוס ציראס לשון
 ערומיס. שמכיר חסרונו ומואל חסרונו
 צמאות שסוא עושה. שמשיג סאיך ראוי
 לעבוד למלך סכבוד. וסוא ערוס צעיניו
 וס ערוס ציראס. כי משיג פ"ד זס
 חכמה. וכחיב סן יראס ס' סיא חכמה.
 וס אני חכמה שכנתי ערמה לשון ערוס
 כנ"ל. וס ויגש אליו יסודס. לשון סודס
 מחודס פונותיו לס' ית' סוא נגש אל ס'
 לעולס כנסחר. פ"כ כחיב צנסחר אליו.
 ויאמר צי אדוני. שסכצ"ס פמו. וגם ידבר
 נא פצדך דבר. פ"י דבור קל לסיוס
 באזני אדוני. וגם ואל יחר אפך בפצדך.
 לסיוס כדבר סלוי בפצדך סלא יחר אפך
 שיסס יכול פצדך לפעול בפסני כן סלא
 יחר אפך. כי כמוך כסרעס. לשון פרוסס
 סוא כי פרעס אסרן. פ"י ששיגו ויסיס
 גם פסנגלס כנסחר שספץ ססר סוא.
 וכמו שכתוב כמוני כמוך כו':
 ודגה ססולך פדך זס לפספס במטשיו.
 ס' פוזר לו לסשיג פצירות סאדס
 דס פפקציו ופצר וסנה ופסס לו כסיוס.
 אפס"כ פוזר סקצ"ס למליא אוחס בספריס
 או לשמוע מפי חכמיס. וס ו"ל אשא
 פניי אל ססריס. סס פצירות. כמו צריקיס
 נדמס לסס כסר. מאין יבא פזרי. ומפרס
 פזרי מעס ס' כו'. אל יתן למוט רגלך.
 לשון רגילות סאדס דס פפקציו ורגיל
 כסס

יורד מן השמים, מכ"ס אס צא פ"ד
 סמסכ סלדיק בפסלחו ומססו ורלנו
 פפוסס סקצ"ס רלון יראיו. סוס כמו אשס
 כי חזריע וילדס זכר. כי צא סכספירות
 דלסחא. ואפסר פפציל זס סוי אמוסיו
 פקרוס שיספללו עליסס. משא"כ אנו אין
 צריכיס לזס כיון פאנו יודעיס שזס סוא
 רלון סבורא צ"ס שספסלל אנו מספלליס
 גם פלא פער ספסרות. וכיואל צוס. וס
 וסאנשיס שולחו ססס וממוריסס. פ"י חייס
 סל סגופיס. כי סנשמה גם פלא גוף חי'
 סחי' ומי קאי גם פפוס"ז. וס וממוריסס
 ומאן דסיב חי' וסיב מזוני:
עור פרשנו מס סאמר פגמרא פסחיס
 מאי אור. רב סונא אמר נגסי
 רב יסודא אמר לילי. ו"ל דקאי על סאור
 שיכול לסמשיך על ידו. אמר רב סונא
 נגסי קס"ד נגסי ממס דוקא. אס יס
 לאדס אור יכולי' לסוסיף לו. משא"כ אס
 אין לו כלל. סן לפנין צני וכן חי' ומזוני.
 ורב יסודא אומר לילי. אפי' למי פאין
 לו אור כלל כמו לילס וחושך. יכוליס
 לכמשיך לו ומסיק לכולי פלמא לילי. אלא
 באחרא דרב סונא קרי נגסי שידעו פאין
 שוס חושך כלל. כי סמחיק כל סדינין
 ואין לסקסות א"כ לא מס אדס. אף לא
 פקשו אלא פמקוס שפציו שסוא פורך
 לכבוד שמיס. כמו פאיחא פני' זו לשוא
 פמריס פקס רחמיס ונפסדס. וכן פאיחא
 סאסס וכן פאנפונינוס. שסחי' סכסס אס
 פצדו. כי אמר איך אפסס לסושיצו שמה
 אין משיצין על סקלקלס. לילך ממנו ולא
 לסושיצו סשובס. סוא נוגמ פכבוד מלכוס
 פקס רחמיס וסחיסו כ"א פפואס ודאי
 פוב פמיד לאשר צריכיס מיסראל. וכן
 צני ומזוני:

בסס לא יתן למוט. פ"י לסיוח להאדם שאינם מצירות וסוף שקר ושקר אין לו רגלים. וזה למוט להחמוטם שלא לסיוח רגלים. ויחמוטם חלילה. וזה אל יתן למוט ולא פו"ד יסורין, וזה אל ינוס שומרך. דהנה הקב"ה הוא טוב. ולפולס חסדו. פ"כ נקי הצער חלילה להסתור פנים חלילה. ועבד גרמי' כמאן דדמיר. וזה אמר שלא חסיד לך יסורין. וזה אל ינוס שומרך. ככה לא ינוס כו'. לשון מזומן כמו הנה הנה שחסיס נראה כן. כהאמה הנהסח שלא ינוס ולא יישן שומר ישראל:

במדרש זה שכתוב הנה ימים באים ונגש חורש בקולר ודורך ענבים במוסף הזרע וספיפו הסרים פסים כו'. חורש זה יסוד. קולר זה יוסף כמו מאלמים אלומים. ודורך ענבים זה יסוד. כמו כי דרכתי לי יסודה קשה במוסף הזרע זה יוסף שהמשיך זרעו של אביו למצרים. וספיפו הרים פסים. אלו השבטים אמרו מלכים מדיינים אלו פס אלו אלו מה איכפז לני. וסוף חמוס האף יסוד כן לעחיד וספיפו הסרים פסים אלו השבטים כו' מה דהוה הוה. ועוד פס קרא את יסוד חורש פסם דורך ענבים וכן את יוסף. ולמה כופל. וסנה ודאי נראה שהמדרש רוצה לפרש בלא החירס גם לעחיד וסוף נראה רק ס' פר מעבר. פ"כ פירש זה שכתוב הנה ימים באים. פ"י יש לפרש גם בהפסוק ויגש על זה. אף לריך ביאור. וסנה כתיב ויכלכל יוסף את אביו כו'. ולריך לפרש לשון כלכל ולא זן ומפרנס ומשציר נוסף על זה נקרא יוסף כלכל. כדכתיב בשלמה המלך פ"ה ויחכם מכל אדם כו'. ומכלכל זה יוסף. דהנה כתיב ה' עוז לעמו יתן ה' יצרך את עמו בשלום. פרושו ב' שלום

וכמו שכתוב או יחזיק במוצי' יעשה שלום לי שלום יעשה לי דהנה כדריך נקרא שלום שפוסה שלום בין ישראל לאזכרה שבשמים. ויש שני לדיקים יוסף נקרא לדיק. וכן בנימין קראו אותו רז"ל לדיק. שאמרו ראוה יולאס מחלק יסודס ונכנסה בחלקו של בנימין וסיה מטעמר עליו אותו לדיק לבולעס. ובדלוי מי שקראו אותו לדיק. הוא משרש בו ית' שנקרא בו ית' לדיק ה'. וסוף מעולם שמשפיע על ידו כל טוב. וכמו שכתוב אמרו לדיק כי טוב. כי בשפיעו ית' טופמים טומו וע"כ יוסף הגם שאיחא במדרש שסוף ראש לחסידים קראו אותו לדיק על שורשו ועל שהסנהג כן שהמשיך שפע לסעולס. אף בנימין לא השפיע. אף דהנה כנסה ישראל נקרא יסודס כידוע. כל ישראל נקראים יסודים. ויש לדיק שמהאב את ישראל לאזכרה שבשמים ומעלה מ"ן למעלה לה' ית' ומשחפיע עמו ית' זה בנימין בן ימין שגפלה מ"ן ורואה לסיוח ישראל מ"צים לפניו לעורר מ"ן ולעורר אכבה לו ית' בשלסובין דרחימו (זה פרשו במקום אחר על אבני שיש טבור אל האמרו מים מים וקאי על המ"ן וסוף עולה למעלה. פ"כ הגם שאנו קיראים מ"ן סוף על כי המים סם חסד ופרשו אכבה. אף באמה אינו מים כי עולה וטנע המים לירד, וזה טבור כי לריך לטהר אשם לצעלה). וסוף בנימין לדיק של יסודה שמקרב אל יסודס להחידע יוסף אליו. וע"כ נעשה יסודס פרש על בנימין ומסר עצמו עליו ויוסף נקרא כדריך המשפיע ממנו ית' לעולם. וסנה בנימין סוף כדריך המשפיע לו ית' חפנוג שישפיע כי סוף ית' יש לו חפנוג להשפיע לכנסה ישראל. ויוסף סוף המשפיע על ידו לכנס"י וסוף ויגש אליו יסודס

הוא כ"י כ"ל, יסיד כיחוד כ"ל צי
 שלומות יסיד חיבב כיחוד יסוד ויוסף,
 ע"ד צימין המעלה מ"ל, וסג צמין
 השפע הוא מוחין חז"ד, ומשם צי חי
 ומזוני, ולמין מזוני קאמר חורש בקיור,
 כי המעלה מ"ן נקרא חורש, כמו חורש
 עדיין אינו כ"ל סגס למזוני וקורא נקרא
 מזוני הצא ע"ד יוסף, ודורך ענבים קאי
 על צי, וכמו שכתב כי דרכתי לי יסוד
 קשת, כידוע על וחשב באיתן קשתו,
 וענבים י"ל כי משם יין המשומר בענביו
 הוא פוס"ב, כי מי שיש לו צינים הוא
 צא לעוס"ב כידוע אם אפשר לו משא"ב
 אם אין לו, וי"ל נמי דורך הוא צי בג"ל
 ענבים מרומז צו חי שמשם צא חיים
 כידוע למצין, וצביל שבמזוני גם (צי)
 חי צה כידוע, ע"כ רק מרמז צמלח
 ענבים, צמושך חורש, זה יוסף קורא אוחו
 צמין משיכה שפע, צי מושך חורש
 שמשוך זרעו של אציו למצרים, וכמו
 שאמרו צוהר אלס קולדות יעקב יוסף,
 כי המשך כל שפע, וספיפו ספרים פסים
 אלו השצנים, י"ל דסגס ים י"ג מכילין
 דרחמי, כי ים י"ב צריפי סוי" צ"ה, וסס
 שורש ס"ב שצנים וסכולל סס י"ג, וסגס
 השמשיפ ומקבל הוא כמו קמגוריא, וכמו
 שאמרו צוהר על ריב למסכני, ע"כ יעשה
 שלום מי שנותן לפני זה נקרא מלכים
 מדיינים זה פס זה, אלו סס השצנים
 ס"ג מכילין דרחמי סס רק משפיעים פסים:

וזאת יסודם שלח לפניו אל יוסף כ"י.
 דסגס איתא מקום שבעלי חשוד
 עומדים לדוקים גמורים אינם יכולים
 לעמוד, ולכאורה חמוס מסו לשון עומדים
 ולשון לעמוד סלל כחיב ונחתי לך מסלכים
 צין סעומדים סאלס, ואיתא לדוקים אין
 לסס

יסודם וקאי על שורש יוסף, וים לומר
 גמי על פולס סנסחר, ע"כ כחיב סחס
 אלו ולא פ"י למי, ויאמר צי אדוני, כי
 אין טפה יורדת מלמעלה עד שטיפים
 עולות מלמעלה, וידוע כי כנסת ישראל
 מרומז צסס אדני, כי אדני לשון יראה
 וארון, כי צה הוא מכנס את ישראל,
 כי סכל ים לסס יראה וס כנסת ישראל
 וסס ים כ"ד צרופי אדני וי"ב צרופי
 סוי", וס טיפיים מלמעלה וטיפס מלמעלה
 וס צ"י הוא וי"ב אדני, ע"ד זה ידבר
 נא עבדך דבר בעלמא ויסיד צאצוי אדוני
 ימנ"ס חפלה ממס, ואל יחר אפך בעבדך
 כ"ל, וס אן יחזיק צמפוזי יעסס שלום
 לי, פ"י מעלה מ"ן מעשי' ונקרא שלום
 סלדיק סמעלה ל"י הוא ליו"ד הוא לסמקור
 כי הוא ראש וסחלחל סאותיות וכן
 לסחכמס, וע"ד זה שלום יעסס לי,
 ממשיך ממקור שפע לכנסת ישראל, כי
 סגס סיוסף סיס שורש צדיק עליון, וצימין
 סלדיק סמעלה מ"ן, אפילו כן עסס כל
 סמחזיק צמפוזי יכול לסשיג שורש
 יוסף וצימין, וכן נמי גס יוסף סיס
 יכול לספול ולסשיג גס רוחניות
 שורש צימין כססס צדיק, וכן אמרו
 בשסס יוסף צמלרים שמש צימין גס
 צמקוס יוסף, וס ויכלכל יוסף עסס
 כללות ושלום מתחל לפילח ומפילח לחחל
 וס כל כל ע"ד זה נמי מכלכל נקרא,
 וכן נמי פרנסס נקרא כן כי מעורר
 מ"ן ומעלה חפלה ישראל ולרכס וממשיך
 שפע, וס את אציו הוא ית' שסס לו
 סמנוג, ואת אחיו, שסמשיך לסס לסקרוציס
 אלו, ואת כל צית אציו לחס לפי סמק,
 וס ס' יברך את עמו צסלוס, הוא
 סחרין שלומי סכ"ל, וס סגס ימים צאים
 גאוס ס' ונגס חורש בקורא, פ"י יסודס

לכם מנוחם לא צמוס"ז ולא צמוס"ב, שנאמר וילכו מחיל אל חיל כו' קרי הכל סליכא, וי"ל דכנס אי' ממונו של אדם מעמידין אותו על רגליו, וי"ל דכנס כחיב ומל הכסא דמות כמראש אדם עליו מלממלס מסו זס, וי"ל דכנס סקצ"ס צרא וסאזיל כל סספירות וסמולמות בצביל ישראל :

והנה ישראל נקראים לו ית' צנים, וכרחם אז על צנים, וסנס כשחשכ סבורא צ"ס צנו אותו סרצון ססוא חי וקיס לפד סוא וסמו אחד נקרא אדם על דבר ישראל סנקי אדם סיסרלא, כמו סדחוב אדם אחס לשון אדמכ לפליון כי סגדיק מדמס סבורא ית' אליו, מס סבורא צ"ס גוזר ומקיים, כן גס סלדיק גוזר וסקצ"ס מקיים, וכן יכול לצמל גזרח סבורא צ"ס, וכן צגימסריו שלו כמו מילוי סס סוי' צ"ס, וסנס אותו סרצון פדיון סיס סחוס מאד וקרוצ לסמאזיל מאד, פ"כ נקרא קדמאס סחימאס וצמאזומיס יוחר נקרא סמחשכס של ישראל אדם סרלשון, וסנס זס שופרי' דיעקב מפין שופרי' דאדם סרלשון, כ"א סיפקב נקרא קמן וצחרגוס זפיר, וסנס פשוט ממונו של אדם סוא סבורא צ"ס סמספיע לישראל סג"כ נקראים אדם, מעמידין אותו על רגליו, סוא לקיים חורח אמח יס לו רגלים, כי אס אין קמח אין חורח, וסנס סבורא מחאוס לחפלחן של צדיקים, כי אז צא שפט מאחו צרחמיס גדולים כמו אשס כי חזריע וילדס זכר, כשצא פיי"ד אחסרותא דלחחא, ומכ"ש צמל חסובס שיש לו לצ כשצר צנקל יוחר מכלדיק כי מוכר מפשיו סרלשוניס, יכול לפעול יוחר נסיס ונפלאות, כי סבורא צ"ס חסץ חסד, וסלא יחגאס סאדם צמס

סחקובל ספלחו צריץ עזר ולסזכירו ולסשכיב' אותו ססוא לעובח ישראל, וסנס כצמל חסובס ססוא שפל צמינו מאד פועל נסיס ונפלאות, וסנס צריכיס מאד לסיוח פרכסס צריוח לסעמיד אח סאדם על רגליו ככ"ל פיי"ד ממון, וכן לסחזיק לומדי חורס צזס מחוקניס סרגלים, סנס סמחפלל על חצירו וסוא צריץ לאוחו דבר סוא פנס חחלס, יס לו לסעמידו על רגליו וזס מקוס סצמלי חסובס פומדין דייקא, כי יס לו כח יוחר לסמשיך מזוני צריוח סקסס כקריפח יס סוף, ויס לו ג"כ חחלס, ופשיט וי"ל דסנס צדיק וי"ל נקרא מי ססיס לו נסיון פומד צלדקו נקרא צדיק גמור ומי ססוא פומד צאוחו מדריגס נקרא צדיק גמור, ומי ססולך מחיל אל חיל מפולס לפולס צכל פמס למדריגס יוחר פליונס, מסחמא חועא מפע צאוחס מדרגס וצל"ז סוא מסג צכל פמס יוחר רוממות אל וסאיך ראויו לפצדו צאמח וצאזיס מחשכס, וכמס גודל כפנס, מחמרמר צכל פח יוחר על ספצירות שפסס, וגורס לו שפלוח פלמו צמינו יוחר מכלדיק גמור שאינו סולך מחיל אל חיל, וסנס סאדם סמכיר שפלוחו מקרי יודע סאמח משא"כ מי שאינו יודע כ"כ, וזס מקוס סצמלי חסובס פומדיס כו', פיי' סרגלים שלסס סס יוחר, כי יודעים יוחר סאמח מצדיקים גמורים כ"א צמולמות שלממס שאין כ"כ גילוי קדושהו ית' גס זס סאמח משא"כ לפי סמולמות שלממלס מגולים קדושהו ית' יוחר אין סאמח כן כמו שנראס לכס שראויו לפשוט רצון אל, ואינס יכוליס לפמוד שס כלדיקים גמורים שאין לסס רגלים שוס, כי אינס יודעים סאמח לפי סמולמות ספליוניס, וסנס סשפמח סבורא צ"ס נקרא יוסף, ששורס סשפט

ישראל והפלוחם צמטשוו כעוצים ותפלוחיו
 וחשוקתו ורלונו כעוב, כי רלונו יעשה
 כצורא צ"ס, כמ"ש רלון יראיו יעשה,
 וכן ממשיך שפע מפילא לחחא ופושא
 כלל הקצ"ס וכנסח ישראל וכל הפולמוח
 בהשפע שממשיך ממנו יח' למטה, וזה
 ויכלכל יוסף אח אציו, שנותן חפנו
 לכצורא צ"ס ה"י כאלו כלכלו כביכול
 וכנ"ל, ואח אחיו, כלדיקים שמאחים עמו
 וכן המהצברים אליו יש להם שפע קדוש
 מאחו יח' כחפלא ורלונם, וזה הוא
 פרנסתם, ואח כל ביה אציו, מרבה כל
 הפולמוח לחם המזל כנ"ל, לפי המק, פי'
 לפי דבורו שדבורו מקוים כמו פס פי'
 צמח המיפוי לשון דבור:

פרשת ויחי

לישועתך קיויתי ה', מה שלא הזכיר
 ה' קודם, ו"ל קאי אדן
 לישועתך שחסיס על ידו לסוף יומיא הוא
 שרי' שיסיס פס משיח שיצ"ב, קיויתי ה'
 שיסיס הוי' שלם, וי"ל פיר דהנס אלו
 מהפוליס על רחמים, וכן על בני חיי
 ומזוני שמרמוז צמס הוי' צ"ס, כי מי
 יפלא לנו השמימם, ר"ת מונס וס"ח
 הוי' כדאיתא צוזר וסוא צנים וכן חיי,
 כי כדי יסידות אשר צמס חלוי חיי האדם
 שורשם הוי' צ"ס די אוחיוח, וכן מזוני
 כדכתיב ברכה ה' היא חפסיר, וכן פשיר
 ורש נפגשו פושס שניסם הוי', וכן כי
 השפע הולך דרך זה מסמקור לסקויל של
 יו"ד ולסיו"ד וכנ"ל עד מ"ה אחרונם
 לפולמוח שלמטה, אך אמח שסוא ושמו
 יח' א', אך מה עצדות הוא לא"ס צ"ס
 צמס שאנו ממשיכי' רחמי' וכיואל, אך
 כי חפץ חסד הוא ורלונו לכטיב ולשושיע
 וזה

צא ממזל שורש רלון לכטיב, וסוא
 נולד חסד שומר ומפס לפשוח חסד,
 וזה יוסף שרואה לסוסף חמיד, ואין שם
 למאים לומר די, וזה ו"ל ואח יסודם קאי
 אצמל חפוס שמודם ופוז, שלח לפניו
 לפני סלדיק, אל יוסף לשורש השפע,
 ולמח ימשיך, לסודות לפניו, כי אם אין
 קמח אין חורס, פ"כ לריך לכמשיך מזוני
 בריוח לסודות לפניו, וגם גישנס, פי'
 לגושן הקרובחא לפשוח יחודים ולסחדצק
 כצצורא צ"ס כמו שפרשו צוזר דרך זס:
ויכלכל יוסף אח אציו כו' כפי' הנ"ל
 דכלדיק הממשיך שפע נקרא
 יוסף שרואה ומחצונ חמיד לרכי ישראל
 המרצוים, ורואה ומצקש לסוסף להם
 חמיד ופ"כ אוחו לדיק נקרא כוז פין,
 שסוא אינו נוחן פין הרע, שכל כוז
 שסוא רואה צישראל אין לו חידוש אדרבה
 נראה לו כוז לסוסף לו יוחר, ומח
 שרואה חסד גשום אדם מכל כוז הוא
 קשם לו, וזה הוא חידוש אללו לחסד
 לישראל שסם צני אל חי, ומח לו לאצ
 שגלי' אח צני מפל שלחנו, ודוק וחשכח
 צני אדם שיש להם כן מדח קונו צלצם
 וחפליס פוזוח ישראל מאד כאצ לצנים,
 וזה מקרי כוז פין הוא יצורך, כי נחן
 מלחמו לדל, שסמשיך פי"ד חורחו שנקראח
 לחם, לחמו צלחמי, נחן פי"ד זס לדל
 כל מחסורו, וכן ו"ל מלחמו לחם גימי'
 מזל, שחלויס צו צני חיי ומזוני, וכל כחסר
 לאדם נקרא האדם דל מאוחו דצר שחסר
 לו, וכנס צצביל שסוא אינו נוחן פין
 הרע כנ"ל, פ"כ זכס יוסף לצרכה עלי
 פין שלא חשלו צו וצורפו שום פין הרע
 וזה ו"ל ויכלכל יוסף כו', שפירשנו מדוע
 נקרא כלכל שפושם כלל לפולמוח פס
 כצורא יח' מחחא לפילא, שמפלא לרכי

זה אומר לישועתך הוא לססוא עמיר
זנעלס, שסאזיל סעולמות כולס ושמו ית'
לאשר הוא יסועתך שרזונך לסושיפ, ע"כ
קויחי ס'. כי זס הוא רזונך ודו"ק :

גבור בארץ יסיס זרעו דור ישריס וצירך
לכאורס מתחיל לשון יחיד יסיס
זרעו, ואח"כ לשון רבים ישריס, ואח"כ
לשון יחיד יצורך, וסנס כחיב בן פירס
יוסף בן פורס עלי עין כו'. י"ל דסלדיק
מקרב אח ישראל לאצביס שבשמים, וגס
רואס לאשר יס לסס מניעס מעשות
רזונו ית' כראוי עי"ד חסרון, מס שרירך
לו כמו פניוה ר"ל, שרעציר על דעס
קונו הוא ממשיך לסס לרכס, וי"ל ע"כ
נקרא כלדיק יוסף יוסף כלדיק, לשון
סוספס שמוסיף כנ"ל), וזס בן פורס יוסף,
שמרסס סבן לסיוס ישראל נקראיס בן
לעצוד אוחו ית' וסבן פירס מרסס לורכו
עי"ד מס מפרס עלי עין הוא סמול,
לשון עין סקורס מעין עליון, ניול וכוזפ
בלי ספסק שאין חפס מונס, כי בני חיי
ומזוני לא בוכוחס חלוי כ"א במולא עי"ד
זס בניות לערס, פיי סמקבליס נחקרבים
פיר"ו, עלי שור, בשביל מס שרואיס
שעוב ללדיק, וכן י"ל כאן גבור בארץ
יסיס זרעו, מקוס שכלדיק זורע, פיי
שממשיך אור, וסרסור חשובס פועל לסיוס
גבור בארץ, לסחגבר על סארליות, ועוד
פועל דור ישריס אשר סס ישריס, אך
מפני חסרון לרכס, סס לשון פירוד כי
אינס כ"כ באחדות וצדבקות גמור לסיוס
נפס אחס כמו שבסיס נפס פועל כלדיק
יצורך ממשיך לסס ברסס, עי"ד זס סס
אחדות אחד ע"כ כחיב יצורך :

במדריש כל אלס שבטי ישראל סניס
עשר, וזחס אמר יעקב עתיד

איש כמוני לצרך אחכס, וממקוס שפסקתי
הוא מתחיל וזחס סברסס, י"ל כי קודס
אמר ממקוס שפסק ילחק אציו ע"ס
ויקרא בקריאס, שס סתחיל יעקב כו'.
כי קריאס מרומז על עילס סיראס סנקרא
זחס, כאשר פרסנו עזס כמס פזאזיס,
ועקב אציו ברך מאירשי אסבס, נקרא
וזחס וי"ו מיסיף כי סתחיל ויקרא מרומז
ציראס, כי בזחס יבא אסרן אל סקורס,
א"כ סיראס הוא סתחילס, כי קוראס לארס
לסכנס פנימס, וסייס וזחס צירא' ואכצי'
סמרומז צו"ו, ומסס ססיס ג"כ אב לישראל
מלך סנשמות, כי הוא סירס סנשמות,
וזס איס כמוני, סתחיל וזחס סברסס
וסייס באשרירך ודו"ק :

מרב שפס קידס נשכח, ולא סיס אפשר
לזכור סכל, אך מעט לזכרון שבנחיס
ופייני ישראל כצדו מזוקן, דסנס סלדיקיס
נקראיס פייני סערס, על שרעגיוחי עיזות
סערס, ועל ידס מזסריס ישראל שלל לסכסל,
כי אפשר סלדיס לעפית עזמו לסחזיק
עצירות לזכיות, משא"כ עי"ד - לדיקיס
שישרו מדוחס וססיגו סלמח, כי מי שסוא
לסוט על סיס דבר, נראס לו בן סלמח
כמו סליחס דסייגו דוקס צענין עוס"ו,
כי סשוחד יעור וזוחו ענין עוס"ו שסיג
לסוט הוא כמו שיחר ידוע ומזבן, ובפשיט
סליגו יודע כ"כ סחורס סלדיקיס יודעיס
יוחר, כי לא ימנע עיב לסולכיס צחמים
ועי"ד סלדיקיס גס סשאר יודעיס סליך
לילך, ע"כ נקראיס פייני סערס, וגס
לשון עין סקורס אשר בלחי, וכן עין
סמים לשון מעין מצינות של סערס, שפל
ידי סלדיקיס סחכמים בא לישראל כל
סשפס, וע"כ גס נקראיס שער כידוע,
וזס י"ל (ויסי) ופייני ישראל כצדו, לשון
כציר

מעולם רחמים הגמורים, כמו זקן מלא רחמים, וכן פשוט כי עולמות העליונים נשחלשלו קודם ה'סי"ז, ע"כ הם למשל זקן יוחר מ'סי"ז :

כגוד כמו שפי' בזו"כ על וידי משכ כדים, לשון מכיזדים, ע"כ פעל צידוי נלחון המלחמה, כי בגמרא הוא פעם ע"פ פשוטו, וכן כאן ופיני ישראל, כמו פיני ספרה, כצדה, הם מכיזדים, מזוקן.

פרשת שמות

וַאֲלֵהָ שמות בני' כו'. דסנס כחיצ נשכח בקינור סנס כחצנו כי צריך סצדיק שיסוס יכול לעורר מ"ן בקינור סכולל סנזכר לו, כי זיווג נקרא בלשון אכילס ג"כ, כמו שסכזוב אכלס ומחסס פי'. וכן איסס בגמרא על אכלס עמו ליל שנס, כי סנס סאכילס יורדס מחיך לגרון, וסחיך אינו נוטל כ"ס ספסס סטיסס ומקבל ססניג ירודס ממנו לסגרון וסגרון מקבל ממנו, וסס נקרא ג"כ לשון זיווג, שי' לו ססנוג ב'ספסס סמספי' בי'ב, וסנס צגרון יס אסס"ע גימ' ב"פ מ"ב כי אין עיפס יורדס מלמעלס עד סטיפי'ס עולות מלמעס וסס כסן אסס"ע ב' סס מ"ב מסחיך כידוע, וסס ואלס כי אלס סס ססניס סעולות מלמעס סס אסס"ע, ואלס מוסיף סס עיפס יורדס סס מ"ב (ע"כ גימ' מ"ב), וסס ואלס סמות בני ישראל, ססמות סנו יס' סבאים לסס מ'צרימס, אס יפקב אים וציוס, סס סמספי'ס ומקבל סנקרס ציוס, כמסמר רי יוסי קרסחי לססחי ציוס, ב'סו ב'סצילס פי' שיסיו יכוליס לפעול ב'ספלסס לעורר מ"ן ולב' לסס חיכף מלמעלס מ"ד :

דַּאֲוִיבֵן סמסון כו'. י"ל קודס כחיצ סווי' ב'ציבס רביעי ויסודס, אס"כ ב'ציבס שלישי ואס"כ ב'כל חיצס

סני'. וכסשר מצי' אכן עזרס ז"ל, י"ל ר'סובן אס סס ממליץ על ישראל ומרסס סנסס ופי'ב'ס, כלומר רסו בן כי ישראל סס בן למקוס ב"ס, פי"ד זס סמסון, נסמע מליסחו וספלסחו, לו', יליו פליו מיסרס' גס מעולמות סלמעלס אפילו ססצות כיון סדורס פי'ב לעמו, וכדס"י ב'גדפי'ן ויסן אליו ס' יס' ב'עסמו, אפס"כ לא ב'ס לו ג'סו מ'זס כיון שסס פי"ד ססמס, וסס מי אכני כי אלך אל פרסס כו'. ויסמר אליו ס' כי אסיס עמך וסס לך ססות כי אכני סלסחיך, ולכסורס סיס לו יס' לסשי'ב לו ב'ס אסס גדול מכל אדס, ומס אומרו מי אכני, ואלס מי ילך מי סס גדול ממנו, אך ב'דרך ס'אדס ר'סס לילך מוליכין אסחי, סס ר'סס לססנסג ב'ענוס סשי'ב לו יס' כן, אסס מי אסס סחלך, אך כי אסיס עמך, וסס לך ססות, לכסורס סמוס, ורס"י ז"ל פי' וסס לך ססות על מס ססמר לקמן, וב'ספי'סות לא מסמע כן, וי"ל דסנס מססמס ועצדות עוז וגס מדרגס אמייסחי, אינו ב'ס ג'סו לאדס וסס ב'ס לאדס ג'סו מעצדות או ממדרגס שי'ס, כי יס ב'ס ססרון או ב'כילס או ב'מקססס לפי עיני סג'סו סב'ס לו, וסס אומרו וסס לך ססות, פי' סססס אומר מי אכני וססס ספל ב'עיניך ומכיר ססמס זס סס ססות כי אכני סלסחיך מעולס סעליון סנקרס אכני ודיק, וסס אומרו כסן

וסנסגתו, כגס שצא לו מלימוד חורב ויודע שאיך להחנכג זה לא כוס כ"כ שינוי ואנו מיירים צמי שצא לשנות לסיות נכפך לאיש אחר שויסע עוב גמור. וסנס בחכמהו מצין וחושב האריך להחנכג. וסנס המתשצב שחושב ומחנכג כן נקרא יס' שכל הנחלים של הרצון שלו נמשכים שס בכל ענין שאריך להחנכג בדרך עיב, ושורש סכל סול הרצון. וממנו צא המחשבות שלו צפנין זה פי"ד חכמהו וציוחו ודעחו צא אל הסצונס של הסכנות שלו, וחושב ויודע ומחנכג צמדות עובות, וכן סולכים דבוריו ומעשיו, וסדצורים ומעשים שלו נקראים יס סיק' לשון ס"ק. שצא הרצון מכח אל כפועל לגמר וסוף לסיות עוב, וכן המעשים וסדצורים סכל א', וכמו שאמרו רז"ל עקימה שפחיו כוס מעשה, ובפשוט שזס כעוב דצדריו ומעשיו שלא יחטא ומסדצור צא מעשיו וכן עקימה שפחיו כ"ל סוס מעשיו, וכן נמי המחשבות כוס סיק', כי גס צזס עובד אדם כ"ל שצכלל צעולס המחשצב לו צזס ג"כ. ולמס נקרא יס משוס שסס סנחלים סולכים האריך להחנכג צמדחיו ודצוריו ומעשיו, וכן המעשים שסס צא ססיף של סנסנות עובות וסנס מלוא גוררת מלוא. וכן כל סקדושס סול און סיק'. וסצא למסר מסיועין לו, וכל מס שמחקדס נכנס יוחר ומקרי יוחר צא למסר ומסיועין לו יוחר, וכל מס שחושב לסיות עוב ולכחנכג צעוב צא קדושס וכח להרצון כ"ל יוחר, וכן צמעשיו כל מס שמחנכג צעוב מחקדס ומלוא גוררת מלוא פי"כ נקרא יס, ובצציל שסי מולאוי ספס, וכן עוס"ז נצרא צס'. נקרא מעשים שסול צמכ"ז ס'. ואין דצר שצקדושס

כאן ליסודס, סגס שיש מדרגס שמעון ליסמס חפלתו, ולוי ולוי עליו, אפסי"כ ויסודס לשון סודלס מודס על סלמס שפלותו שסול רק לחופלת ישראל, וכיוצא צזס יסכר י"ל לשון יס שכר, וכמו שאמר דוד המע"ס, יודע אני שלסס נותן שכר עוב ללדיקים אצל איני יודע אס יס לי חלק עמסס שמה יגרוס כחמל, אס אדם אומר כן צלמס צמחשצחו יס שכר, אך איני יודע אס יס לי פי"ד זה, צבולון לשון צית צבול לך, סול מרכצס לשכינס, כי אני אס דכא אמרו רז"ל, ובנימין לשון צין ימין, כי משיג צינס לסיות נכנס ממנו פלס להצין אל סימין, וזס צין ימין וכמו שסמפחיו על יוסע צן נון לשון צין, שסצין נון שפרי צינס, דן ונפחלי, אס דרכו לסיות דן לעובדי כוכצס לבקס נקמס מרשעים, ונפס לי, פיי לאשר לי לישראל מבקס סמחקוס סדיגין ונפס פי"ד זה גר, יכול לסמשיך ממול שנקרא גר כידוע, סול צני חיי ומצוי סנחלים צמול, סגס אס איני כדאי, כמו שאמרו רז"ל לא צזכותל חליא כ"ל צמולא, פיי סגס אס אין לו זכות, וזס גר ואשר סול יכול לעורר ליוחן לו כח לאשר אס ישראל בדרך סלמס:

ויבס מלך חדס על מלרים כו', דכנס כחיב כל סנחלים סולכים אל סיס וסיס אינו מלל, אל מקוס שסנחלים סולכים שס סס שצס ללכח, דסנס יס שני דצרים שנקראים יס, יס כחכמס וכול יס של סלמס, ויס סוף, וכנס הרצון של סלדס למשל, פיי מי שפלס צרלנו לכעיצ מעשיו, וזס צא לו משורשו שלא נודע כי צא ונפחק ממקוס סנפלס, יסול נקרא רישל דלל אחידע משס נפחק וצא לו הרצון האריך לכעיצ מעשיו

לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו ויקח
מנעלים לרגליו כו', שרגלים נקראים
הגשמיים, וכן נמי סדבורים והמעשים
שסם סוף המדרגות כ"ל הוא לשון רגל,
וכן נמי לענין הנשמה ששורש למעלה
ומחשבת למטה מהלצתה בגוף כל מה
שאפשר, וכיון שהוא בסיף החפשות
נקרא רגלו. וזה יקח מנעלים, כמו ברזל
ונחשת מנעליך, לסגור ולשמור כרגלים
שלא לחטא כ"ל, והנה איחא אין הלום
אלא מלכות, כי הנה סיראש נקראת
מלכות, כי הוא עול מלכות שמים, וכמו
בשאל המלך כחיצ זה יפאור בצמיו, על
שסמלך עויר צמם שלא יפשו כל אור
נפשו כ"ל כחפא. ונראה לו כן נמי
סיראש. פ"כ נקראת הלום, כמו האומר
לם עד פס חצא. והלום לשון פס חצא
שסוא גבול ומנעל לרגליו כ"ל. וזה י"ל
אמר לו הקב"ה לא מעולם סיראש איך
לריך לשמור עצמך כ"ה, עוז יוחר שאחש
חסים רק עוסק בדבוקות ופשיית ראונו
וחכים סיראש מפלס אליך כי אחיב
עמך, וזה אל חקרב, פ"י אלי לסחקרב
אל סבורא צ"ה, כי סלדיק מחקרב
חמיר הלום צמולס סיראש, של נעלך
מפל רגלך כי סמקום כו' אדמח קודש
סוא. שסגף כבר קדוש. וכן י"ל שאחש
צמולס סאסבס על סיראש, וסיראש
נקראת אדמח קודש כידוע, וזה י"ל
ויקם מלך חדש על מזרים. סוא גבול
לם ס"ל, לא חס עוד סיראש דוקא
לגבול ושמידס כ"ל צאסבס סעיקר, וזה
מלך חדש כו' שסמירס נקרא מלך כמו
יפאור בצמיו, על מזרים אשר לא ידע
אח יוסף. כי סאסבס נקרא יוסף כ"ל
כמס פעמים נ"ל, וזה וצית יוסף לסבס
כי מאסבס צא סחלסצית וסאסבס מוסיק
אסבס

בנקדושה פחות מפערה, וס' פ' יו"ד
סוס יס, וכן י"ל כל סנחלים סולכים
אל חס וסוס אינו מלא. כי אסב
כסף סוא דבר סכסוף. כמו נכסוף
נכספה לצית אציק, לא ישצע כסף כי
סצא כו'. ואדם מקדש עצמו מעט למטה
מקדשין אוחו למעלה סרצס כידוע וזה
וסוס אינו מלא כי אל מקום ססנחלים
סולכים שס סס סציס ללכח חמיד כ"ל,
וסנס כחיצ אשר שסחי חול גבול לם,
סנס כגבול לם סוא כגבול לם ס"ל
שלא חסים סנסגות סאדם צמס שיש
ציפול סמולס וכריס, ר"ל, סן צמיון
סמחצבס, וסן צדבוריו ומפשויו, כגבול
לם סוא סיראש וסמנס, וחול סוא
סמנס, וסאומר לם עד פס חצא,
צמיון ספירוס ס"ל קאי על סיראש,
(וזס ואסצור עליו חקו. וכן חק מולס
ולא יפצרכסו קאי על סיראש שלא יפצור,
וזס חק סלכות סחורס שנקרא חק).
וסנס ס"ל נקרא רגל, כי סוא סוף
מדרגות עליונים כ"ל, כ"ל לפי סמדרגס
שלו, וסנס שסמחי צמס סרצ סמגיד
מראוונא ז"ל פ"י על אף ידי יסדה ארץ
וימיני מפסח שמים, ידי נקראת סיראש,
סאינס עדיון סעיקר כמו יד
סמאל צאדם, וימיני נקראת סאסבס,
כסאדם צמדרגס עוצס יוחר יחנסג
צאסבס, שסוא עיקר רצון אל, ומן
ססחס כססוא צמדרגס סחוחס ציראש
פכ"פ וי"ל שנקרא ידים שצסס נוחן
חפנוג לסצורא צ"ה ומקבל ממנו כל
שפע כ"ל, אדם מקדש עצמו מעט כו',
וסנס יש לדיק שניכנס כבר מעולם
סיראש לעולם סאסבס כי ס' אחו,
וסנס כחיצ ויאמר אל חקרב הלום של
נעלך מפל רגלך כו', י"ל דנסס איחא

פִּרְשֵׁת וָאֵרָא

וָאֵרָא כּוֹי. פִּי רָשִׁי וְאֵרָא אֶל הַאֲבוֹת.
דִּהֲנֵה אֲנוּ מַחְפְּלִים אֲלֵקֵי אֲנֶרְסֵה
אֲלֵקֵי וְאֶחָד כּוֹי וְאֶחָד הָאֵל הַגָּדוֹל כּוֹי.
יֵל דִּהֲנֵה אֵיחָא אֵין אֲבוֹת אֵלָא שְׁלֵשָׁה.
יֵל דִּהֲנֵה יֵשׁ אֲרַבְעֵה יִסּוּדוֹת וְהוּא לִשּׁוֹן
חַיּוֹת שֶׁל כָּל הַפְּעוּלָמִים, כְּמוֹ שְׁאֵיחָא
הַפְּעוּלָם פּוֹמֵד עַל פְּעוּד אֵי וְאִדִּיק שְׁמוֹ
דְּכַחֲבִי וְאִדִּיק יִסּוּד פּוֹלֵם וְהַגָּדִיק נִקְרָא
חַי, כְּמוֹ וּבְנִיטוֹ בֵּן יִסּוּדֵה בֵּן אֵיִשׁ חַי,
וּבֵן גַּם בְּמוֹחֵם נִקְרָאוּ חַיִּים. וְהֵנָּה כַּחֲבִי
וְאֶחָד מַחֲיִי אֵחָ כּוֹלֵם, פִּי חַמִּיד, וּבֵן
כַּחֲבִי מַחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם חַמִּיד מַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית, וְהֵה שְׁאוּמֵר בְּכָל יוֹם חַמִּיד,
הַלִּשּׁוֹן כְּשִׁיל, יֵל בְּכָל יוֹם סִיחִי סָבוּר
פַּעַם אֶחָד בְּכָל יוֹם, וּבֵן חַמִּיד לְבָד,
סִיחִי סָבוּר אִם פַּעַם אֶחָד בְּשַׁבּוּעַ, אִם
פַּעַם אֶחָד בְּכָל יוֹם, וְהֵה פְּרוּשׁוֹ הַמִּיד
מִמֶּשׁ בְּלִי הַפֶּסֶק, וְהֵנָּה אֵיחָא שְׁהַפּוּלָם
נִבְרָא בְּחֻכְמָה בִּינָה וְדַעַת, וְכְמוֹ שְׁכַחֲבִי
סִי בְּחֻכְמָה יִסּוּד אֲרָץ כּוֹנֵן שְׁמִים בְּחַבְיוֹנָה,
וּבְדַעַתוֹ חֲכוּמוֹת בְּכַקְפּוֹ, וְדִלִּי גַם מַחֲיִי
עַל יִדֵּם. וְהֵנָּה לָרִיךְ חַיּוֹת רֹחוּנִיּוֹת
לַפְּעוּלָמוֹת הַרֹחוּנִים 'וּלְנִשְׁמוֹת וּלְגוּפִים'.
וּבְגוּפִים הֵם הַיִּסּוּדוֹת, וְהֵנָּה כָּל הוּא
בְּשֵׁם הוּי בִּיָּה, וְהֵם אֲרַבְעֵה אֲחוּיוֹת,
וְאֲרַבְעֵה יִסּוּדוֹת, וְהֵלָא שְׁלֵשָׁה הֵם חֲבִידִי,
אֶךְ דַּעַת כּוֹלֵל שְׁנֵי בְּחִינוֹת, וּבֵן הַפִּי
דַּעַת הוּא הַחֲחַבְרוּת, וְכְמוֹ וְהַאֲדָם יִדֵּם,
וּבֵן דַּעַת כּוֹלֵל אֶהְבֵּה וִירָאָה, כְּמוֹ שְׁנַכְחִי
לִקְמָן אִיָּה, וְהֵנָּה הַשּׁוֹרֵשׁ הוּא הַשְׁלֵשָׁה
יִסּוּדוֹת, וְהַפֶּסֶר הוּא הַמִּקְבֵּל וְהַשּׁוֹרֵשׁ
לְשִׁלְמַמֶּסֶה, כְּמוֹ שְׁאֵיחָא כָּל הוּא מִן
הַפֶּסֶר אֲפִילוֹ גִּלְגַּל חֲמֵה, וְהֵנָּה הַאֲרָץ
מְרוּמָה בִּי בְּפִרְעָה אֲרָץ יִשְׂרָאֵל, וְהַאֲבוֹת
שְׂרַשֵׁם בְּשֵׁם יִסּוּד דִּשְׁם הוּי בִּיָּה, וְהוּא

בא

אֶהְבֵּה חַמִּיד, וְרָצוֹנוֹ לְהוֹסִיף חַמִּיד הַפְּעוּלָם
לּוֹ יִחִי, וְכְמוֹ אֶהְבֵּה כֶּסֶף לֹא יִשְׁבַּע כּוֹי,
גַּם פִּיִּיד הַאֲהְבֵּה אֶהְבֵּה מִמִּילָא אֵחָ
אֶהְבֵּה יִחִי הֵם יִשְׂרָאֵל, וּמַחֲלֹה שְׁיוֹסִיף
לִהְיוֹת כָּל עוֹבֵד חַמִּיד. מַשְׁאִיכַי לְכַרֵּם רִיל
אֵינֶה נִקְרָאָה יוֹסֵף, כִּי נִקְרָא רִיל הַסִּסְהָר
פְּנִים, מִמִּילָא בָּא רִיל כָּל רַע, מַשְׁאִיכַי
הַפְּעוּלָם נִקְרָא הוֹסֵפֶה שְׁמוֹסִיף אֶהְבֵּה
בְּעִלְמוֹת כְּבִיכּוֹל, וְהֵה יוֹסֵף פִּי סִי חַמִּיד
וְהִירָאָה נִקְרָאָה אֵחָ יוֹסֵף שְׁהִיא עַם
הַאֲהְבֵּה, שְׁמִי שִׁיֵּשׁ לּוֹ אֶהְבֵּה גְדוֹלָה לּוֹ
יִחִי יֵשׁ לּוֹ נְמִי הִירָאָה מִמִּילָא, פִּיכַי
נִקְרָאָה אֵחָ יוֹסֵף כְּנִיל, וְהֵה אֲשֶׁר לֹא
יִדֵּעַ אֵחָ יוֹסֵף, כִּיֹּא הַאֲהְבֵּה הַפִּיקָר, וְהֵה
מֶלֶךְ חֲדָשׁ, כִּי הַאֲהְבֵּה מַחֲחַדְשֵׁת חַמִּיד
כְּנִיל, וְהֵנָּה מֶלֶךְ הִירָאָה לְבָד אֵינוֹ עוֹבֵד
שׁוֹם עֲבִירָה קֵלֶה כִּי מַחֲיירָא, אֶךְ אֵיחָא
כָּל מַעֲשִׂיךְ יִסּוּד לְשִׁיָּה, וְהֵה אֵיחָא בְּקִדּוּשִׁין
עַל אֲשֶׁר לִקְחָה נִכְדּוֹ עַל בְּרִיּוֹ אֵלִי חַחֲנוֹ
הִיא מִקּוּדְשָׁה אֵיחָא שֶׁם הוּא טָבֵר
כַּאֲדִיךְ דְּשִׁמוּאֵל כָּל מַעֲשִׂיךְ יוֹסֵה לְשִׁיָּה
פִּיָּה, וּבֵן פִּשְׁיֵה גְדוֹלָה עֲבִירָה לְשִׁמָּה,
בְּשִׁבִיל אֶהְבֵּהוּ שְׁמִשְׁנֵי שְׁמוֹת הַמַּעֲשִׂיךְ קְדוּשָׁה
שְׁמוֹ יִחִי אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ אֲפִיִי אֵחָ נִרְאֵה
חֲשֵׁשׁ עֲבִירָה, וְהוּא נִקְרָא אֵיִשׁ הַאֲלֵקִים,
פִּירוּשׁוֹ עַל הִירָאָה, כִּי הִירָאָה מַפְלֵה
לְהַאֲהְבֵּה, וְנְמִי שִׁיֵּשׁ לּוֹ אֶהְבֵּה יֵשׁ לּוֹ יִרָאָה
מִמִּילָא נְמִי כְּנִיל:

בֵּם רִיבִית מֶלֶךְ מַזְרִים וְיִאֲחֹזוּ כּוֹי, יֵל
לְפִי פִשְׁיֵה דִּהֲנֵה הִיֵּה נִרְאֵה
לִהְיוֹת הַרְגִּילוֹת שְׁכֵן רָאוּי לִהְיוֹת לְפַעֲדָה, אֶךְ
אֶחָד שְׁמָה מֶלֶךְ מַזְרִים וְנִסְחָלֵק מִפַּעַם
הַמֶּלֶךְ מִבְּדִיל, אִם הִבִּינוֹ וְהִיֵּה לְפַעֲדָה גְדוֹלָה
לִהְיוֹת עַל עֲבִירָה, כִּי אִם נִפְחַחוּ פִּינִיִּים
וְהִבִּיעַ חֲרָה לִהְיוֹת, שְׁבִנִי אֵל חַי יִסּוּד
מִשְׁפַּעֲדִים אִם וְיִזְעָקוּ:

זכרון

וארא

זאת

מה

זא החיות לכל כי גם הטל של אחי
 צ"י יחי' מסג' אחיות בשורש אדם
 גימ' ט"ל ד"ל וזוהי ו"ל וארא אל כו'.
 דנסה מי שזוכה לשורש החדד ואכזה
 סבורא צ"ס פוחה לו סבורא צ"ס חכמה
 משיג רוממות אל יחי'. ושלחמחו אין
 שיפור והחכמה שנחן בכל בראיו נמי
 אין שיפור וס' ומחזי' מלפניו ונעשה
 כאין דעמחו, וזה זא מצ' טעמים, א'
 כי אכזה גימט' אחד. ובפשיטות מי
 שסוא אכזה לאדם הוא עמו בלב אחד
 כאיש אחד, פ"כ משיג מחכמתו יחי'
 ומשיג שאין לה שיפור, שאי אפשר
 לנבדל להשיגה כי אין לה סוף, ועוד
 טעם מפני שאכזה גורם מעט גדלות
 וחולפא כמו באדם שדש צי'. ופ"כ גם
 נקראת גדולה ובפשיטתה הוא כן כי
 יראה גורם למלוא, כמו שכתוב ראוני
 נערים ונחבאו, משא"כ אכזה, ובדאי
 בשמה שיש באדם הסדבקות לו יחי' אין
 פחד, כי הגדולה היא לחי הפולמי רק
 אח"כ כשמחמטט הסבטרה הגדולה כי
 סולך הוא האדם וסירידה מעט הוא
 צורך עליו יוהר, וגם כחיז וסחיות ראוה
 ושוב שלא חבא גאוס לאדם מזה המדה
 של גדולה פו"ד השגה החכמה נעשה
 האדם בעלמו כאין לפניו יחי'. וזה ו"ל
 וסחכמה מאין חמלא בשביל אין שיהיה
 אדם בעלמו כאין בשביל זה צריך חכמה.
 וסנה משיג אח סבורא צ"ס כ"ד חכמה.
 וזה סיה דרגא דא"א פ"ס, וי"ל שפ"כ
 נקרא אברהם, וכן קודם אברהם לשון
 אז על שורש החכמה שנקרא אז, על
 שסוא שורש לכל, כמו שכתוב כולם
 בחכמה עשית כידוע, ומי שסוא עוצד
 אח סבורא צ"ס צמדה יראה ופחד צריך
 שלא חסיה לו עצבות ועללות, וגם בשביל

לסיוח לו גם אכזה נוחן לו סבורא
 צ"ס צינה ומצין חסד אל ופיצחו פליחו
 ומכזינה משיג חסדו יחי', ומשיג שצמקוס
 גדולחו יש פנוחנותו נוחן לו אכזה
 וחשקות אליו יחי' לסודות לו, כי לולא
 זה סיה מונע מפחדו יחי' ומסדר גאונו
 לשבחיו יחי', כי מה הוא האדם לפניו
 יחי' לדבר אליו ולזכור שמו, נמלא יש לו
 ג"כ אכזה ויראה, וכן לסקודם אכזה
 ויראה כו' וזה משיג אח סבורא צ"ס
 פו"ד צינה שמצין חסדו ופיצחו, פו'
 שפ"ת מחגלה אליהם פו"ד מדה חכמה
 לזה וצינה לזה, ויש עוד מדרגה שלישית
 מי שכוונתו לו יחצרך לנחם רוח שיפאאר
 סבורא צ"ס צו וכל מעשיו הוא לשם
 שמים, ופעמים עוצד באכזה ופעמים
 ביראה, כדי לסיוח לו לנחם רוח ומפאאר
 ליוצרו, וזה משיג דעת החצרות חכמה
 וצינה, כשסוא עוצד באכזה צריך להשיג
 חכמה כ"ל, וכשסוא בפחד צינה כ"ל
 כי זה משיג שורש הכל כיון שכוונתו לו
 לספאאר הוא כמחצבן צגיפא דמלכא
 מחגלה אליו יחי' דעמחו, וזה ו"ל אלקי
 אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, שסבורא
 הוא אלקי'ס, לזה פו"ד חכמתו כו'
 כ"ל, ואין זכר לי כראוי כפי שאמרתי.
 ואח"כ אומר האל הגדול סבור וסנורא
 על מדה אכזה ויראה וספאאר, שגם
 זה זא ממנו יחי' וסאציה סיו מאוחס
 שרשעים, וזה ו"ל וארא אל אברהם
 יצחק כו' פורש רש"י סאין נגלה ז"א
 אל סאצות השיגו כס סחצ"ד כו' שסם
 אצות לכל שצסם צרא יחצרך הכל ומחי'
 הכל, ואומר הספוק באל שדי פו' נגלה
 אלקוחו אליהם באצות כפי מה שסיה
 די לסם וזה אל שדי שסיו יכולים לסבול
 ושמי ה' לא נודעתי לסם, כ"א נראה
 לסם

הזו. שחסי קנאת סברית זו שנקרא
אות הזו, ויותר נשכח :

פרשת בא

י"ל בא אל פרעס (לשון הסגלות)
דנס כתיב וסוף מחולל מפשעיו
מדוכא צעונותינו, י"ל דנס כתיב את
דכא ופסל רוח, וגם איחא מי שדעחו
שפסל עליו, כאלו הקריב כל הקרבנות
כולם, סנס איחא עוד המעביר על
מדוחיו מפצירין ממנו כל פשעיו, וזו
פירשו דוס לסי, וסחחולל לו, אם חדוס
לכבוד סי, וסחחולל לו, חסי כאלו
כולדה באוחו זמן, כמו קמן שגולד בלא
חפא, כמו שפירשו רז"ל על זין שנס
שאל במלכו כזן שנס שלא טעם טעם
חפא, ונס עוד משלס בשפלות פלמו,
אי שסוף מעביר על מדוחיו כנ"ל, ועוד
שפיר שסוף שפל צפניו ומחזיק פלמו
גרופ מרשעים, וסי יחברך אהו כי סוף
את דכא, מושך לפי דעתו הקדושס גם
דרך הרשעים ממילא חוזרים בחשוכס
כי רלון יראיו ימשס וזו י"ל וסוף מחולל
מפשעיו בשביל פשעיו מוכרח לסיות
שפל דעחו ומעביר על מדוחיו כנס
שאין מזדמן לו כן מחשכס טיבס הקצ"ס
מזרפס למעשס, וזו מחולל לשון וסחחולל
לו כנ"ל, כמו שרס חחוללכס וזו צריך
בשביל פשעינו לסמשיך קדושס לעורר
בחשוכס, מדוכא צעונותינו פונות סס
קמנים מפשעים, אין צריך שפל דעחו
כל כך, ודי אם מדוכא, פיי דכא דעחו
בשביל פונותינו לסחזיר בחשוכס, ואינו
זוכר עוד, ונס י"ל בא אל פרעס,
אמר לסדריק בא אל סחכמס וצינס
לסיות מגילס לפניך דרך סי לסס
כדריק יג

לסס ולא נודע סוף יותר שזס נשלס
באי, ועדיין לא נגמר סנחנינס וכנ"ל,
ומס שכחזב אני סי אשר סולאחיך מאור
כשדים כוי, כתיב לתת את ארץ כנען,
כוי לכן אמור כנ"ל אני סי וכתיב
וסבאחי אחכס אל סארץ, וגם אח"כ לא
פסק סגס שאלו בגלות כמו מי שיש לו
אשס סגס שסוף בדרך זוגא פילאס
משחכח פמיס כנס שסוף בלא אשחו
משא"כ למי שלא נסב :

ישם ושמי פדות בין פמי כוי דנס
איחא בביראח פולס באו כל אוחיות
סחורס לסחחיל סחורס כנס, באח ספ"א
לא נלס יחברך לסחחיל ממנס, סנס
שנקראח פדות משוס שספדיון סוף ואחן
אדס חחחיר, ולאומיס חחח נפסך, וכן
נחחי כפרך מלרים כוי, ורלנו יחי לסמיב,
כ"א מוטב ליתן עובר כוכבים חחח
ישראל שלא חסיס לישראל שוס יסורין,
אך מוצ סוף אם מוצ לישראל ואין [אולי י"ל
זא"ל] לפדיון חחחיו, וזו י"ל ושמי פדות,
פיי עובר כוכבים חלף ישראל, כזו
נודע סספרס בין פמי וצין עמך, וסיפא
דקרא י"ל דנס כתיב ויכס דוד מסנסף
עד סמרצ למחרתס, י"ל דנס יש מחר
שסוף לאחר זמן, ונס נשצפ סקצ"ס
בכסאח למחות זרעו של עמלק מפני
קנאת סברית וזו יסיס פכ"ס, וזו י"ל
דוד סיס כיון בסכאחס לקרב מחייתס,
כמו שפסל אלישע סנציא בחץ חשופס
בארס, וזו ויכס כוי למחרתס, לעשות
פפולס לקרב מחרתס מס שחלוי פליסס
לסיות מחר לאחר זמן (לסקדיס), וזו
למחר יסיס סאח הזו, קאי על סספרס
ציני וצין עמך, סס סאומות במחיית
זרעו של עמלק, וכן י"ל יסיס סאח

הלדיק רוח חכמה לידע האריך להחנכנו
 וכחיצ הטעם למס הולך לומר כן, כי
 אני הכדתי את לבו כו' להשיג במהרה
 על נכון חיובך האריך להחנכנו, למען
 שיתי אותותי אלה בקרבנו פ"י במה
 שמקרב עצמו הלדיק אל הש"ת וטעולם
 מחקרבים אל הלדיק, הגם שכד הדבר
 ששכיד את לבם, וטוא מחקרבים אל
 הש"ת, וסם מחקרבים אליו, וכול לעשות
 אותות ומופתים, וכן י"ל ה' אמר
 להלדיק בא אל פרעה, החגלות שיתגלה
 להטולם בנסים ונפלאות ושפע שממשיך
 ממנו יחברך להטולם, ואמר טעם כי
 אני הכדתי כו' ואפילו כן מחקרבים אל
 ה' ועבדיו שנטעים עבדים נבי' על ידו.
 וס עבדיו מחקרבים הגם שהכדתי
 כו', וכול הקב"ה לעשות על ידו אותות
 בזכות קרבנו כנ"ל וקרבם על ידו:

רמב"ע חספר פרשנו כי סנס שמעתי
 מהרב המגיד מולאטעטוב שיחיס
 שבאותיות של רפואה יש החיות של
 רפואה כי כל הסורס הוא שמוותו יח'.
 וססורס היא אותיות, וכן כיוצא בזה,
 וס למען חספר כו' וידעתה פ"ד וס
 אחס נמי כי אני ה' כי יחמטכו פ"ד
 כס"פיר בבאותיות שורש של גאולה
 וסלס ורכוש וגסים ונפלאות. וס וידעתה
 כי אני ה' :

ויסעו בני ישראל מרעמסם סכותס
 כו', י"ל דסנס כתיב ויבן ערי
 מסכנות לפרעה את פיתוס ואת רעמסם
 י"ל דסנס יש לדיק שטובד את הש"י
 בדרגא דיראס. ויס שיוצא ממדרגס זאת
 וס לאסכחו יח'. וסנס באסכס כתיב
 ואסכח את ה' אלקיך בכל לבך ובכל
 נפשך ובכל מאורך, ושמעתי ספ"י אפילו
 נו"ל נפשך ממס, וס כל מעשיך יסיו

לש"ס, וס בכל דרכיך דעסו אפ"י לדבר
 עבירה, פ"י סנס יש אדם בשביל יראת
 חטאו חמיד אין לו שום אסכס, כי
 חמיד דואג ומתפחד אולי חולא בוס,
 וסנס וס לריך לפעמים משא"כ כשאפשר
 לעבוד באסכס יוחר טוב סרסס, כי וס
 עיקר רעונו וס לית פולחנא קמי קיב"ס
 אלא רחימא וכן יחית כל מס שברא
 בטולמו לא ברא אלא לקילוסו וס א"א
 בלא אסכס, ואס מוכיר אותו סילס"ר
 באסכחו שום עבירה קטנס או גדולס
 להסחידו ולבטלו מאסכס יחשוב כן סלא
 אוסב בכל נפשך אפילו נטל סאסכס
 את נפשו ולא יבטל בשביל וס ובאמת
 אפילו עבירה לשמס גדולס. אכן טוב
 מזה ומזה מי שמשיג חכמס מאסכס
 בא אל סכמס כנ"ל בפרשת וארא,
 ובאותס פרשס וס טובד מאסכס ויודע
 אריך להחנכנו, וקרוז לוס ראייתי כחוב
 בשס סרב סמגיד מראוונא ז"ל, סנס
 כטיני עבדים אל יד אדוסיס כטיני
 שפחס אל יד גברתס כו' דסנס יש
 טובד מאסכס ויס מיראס וסנס סכציאוס
 יש סיו מסככליס כלפי מעלכ באוס
 טיין לעבדו יחברך אס בא לסס יראתו
 עבדו אז ציראס ופחד ואס אסכחו
 באסכס אך לא סיראס חטא כ"א ספחד
 וס כמו למשל סעבד סחדס שאינו יודע
 טור עבדות ורליין רבו ורואס צידי רבו
 במס שסוא פוסק ועושס ודאי וס חפצו,
 גס סעבד שרואס לעשות רליין רבו לבד
 ואין כוונתו לפרס נמי עושס כן עד
 שיודע ממילא מס לעשות וסאריך להחנכנו
 לרליין רבו, וס סנס כטיני עבדים אל
 יד כו' וכן שפחס אל יד גברתס כו'
 וסמשל סוא על סאסכס ויראס סנקראוס
 ידיס שסכס נושאוס ונוחיס חטונג
 לסבורא

י"ל גם כֵּן ויסמו צני ישראל מרעמסס,
 היא האכזה, סוכותה לשון סוכי ציפי
 היא החבמה כ"ל כמס וכמס עממס
 שפי"ד האכזה פותח כבורא צ"ס לאדם
 שפרי חכמה. ולסחיל אוסצי יש היא
 סחכמס יש מאין כמו וסחכמס מאין
 חמלא וכנ"ל:

וזה י"ל כשם מאות אלף ר"ל פי' סלדיק
 כ"ל הוא שקול כשם מאות כו'.
 סס הגזרים לבד מסף, כמו שאיחא
 במסס רבינו פ"ס ששקול ככל ישראל,
 ודאי גם כמקם:

שם ושמרמח את החקס סוחא למועדס
 מימים ימימס, י"ל סנס איחא
 סרואס ירק צכרס ואמר כשאניס לס
 אלקטנו מוחר, כשאחזור אלקטנו, אס
 סוסף מאחיס אסור, י"ל דנס איחא
 לפיל שפיקר רלנו יחצרך מאחנו אכזהו
 צלצנו, ולקלס לפניו יח' וזכ הוא צאכזהו
 ודאי, אך גם יראס לריך לאדם לפעמי'
 כשאניו ציחרגס כעליונס כ"ל כ"ל צסס
 סרב סמגיד מרלונס ז"ל, סכ רף ידי
 יסדס ארך וימיני ספחס שמיס, ונסס
 מכאכזהו הוא סחלסציו לו יח' ופשוט
 האכזהו הוא דביקוס צו יחצרך כמו מי
 שאוכב דבר הוא חושב אוחו דבר וסוא
 חקיס צלצו, מכ"ס צרוחניות הוא צלצו
 מקוסר צאוחו רוחניות, וכן אכזהו גימטי'
 אחד, וזס י"ל סרואס ירק צכרס, כי
 כרס נקרא סדצקוס צו יח'. כמו סכחוב
 שמוני גומרס כו' כרמי סלי לא כסרמי,
 וכן פשוט כי צכרס יש ויין סמשומר צענציו
 הוא מעוס"צ מפין זו סכנינס, וידוע סצח
 הוא א' מס' מעוס"צ וכן עוד דנסס
 נקרא ויין סמשומר צענציו, למשל ויין
 מציא סמחס לאדם אס סוחס צמדס
 סרלוי ויין עוב צומר צלצ סלדס, כן
 סמשל

לסבורא צ"ס ולוקחיס ממנו כל סשפס,
 פד סיחננו פי' יחכו לחכמחו סנדע
 סאין לצבור, נמלא מסיראח חמא זוכס
 לאכזהו, שלא לחוש כ"א לעסוח רלנו
 יח' ורלנו הוא אכזהו לו יחצרך כ"ל.
 וזס אפילו נוסל אס נפסך שאין כוונחו
 לגמול, או לסכלל מגיכנס כ"א לרלנו
 יח', וזס י"ל דנסס סרלשון הוא סירלס
 זס סשפר כו' וכן סרשנו צאח יצא
 אסרן פי"ד סירלס יצא מדרגח האכזהו
 נקרא אסרן ככסן שושצינא דמטרוניחא,
 כי צאכזהו מחקשריס סעולמוח וכנ"י
 צכ' יח' וזס אל כקודס הוא חכמס
 כ"ל, וזס י"ל ויצן פרי מסכנוח הוא
 אולדוה לפרעס הוא סחכמס סנקרא
 פרעס כ"ל על סמגלס לאדם דרך ולכו
 צס, שיש לו סכל סאין לסחכנג צעצודחו
 יח' וזס נמי ממסכנוח, שפי"ד קדושו
 יח' לאדם נפסס פני וספל צרפחו
 סמשג סהוא אין נגדו ולינו יולא ידי
 חובחו כלל, וכן לשון אילרו, כדאיחא
 צמסכח סצח פרצח צסן קב חומטיין,
 אמר לא, אמר מוטב שלא סעלח שאין
 מחקיימח סחורס ומליח צלח יראס
 לפחוח ואכזהו יוחר טוב, וגס איחא
 צלח דחילו ורחימו לא פרחה לפילח,
 פ"כ נקרא סירלס ואכזהו מסכנוח
 לפרעס כו' אס פחוס, י"ל קאי אירלס
 פי' סל כחס סחמימוח כמו ויפקצ איס
 חס, כי סירלס הוא סחחלס כמו פי'
 סלדס הוא סחחלס לסצין סכלו וספלו
 ופיניו, ורעמסס י"ל הוא האכזהו לשון
 מחרוסס כמו סלמרו רז"ל שפי"ד האכזהו
 כגדולס אינו חושס פניני כגיף וכמפס
 מצבל פלמו ממליחוח, ופוצד צרח גדול,
 כגס ספזר אל שאינו מזיק לו כ"א לפי
 חפלו וסלוחו לו יחצרך מחרוסס וזס

זכרון

בא

זאת

מש

המשל על הדבקות והחלכות לסדור
 ז"ה, וזה כל מהכנס כל החלכות
 והצטרף כלל האדם לו יח' פ"כ הוא
 נקרא כרם, וירק י"ל נקרא היראה חמא
 שממנה כל פלכות, אם הוא בחמדות
 בלא אכזה, ומפלות כל ידי קרי, אך
 היראה בעלמא אינה פלכות פ"כ רק
 אותיות של קרי הוא ירק, וכן היראה
 הוא שלא יחמא וקרוב הוא לפרס לש"י
 עולמות, פ"כ גימט' ש"י, י"ל וזה היראה
 ירק בכרם, כשהוא בדבקות כל לו יראה
 שמזכיר אותו החמאים ופלותו, וזה גירס
 לו כלכל מדבקות, כי מזכיר אותו שאינו
 ראוי לשבח יח'. וכן בחורם כמו שכתוב
 ולרשע אמר אלוקים כו', וכן איתא בהארי
 ז"ל שבעוד שלא שב נוחן חלילה כה במ"ט
 לספי"א ר"ל, ובאמת בעזיבה חמא די
 לז' ואח"כ כשהחיס אפשר לו יחקן יוחר
 בודיו וחרטה בפירוש ובסיגוף אם תהי'
 אפשר לו, וכן פרשנו ומודם ופוזר ירוחם
 לשון דרחים רבנן, פ"י אפשר שיבא
 לאשכחו יח' אם מודם ופוזר, כי מקובל
 עבדות שלו וזהו רצוי, אך אח"כ יעשה
 מה שלבו חפץ בחשוכה, וכן שמעתי
 מספר בשם הרב ר' ישראל בע"ש ז"ל,
 וזה היראה כו' ואמר כשאגיע לכ פ"י
 אח"כ שלא יחיס בדבקות יזכור איתא
 יראה שלו שמזכירו מוחר, פ"י אינו מזיק
 לו היראה לבעל מדבקותו, כשאחזור
 אלקמנו, פ"י רואה חקף לשוב בחשוכה
 ולחזור מהמאיו וללקוט את היראה כנ"ל,
 אם הוסף מאתים אסור, פ"י אם שיה
 כ"כ ועשה פעולה בה וסוסיף מאתים,
 פ"י שנחדק בהצורא ז"ה באותה היראה
 וזה נקרא הוסיף מאתים, כי עושה יחוד
 מחמא למילא בעשר ספירות שכלולים
 יחד, אי' מא' הוה מאה, ומילא לחמא

מאס הוה מאתים, כי ממשיך שפע מ"כ
 ומ"ד בה אסור בה, פ"י קשור בה קשה
 לו בדבקות כי כלכל אותה המחשבה
 הנ"ל משא"כ אם לא שיה בה כ"א במהרה
 מודם ופוזר ירוחם יכול להיות לו בדבקות
 כנ"ל, וזה י"ל ושמרה את החוקה הזאת
 למופדם כו', דהנה היראה נקרא חוקה
 וכן כתיב זאת חקת הטהרה לשון חק
 וגבול שלא יעבור משא"כ באשכחו יחזכר
 פעמים אינו מושג כ"כ בחשש חמא כנ"ל
 שלא להכלכלו מאשכחו ודבקותו יחזכר,
 וגם הוא החפשי ומסירה כל אשר לו
 לו יח', ומחנה יוחר מכחו לו יח' בלי
 חק והיראה נקראה זאת, שהוא (נקראה)
 נראה שאינו עובר משא"כ אכזה הוא
 כלל ואינו ניכר במעשיו אם מדקדק הוא
 במלות כי עיקר הוא כלל אשכחו, וזה
 על היראה אינה הסיק נקראה נוקבא
 וזאת נקראה וזה י"ל זאת חקת הטהרה
 כנ"ל, וזה י"ל ושמרה את החוקה הזאת
 למעדה, פ"י לזמנה המיוחדת בעת שאין
 הוה בדבקות והחלכות וסגנון יח'
 שאין שיפור לחממחו, וזה למופדם מימים
 ימימה, כי אשכחו נקראה יום כנ"ל.
 נשכח העוד :

גליון (וזה) י"ל מימים הוא כשנחלק
 ממנו יזכר היראה פ"ד זה
 יבא לאכזה גדולה יוחר, וזה ימימה כי
 חיצה שזריכה למ"ד בחמילתה כמיל ה'
 בסופה, ולזכרון בין עיניך, פירוש על
 החפלין של ראש, שהוא מוחין של אכזה
 כמו שפרשנו, ונ"ל שכתבתי כבר במקום
 אחר, והאכזה מביא זכירה את הצורא
 ז"ה, וזה למען חסיד חורם ה' צפ"ך כי
 פ"י זכירה חסיד כל דבור חורם ה'.
 כמו ששמעתי ממורי שיחיה, ודברה בה
 שיחיה השיחות חולין הכל דברי חורם,
 וזה

פ־שת בשלח

וזס מִי־ד אַסכח סצורח צִי־ה, וזס כי ציר
חוקס סולִי־אך כוֹי. וזס מעורר סאסכס.
וצסציל ססעוצדי כוכצס גס סעוציס אִין
לסס כִּי־א ירחס ולא אַסכס וסִימֵן גר
צדק מִי־כ וראו כל עמי כוֹי ויראו ממך
אלו חפילין שצראס מִי־כ סיס כחוצ סל
סגליוֹן כִּי־י סקדוס :

ויאפו אַח סצנִק אַשר סולִי־או כוֹי. סנס
איחא צִנְקוֹת סל נכרים אַדס
ממלא כרסו מסס צפסח וצלצד סִי־אל
כזיח מלס באחרונס, דכנס כחיצ מרף
נחן לירליו יזכיר לעולס צריחו, כי סנס
כחיצ וצגויס לא יחמסב, ידוע ספירוש
רשִׁי זֶל, כשישראל סמחים וסס צסלוס,
סס לצדס יס לַסס ספיקר וכספִּי־די
כוכצס יס לַסס סלוס אוללים ישרל
עמסס, וצגויס לא יחמסב לַסס לסחזיר
אַח־י, וזס מִי־ף נחן לירליו, ססוא יח־
עורף מן סעוצדי כוכצס לירליו, ונחן
לשון מחנס צלא כיוון אַח־י, וכן יִל
מסניא לגויס גס צמנין זס, וזס יִל צִנְקוֹת
סל נכרים, סוא סספִּע סכל סעודס נקרא
לַסס ושורס ספִּע נקרא צִנְק, אַדס ממלא
כריסו מסס, אַדס נקראיס ישרל לוקחין
מסס כל לורכס צחסד ורחמים, וזס
צפסח ברחמים, כפִּי־י רשִׁי על ופסח
וחמל, וצלצד סִי־אל כזיח מלס באחרונס,
פִּי־י כנס ססוא פסח אִין כוונחו לסמים,
צלצד סִי־אִי־כ חמסך מזה כזיח, פִּי־י לצפיח
צס־י יח־י לצד כמו סִי־אח סִי־אח יונס
לפני סקצִיס יכי רלִין שיסיס מזונותי
מרורין כזיח ומסורין צידך כוֹי, וזס יִל
כזיח מלס צלא חמץ חמל באחרונס, כי
לעוצס דן אַח סאַדס על סס סיפו כידוע
כִּי־א לרפס אַס יחמל אַח־י איחא סִי־אמר
סקצִיס צאַשר סוא סס, סיוחר נסכח :

הנה יִל סלדוק נקרא פרעס על ססוא
מגלס כצוד שמים צחפלו ספוטל
נסיס נגלים לשון פרוע סוא כוֹי. וכנס
סלדוק מחזיר למועב אַח סעולס ומקרצס
לו יח־י. וזס יִל ויסי צסלח פרעס אִי־
סעס ולא נכגס צמדח סדין, וזס ולא
נחס אלקיס כמו צאלקיס, רק סִי־י
מנסיגס דרך ארץ פלישחים, לשון מצוי
מפולס לַסס דרך סארציות לסיות לַסס
כל מוב, כי קרוב סוא דרך זס לסיוחס
עוב לבי יח־י, כי אמר אלקיס עֵן ינחס
סעס, פִּי־י (אַס) סמא ינחס סעס צמדח
סדין צראוחס מלחמס סוא סנסיון מלחמח
סִי־לס־י, וסבו מלרימס, ומה פִּישִׁס צמדח
סדין מסס ממשיך סרנסס ועושר לסעולס.
כי סלחן צִנְפִין ומלפִּן, זכצ יחחס, וזס
ויסב אלקיס אַח סעס לשון ססכס כרלִי־א
צצפל סעוריס, דרך סמדצר יס סִי־י
פרסנו צספר סרלִשִׁין כִּי־ל איחא קלִי
על סמול סחלויס צס בני חִי ומזוני,
דלא צוכוחא כי סגס סִי־י כדלִי לגס
יכוליס לסמשיך לו מכמול דצריס סללו
צעניגיס מסִיגליס צזכות אַדקס, וכן נמי
רק צחפלס, ויס סִי־י נקרא כדיצור סכל
רלִינו צל לדיציר פִּס ומעסיו וסכל אַח
כי גס כדיציר נקרא מעסס, כמו סִי־אמר
רז־ל סקִימח ספחיו סיס מעסס, וכן
סמעחי מסרצ סמגיד מרלִוִּיל רִי־י זֶל
כי צמלך כדיצור סלו סוס מעסס כי
סוא אִינו עושס צִי־ס רק מלִי־ס ונעסס
כן, וסנס כִּי מִי־לוח ספִּס וכל דצר
סצקדושס אִינו פחות מעסרס, כִּי פִּי־
יוד גִּימ־י יס, סִי־י, לשון סִי־י כי כדיצור
סוא סִי־י סמדרגות סכל סנחלים סולכיס
אִל

ס' אל יראיו כו'. והנה הגם שמורא ודאי
 עבד מאכבד נחלבש בחלוקן של ישראל.
 כמו שאיחא בשמואל הנביא וזה יש לומר
 כי עבדים אהנו עובדים מיראס, אעפ"כ
 בעבודתו לא עזבו אלקינו העלנו
 ממדרגת עבדות למדרגת בן ויע עלינו
 חסד ולא פחד, ושנסי' לפני מלכי מדי
 ופרס פי' עליונים מהם וקודם להם :
 יידי' בשלח פרעס כו'. דהנה איחא בספר
 הישר של ר"ח ז"ל, דלשבעל תשובה
 עושה הקב"ה נסים ונפלאות ושומע
 תפלתו כדי לקרבו אליו יח' שלא ישוב
 לכסלס חלילה פ"כ מקרבו הוא יח'. וזה
 ימינו פשוט לקבל שנים, וי"ל עוד ג"כ
 בענין אחר משום שהבע"ת הוא לב
 נשבר ונדכה, כי הלא לעבר מסייעין לו
 וסבא לשוב מחגלה ויכיר לו מה שעבר
 ומחגלה לו גודל הפצירות כדי שישוב
 כראוי ומשום שלא ייאס עלמו ושלא תהיה
 לו עצבות מראין לו מן השמים אהבה
 ונותן לו יח' רחמים, והנה י"ל שהשיב
 נקרא פרעס לשון פרע הוא כי השב
 נחגלה לו יוחר דרכי החשובה ופצירות
 שעבר, וי"ל נמי ה"א"ר נקרא פרעס
 לשון חפרימו אח הפס ממעפיו כי הוא
 מבלבל ומבעל מעשות רעיו יח'. וזה י"ל
 ויסי בשלח פרעס אח הפס, וי"ל האברים
 מלסיות תחת ה"א"ר, וכמו שפירשו ז"ל
 בזוהר על וסי מחניך קדוש כס דמ"ח
 שייפין, ולא נחם אלקי' פי' דין כ"א
 דרך ארץ פלשחים לסיות משולש להם
 הארציות, כי קרוב הוא פי"ד זה לרעיו
 יח'. כי אמר אלקים פן ינחם הפס אם
 יתנהגו עפ"י דין הנקרא אלקים בראותם
 מלחמה ושבזו מצרימה וכנ"ל, וגם פשוט
 ולא נחם אלקים לא נהגם בבורא ב"ה
 דרך ארץ פלשחים, מרומז על כדנין
 בידוע

אל הים כל המדות הטוב והחפשימות
 הרצון הטוב להטיב ויש עוד ים החכמה
 ים של שלמה הוא הדינה במחשבה, כי
 זה פעלם ברעיו לסתכסג מבין בחכמהו
 ומחשב כן והמחשבה ג"כ הוא בלתי יח
 רוחניות מאוד כן ראינו מהרב סנ"ל על
 פוס ממלל רבבן אוחיות גדולות כי
 רוחניות גדול יוחר הרבס מאוד מאין
 רוחניות כ"כ פ"כ נקרא ים של שלמה
 כי במחשבה הוא אחדות גמור ושלוס
 ככל משא"כ דדיבור נקראים האוחיות
 בפירות וע"כ הים שלשים אמה על שחב"ד
 הוא אחדות וכל א' כלול מעשרה ועוד
 פעם ורוחצ עשרה כי הכל אחדות, וע"כ
 ים סנ"ל נקרא ים סוף ממשיך לשם
 מהמדבר הוא המזל שהוא הספקר גם
 שבזכות אינו כדאי, פ"כ נקרא מדבר,
 וחמושים, פי' אם הם מזוינים נגד מלחמה
 ה"א"ר סנ"ל שיש להם כל מיצ עלו בני
 ישראל כו' :

בתיב כי עבדים אהנו ובעבודתו
 לא עזבו אלקינו כו'. וי"ל דהנה
 כתיב אם אז אני אי' כבודי ואם אדונים
 אני אי' מוראי, כי העובד מאכבד נקרא
 בן שמכבד את אביו כמו שפירשו רז"ל
 על שכחוב בכבוד אב קידם, ובמורה אם
 קודם, כי את אמו מכבד יוחר כי משדלחו
 בדברים אוסב אותם יוחר כו'. הנה כבוד
 בא מאכבד פ"כ כתיב אם אז אני כו'.
 וכי יראה שייך בעבד כמו שכחוב אם
 אדונים אני אי' מוראי, וזה י"ל דהנה
 האדם מעורר למעלה במחשבתו בעסורס
 והנה ביראס הוא רחוקה כמשל מי
 שמחירא מאדם מאוד נשמר ממנו ואינו
 מראה עלמו לפניו שמעורר למעלה ג"כ
 רחוקת חלילה לא כן אדרבה מעורר
 רחמים וכל שפע ואכבד, וזה הנה עין

כדום מהאר"י ז"ל, כי קרוב הוא, הגם שסיס קרוב יותר מפ"י כסיון, כי אמר כו' בראותם מלחמה ושבו כו'. ויסב אלוקים את הפס, דהנה כחיצ מה רב עיבך אשר לפנה ליראיך ופוז בפסון ומה לשון פסון, וגם איחא שלחן בלשון, דהנה מולם חסד יבנה, הצורה ב"ה צרא את הפולמוח כדי להפיץ בברואיו, אך אם הים משפיע עובו ואורו בלי שום כמלום לא הים אפשר לפולמוח לסבול ולא הים סכוונה צא מכה אל הפועל להשפיע פ"כ למלך יח' אורו בגדול פ"ד צא האור בדרך סיכולה לסביל ולסנוח מאורו, וזה הוא הרחמים ושורש יעקב, פ"כ הוא מבחר שבאבות, ושורש הוא אברהם, והנה לפי זה הדיון ג"כ לצורך חסד וטפל אל החסד וחולדח החסד וממנו נולד הרחמים, וזה ואלה חולדח יחזק בן אברהם אברהם הוליד כו'. והנה הפיקר הוא פשוט רצונו יח'. ולא יסיה נסמא דכס פא וזה פיקר הטיב, אך לזה לריך מה שיצר יחז' גם היצ"ר הוא פצדות כצורה ב"ה שלא לשמוע אליו אדרבה להכניעו חחה היצ"ר להיות לבצו נאמן לפניה, והנה לפי זה היצ"ר לורך להפיקר פ"כ שורש היצ"ר צימין הוא הפיקר באדם למשל והיצ"ר שירשו בשמאל הפפל באדם, והנה מי שמפעד היצ"ר להיצ"ר מעורר בן שיהיה הכל כשורש להיות דיון משופד וטפל להחסד שהוא הפיקר כנ"ל, וזה פוז בפסון שפפל בן שביא בפסון חחה סימין ממילא נמחקין כדיין פ"ד ויש לו חטוב משורש זה וכן נמי נקרא היצ"ר יפוט, והנה הפיקר לורך הוא להאדם לחיות אך מפני שאי אפשר בלא מזוני לריבין נמי להם והוא טפל להמייס הוא כנ"ל פ"כ איחא שלחן בלשון.

והנה בדרך זה גם מושר הוא לצורך ראוץ יח' לעציד מחוך רחבנה סלז, ולכבוד שמים, כדאיחא סנוי וסמושר כו' נאס ללדיקים כו' פ"כ כחיצ מפסון זהב יאחא פ"ש פסון וימין זה פיקר וזה פפל, ובדרך אפשר להמחיק סדיו בשורשו שהוא פפל, להחסד, וסדיו הוא רק, להפיץ דסיינו הכמלום כנ"ל, ובדרך זה צא סמן הוא מגבורות שני אוחיות ראשונות ממלפף כידומ, וזה י"ל ויסב אלוקים את הפס לשון הסיבו, פ"י המחיק סדיו הקשכ וסיה זן אחס פ"ד זה, וקאמר דרך המדבר ים סוף דהנה כחיצ כל הנחלים הולכים אל הים, כי ים ים סהכמה הוא. ים של שלמה (פ"כ הים פשרה) כי מן הנפלים דלא אחידע צא ונפתח לסיוח סיבס לחפון להסנג במודות כמו להפיץ ומספיבס שמסבצ להסנג בן צא שבחכמו מדין ומחשב ויודע האיד יחנג ומס לאסוב ומס לשנוא שהוא הסיפון מחפלו ורצונו ומס שחסיס הפארתו וינלח לזס להסנג דוקא בן ויודע לזס ויביא המדות מכה אל הפיפל המפפס להפיץ ולהשפיע ולדברים פייבס צענין זה וזה כל הנחלים הולכים אל הים הוא המחשבס וסשר סקודס נ"ל מצואר שס מדוע גם המחשבס נקרא ים, שפפי חפלו ורצונו להסנג בן צא למחשבצו ומדין וחושב האיד ליושר מדוחיו לזס הפנין וסמפסיס צענין זה נקרא ים סף לשון קץ וסוף ושכל הנחלים ממדוחיו באים אל הים, והנה סמזל סחלוים צו צני חיי ומזוני נקרא מדבר פל שהוא כמו ספקר לכל סבא ומשיג משס להמשיך כי לא בוצוחא חליא כ"א בצמולא. ופרשו הגם שאינו כדאי פ"ד זכות, ג"כ יכול להמשיך משס

והנה י"ל כאן סי' ילחם לכם ולחם
תחרישון פי' תחשבו בן כמו לב
חורש וכמו שכחב רלון יראיו יעשה כו'
וכמותר נשכח :

פרשת יתרו

נשאלתי למס כפל הפסוק מעם
שמות בני משה. י"ל דהנס
איתא שיחרו הסנס עם משה להקנות
לו בן ראשון למ"ג. ידוע פי' סרצ ר'
משה אלשיך ז"ל אך לפי פשוטו י"ל
שפ"כ קרא שם הראשון גרשון וששני
אליעזר ולכאורה לסיפך סיס ראוי, כי
קודם לפרסם סנס שגילו מחרב פרעס
אך י"ל שזס הסנללות על שססכים
לחנאו, אמר גר סייחי כו' ולא סיס לו
ברירה, כי לא רצס ליתן לו אשס, וכמו
שאמר ישעיי לחזקי צסדי כצטי דררמנא
כו' וכן כאן נמי בן אך אפ"כ יא'א
ממנו יסונחן כידוע ומשס י"ל שסיג זס
וסנלל עלמו צסמו גרשון ככ"ל ואח"כ
סזכיר סנס וסנס ידוע שכלל עוזר ונפל
עוזר אס יחרו שב לסחגייר לא יזיק
חנאו שצא ממנו ואין לסקשות למס
חנא יסונחן סואיל שלא סיס כוונחו כ"א
לסנים ובצביל ממון ואס לא סיס שב
יחרו סיס חלילס כמס רשעים. וזס י"ל
שיחרו שלח שיסחדל משס עמו בכל
סחאמאות לגיירו וכמו שאמר לא צגין
אשחק ואס לאו צגיס לא צגין שני
צגיס, י"ל בן דנסס סיס לו צח עוצד
כוכבים ואס יסוצ חסיס צח יסודי ואס
אינו רוצס לדור עמס כאשר צלמח לא
צגין שני צגיי כ"א סיא צח יסודי למפרע
צגיס עוצים יוחר וכן י"ל נמו שסצבירו
שמות צגיו בן שיזכור חנאו ויראס לגיירו
כראוי

כי ודאי אין סכוונס שזכות לא יועיל
בי סלא מלינו זכות חולס צמים סמארריס
זכן זכות סלדקס גירס חיי כמו שכחב
בן דקסס לחייס, וכן צכמס מקימות וכן
זכות א"י מופיל לילד וכן זכות מפער
מופיל לסחפער וכן לא ראיחי לדיק
במצב יס לו פרנסס ומזוני, וזס י"ל דרך
סמדבר סמול ככ"ל, אל יס סיק ממש
ססיב וסזין אח ספס, וחמושים עלו
צני ישראל כו' דנסס ידוע סנס שכבר
נעסס נקל לעוררו עוד כיון שכבר נפחח
סשער על זס כידוע, וכן פרשנו נחחי
בפרך מצריס כוש וסצא תחתיך, פי'
סלא כבר עשיחי בן וגס עחס חסיס
בן כוש וסצא תחתיך, וזס י"ל וחמושים
פי' מזוניס עלו צני ישראל מארץ
מצריס, שצאיתו נס סס מזוניס לסנלל
מכל שוכא וכו' כמו אז :

ד', ילחם לכם כו', דנסס כתיב לכו
לחמו בלחמי, י"ל דנסס סמוכיחיס
זכ כמו מקטרגיס ושלא יעוררו שוס
דין לא על ספס ולא עליסס כלמח
זוא מי שכוונחו לשמים אינו בן אדרבס
אמרו רז"ל צזמן דאיכא חוכחס צעולס
איכא שלוס צזס נקרא כמו דין שמצער
אח סעולס ועושס מלחמס עם סיהס"ר
ואס יס דין למסס אין דין למעלס פ"כ
איכא שלוס צעולס, זס י"ל לכו לחמו
בלחמי סוא לסוכיח אח סעולס לכבוד
שמים ושחו ציין מסכחי לשון מציגס
אח סיין צמים סוא מרומו סמחקת
סדין פי' יסיו נמחקין סדינין שעליכס.
ועוד י"ל פשוט לכו מחיל ובאזס דרך
אומר לחמו סוא לימוד חורס חזכרו
בלחמי חזכרו שסוא ח רח דצרי אלקיס
חייס כדי שחלמדו ציראס ואסבס פי"ד
זס חלכו מחיל אל חיל וחקרו סולכים :

כראוי מהרס ויסיס בנו ויואליו חלליו
מוזים כנ"ל. וסנה ידוע שבצנן השני יש
בו משורש בן הראשון וכן כולם. שפי"ב
מרביון מכבד את אביו כו' לרבות אחיו
הגדול זה הזכיר שם השני כנ"ל להזכיר
התנאי ושחסי' מוצ' להשני ג"כ :

מדרש ומשה פלס אל האלסים. משה
פלס בעמק וירד בעמק זכור
אבות פולס ויורדה עמו, אינו מוזן
לכאורה, ובפזרה אל ית' נחפשה דהנה
כחיצ ומשה שמע בקולי איפולך ויסי
אלקים עמך כו'. זה ויסי אלקים עמך
אינו מוזן כלל בפשימות, ופי' רש"י
ידוע זה כחיצ אח"כ ונזך אלקים
משא"כ כאן הוא לשון אחר ומיוחד
ואינו מוזן על זה וגרסא דהנה פרשנו
על פסוק וסחסי' כדח אין אונס כי בן
יסד המלך כו'. י"ל היסוד של ראונו
ית' לקיים את החורס ולא לעבור שלא
להכשל הוא לסיוע נכנע ואז ה' אחו
כי את דכא ושפל רוח, וממילא אינו
יכול להסיר וססמ"א לגשת אליו זה
וסחסי' כדח לשון אבן שחי ממנו
הושפה פולס לשון השחוח ושחי ממנו
הושפה פולס זה וסחסי' היסוד, כדח.
לקיים את החורס, אין אונס, פי' לרין
לאנס עצמו להשיג מדרגה אין, זה אשא
פינו אל הסרים, הוא כמה מינו יסה"ר
הנקרא הר וקאמר מאין הוא כניעס
יבוא פזרי כילד קאמר עזרי מעס ה'
כו' כי פייד זה אחי עס ה' וקאמר
מעס כי בן יסד המלך ב"ה על כל
רב בוחו וכמו שאיתא בזוהר שלא רב
מחיבתא אמר) מאן דזפיר הוא פי'
בעלמו הוא זפיר ושפל בעיניו, וכמו
שאיתא גם בגמרא פולס הסוף ראייתו.
וקאמר חנן כי דחשיבי כאן בן גם שם

משום שהסג שסיו חשופים סלח בעלמם
ובדפחם סיו זפירים ושפלים זה כי בן
יסד המלך על כל רב בוחו לסיוע רב
בבוחו כנ"ל ופי' עוד מעס לעשות כראון
איש ואיש דהנה סלדיק לרין להמשיך
שפע להפולס וסנה אלס בדפחו סוף
שפל ונכנע, ממשיך בן לפי ערכו ג"כ
לשפלים וכן לגדולים כמו שסוף פייד
זה גדול זה חפץ סבורא להסביב יוחר
מס שאפשר כי חפץ חסד סוף, זה
לעשות כראון איש ואיש, זה י"ל גם
כאן שמע בקולי כו'. דודאי יהרו סיס
חכם ידע ערכו, שסוף סיס קודם כומר
לפי"ג, וכן איתא חותן משה חלס הגדולס
במשה סאין ויסי משה לייח לו פי"ב
אמר שמע בקולי איפולך חרויח פייד
זה ויסי אלקים עמך פייד שחתנסג
בשפלות כנ"ל, זה י"ל סמדרש דהנה
איתא סוי קבל וקיס לשון חשון וכן
עין י"ל בן לשון חשון ושפל, וסיס
קשה לסמדרש יכחוב ויעל משה אל
האלסים כמו שכתוב ויסעו ויחנו ויחן,
לזס פי' משה פלס בעמק פי' בהכנעה,
וגם סירידה שכבד סיס אלל אלקים זה
כחיצ ומשה בשביל שסיס משה פניו
מכל האדם פלס אל האלקים, וקשה
סאין אפשר לסיוע שפל בעיניו, סלח
מדוע סיס לו מדרגה זו לפלות אל
האלקים, לזס אמר זכות אבות פולס
ויורדה עמו כי סיס חולס בזכות אבות,
לא מאד זכות (כי ש"ל זכותו) אבות וק"ל :

פרשת משפטים

הנה כחיצ חוקיו ומשפמיו לישראל כו'.
י"ל חוקיו נקראים ירמח שמים,
שפייד סירמח פושס לו האדם חוק
וגבול

וגבול מס לפשות ומס שלא לפשות, וגם שאינו מרגיש מעט פ"כ נקרא חוקים לשון חוק וגבול, ולשון חקיקה שמלמלס מלמו מענינו בשביל יראה כבוד צ"כ, משא"כ אהבה נקרא משפט שיש לו מעט בספדנות שלו, וסנה צמודי כוכבים גם אם יזמן חסיד עובד כוכבים, הוא מראה לבד, וכמו גם באיוצ כחיב ירא אלקים, ודוק וחסכה, וזה חוקיו ומשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי, אפי' יש לסס לפעם חוק ומשפטים כל ידעוס, וזה ו"ל ואלס המשפטים אשר חשים לפניהם, ולא לפני עובדי כוכבים, וזה ו"ל כשלחן פרוך ומוכן לאכול פ"י להיות מעט צמצדות :

ד"ה נה כחיב מגיד דבריו ליעקב כ"י לא עשה כן לכל גוי כ"י, קשה יכחוב בקיאר לא עשה זה לכל גוי ולמס עוד ומשפטים כל ידעוס סלא קאי על סכל לא עשה כן לכל גוי ומססס משמע רק משפטים כל ידעוס, גם סלשון כן סיס לכחוב זה, אך בקיאר דסנה כחיב כס חלמר לבית יעקב וחגיד לבני ישראל, ידע פ"י רז"ל, ו"ל עוד דכנה יש מדרגה לפצוד אח ס"י יח' ציראס וזה שוס לכל נפס גם צמודי כוכבים אפשר כן, וזה כחיב וסאלקיס עשה שייראו מלפניו, סולל כל ספסי, וזה מלך אלקיס על גוים, אך אפס"כ אית יראס ואית יראס, ודאי עובד כוכבים אינו יכול לסשיג יראס פליונס כ"א יראס חחחונה, וסנה מי שסוא צמדרגס קמס די לו סיראס, משא"כ לצדיקיס ראויס עיב לפצוד באהבה, וזה ו"ל כס חלמר לבית יעקב, כס סוא יראס, כס ו"ל עוד כ"ס אחון דיחודס סוא אמונס וסיראס אחת סיא, וחגיד

סיא אהבה לשון אהבה, וזה לבני ישראל וסנה סיראס נקרא דבור לשון קשה, ואהבה נקרא משפט כמו משפט צמעס סדבר, כ"י יש לו מעס צמצדות ויש עוד כ"י צריך צדיק לסמשיך שפע לספולס נקרא חק כמו ספריפני לחס חוקי, וחסן ערף לביתס וחוק לפערוסס וזה ו"ל מגיד דבריו ליעקב, סיראס שלו סיא יראס פליונס וזה דבריו ליעקב משא"כ לישראל נוחן חוקיו כס לסמשיך שפע וגם משפטיו סיא אהבה וזה פון משפט, פרשו ז"ל על אברהם ולסס חומר לא עשה כן לכל גוי, פ"י סגס שגס צמודי כוכבים אפשר להיות לסס יראס, לא כן סוא כמו לישראל כ"ל כ"י אין לסס כ"א יראס חחחונה ומשפטים כל ידעוס כלל, וזה ואלס המשפטים אשר חשים לפניהם, ולא לפני עובדי כוכבים :

במדרש לא חסיה לו כנוסה, סדס סוא דכחיב מלוס ס' חונן דל וגמולו יסלס לו, עד סיכן עד פצד לוס לאיש מלוס כביכול, ו"ל דיש דקדוק לו סוא מיותר פ"כ פ"י סס"ד מלוס ס' חונן דל, פ"י לספני לא חסיה כנוסה, משא"כ לס' כביכול, כ"י סוא חפץ מסד רוסס צוס לסיות אדם חקיף צדפחו לסחפלל ולצטל גזירות ולסמשיך רחמים, וזה לא חסיה לו כנוסה, משא"כ לסקביס כביכול כ"ל :

ראשית צבורי אדמחך חציו צית ס' אלסיך לא חצטל גדי כ"י, דסנה איתח כ"ל צספר שצע מוסר, לומר סאדם צפס מלא קודס פניני פולס סוס כמו אכילס ושחיס וכדומס לו לומר צפס מלא סריני מוכן לאכול לסיות לי כס לרצין אל ולקייס מצוה סצווי ססמר לך ושמור נסשך מאד ואכלת

את חג המצות השמור. ו"ל דא"י חין קשה כמחלוקת ואפי' לדבר מצוה חין להחזיקו וזה את חג המצות השמור. לשון ריב ומלס וחג לשון יחוגו לחגא. וי"ל עוד דהנה חתא זכחצי כארצ"ל הנזכר ממעשה חמץ מוצעט שלא יחטא. ודא"י יש בחירה כ"א מיירי בלדס שאינו רואה ליחטא הוא לו לחופלת. וזה ו"ל את חג המצות השמור כל השנה מליחטא :

פרשת תרומה

הנה חתא בספר רבינו בחיי על ופיהס א"ס אל אחיו כ"י. חינו זוכר פחה, ו"ל דהנה כחיצ ועשית כפירת זכב פסור, כי האדס הגס שלומד חורס ויש בו חורס ונעשה ארון קודש. לריך לסיות לו סרסור השוצס לפיין ולפספס זמעשיו ולשוב עליסס שיחכפרו לו. וזה כפורה זכב מרומז בכיראס ודין שמחמיר על גלמו ומדקדק, וקאמר זכב פסור לסיות סיראס פסורס בלא שוס סיג יראס אחרת או מרס שמורס ר"ל כ"י ועשית שנים כרובים זכב קאי על האכצס ויראס שלו אס סס ברורים הוא צסס לסבורא צ"ס כמו חינוק, וכמו שאמר דוד פ"ס כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי. (וי"ל סשני פשמים על האכצס ויראס דו"ק). וזה שנים כרובים, כמו חינוק לסיות האכצס לבדס כן וסיראס לבדס כן לא דוקא ביחד מקשס חעסס אוחס, פי' חסיס חזק וקשס צסס שלא חניח להפצירך מסס צסס דרך ואופן וד שצמולס. משני קנית סכפורה שמהחציבס וספספוס זמעשים חמשך לך מסס האכצס וסיראס ממילא סס פויבים. ויכיו סכרובים

סורשי

ואכלת ושבעת כ"י וכיואל צזס וכן צשאר פנינו גשמיות, וכמו שאיחא בחוצה סלצוצה, וכן כשנוסע לסחורס יאמר צפס מלא סרינו נוסע לסחורס לסיות לי ממון לכבוד סשי"ח לשלס שכר לימוד צני, לסיות צני חלמידי חכמים פוסקים צחורס וצמלוצס לשס שמים וכן להשיא צנותי לחי"ח. ולכבד את סשצח וליחן לרקית ומטער וכיואל צזס, וצזס מקשר פסקיו צו ית' וסגס צצא אחי"כ סנלוצס גשמיות זס רק צמחשצס וספיקר סיס צמחשצס ודבור וכן סכל סולך אחר סמחחיל, ויש לו פי"ד זס פזר וסיוע לסיות כוונתו לשמים ושלא חצפל אוחו סנסגיתו מדצקיתו ית'. וזה ו"ל ראשית צכירי אדמהך פי' סרלשית הוא סמחשצס צכורי הוא דבור ו"ל צצא מחשצחו לגמר אדמהך של גשמיות חציא צית סי' אלקיק, אך כשהוא פוסק צחורס וחפלה לא יסמוך על זס לבד כ"א גס צשעת מעשס חסיס לו דחילו ורחימו, וסנס סמחשצס שהוא חושב לסחנסג נקראת אס ושורש של סחנסגות, ואס סיס סומך צחורס וחפלה על סמחשצס ראשונס ודצוריו שאמר לשס יחיד גומר סדבר צזס, וסגמר נקרא צישול כמו צישול סחצואס, וזה לא חצפל גדי הוא לשון סגדס שיגיד סן חורס סן חפלה לא חגמור צחלב אמו של סשורש שחשצ ואמר קודס למס מחנסג כן צחלב לשון חלב ומיטב וכן פשוט כ"א צשעת" מעשס נמי יחשוב לשמים ודחילו ורחימו כמו למשל ילד סנגמל ואינו לריך לחלב אמו כ"א אוכל לבדו ודו"ק. ועיין לקמן צעזרס סשי" צפי חשא על פסוק זס סכחוב שס נמי עוד פי'. ועוד חינו זוכר כראוי :

כחוב חלקים מושיב יחידים ביחס כו' פשוט רז"ל על זיווגים קשה לזוגם כקריעת ים סוף וזה מושיב יחידים ביחס הוא לזוג יחידים ביחד, וזה י"ל חרש לפעול שחיים זיווגים, ועשה להם מכנסו בד להכניס יחידים ביחס כנ"ל, ומכנסו לשון להכניס ביחס. בד, לשון לצד כמו שאמרו רז"ל חרש על כבדים שמוסקים בבד, וזה חפשה וחפצול לכסית בשר פרוש שלא תהיה זנות, וחפצול הן ללדיקים שאינם פיגמים בריה כמו יעקב אבינו ע"ה ששמר טיפסה ראשונה, וכן עוד אפילו בפלי עבירות, וזה ממחנים כמו שכחוב כמו במחנותיו, ועד ירכיב הוא סוף המדרגות וסיו הזיווגים עוד י"ל חרש לסדריכם לסיוות להם הסבירות לעיון בדרכים ולפשט במעשים וזה ועשה להם מכנסו בד, להכניס אותם בסבירות להכנסת בשר פרוש, שיטבו על פונות שבה מבשר, הן לגדולים שבהם חזק, וכן לקטנים עיב זה :

והיה פי ראשו בחוכו שפה יסיד לפיו סביב דנסה העבודת הרצוי מאד הוא הכנע כל האפשר ועכ"פ שלא לגלות מעשיו הטובים, וכוא סימן של לשמה, ונסה ידוע מה שכחוב מי האיש החפץ חיים כו' לציר לשונך מרע, הוא מעבירות כמו לשון הרע ורכילות ושקר וריבוי שיחה עם האשה כידוע כו', וזה מרע ושפתיך מדבר מרמס. אף שאינו רע כ"כ פי' מדרגה למדרגה, וזה מדבר מרמס הוא אחד צפה ואחד בלב, ומזה יבא לסדר אח"כ סוד מרע ואח"כ עשה עיב הוא יראה, ומזה אהבה הוא עשה אח"כ גם מדות טובות וזה בקש שלום ואח"כ יושר ורפואה, הוא גם שלא במקומך כמאמר רז"ל, וזה בא מלירות לשינו

פורעו כנפי' למעלה, פי' דנסה סמלית נקראים כנפים וכנפי יונה על שכנסה ישראל ליונה אמתילא ומלכות שבה בדחילו ורחימו פורחים לעילא, וזה ויסיו הכרובים פירשו כנפים למעלה סוככי' בכנפיהם על הכפירה דנסה על ידי החשובה ועל ידי שמואל לו חסרונות ממעט קשה לסתורם ולשבת ולפאר ליוצרו יושר הכל בראוי בשמחה, וזה הוא העיקר כי צרא הכל לקלוסו, וזה ויסיו הכרובים סוככים בכנפיהם על הכפורה שמי"ד שיעשה המלכות בדחילו ורחימו חמשך לו קדישה ותפירה גדולה וישכח החסרון והעבירות. וזה על כל פשמים חכמה אכזה, ופניהם איש אל אחיו, פי' יפעול שיסיו פניו ית' ופני בנסה ישראל חמיר איש אל אחיו, כי ננס כשיש לדיקים מעליו חמיר מיון נוקצין החשוקה והלערכות של ננסה ישראל אליו ית' וכן המעשים טובים, וזה לסבורא צ"ה קורח רוח צהם ומשפיע חמיר לננסה ישראל כל צרכה. ואח"כ בא חיבך חשוקה ואהבה בלב ננסה ישראל לסי' ית', וחוזרים ומעלים מ"כ וחוזרים חלילה חמיר, ומה עיב ומה נעים שבה אחים גם יחד, ונסה המקבל נקרא נוקצא, ע"כ ננסה ישראל נקראת אשה, אך כהסב"ה מקבל חמיר נחה רוח מכני', נקראים נמי דבר משפיע חפניג לו ית' וזה ופניהם איש אל אחיו וזה י"ל אומר בספר הניל בחלמיד לפני הרב ופיניו למטה, פי' חלמיד עיב שמחכים את רבו הוס הוא נמי רב ומשפיע לרבו ופיניו של הרב לחלמיד :

פירוש תצוה

ד"ל ועשה להם מכנסו בד כו', דנסה

לשוננו, כי גם פשוט מוצ למעט בדבור, כי כל זמן שאדם מרבה דברים או אפשר לבא לחשובה, כי אינו מחישב בדעתו כלל, משא"כ אם הוא מחריב לדעת מחישב ומחזקו יוכל לזכור ולשוב לכהנהג בפיז ולסחרת על מה שזריך ומעין זה י"ל כאן ויסה פי ראשו בחוכו כי יש דקדוק ראשו אינו מוצן וי"ל פי ראשו יסיה בחוכו שלא יגלה מעבדות שלו וסוף פי ראשו סוף עבדות סבורה יסיה בחוכו שלא יגלה, שפס יסיה לפי, סוף מעיני גשמיות שלא נקרה פי ראשו כ"א פיו יסיה לו שפס סביב, כמו שארז"ל יש לו שחי חומות ויסיה מעשה אורג לסיות בדבוריו הגשמיות ג"כ כוונת לרוחניות כידוע לנו, וזה מעשה אורג שוכס אורג בדבוריו עוד ענין לשמים, כפי חחרת יסיה לו, פי מפוז ומחס לו פ"ד זה לסיות דבוק בו יח', וזה לא יקרע על ידי זה משורשו יח':

במדרש בקי"ר לסעלות אחכס בפני שחאירו לי כמו שסארחי לכס לסעלות אחכס כו', שיאמרו ישראל מאירין למי שחאיר לכל, דכס אמורס כמס פעמים שסבורה ז"ס אמר שובו אליו ואשובס אליכס, ואנו אומרים כשיבנו ס' אליך וגשובס. ומי יגלה, ועוד כלל שני כפסוקים כס רוח סקודש ושניכס יחקיימו וסאיך סוף, אך סחמת כך אנו מחפללים יחן סבורה ז"ס סתעוררות כן ברחמיו שוכס אנו שבים אליו וישוב אליו וזה כשיבנו ס' אליך צאופן שגשוב אנו כי סוף סכל וכול, כי יעזור לזדוקים שכל דור לפעול נפלחותיו לכגדיל אכבחו בלב ישראל לשוב פ"ד זה מאככס וסכס ידוע צמארים ס' מאח סבורה ז"ס בלא סתעוררות כ"א ספלס אוחנו בחפזון

לפרשת שהלים

(שהלים דף ז') בא' באדר משמיעין על ססקלים ועל סכלאים כו'. י"ל דכסס איחא אין צין אדר ראשון לאדר שני אלא קריאת סמגילס ומחנות לאצוים סל לפני סדר פרשיות זס וזס שוויין, י"ל דכסס סאדס שסוף שצ בחשובס ורואס לסיות זדוק ומחחרת על סעבר כראוי סוף חזק בדעתו מאד מעין זס, וא"י כרוקח אין

זכרון לפרשת שקלים זאת נמ

אין חוזק בחסידות בחלחלו ומקבל על פלמו וגורר נדרים וגומר דמעתו להכנסה באופן היותר מופלג ואח"כ יש שנחלש מעט הסבירה אך כבא למטר מכייעין לו שח"כ חוזר ובה לו הספורות וכנס גש כן השני הוא קשה מאד ופושט לו סימן האך נחלש קודם הסבירה שזכר מזה, וגם יכול ללמד לאחרים כיון שהוא ציטוט הדעת ובצקיות כזר בזה, וזה י"ל אין בין אדר ראשון הוא חוזק של החסידות כ"ל, ואדר לשון חיזק ראשון לאדר השני שגם בראשון הוא טוב, והוא מגעת עד כסא הכבוד כי מדבק פלמו צנודל המרירות בו יח', אך הוא בדרך כלל ובהפלט ואח"כ הוא יותר מגולס בסימנין וזה אלא קריאת המגילה שכבר הוא מובטח שלא ימוט ונושט משונאיו כמו בקריאת המגילה על שנאבדו הסונאים ואנו גי'וליס, וגם מגילת לשון גילוי דרך רחוב ולא בדרך כלל לצד כיא בצקיות, וגם מחנות לאציונים כי יכול לסודים דרך מוצה, וזה הוא המחנה העיקרית וקאמר הא לענין סדר פרשיות, פי' לפרוש מדרך המית לדרך חיים, זה וזה שווים כי גם בראשונה נעשה מקושר ב' יח' ופרוש מסמ"א וכן בפעם השני בגלוי: ודגה יש לדיקים גדולים שהם חמיד כמו בראשונה, בומר בלכס החלכות גדול לה' יח' כמו בראשונה, וזה שהם סולכים מחיל אל חיל, ובכל פעם מרגיש יותר גודל הפגם ומר לו יותר עצרת רגונו יח', שחש גוחי מצפן כו' מלת כל הפילות שאין נחשב נגדו, ואפילו נגד בראיו פליונים וקדושתם הגדולה ומחמדה בלא מניסא אפי' רגמ במימרא, אפי"כ גומל הסודא לו מוצות

בלי שיפור וכל מה שמחקרב האדם לה' יח' משיג יותר רוממותו יח' וכמוכות שגמל, ועל מצירות שהחודס פליסס ויס"כ שפבר חזיר ומחודס פליסס להבא אס הוא מחצית מהם מאד, וזה י"ל תחחדש כנשר כפוריכו, לשון נפיר ממפון קדשו, ולשון חוזר וניפור, פי' הספורות ראשון הוא גדול מאד, ואחש תחחדש כנשר כפוריכו, הספורות בכל פה ורגמ כמפט, כי ודאי לא קאי דוקא על זקנים, כי דברי רוח הקודש הוא ושייך לכל ישראל לזקנים ולילידים, וזה י"ל בא' בדרך צמי שהוא אחד בדרך בהחזק שהמיד בומר בו החשובה, משמיעין על השקלים, דכנס יש פנינים שגראש לאדם שהוא לשמים ואין כן, וכן נראה שאין חטא ואין כן, כי בדבר שקול, אך בלדיק הניל נוחן בו הקצ"ה רוח קדושה ומשיג האמת, וזה משמיעין על השקלים, שאפשר לשקול דמעתו כן וכן, ועל הכלאים, מי שהוא הולך בדרך הישר ויש בו חפירות דק, וזה כלאים, בהמשש פשר בו קורים את המגילה, פי' כשהוא במדרגה עליונה יותר כמו בשבת קודש ובשעת החפלה, וכן נמי בעמים ציוס וליס (בו), וזה בהמשש שיש בו חמשש בחינות נשמה שלו בשלימות וזה פשר על הקדושה שאינה פחותה מעשרי, ועל שהם ממשר ספוריו, קורים את המגילה בכרכין, במה שהם כרוכין בו פוזר לסם הקצ"ה על ידו אפילו בנכים ונפלאות, וזה קורין את המגילה, וכן אמרו רז"ל בפרק הרוואה, הרוואה מגלת אפסחר בחלום גם נעשה לו, ומחקנין את הדרכים שיסיו סולכים בדרך פ"ב, שיסיו סולכים בדרך אמת שלא יתעצמו חלילה, ואת הרחובות, הוא החלכות, כי פי"ד היראש הוא מלמלם אדם

אדם עלמו באהבה הוא מתרחב וכן מתגדל. וכן שמעתי פי' על כי ירחיב ה' אלמך את גבולך. שחבי' לך הסלסבות. בן שמעתי בשם הרב הסגיד ר"מ שיחי' מזלמטיב מגיד. וכן י"ל לסיוח הרחבה לב למבורה שמים. ואח מקואות שמים. מי שהוא מקום חסד שנקרא מים מתקנין על ידו פי' נמחקין סדיקין על ידו. ומליינים את הקצרות. הוא דבקות גדול. בן איתא בשם גדול אחד בספר פין יעקב בסוכות. וכן פי' ולא ידע איש את קבורתו בדרך רמו. שלא השיג אדם מדרגתו לחי' עולם משיג הוא בדבקותו בו ית' מליינין על ידו. כי יכולים להשיג דבקות על ידו בדיקויו לליין עלמו לפעם אחר. ויולאין אף על הכלאים. פי' יולאים אפי' ואינם מחיראים מכלאי' מתעורבי' מין בשאינו מינו. כמו שכתוב ויחפרבו בגוים וילמדו מעשיהם. אבל סכרוכים עם כלדיק כנ"ל. הגם שיולאים בין בני אדם. הם על הכלאים מושלים עליו. פי'ל אף על הכלאים כופסים הם על הכלאים. ואף לשון כעס הוא. כי נבזה הכלאים צעיוניהם. כן הם חזקים בדבקותו ית' :

פרשת זכור

זכור את אשר עשה לך עמלק כו'. דהנה שמעתי בשם הרבי איש האלקים ר' דוב מעזריטער שאמר בחיב' הוי כל זמא לכו למים. נקרא הסורה מים. ופעם בחיב' הוא כס דברי באש. כי יש שני יצרים. האחד הוא מחמם את האדם לעבירה. והאחר הוא מקרר ומשליך עלולות על האדם מלקיים המלי'ת. וסנה איתא בראתי ית' בראתי

עלמות יוסף עמו. הוא כמו עלם השמים ומשה נקרא חכם וזה לבינה. והוא (היסוד של חו"ב) שהמשיך למטה. ויוסף נמי נקרא נבון וחכם כי הכל אחדות. אעפ"כ זה עיקר שורשו בזה וזה בזה.

וידוע שמרדכי היה נלוץ משה בדורו ע"כ היה משה מחפיל למעלה והוא למטה וכן פרשנו על ליסודים כיחס אורם לשון נקבה. כי מרדכי נקרא בן יאיר. שהוא היה נלוץ משה. כמו חורם שבחבז שממנה יונק שבע"פ שלמד מחורם שבחבז גם מה שהלכה למשה מסיני יש בה אסמכתא ורמז בזה. וחורם שבע"פ נקראת כלת משה שנמסרה לו ככלה. וכן מרדכי בדורו האיר לדורו. וזה ליסודים כיחס אורם לשון נקבה שמקבלת מחורם שבחבז כן פרשנו. והנה אחת מרדכי גימ' ורצ חסד. כי כל השפעות מפולס עליון הוא בשפע רב. כי שם אין זמלום כ"כ. והנה אסתר זאת ואמו עלי וכן זימנה שמן. כדי שישבו ישראל לה' ולא יסגרו עלי' הוא כי הוא מפורש זה החשוב (קדמה לעולם נקרא עולם נסתר). וידוע חשוב מבינה יחבנה. כדכתיב ובלבבו יבין ושב ורפא לו. ומשם יין המשמח לבב אנוש. כי לב מבין. וזה מר דרור פרשני כי דרור הוא תשובה חירות. כי הוא בסתר עליון וראש החשובה הוא חכמה וזה מר דרור ודוק. ע"כ מחפורר בכל פורים שורש מרדכי ואסתר. ע"כ צריך לשלוח מנות אים לרעכו גם אם הוא עשיר לסוסיף לו שפע. כי מפולס עליון אין מדקדקין. וכל הפושט יד נוחתין לו. ובזה מפוררין שפע העולם העליון הנקרא שורש מרדכי. וגם משתה ושמחה לעורר שורש אסתר. גם ע"י זה יבא שפע אור חורם ותשובה לאשר לריכים. וזה מחנות

משא"כ שללוח הוא בחוך האדם עלמו ואין צריך לדבר אחר. וזה אומרו מסביב פי' כשהסיה צדיק תמחה את זכר ממלך מחמת השמים כו'.

לפורים

(אסתר) ליהודים כיחס אורם וכו'.

ידוע מאמר רז"ל אורם זו חורם. ושמחה זו י"ע. וששון זו מילה. ויקר אלו חפלין. לכאורה אינו מובן כלל. אי קאי משים שחיו ואפשר לקיים המלות כי במחוס חפשי, הלא כל מלות נמי. ולצריך לדחוק שכל אלו המלות גזר אפילו בינו ובינו בעוד חיים. וי"ל לצריך טעם על משלוח מנות ומחנות לאצוניים. והנה אחת חייב אדם לצטומי צפורים עד דלא ידע צין ארור המן וצורך מרדכי. וגם נכאורה צריך טעם מה איכפת אם ידע שהמן ראוי לארור ומרדכי צריך. הלא בן הוא באמת. אך הנה אחת מרדכי מן הסוד מנין מר דרור ומתרגמין מירא דביא. דהנה מלינו יוסף זן ופרנס את ישראל פרנסה תחתונה ידיע כמו שכתוב ויכלכל יוסף ב'. ומשה רוחניות חורם כידוע כי יש שני מיני צדיקים. וכל צדיק צריך להמשיך שפע. ויש צדיק עליון וצדיק שאינו כ"כ צממלה עליונה. והגם שודאי גם יוסף פרנס צדונותיו ע"כ כחבז ויכלכל. כי בצרנסה שממשיך למעלה פישת אחדות בכל העולמות שפוצר השפע דרך כולו. והוא המשיך רוחניות וגשמיות. ע"כ כחבז ויכלכל שפושט בשני ענינים כללות עולמות. אך העיקר נגלה צגשמיות. ובמשה נמי היה מן בזכותו אך לא צגלוי זה בחירה ובאמת בכל אחדות כמו שכתוב ויקח משה את

מחנות לאציונים שסם פניים באמת שישובו
זה חייב אדם לבסומי צפיריו עד דלא
ידע בין ארור המן לבדוק מרדכו. פי'
ציפור כ"כ כנ"ל שיומחקו כל סדינין.
ממילא לא יכפה ליה צממן ולא יבחין.
כי יומחקו סדינין ולא יסיר לסמן כלום
כי ודאי לא קאי על המן המה כ"א על
שורשו בצפ"א. שימשך כ"כ שפע אור
וסמחקה סדינין משורש מרדכי ואסתר
וצקריאח המגילה ומנות ומחנות. כי בכל
פורים מחפורר הטוב. כמו שכתוב וסימים
האלה נזכרים ונפשים. פי"ד זכירה נפשים
סימים מרומן הטובות. כי רע נקרא
חושך ולייל לא אור יום, כי רעס לא
חפורר פעם שנית כמו שכתוב לא תקום
פעמים נרס, וזה י"ל ליסודים היתם
אורם משורש מרדכי. ושמה משורש
אסתר, ושנין זו מילס קאי על שורש
זכמו שכתוב ויקח משה את עצמות יוסף
עמו, (וסר פרנס מהקדושה), ויקר אלו
הפלין פרושו מוחין ופטרין כידוע ודוק:
בתיב ואסיר לסם למקדש מעט כי
הנס לא מרובכם כו' כי אהם
המעט, פירשו רז"ל כי אהם הממעטים
עלמיתם כו'. וזה י"ל ואסיר לסם למקדש
שאשרה שכינתי עמם מעט שיסיו שפלים
ומעופים צעיני עצמם לפניה, ומעין זה
י"ל וססחי' כדת אין אונם כו'. דהנס
הבחירה חפשיה ומי שסור רורס לבטל
בחירתו שיסיר לדיק דוקא יררס שיכיר
שפלות פרכו ויסיס ה' עמו תמיד, כדליחא
על פסוק ואת דכא, ואס ה' אהנו אל
היראום כלל, ממילא טוב שלא לחמא,
אך אפפ"כ ודאי יסיון הדרס שלא להאמין
בעצמו, כי מי יודע אס ה' אהנו, ואס
סור שפל צעיניו באמת, הנס שגראס לו
כן רק ממילא חסי' טיב צמרת משדי.

וסנס שחיס לשון יסוד כמו שאמרו רז"ל
על אצן שחיס שממנו סוסחת ספולס
זה י"ל וססחי' כדת לסיוח יסוד שלא
חמוט לסחנסג כדת פי' בהחורס סור
אין אונם, פי' לריך לאנס עצמו ויכיר
שפלותו שסור כאין כו' :

ובצלאל כו' פסס כל אשר לוס ה'
את משה ואהו אסליאצ, י"ל
דהנס כחיב לרקמות חובל למלך בחולות
אחריו כו'. הנס אחא מגילס נקראת
באחד פשר וצטנים פשר כו'. דהנס
מגילס גימט' מולא שסור שורס כל ספולס
של ישראל, כי אין מזל לישראל מפולס
הנעלס שסור אין, וזה מליחות סשמים
אל תחתו יחתו סגויס מהמס דהנס פשיט
סור אמת, וגס הנ"ל דאין מזל לישראל
מסמולות סתלויס צרקיו, הנס אס מררס
שלא כטובח ישראל, מליחות סשמים אל
תחתו, כי פשיט אמת ואמת ספי' אין
מפולס הנעלס שנקרא אין צא מזל
מזל לישראל, משה יכול לסיוח סשחנות
סמזל לפיוס יס מאין, כי ממליא סדינין
לשירס' שסור רק לספיצ כנ"ל כמה פעמים
ממילא יומחקו סדינין וצאו על עיברי
כוכבים, וזה יחתו סגויס מהמס, שמשורס
יכולים אנו לפעול ואהן אדרס תחתיו כו'.
וכן נרחי כפרך מלרים כוס וסבא תחתיו
זה יחתו סגויס מהמס, זה ספולס אני
נוהן לך תפיל את כזמן על ספיברי
כוכבים, כי הנס כחיב באברהם אצינו
פי"ס ויולא אהנו סחולס כו' סבט נא
סשמימס, ופי' חוץ לכיפת סרקיו, כי אין
סבטס כ"א מלמעלס למסס, כי סור
למעלס מכוכבים ומזלות גשמיות, וסנס
י"ל מגילס נקרא פי' יכול לספעל נסים
וסמחק' סדינין כמו סמגילס, ולשון גילוי
חסדיו של מקום עלינו, באחד פשר, סור
כנדיק

סלדיוק אחד המיוחד שפיעה אי' בעשר ספירות, ובשנים עשר, מי שסוף אובד מאד את כלל ישראל שנים עשר שבטי ים, ובשלש עשר, במי שלומד את הסורי שגדרש ב"ג מדות, ובארבע עשר, מי שסוף מחקר עמנו אל הצורה ברשות סיחיד גצו עשר ורחבו ארבע כידוע, ובחמשה עשר, פי' גם שסוף בעל מקרא חמשה חומשי חורש לש"ש לבד שפועה אחדות בעשר ספירות, והנה י"ל לרקמות חובל למלך, מי שפועל המחקה דינין הוא רוקס, פי' שמצוי דיין אל שורשם הם הרחמים, ופועל שילוב ואחדות ממזג דיין ברחמים זה רוקס, וזה י"ל ובצלאל ב"י מי שסוף צלל אל שאינו סומך על עצמו כ"א אדרבא הכל הוא צלל אל ומחזר בחשוכו, כדכחציושצ בסחר עליון ופרשנו ושמעתי אומרים מי שיושע בחשיבס הוא בסחר עליון צלל שדי יחלונן מכל לילס וררס רואס בוקר והחשופס ממנס, וזה מקרי ליגס כי אין ליגס כ"א בעמוד השחר, וזה צללל בן אורי יכול להשיג אורו יח'. וכן חור לשון חירות כי הוא בן חורין, למעט יודס, וכול לסכות את ישראל שנקראים יסודאי לכל אשר יחפיץ לבביר שמים הוא פשס את כל הכלים האלס מחקן כל הכלים האלו לכיוון כלס מקצלים קדושתו יחצרך, את כל אשר זוס סי אתה משה ואחז אכליאב, פי' מי שעוסק בחורש לבד, כגס שא"י בסי יסער לר"ח מדרגס שפלה שלימוד לבד, פי' בלא דחילו ורחימו, וכן בגמרא נמי איחא מאוחו פנין העוסק בחורש לבד דומס במי שאין לו אלוס אך את ח"ח פי' שמקבל מסלדיוקס ומשמס להס בא נמי למלות, וזה אכלי אב שיושע באכל של חירס מהאבינו יח'. וכן אחי סמך שביא

בן פי' חלמיד למי שסוף סמך לסלח, פי' שסוף סמך לדבך בסי. כי איחא דבך לשחור כו'. מי שסוף סמך לדבך גס סוף יסוס דבך בסי יח'. וסחלמיד שלו שעוסק בחורש גס סוף למעט דין, יכול לסכות דיין לבא רק על עובדי כוכבים כנ"ל, וזס חרש וחושב יכול לפעול במחשבתו כמו שכתוב רל"ן ירל"ו יעסס, פי' כי חרש לשון לב חורש מחשבת, פי' חרש וחושב שסוף מחשבות שיחקיימו ויעשו, וזס חרש וחושב שאשר הוא חרש סס מחשבות חשבות, ורוקס, יכול למזג דיין ולסמחיק לשחק עמס מדה הרחמים ולשלב, וזס רוקס, בחכלת ידוע פי' אפי' נגזר גזירס מפין חכלת יכול לסעלות אל השורש כמו שאמרו רז"ל חכלת דומס לים כו' עד דומס לכסא הסבור יכול לחחור שס כרסור חשוכס שישיב החופא כגורס כגזירס של חחכלת מחשורס של חחכלת לספביר רוע כגזירס, וארגמן, גס בענין רוחניות יכול לפעול שיכיו לדיקוס ומרכבס לקדושתו יח' סמרומז בר"ח ארגמן, בן שמעתי ממורי על ארגמן ובחולפת, לפעול ללמוד ולחפלה כחילתס שאין כחו אלא בפס, ושני, שימלא לו חסרונות ופצירות שאדס דש בעקביו שיכיו קלות דומות עליו לסמורות, כססיגו דומות אל מעט מאין שיפור וגס טיביותו כי כלדיוקס משיגיס כמו שכתוב כל ארחות סי חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו, סס משיגיס שכל אורחותיו יח' חסד ואמת, ובשש, לחקן כל סמדות שסס בדרך כלל שס, כי ססציפית סוף כבא סמדות לגמר לדבור ומעסס, וכן ו"ל לרקמות למי שגורס סמחקת דינין כנ"ל פי"ד זכ חובל למלך לסבורא ב"ס, בחולות בני אדס שלא חטאו כבחילס בלא מעמס

נעם ב'אס, אחר'י ריפוח'י. הסמחצרים
 עס הבחולות הנ'ל גם ג"כ מוצאות לך:
 צי שישב בדרך ועמד וראש והנס קרוב
 לפיר לא יכנס ר' יסודא אומר
 יכנס כו' מעשה צר' ערפון שכנס בלא
 מחכוון, דכנס לא נקל הוא לבה אל
 הסמח עיקר עשייה רלון אל יח' בשלימות
 ואפילו מי שסוא קדוש מרחם משמר
 צריך הוא לחקן מלוחיו ומעשיו ולא יסמוך
 על הדבר, וכן פ"י מורי שיחיס על
 הסדרש מי שגולד כססוא מסול מסו
 לספיף ממנו דס צריח, פ"י גם שגולד
 צרור צריך לססיר ממנו הסרלס אך מעט
 משאר צי"א, וזס ו"ל מי שישב, פ"י
 שנחישב בדעחו בדרך שסוא סולך ועמד
 וראש והנס סוא קרוב לפיר, לשון
 הספוררו פ"י לסמח קדושס לא יכנס
 כיון שלא היס צכוונס כנ"ל, ור' יסודא
 מקיל שמוטיל לו הסצדות שיכוון מן
 אוחס זמן וכלאס:

פרשת כי תשא

לך ס' הסמלכס וסמחנשא לכל לראש,
 אינו מוכן לכאורס היס לו לומר
 סמלוכס, וצ"ל כמו סממליך מלכיס, וכן
 דרשו רז"ל על סמחנשא לכל לראש אפי'
 ריש גרונחני משמיא מוקמין ליה, וי"ל
 עוד דנסס כחיב ואחס קח לך בשמים
 ראש כו', ו"ל בדרך רמז, דנסס משס
 סיס ביסורין מלך, וכן נמי כל ראשי
 דורות סס נילוצי משס כידוע, זס ו"ל
 ואחס לרבות כל נילוצי קח לך בשמים
 ראש, לסיוח סראשיח לא לססחרר כ"א
 בשמים ראש לסיוח צס סריח בשמים
 כידוע למציניס, פ"י לסיוח רק לשי"ש,
 מר דרור, וכמו שסמרו רז"ל זרוק מרס

בסלמידיס, ו"ל מרס לשון מרוח וקאי על
 מלכות שמים וסוא לשון נקבס מלכות.
 פ"כ אומר מרס פ"י סירלח שמים, ונסס
 סמקבל פליו פול חורס פורקין ממנו
 פול מלכות ופול דרך ארץ, וכן פשוט
 חירות על סלוחות, פ"כ כחיב מר דרור
 מרוח על חירות, כי כל סירלח חפלו
 קודמח לסכמתו סכמתו מחקיימח וקאמר
 חמש מאות, פ"ד זס פושס יחוד בכל
 סס' פרלופין סמרומז דר' אוחיות סוי'
 צ"ס ובקוף כיווד כידוע, וכל א' כלול
 מפערס עד למאות, וקנמן צסס מחליח
 ר"ן, ו"ל קאי לחקן סמדוחיו, פ"כ פ"י
 רש"י קליפח סך, כי סנשמס נקרא סך,
 כמו סכחוב סלרס פץ סדרס, כי סגוף
 נקרא צסר אדס, וקליפות סנשמוח סס
 מדוח סרפוח לחקנס ולצדרס, למשל
 סלסצס לצרור לכיוח רק לס' יח', וסנשא
 צרע לצד ולא לסיוף חלילס, וזס מחליח
 חמשים ומאחיס, פ"י לססכנג דוקא
 בסיפף ממדוח, נמלא שניסס מייצס
 וסניכס סס פורס מחליח כפ' רש"י ז"ל
 ור"ן אוחיות נר נשמס כידוע, וקנס צושס
 סוא חכמס וצינס כמו סכחוב קנס חכמס
 קנס צינס ג"כ ר"ן, פ"ד זס נשלס סנשמס
 ורוח, (ממילא גם לנפס חופלח ומסמחליח
 סנ"ל חופלח מחסח לעילא לנפס רוח
 וממילא גם לנשמס, פ"כ כאן נר ולמעלס
 נר דוק), וקידס חמש מאות, סוא סכנעס
 כמו קידס על אפס, וזס בשקל סקודס
 לכיוח סכנעס פוצס ולא משוס רע, ושמן
 זית, חשיג חכמס פליונס סמרומז צשמן
 זית, פ"ד שסחי בצלמך כאין פ"ד זית
 סמרומז בשכחס אס צשוס פצס חשכח
 צו יח' לסיוח בצלמו כאין פ"ד זס וישיג
 חכמס מאין חמלא סין לסיוח יס ויש
 אללך כמו סין שלך לרק פ"ד ומססחח,

זכרון   בי תשא   זאת   סה

פוי חחצר אח אוכל מועד הוא היראה, ואח המזבח הסחובס זכור יצרו, ואח המנורה הוא חממה, ואח השלחן הוא אכילתו, ואח הארון הוא הסורה שלך לסיוח סכנ במעלה עליונה כנ"ל, ולפי זה י"ל נמי לך ה' הממלכה חמשיך מלכות שמים לחלמידים כנ"ל זרוק מרס בחלמידים עי"ד זה וסמחשאל לכל לראות (כי ש"ל לכל לראש), פוי סמחשאל לכולס נשורשם עי"ד חורחם שחיהס צירחם שמים: וידבר כי אל משה לאמר ראס קרחאי צסם צללאל כו'. דכנס וירחשו ה' אח הארץ כו' עד הים האחרון פרשו עד סיום האחרון, כי סררס ה' למשה דור ודורשו כו'. ולמס זה אי משוס ספנוג לו ירחשו יח' גמיו עליונים, ו"ל כדי להמשיך אורו ונילוץ משה צסם, ואי משוס סרשפים שסרחשו כדי שימלא מין אח מינו, ויקח מסס ככה וכנילוץ שלסס כי משה הוא שורש נליאי ישראל, וכמו סכחיב וימנע מרשפים אורס כו'. וזה ו"ל ררס כדי להמשיך אורו קרחאי צסם צלל אל, מי ססוא צלל אל וצטח צו יח' סיכיס צן אורי להמשיך אורו יח'. צן חור לסיוח לו חירות מכל כמו סכחוצ חירות על סלוחוה, וכן כל קדושו בידך ע"כ אמרו רז"ל מאן מלכי וכו'. וכן לדיק מושל, וכן יאמרו סמושלים כי סס מושלים צכל, וכן ו"ל נמי להמשיך חירות לישראל, וכן פרשנו מס שאמרו רז"ל בגמרא אל חגפו צמשיחי אלו חיטוקות של בית רבן, ובנביאי אל חרפו אלו ח"ח משים חכס עדיף מנביא, ולכאורה סיס ראוי לכחוצ ולנביאי אל חרפו צגניפס סייך סב' כמו אל חגפו צו, משא"כ כאן סיס לכחוצ ולנביאי אל חרפו, וכן צאמח כחיב כן צחסלי וזה הוא צדברי סימים

אך האמח הוא כי לדיק גוזר וסכצ"ס מקיים יכולים לפעול וגוזר שלא יוכלו לסרע לשוס צר ישראל, (כ"א סגאלס גמורס אי אפשר לגרוס קודס סזמן כי מושצפים שלא לרחוק אח סקץ, ואס דוחק אח סקץ צזס אינו נקרא לדיק, כי הוא עובר צצופס, משא"כ שלא לסרע יוחר מן סגלות, זה יכול לפעול יוחר). וזה ו"ל ובנביאי דבר סחלוי שלא חרפו כלל אס ירלו כן נביאי ומכ"ס לנביאי גופיחו ע"כ צחסלים כחיב ולנביאי, ונביאי ו"ל לשון כיב שפחים, פוי סמדצרים אלי סן חורס לשמס סן חפלה, (ולסס נמי עוד יס סוכחס, כי סקול קול יפקצ אין סידים ידי עשו), וזה צן חור למסס יסודס ופיעל ממסלה ליסודס, כי מסס פרשו רז"ל על ממסלה, כמו סכחוצ מסס עיך יסלח ה'. ומעין זה פרשנו ספסוק שררך אגן סססר אל יחסר סמוג, כי רז"ל פירשו על סכסדרין, ו"ל כמו סיכר סירח מאיר צלילס ומליל עי"ד זה אח האדס מכל מכסול, וזה אגן סגיס, כן סס מגינים גס צגלות סנקרא לילס, וזה אל יחסר סמוג, פוי לעולס גס צזמן סגלות מפמיד סבורא צ"ס לדיקוס, צכל דיר לבקש רחמים ולצטל כל גזירות קשות וכן מעין זה פרשנו ספסיק לאינס ורלינס צנוח ליון צעמס כו'. כי צחוץ לארץ נקרא יליח וזה קאמר לאינס ורלינס גס צגלות צנוח ליון סס ישראל סמלוינים וחחומים צצסריכס צריחו יח'. צעמס סעמס לו אמו, קאי על כנסת ישראל כידוע, ציוס חחונחו, וציוס סמחח לבו סלומדים חורס לשמס ליחח סמסמח אח סמקוס צ"ס, וזה ציוס סמחח לבו סופלים סעומרים לו יח' עמסס, פוי סיחגלס מלכותו שלא יוכלו סעוצדי כוכצים לסרע כלל

כלל לישראל כי בליז מלכותו בכל משלה ופועלים שיחגלה כן, וכן פרשנו הפסוק אך את שבתותי השמרנו כי זאת הוא כו' לדעת כי אתי ה' מקדשכם, פ"י אך את אויביכם אתם אתם ואכניעם במה וקאמר את שבתותי השמרנו, גם הלימד תורה חמיר נקרא שבת כידוע, וזה קאמר כי זאת הוא ביני וביניכם לדעת כי אתי ה' מקדשכם פ"י שיחגלה כן נחזור לפנינו ואמלא אותו רוח אלקים כו'. לחשוב מחשבות לפשות כי רצון יראיו יעשה, וזה קאמר לחשוב מחשבות לפשות בזבז ובכסף פרשנו להמשיך שפע אפילו רק במחשבת בזבז פ"י מזוני ופועל המרומז כמו שכחבז שלחן בלפין ומלפין זבז יאחס, ובכסף קאי על בני שבא מחיט השדרה שנקרא חבל הכסף, וכן בניו הם נכספים לו, ובנחושת קאי על חיי ה' סוף הנחש שגרים סוף, פ"כ ו"ל כתיב ויעש נחש נחושת, וכן שורשו הוא בתי' עץ חיים, ובחרושת אבן למלאות פ"י להיות שכל עליון לפעול בלחותיות חפלה ודיבוריו כי הלוותיות נקראים אבנים כידוע בספר יצירה, וזה למלאות לישראל לרכס ושאלחס, ובחרושת עץ, להיות שכל לפעול בחירה הנקרא עץ חיים, וזה ובחרושת עץ, לפשות בכל מלאכה, וכמו שפרשנו ג' אורך ימים למימינים זה ולמשמאלים זה עושר וכבוד פ"י לממשיכים זה ספיקר כדרך כמו סימין שהוא ספיקר לאדם יכול להמשיך אורך ימי' שהוא ספיקר הן לזה והן לעצב, ולמשמאלים זה יכולים להמשיך עושר וכבוד שהוא ג"כ הוא כמו שמאל שסיים לימין ודו"ק :

(מכ שיש לפעמים כמו חללי לבנה הוא מה שנפל לי במה הכחיבס לא בש"ק עשיחי לו מדור בפני עצמו) :

בתיב וסחכמס מאין חמלא כו'. הסס איחא אין מול לישראל, לכאורה קשה הלא איחא אלמלא אחס שאל כו'. פ"י רש"י אס ה'ס לך מול שלו וסוא בצדקותיו מול שלך, וכן עוד ראיות על זה שמול מופיל גם בישראל, וגם כי איחא בני חיי ומזוני לא בזכותא חליא כ"א במולא וכי אשמינן בשביל הגוים חלילה כיון שבישראל אין מול, וי"ל פשיט אין מול מגיע לישראל דמופיל חשיבס וחפלה ודרקס לצפל גזירה, וי"ו מחלקת, כי גם חדא מכי משא"כ את המול הוא לעובד ודאי בישראל פשיט' דמופיל המול, וכי בשביל שאני זכר הססדחי וזכר יחורץ, ועוד וי"ל כפי מה ששמעתי דכנס שמעתי מכרז המגיד מרלוונא ז"ל אין מי שהוא כאין בדעתו יכול לעשות מול טוב לישראל וסנכ בני חיי ומזוני חלויס במול, דהנס מי שהוא כאין משיג חכמה ובינה ודעת כי ככל זה מחכמה כי ככל אחד פ"י ד החכמה מצין דבר מחיך דבר, וגם שכחבז נמי בינה וסחכמס מאין חמלא, ואיחס מקיס בינה מי שמחזיק עצמו בחיטבו עניני עצמו מחזיק עצמו כאין, ואי זה שפ"י שאין מחזיק עצמו דריק שנקרא זה וזה כפ"י ואי זה מלשון ואין זה מקיס בינה ממילא זה נמי לדעת, כיון שמצין בחכמתו יודע נמי וזה דעת, וסנכ איחא דסעולס נכרז בג' דברים בחכמה ובינה ודעת כמו שכחבז פ"י בחכמה יסר ארץ כונן כו'. פ"כ הדברים שקיוס סעולס חלוי בהם נמי חלוי בג' דברים אלו דסיינו בני חיי ומזוני, וסנכ אין מול לישראל כפ"י סנ"ל שמשגיח חב"ד כמו שכחבז וסחכמס מאין חמלא כו' יכול הוא להמשיך בני חיי ומזוני, וי"ל בדרך זה מחכמה חיי כמו שכחבז החכמה החי בפני

זכרון כי תשא זאת סו

בעלי. ומצינו מזוני כי הוא לפון וממור
 כי נקרא מבין דבר מחוך דבר מה שסו
 לפין וכחיו מצפון זכר יאחס, ושלחן בלפון,
 ומדמה [אולי ל"ל בני] וכמו שכח וסאדס ידע
 כו'. וחלד וכו' וזה י"ל כי חשא אח ראש בני
 ישראל לפקודיכם. פי' כשחלד לזכור אחס
 לעובד למלאות חסרונם, לשון לא נפקד
 ממנו אים, פי' או בני או חיו ומזוני,
 ונחנו אים כופר נפשו כו'. פי' יראו
 לדיק שמכיר שפלותו שאינו מחזיק נפשו
 לסי שלם שמכיר שפלותו, וזה כופר נפשו
 לסי. לשון כפירה ממון שאינו מחזיק עצמו
 ללדיק לסיוח נחשב צעיניו שסו לסי.
 ולא יסיה זכס נגף בפקוד אחס, פי'
 לא חסיה לסס אחו סנגף וסלמר של
 פקוד אחס לסיוח לסס חסרון כי סו
 ימלא חסרונם בעזרת אל ז"ס:

עיר ממין זה ראש קראחי זשס בללאל
 בן אורי בן חור למסס יסודס
 ואמלא אחו רוח אלקיס בחכמס כו'.
 סנס כחיו ורוח אלקיס מרחפה על פני
 סמים, כי סמים שורש של סחלוא כדלואח
 צספר שפרי קדוש' על שמגדלים כל
 מיני למחיס לסחמנג זסס סאדס, וי"ל
 עוד כי מים סו חסד סו סאכסס
 וסחלואס ובסורשס סו סאכסס גדולס
 לסבורא ז"ס וזה פני סמים, וזה ורוח
 אלקיס מרחפה לכגן על פני סמים, וסנס
 מי שאינו חשב צעיניו ואינו מחזיק עצמו
 בלדיק כ"א מיחל לחסדו יח' חמיד,
 סנס שזא לו קדושס וסופל נסים יודע
 שסו בעובדו יחזק פיזר לו יח' ולישראל
 על ידו, וכמו ש"ל יודע דוד כי סיני
 סי למלך על ישראל, וכי נשא ממלכו
 בעבור עמו ישראל פי' שדוד לא נחגס
 מגדולחו ולדקוחיו וקדושחו, כי סבין יודע
 פאמח שסיני סי למלך על ישראל, שסי

יחזקך סבין אחו לסיוח כלי מוכן למלך
 על ישראל וכן נשא ממלכו ידע שסו
 בעבור עמו ישראל, ולא עמס עצמו
 לסחזיק עובד לעצמו לסבור שסו מלדקחו
 או לסחגלוח חלילה, וכן אוחא על ממור
 סי לא גבס לבי זפי' במדבר במדרש יפי"ס
 כי טוב לפסוח ככל סמנין סס, וזה י"ל
 ראש קראחי זשס בללאל, מי שסו בלל
 אל ז"ס, וכמו שחרגס רביחי זשוס לשון
 חשיבות, וכן לסיוח בן אורי לכמשיך אור
 למסס, בן חור, חירות משעבוד גליות
 וממ"ס ולסמשיך חירות, למסס יסודס,
 יכול לספוח אח יסודס סס ישראל לדרך
 עיב, ואמלא אחו רוח אלקיס בחכמס
 כו' דכנס יש לאדס לפעמים חכמס ובינס
 ודמח ואינו מחכנג עמס כסורס ר"ל
 חכס לסרע, ומשא"כ כשס לו ריח אלקיס
 בחכמס ובכל מלאכס סו סכל לסי יח'.
 לחשוב מחשבות לפשוה י"ל דכחיו רלין
 יראיו יפסס כו'. וזה לחשוב מחשבות
 שיחשוב וירלס לסיוחס מחשבות מחקיימח
 שיפסס רלונו, זכב, י"ל לסמשיך לספולס
 לרכס, וכן פרסנו רלין יראיו יפסס ואח
 שיפסס יפמס סירא ויושיפס או יפמס
 קאי על כסירא ז"ס שמש שופסס של
 ישראל ויושיפס פי"ד כלדיק כרל, וסנס
 י"ל עוד דכנס כחבנו כמס פפמס על
 און מזל לישראל זשס כרז סמגיד מרלונל
 ז"ל, מאין זא סמזל לישראל בדבריס
 שחלויס במזל בני חיי ומזוני, וזה י"ל
 לחשוב מחשבות לפשוה כו' כי מחשכס
 ס ספולס ואין, משס זא מזל לישראל
 מירלויס שמחקניס רלונס, בן נמי י"ל
 וזה לפסוח זכב י"ל קאי על עושר כמו
 שאוחא מצפין זכב יאחס, יכן אוחא
 ובימנך שלחן בלפין, וכסף, קאי על בני
 י"ל על שכרם סולך דרך חום שדרס
 וכן

וכן פרשו רז"ל על מד שלא ירחק חבל סכסף חוט השדרה, ונחושת, קאי על חיי שמסנחש זה גרם של מיחס, ו"ל שחיי נקרא נחושת הסיפוך של מיחס כמו שרש חשרש וכיוצא, וי"ל שפי"כ עשה נחש נחשת ורחש אותו וחי:

ובן פירשנו הפסוק אלקים יחננו ויזכנו יאר פניו אחנו סלס, דהנס כנ"ל מרוח אלקים זה להמשיך שפע כנ"ל, ושורש כל שפע הוא בני חיי ומצוי שכולם נקראים חיים וזכנס ושלוס כו', וזה ו"ל אלקים יחננו קאי סרמז על בני כלומר ישפיע רוח אלקים כנ"ל להמשיך שפע בני, כמו שכתוב סילדים אשר חנן אלקים את עבדך, וזה יחננו, ויזכנו קאי על מצוי, וכמו בזרעיות רבס ואזכרך בממון יאר פניו אחנו, קאי על חיי כמו שכתוב באיר פני מלך חיים:

בתיב מי יתן לי אבר כיונס אפוסס ואשכונס, ו"ל דהנס סחשוכס נקראת מי כנ"ל כמס פעמים, וידוע שסמליות נקראים כנפי יונס, וכנסת ישראל כיונס אמחילא, וכן ידוע שיונס אינס ממרת זה זוגס, וזה מי יתן לי אבר כיונס לפשות מלכות רליות לו יחצרך שיסיו נקראים כנפי יונס אפוסס ואשכונס דהנס פרשנו ממולח עסור קודש, כמו ששמעתי זס ספירוש להיות מעורב עסור וקודש כאי איני יודע באינס אופן, ולפיל פרשנו כי עסור הוא עסרת סנסש ודביקות סבורא ז"ס וסחצורדת ולפספס במעשיו וקודש נקרא פשות רליו יחי לפעול נחת רוח לפניו יחצרך כנ"ל זסס ספר שפרי קדושס, ולמשל סעבר נאמן שרונס לפשות רליו סמלך באשכונס את סמלך לריך גס לראות שיסיס רליו לפני סמלך לסיות מעשיו רליוס ביאסוכס אותו סמלך כדי

שחסיס זה רליו מכת אל ספועל לפעול לסיות למלך רליו מלכות למשל למלך שחינו חסר כלום ובפשימות סצורלי מלך יס לו מי לפשות רליו וסווא אוכס מי שסוכס אותו ופועל חפלס למכות סעבר ולריך סעבר לראות שיסיס רליו סמיד לסמלך, כי גס זה סווא נחת רוח לסמלך, כי מי שסווא אוכס את אחד מפני חכמתו ומדוחיו סכוכיס וכיוצא צודלי סאוכס יס לו ספנוג מלסכס סמסמחת סלכ של סלסכס, מסל"כ סשנלס סווא סיפך מוס, ופוד טפס כי לס סווא אוכס לסמלך מפשיו יוחר רליוס, וזה ממולח עסור קודש, וזה אפוסס ואשכונס, אפוסס סווא לפוך וסחדכק צו יחצרך ולססר נפשו ולקדשס לפניו יחצרך, ואשכונס נקרא סנחת רוח ספועל במעשיו סכוכיס, (כי מי סנוחן ללדס דבר סוי כללו סוכן אללו) כללו סווא סוכן ומספיע לסצורא מסל"כ זכספסחת אורו יחצרך אלינו נקרא סנכתי צחוכס, פוד ו"ל יתן לי אבר כיונס כו', דהנס כחיכ צסצח סצח סצחון, ו"ל סלשון כפול ובשינוי, דהנס איחא לריקיס אין לסס מנוחס לא צפוס"ז ולא צפוס"ב סנלמר ילכו מחיל אל חיל כו' וסנס ידוע סצצח סווא אי' מסשיס צפוס"ב, וסצח נקרא מנוחס, וסלמר אין לסס מנוחס, אך סווא כלמח סעובר את סצורא ז"ס זס סווא ספיקר מנוחס, וכן כחיכ ציוס סניח סי' לך מפלצך ומרגזך כו', קאי על סצח מסל"כ מסמסשיס עיכיס ודכקות ופצודות סחפלס וסירות וססצחות, ולחי זס סווא ספיקר מנוח, וזה ו"ל סצח סצחון כי סצחון פירושס על סבות געפ שחינו גמור, כמו סליתא אישון זה פין על סנרלס זס לורח איס קפן, וכן סלמינוך אחיך על קפנותו צפיוני צלוחו זמן, וזה

העמיד דינין לנקום מהרוע להרע לעמו ולסדריכם בדרך שלא טוב הוא לגרום להם צער או מרידה בו חלילה. כי זה לא טוב להם, וכנס הדין בזה השורש הוא פועל של המלך מלכים, וסנה לפעמים נראה לצעלי דינין שגם להם ראוי להרע ובאמת אינו כן שאינו גורם רע, וגם אפשר לסדריכו וללמדו שיחכג כשורה, לא פי"ד צעה, וזה חפץ המלך כי חפץ חסד הוא אם שכל להאדם בא אל המלך בעצמו ממילא טוב וזה המחקק הדינין בשורשם הוא המלך בעצמו שלא היה ראוי בדינין כ"א להטיב ולקיים את הפולס, וזה חפץ חסד מי שהוא חפץ חסד, מה שלא היה לו כ"א צער הוא ימשיך מעולם הנעלם שמרומז שהוא לשון נסתר, ובחשובה בעצמה נמי פועל להטיב לו, וזה ישוב ירחמנו אם ישוב בחשיבה ירחמנו, וגם בלא חשיבה אפשר יבדש פונותינו, וסנה החסד מרומז בלשון אתה כמו שמדברים אל האב, שהוא מרחם כרחם אב, וגם שמרגישים טובו וחסדו מראים אותו על מה שמרגישים טובו אתה כי משיגים אותו כביכול בחסדו שבה ממנו, וכנס שורש של החסד שהוא בסיכלות בא מגדיבות המלך וטוב לבו שרצונו להטיב וזהו ניצח חסד שנוצר ושומר לעשות חסד ואותיות רצון ואנור של החסד, וזה י"ל מרומז בסו"ו של ואחש שראשם הוא יוד של המזל כנ"ל בלא חבשל גדי, ומסו"ד נמשך שפע להחסד שמחשפטם להפולס, כי פילס חסד יבנה, וזה ואחש קח לך, וגם י"ל קח לך למטה, כי משורש החסד מכ"ש בא כל שפע רוחניות קדושתו ית' וחכמתו ית' וכל טוב ושכל ואורו ית' וקדושתו ואהבה ויראה, וזה בשמים ראש, כי יש בשמים

י"ל שבה שבתון שבות מופט, דסינו באתו פנין שבות שלא להיות מניחה לילך מחיל אל חיל כו'. וזה י"ל מי יחן לי אצר כיונה להחזק בבורא צ"ה בדביקות גדול באהבתו ויראתו שנקראים כנפים כיונה שאינה ממרח בן זיגה, פי' שחסיס הדבקות בדרך אמת בלי שום מערובות פנים אחרת ואהבה ויראה אחרת, אפופה כ"י, פי' אחדדק בו ית'. ואשכונה שחסיס נקרא מנוחה הדבקות וסליכות מחיל אל חיל לפי' ולסדדק בן ית' חמיד ואשכונה כנ"ל בשבת קודש: שם ואחש קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות כו'. י"ל הדיבור ואחש שהוא מיוחד, דכנס אמשול משל לאב מדברים לנוכח ולאב זקנו מדברים בדרך נסתר כידוע, סנה שהוא ג"כ אב ויותר שהוא אפילו אב לאביו ושורש לאביו מפני דחקו מאדם מדברים לנוכח [כ' ל"ל לנסתר] פ"כ אי' בחורש פעמים לשון ינוכח ופעמים לשון נסתר, וסנה שהוא בכל אחדות אחד קאי על הקצ"ה בפולמית הנעלמים מאוד כמו שכתוב השלך על ס' יסדך וכו' וכלכלך לשון הוא, וכן יוסיף על ימיר, וזה על ס' על הסגולה לה'. כי אין לו דמיון לא באות ולא בקוץ כ"א האליל שמו ית'. וזהו ושמו אחד וכפי מה שהסברתי ונשכח, ועל זה המשל כחיד פתיק יומין יחיד, ואיחא בצורר כחמר עב דיחיד על דורידא שבשירשם נמחקין כל הדינין, וכן איחא בים נגלה בזמן מלא רחמים, וסנה אמשול עוד משל למלך שהוא פ"ב וחפץ חסד, ורק רוצה להטיב ולהשפיע לעמו ברוב חסדו ונדיבות לבו נותן כל מיני שפע ביד הקרובים אליו ובסיכלו ביד שריו ובניו ונכדיו, וגם מגידל טיבו

ומשחת זו אח אוכל מופד כו'. לסיוע
סיראס פסירה, וגם כל סמדות
וסתשוצה וסכנפס לסיוע הכל משות
לרבות קודשא לרנן לו ית'. עוד שכחתי
וקדש, פי' סכנפס לשון קידש על אפיס
חמש מאות כו'. לסיוע סגשמה וכל
חלקים של ושמן זית מרומז על אור חורש
וסתלסכות לו ית'. וזית מרומז בשורש
של האור, סין, שבשם סו' ז"ס יס י"ב
לירופים באדני י"ב אוחיות פ"כ גימטרי'
אדני כו'. ומשחת כו' :

בת"ב ופץ סדפח מוצ ורע לא האכל
ממנו, י"ל דכנס יש אדם מורש
לו סיחר למס שצריך לו בחאיות גם
שזודאי אין חפץ לחפא פצירה ידוע כ"א
מס שאפשר לומר כן, וכן מקיל לו אדם
לעצמו כמו שכחוב ומקלו יגיד לו פרשו
ר"ל ומקיל לו יגיד לו וזה פץ סדפח
מוצ ורע, שסדפח נופס צו מוצ ורע
סן ולאו, כמו לסרע או לספיצ פרשו צו
ר"ל שאוכל ושלא אוכל לא האכל ממנו
אך י"ל שזס הוא ר"ל סצניות מעצרת
על דמח קינו על אוחו פץ סדפח סג"ל
כי שס סיס לו לאכול, כי אמר לו הוא
ית' מכל פץ סגן אכול האכל ומפץ סדפח
כו'. וזה הוא חופלח לסג"ל צראש ספרשס
שראו לסמשיך מזונות קודס, סנס צכור
וכנו, י"ל כי קודס שיחקרב לשרח צקידש
צריך לרחוץ עצמו למסר עצמו סן מעצירות
שאדס דש צעקציו שנקראים רגלים סן
לסיוח סאסבס וסיראס פסורים באמת
לו ית'. וגם סרחינא עצמו שחסיס צדרך
אמת, וזה כויר נחושח וכנו נחושח לסיוח
באמת שיש לו רגלים, וכן נחושח י"ל
סיפוך של זוסמח נחש כנ"ל :

ועוד ראשים צכורי אדמחך כו' דכנס
סקצ"ה סחקין מזונותיו של אדם

ואח"כ

צשמים גשמיים, וזה צשמים ראש של
שורש, כי אוחא צשפס שדיצר סבורא
סחורס נחמלא כל ספולס כולו צשמים
וגם אוחא סדודאים נחנו ריח אלו צחורי
יסראל בלא עצמו טפס חמא וזה ידוע
למשיגים סאמח צקדושחו ית' שמפשים
טויבים וקדושחו ית' בא ריח מוצ, וזה
סוא ריח ג"פ וזה צשמים ראש ומר
דרור לשון מרות סוא מלכות שמים ויראחו
ספסורס, וזה דרור לשון חירות, שפי"ד
זס סוא חירות ממלאך סמות ומשיטצוד
גליות, וכן שלא חסי' מרס שחורס שי"ל
סוא יראש אחרח שבא ממנס עצבות
ומרס לשון מרות כ"א יראש מוצס, חמש
מאות, י"ל דכנס יס חמשח צחינות נשמש
וכל דצר שצקדושח אין פחות מעשרס
עד שבא למאות וזה חמש מאות, וכן
שמרומז צס' שנכלל מעשרס ומעשרס
לעשרס עד לחמש מאות, וקנמן צשס
סוא קליפית פץ לסיוח גם סחינניות מוצ,
ולסיוח מחליחו חמשים ומאחים סוא
גימטריא כ"ה, כי צריך סאדס לעשות
מאות שלימות רצויות לסבורא צ"ס לגרוס
נחת רוח לפניו ית' חמיד, וגם לפיין
לסיוח נפשו מחוקנח כנ"ל צממולח פסור
קודש לסיוח נפשו מפוסרת, וקודש סוא
לספסיפ חפנוג לו ית'. וכמו שאוחא
צשמרי קדושח שקדוש נקרא שאין כוונחו
כ"א לגרוס נחת רוח לפניו ית'. וזה
ממולח פסור קדש, וזה מחליחו חמשים
ומאחים סך הכל חמש מאות כ"א שפיין
צנר מאוס שחסיס של צשס, וצנר ס'
נשמחו שחסיס פסור, וקנס צשס פי'
קנס שממנס בא סדיצור חורס ודיצורים
לשמו יתצרך וספולס לסיוח צשס, פי'
לסמולח ריח מוצ נפניו, וזה חמשים
ומאחים לסיוח של מאוס וסוא נר :

הוא החתם של הרוחניות שבה אל הקול
שפדין נעלם אל הוי"ד שהוא שורש כל
אוחיות בכל אוחיות יש נקודת וסוף.
וכן כל דבר שבקדושה אין פחות מפעם
זה גדי מול שלי שאין נראה, והנה
החשוב נקראת אם כמו אם שמולדת
הולד ומשפחה ומרחלם אוחו, וכן עי"ד
החשוב שלימה נעשה האדם כקמן שולד
ועסור ונקי מכל סיג, והנה ידוע מהדס
נעבר ונעשה חלבו, זה הוא מרומז
בסמחקה הדין שמרומז באודס נעשה
לכן כמו חלב הוא חסד ורחמים, והנה
עי"ד החשוב ממילא יתמחקו כל הדין
גם של גשמיים ופרנסה וכן כחיו וש
ורפא לו, וכן כחיו כי שז אפי ממנו,
והאדם הדיוק לא יסי קודם כל מגמחו
שישבו העולם החשוב ועי"ד זה חסיד
לסם ממילא לרכס בגשמיים, כי"א קודם
לכן יראה להמשיך לרכס. זה י"ל לא
חבשל גדי לשון ביטול חבואס, פי' לגמור
לסיוח המזל עליון משפיע לעולם, בחלב
אמו בסמחקה הדין שחסי עי"ד
החשוב כנ"ל:

פרשת ויקהל

דהנה איחא ר' חנינא בן עקביא
אומר רבס הקב"ה לזכות אם
ישראל לפיכך הרבס לסם חורס ומלוח
כו'. לכאורס אינו מוזן אדרבס בזס
קשס לקיים הכל, ונ"ל ששפתי דאס
אדם פושס מלוח כחקנס הוא כאלו
קיים כל החורס, והנה יש לפעמים
חשק לאדם לזס יוחר ואדם לזס יוחר
וסכל הוא מוב, זה הוא לזכות אם
ישראל הרבס לסם חורס ומלוח, ויש
עוד לומר מעין זה, דהנה שקולס שבה
ככל

ואח"כ בראו, וכמו שאמרו רז"ל רחיים
באורו וסוף ימסוק בחורס, כן האדם
שורס שיוגל ויחרבס כבוד שמים ממילא
מחלס שיסבו הענס בחשובס לפניו יח'
נוחן פלס לסיוח פועל בעזרת אל ז"ס
ובחפסל וחכמס להמשיך שפס גדול ופרנסס
בריוח לסיוח הפס פניוס לעבודת שמים
כנ"ל, וכלל זה הנעש אדם מרגיש ממי
בא לו לרכו ובא ומחקרב אל כלדיוק
הממשיך זה, זה ידוע לכל העוסקים
בזס דוק וחשכח, וממילא ידריך אוחו
בדרך ישרס ולא לראוח דוקא להמשיך
חשובס לבד ואח"כ כשיחקנו מפעיסס
לסיוח לסס שפס, הגס שאיחא כן בחובס
כלבבוס, זה הוא להאדם שבה לו הסרור
חשובס ודאי לא ימחין עד חסוי לא,
וכמו שאיחא אל האמר לכשאפנס אשנס
כו' משא"כ לאדם אחר, וכנ"ל שפסס
בבורס ז"ס, וכן אמרו רז"ל לא
נחנס חורס אלא לאוכלי כמן, זה אם
אין קמח אין חורס, הגס שגס לסיפך
איחא, י"ל קאי על כלדיוק שהוא פוסק
בחורס וכול להמשיך קמח דו"ק, והנה
ידוע שאורו יח' וקדושתו מחלבס בלוחיו'
חורס, והנה מס שסיס הוא שסיס יכוליס
להמשיך מהנסגוח הסריאוח העולם וסלדס
לסיוח כן פחס נמי פרנסס בריוח קודם
זה י"ל ראשית בכורי אדמחק חבוא,
פי' מהראשית המשיך לסיוח בכורי אדמחק
שחמשיך אחס פנינו גשמיים ולרכוח
כאדמיות, ביה, כמו לבית ס' אלקיך בשביל
בית ס' אלקיך, לא חבשל גדי בחלב אמו,
גדי פרושו המזל כמו גדי גדי כי"א שיש
מזל פשוט ויש מזל עליון שמשס בא בני
חיי ומזוני וכנ"ל אין מזל לישראל מעולם
הנעלם שנקרא אין, ועל העלמו מרומז
[מול] ביוד שהוא שורס כל השפס כי

יומחן עד שבת :

לא חצברו אש בכל מושבותיכם ביום
השבת, פוי הגם שמותר לשוב
בחשובה שלימה בש"ק לא לצער אש
היאר בכל מושבותיכם לעשות סיגופים
ובכיות ולעקוק גדולות ומשונות כ"א
בדרך כלל כנ"ל. וכן שמעתי מהרב הג'
מניקלשפירג ז"ל ביותי אללו בק"ק
שינאווי אלו שמרו ישראל שחי שבתות
פוי בישובו בשבת קודש פי"ד קדושת
שבת בא התעוררות לשוב בחשובה ויגמרו
החשובה בחיל, אח"כ יסיה שבת הבא
כולו קדוש, וזה שחי שבתות :

עוד פרשנו בעזרת אל בענין לעמנו
הפסוק לא חצברו אש כו', דהנה
פוי על עוד כל ימי הארץ זרע וקציר
כו' דהנה למעלה נתיב שנשבע הקב"ה
שלא לשחת הארץ עוד כלל ואמר עוד
נוסף על זה אני עושה שלא לכיות
אפילו שום חולשת ר"ל שלא יסיה שינוי
האוויר כלל, וזה עוד נוסף על השבועה
יסיה כל ימי הארץ זרע וקציר צמנו,
וכן קוד וחס קין וחורף יום ולילה לא
ישבותו, ועוד פירשנו לא, ישבותו, למעט,
דהנה פוי ביום הניח לך ה' מפלגך
ומרגזך כו' פשוט דקאי על שבת. וי"ל
ביום פ"י בשבת הניח ה' לך מפלגך
צימי החול אפילו וכן מרגזך כו'. כי
בשבת קודש בעת רצון הפעול כל טוב.
וזה י"ל לא פוי אש לא בן, כי אש יש
שינוי האוויר חלילה מה הפעולה, ישבותו
וראו לשבות ובשבת יתקנו להיות בריאות
הגופים כראוי, וזה י"ל לא חצברו אש
פוי לא הניחו לצער אש הוא דין, בכל
מושבותיכם אפי' במקום שחומאים באזהר
כח ביום השבת :

אלה

ככל החורס כולם, ואיחא המשמר שבת
כסלכחו אפילו עובד פ"ג כדור אנוש
מוחלון לו שנאמר אשרי אנוש יעשה
זאת כו' שומר שבת כו'. וזה י"ל ויקהל
משם ויאמר אליהם אלה הדברים אשר
אוס ה' לעשות אוחס, הגם שקשה לקיים
הכל, ששה ימים כו' וביום השביעי יס'י
לכם קודש שבת, חסיה נחשב לכם כאלו
קיימתם כל החורס, יכן יש עוד לומר
נמי להיפך, כי האריך אפשר לשמר את
השבת כסלכסה, לזה אומר אלה הדברים
אשר אוס ה' לעשות אוחס ששה ימים
הפעם מלאכה פפ"י הדברים אשר אוס
ה' לעשות אוחס, פוי פפ"י החורס חס'י
התנהגות אז וביום השביעי יסיה לכם
קודש שבת שבתון לה' כי בתוך כל
החורס יש נמי חשיבה ואם חוטא ישוב
בחשובה, וימחול ספ"י פי"ד השבת :

כל העושה זו מלאכה יומת, י"ל דהנה
הואלס וסכנסה מרשות הרבים
לרשות היחיד אסור אם לא בשביל מקום
נפש, וסנה החשובה שאדם חוזר בחשובה
שלימה הוא סכנסה מרשות הרבים
לרשות היחיד, כי כל העצירות נעשים
זכיות וסעצירות סן רשות הרבים של
פולס הפירוד ר"ל ומכניסם לרשות היחיד.
אך זה ודאי שרי בשבת קודש כי הוא
מקום נפש ממש ודוחה את השבת, אך
מלית שבת מה חסא עליו, אך פי"ד זה
שישוב חשובה שלימה בדרך כלל בשבת
קודש ובחול יגמור החשובה חסיה לו
בשבת הבא שבת יחד פוב, וזה י"ל כל
העושה זו מלאכה יומת ובסמלאכה סר"ל
פרוש יומת לשין המתנה כמו שפ'י
רש"י ז"ל בירובעל יומת עד הבוקר
פירש רש"י ז"ל עד הבוקר המחיונו, פוי

פרשת פקודי

אלה פקודי המשכן משכן כו'. ויל דהנס סלדיק לריך לראות שני דברים. אחד שחסיס נפשו מעיכרת ומנוקס מפון ומכל כרסור רע וכיוצא בזה שחסיס מוכן לסעראת קדושתו ית' עליו ובחוכו, ועוד לריך יוחר מזס לפעול סעלמת רטון אל לראות לכגביר קדושתו ית' בעולם ולפעול חסומת ישראל וכסיס ונפלאות, וזס אלס פקודי המשכן לשון פקודי סי ישרים פקודי המשכן לסיות משכנו עליו, משכן כעדות פי' גס לסיות משכנו עליו בדרך זס לפעול כסיס ונפלאות למוצת ישראל, וזס עדות לסעראת שכינס בחוכו שטונס לכל קראנו, אשר פוקד כו' עבודת סלויס, סס סדבוקיס בסי' ביד אחמר, לשון אחמר פי' עי'ד לימיד הגמרא. בן אהרן סכסן, פי' סיסי' מחלמידיו של אהרן אוסב שלום ורודף שלום כו', כי סחלמידים נקראים בניס, וזס בן אהרן סכסן, ועוד י'ל קרוב לזס דהנס יס שני מיני לדוקיס אי' שסו דבדיקוחו ית' ומסעגתו רוממות אל ית' בל לעדות ולקוים סחורס, וכמו סאבות, וסקודס מתן סחורס וכמו סאית' בחובת סלצבות, ויס פשוט שמקיים כל מס סכחוב בחורס, אך זס לריך לזסר שלא יעבור אפילו מעט מזעיר, אך חסובס מופיל, כי סנס איחא בסי' סאר'י ז'ל בל' שדוסו אחר כמס שנים על שלא זכר בחפילין בעמח אמירת ולא ניגס לריק, אמת ששמעתי בסי' סרז סגאון פאר סגולס ז'ל אביד ממדינת גיקלספורג שומר לו זקן אחד טעס על דוקא בולא ניגס לריק, כי בוס מחקן ען קרי בזכרו בחפילין שס ואמר כי

ריק מרומז כן יוד על יוד של הקשר של יד. וקו"ף ור"ש סוה גימט' שין. וכל שארבעת אותיות מרומז בדי' של הקשר. ויס עוד כי איחא שדנו את אי' על שגננס חול במגפלו בשבת ולא דקדק, ואפשר לומר דוקא במי שסוה לריך במס שמקיים כל סכחוב משא"כ מי שכל עצמותו סוה לפעול רטון אל בסי' בלסכחו אוחו אפשר אין מדקדקין עמו כי. כי אם ירנא סוה לדקדק בדקדוקיס כאלס יבלצל מדביקת סבורא בסי'. ואיחא ואסבת כו' בכל נפסך אפילו סוה כופל את נפסך ופירשנו בסי' גדול אי' אפילו סאכבס ניפל את סנפס ממס. פי' שלא יבטל מסדבקות בשיביל ססי'סר מראס לו חטא שיטעב. וכן סניל כיוצא בוס ויעוין בחובת סלצבות ספרס מי שטובד מכסכל כוה מסדבקות מסעי'ד רק מסכחוב וליווי. ודנס שמקיים מס סכחוב נקל אלל גאוס משא"כ מי שטובד עי'ד אסכחו יחברך שמיגי רטון אל וטובותיו ורוממותו ית' וחכמתו שאין לס שיפור וסוה כאין נגדו אפילו כן גמל לו טובות בלי שיפור. זס סוה שפל בעיניו ומשיג שסוה מקרל לפרופ מכתיבות וזס י'ל אשרי חמימי דרך ססולכיס בחורת סי'. וסס חמימי דרך שאינס בעלי מומין, פי' שאין לו גאוס שסוה בעל מוס כידום, וזס י'ל אלס פקודי המשכן, סמלות של סדבוקיס בו ית' וקדושתו שוכן בסי'. וכן משכן סעדות ענין שני שמסרס קדושתו עליו עי'ד שמקיים סחורס לבד לא מסכל סלג. כי גס מי שטובד עי'ד ססכל לריך לקיים סחורס ובלבד שלא לבטלו מדבקות. כ גס אי' עי'ס סשיג כל סחורס לרטון אל. כיון שסוה רנאס לעשות רטון אל ית'

עד זכרון פקודי זאת

מס שכתוב ולא יעבור. ובאמת ככל יש
בחורס בקדושה. גם מדרגה ששנים כן
בגמרא צפירוש ואפילו בחומש נמי
למדקדק. וזה י"ל אלה פקודי כו' כנ"ל.
אשר פוקד פ"פ משה. כי הכל פ"פ
משה פוקד כו'. וזה פבורה כלוים
סדבוקים ביד איחמר כנ"ל. ועוד י"ל
שכל נפול פ"ד כלדיק כגורס המחקת
סדינין מפל ישראל. וזה אי חמר כי
חמר מרומז צדין כידוע ופשוט לשון
חמרות עשן. וזה ציד אי חמר. אי לשון
אין בלשון גמרא פ"י לא חמר שלא חסי'
שום דין על ישראל כלל ושיסיה בן
אכרן הכהן:

יח' יעשה סחורס שסוף רלנו יח'. אך
לפעמים צריך לעבור אם משיג שזה
סוף רלנו יח'. למשל באהבה כבורא
צ"ס מוכיח אם סרשפים ולפעמים
מציים. ומי שרואה רק לקיים מס
שכתוב אינו מושג כן שלא לסלכין פנים,
ומי שסוף חרד מאוד על כבוד שמו
באכבה על כל פשמים חכמה אכבה
ומוכיח ומציים שלא ימדרו בהמלך צבי
כי אינו יכול לסבול, וכגם שסוף חופא
אינו חושש בהפונס ר"ל. וכן כל כיוצא
בזה למשל עוד מי שסוף פובר מאוד
בדביקה גדול בפסקוי דזמרה ובסחלכבה
גדול ופחדו כגדול אינו חושש אם יעבור
סזמן קריאה שמה בזה, משא"כ ספוש

פרשת ויקרא

מססוף ששם סוי' צ"ס, ולא כן רלון אל
יח' כ"א לסיוח ששנים מדברת מחור
גרונו של משה ונמצא פומר סוף במקום
שם סוי' צ"ס וסם מקבלים מססוף ס'
אחרונה, יזה ויקרא אל משה כנ"ל וידבר
משה פ"ד זה ס' אליו כו"י מאוכל
מועד לאמור, שחסיס אמירה שלו מאוכל
מועד סוף שם של אדני ס' אחרונה של
שם סוי' צ"ס, לאמור משה חסיס אמירה
שלו ונקרא אוכל מועד לשון בית מועד
של שם סוי' צ"ס פ"כ נכתב צסוי' צ"ס
ונקרא באדני. נמצא במחשבה סוף סוי'
ובקריאה אדני כוס אדני כמועד לסוי'
צ"ס. ועוד לשון מועד וזמן כי לפעיד
חסיס סכל סוי' צ"ס נכתב ונקרא כן
פ"כ סוף לזמן לבד. ופ"כ יש לומר
כחיד באלף זפירה כי אלף מרומז בחכמה
ובינה לשון לימוד כמו ואאלפך ובשביל
כזימאוס של בינה וכחכמה דרך סדיבור
סוף

בקצור דסנס סרצ סלומד פס סלמיד
ומסציר לו דבר חכמה ודאי
אינו יכול לגלות לו כל מה שמצין סוף
כי אינו יכול לסבנים סכל סדיבור. וגם
לפי מה שיכול סלמיד לסבין מלציש
כבינה בחור דיבוריו ומלמדו ומציו
וסדיבורים שלו נעשים לסלמיד ראש
ושורש לסכלו סבין וידע נמצא מס שסוף
סף מדרגה סרצ סוף סדיבור נעשה
בסלמיד שורש לסחמלס שלו. וכנס י"ל
מדוע לא כחב ויקרא ס' אל משה וידבר
אליו וכחב לסיסך ואפשר לומר לפי כנ"ל
ויקרא אל משה מפולס סנעלס שורש
של סשמוח. ופ"כ כחיד לשון נעלס
וידבר משה כנ"ל פ"ד ס' אליו, כי אם
סיס קורא סוחו ומדבר אליו משמו
כגדול סוי' צ"ס לא סיס מקבל כ"א

זכרון ויקרא זאת עה

סוף אלק זעירא :

אדם כי יקריב מכס כו'. ו"ל הפסוק
לומד אותנו אם נרצם שיוחזרו
ישראל בחטובם לא חסיד מגמתו כ"א
לשפיע להם כל רצונם ממילא יהיו
עושים. אחד כי כן צריך לנו כמו
בחילת הצריחם הסקין הקצ"ס מזונותיו
של אדם ואח"כ צראו כן צריך גם עתה.
ועוד עט"ד יכירו וידעו חסד אל ויוכר
עובדותיו ונפלאותיו יצטרו לצם לצבור
צ"ה. וגם כי כן הוא נשמעים דברי
הצדיק הממשיך השפע להם וסוף
ילמדם דרך ה'. וזה י"ל אדם כי יקריב
מכס קרבן לה' שירצם להקריב מכס
ממש לה' אתי נותן לו פלס מאוזה דבר
יכול להקריבם לה' מן הצמח שומשיך
להם דברי גשמיים וצמחיים. וזה הוא
בדרך כלל על כל עניני גשמיים אח"כ
פורט מעם השפע הכולל כג עניני
שפע הם בני חיי ומזוני שצמח חלויים
השפעות אחרות הצריכות ועובות לנו.
וזו מן הצדק הוא חיי לשון ציקור
חולים, וכן נמי כמו שור הוא מלך של
הצמח כן נמי למשל החיים וצריאות
הגוף הוא החלש לכל עניני גשמיים.
כי אם חלילה אין חיים אין צריך לשום
גשמיים, ומן הצלל כולל בני ומזוני כי
צלאן יש שני מינין כצמח ועצים. עזים
יש לרמז במזוני ועושר כמו שכתוב
העשיר יפנה עוזו עז לשון עז צמח"ח
וכצמח פשוט על צלל קדשים שישראל
נקראים צלל אחן צלל וכן כחצ
ארצם אותם צלל. אדם קחי על
צנים כרצם :

אדם כי יקריב מכס כו' דהנה ידוע
הקצ"ס חסד חסד הוא ויש לו
נחת רוח להביא. י"ל יקריב לשון

הקריבותא לשון מנחה. וכנס זכר ראוי
לכיות משפיע לאשחזו וכיח מקבלה
משא"כ אם כוונתו ציווג להחמג נעשה
מקבל ודאי שגיאות מי יצין וחשוב
מוטלת משא"כ מי שדרכו חמיד רק
להחמג. כן שמעתי צמח כרצ מפינסק
שוח' :

והגה זכר ונקבם צראם ויקרא שם
אדם. זה י"ל אדם מי שמחנסג
לכיות נקרא אדם, זכר ונקבם משא"כ
מי שכוונתו ציווג רק להחמג נקרא
נקבם, והוא נקבם ולא אדם. וזה אדם
כי יקריב מכס קרבן לה'. פ"י הוא
רואה להביא הקריבותא מכס לה' חדע
ההקריבותא לה' הוא שחמשיך לישראל
לשפע בני חיי ומזוני פ"י ההקריבותא
שלכם שחמשיך להם הוא הקריבותא שלי
שמח יש לי חמגי. ומן הצמח וצק
וצלאן צו מרומז בני חיי ומזוני, ולפי זה
י"ל המדרש ויקרא אל משה, ולאדם לא
קרא כו' ולאברהם לא קרא. ועם נח
לא דבר, עוד ויקרא (סדיבור קורא
וסדיבור) אתי הוא הקורא ואני המדבר
הצריאותיו וכלליה כו' ופ"י. י"ל שכל
הנוכרים המשיכו להפולס זה בני וזה
חיי וזה מזוני, כן יש לפרש כגם שכל
המשיכו. אך זה הים העיקר מפורש
משא"כ משה הים צריך להמשיך הכל.
ע"כ קאמר צלאן אין גנאי למלך לדבר
עם אריכו כו'. פ"י אם ממשיך רק
דבר אחד משא"כ הוא צריך להמשיך
הכל וע"כ סולך הוא יחצרך לקראותו
צמחו ליתן לו כח לכיות ממורד מ"ן
על כל שלשון, וזה הצריאותיו וכלליה וד"ק:
עוד לפי ה"ל צמח וכפר עליו הכס
כו'. אשר יפשה לאשמה צה, י"ל
דקודם שמוכר אינו מרגיש כ"כ גדול
החמח

החטא משא"כ אחר הכפרה סר ממנו
מסך המבדיל ומתקרב אליו ית' הוא
אשם גדיל צעניו, וזה יכפר בו
לאשמה צה:

פרשת צו

זאת חורה המולד בו, ו"ל הפרשה
דכנס סיראס הוא שבועה מלפניו
ית' וכמו שפי' רז"ל למען חסיד יראתו
על פניכם זו שבועה נקראה זאת. כי
הנה הצורא צ"ה נקרא זה כמו שבחוב
זה אלי, וכן הנה אלקינו זה על כי לית
אחר פנוי מני' וסוף לפינוי נקרא זה,
וסיראס מלפניו נקראה זאת והנה
מסיראס יכול אדם לבא לכל המדרגות
אפילו לסקרא קדוש, וכן פרשנו יראו
אה כי קדושיו. פי' חסיד קדושיו כי
אין מחסיר ליראיו פי' ליראיו אין מחסור
משום מדרגה, ופי"כ אמרו רז"ל על
פסיק צפי יראה מה כי אלקין שואל
מעמך כ"א ליראס בו' הקשו אפיו יראס
מילתא זופרתא היא, ולכאורה חמוס
הלא כחיד צפרשס כמס וכמס דברים
עוד כ"א ליראס בו', וללכת בכל דרכיו
ולאסבס אותו ולשמור כל מליותיו, אך
האמת הוא שמשיראס באים לכל המדרגות
באלו כחוב כ"א ליראס בו' פי"ד זאת
ללכת בכל דרכיו בו' וזה ו"ל זאת סיראס
חורה המולד לעלות לכל המדרגות
לסתדבק בו ית'. וקאמר עוד היא המולד
פי"ד זה מעלה גם כנסת ישראל, על
מוקדה, פי' על דינין שנקראים מוקד
ומפרש על המזבח כל הלילה, פי' צמוד
סדין יסיד על המזבח, פי' שלא יניח
לבא לידו זביחה חס ושלום עד שבוקר
בישיג סרלון וסישופס, ואם המזבח חוקד

בו פי' בו סדבר חלוי לסמיל על אשר
לריך לסמול דין וזביחה בו וקאמר ולבש
הכסן מדו צד, כי כיון שאמר שפועל
שלא חסיד דין בכנסת ישראל וישליך
דין על מיצדי גלולים קוראסו כסן
המכפר על ישראל, וזה אומרו ולבש
הכסן מדו צד. פי' סיראס לסתדבק בו
ית' בהפשטות הגשמיות הוא נקרא צד
הבחודדות משא"כ אם הוא צעניו מולס
ים לו חברים, וזה ולבש הכסן מדו
הוא חלוקא דרבנן צד בהבחודדות
לסתדבק בו ית', ומכניס צד ילבש על
בשרו להסלות החומריות וכאשר כחוב
לקמן יפ"ש עד וסאם על המזבח חוקד
בו לא חבסה קידס כחיד אם המזבח
ופסס על המזבח כי המזבח נקרא
הבועס מלפניו ית' ויראסו פי"ד זבחה
יראו, והנה פרשנו פי"ד חשוכס משיג
הסבס, וכן פרשנו על ואקח את אביכס
את אברסס מעבר הסכר, כי הסחוכס
נקראה עבר הסכר, כי היא קדמס
למולס אשר ציוס נאמר יסי אור, וסנסר
הוא לשון אל חופס עליו נסרס וסחשוכס
הקדומס למולס נקראה עבר הסכר,
ויס עוד טעס כי נסר נראס נקראה
סדמס כי פי"ד חכמס מבין ויודע האין
לחקן מדוחיו לבוא סרלון מכח אל
הפועל פי"כ. סדמס נקרא נסר הספשטות
מכח אל הפועל סחפן וסרלון ומסבינס
יודע הוס סבינס עבר הסכר אם שגיחי
אני מייחל לקויד סכל יחקן צרממיו,
וסנס ציונס היא חשיכס מלאס וכמו
שכחוב ולבבו יבין וסב, וזה אומרו אחר
הכחיד יוציא אל מחיץ למחנס הוא
החשוכס כחוב שס מפני שסוף קודס
למולס ונקרא מקוס פי"ד זה אם על
המזבח הוא אם האסבס לו ית' שסוף
על

קרבן נחשון, ושם זה אלי כו' וחד אמר שקיל כנגד כלוחות שכחוב מזם ומזה סם כחובים וחד אמר שקול קרבן אחרן ובניו קרבן הנשיאים. י"ל דהנס מה כ"מ לדורות, אך הנה נשיא נקרא כלדיק הדבק בו יח' הוא מרומם מן הגשמיות, וגם שמחפיל על ישראל איחא כרום זלוח דברים העומדים בדרומו שג עולם הוא הפלס על כן נקרא נשיא זה אומרו שקול קרבן הנשיאים שמקרב אח העולמות בהפלותיו ומעשיו הטובים שמקשר מחסא לעילא ומעילא לחסא הוא שקול כשירה סיס יכול לפעול רוח הקודש, כמו שאמרו רז"ל ראהש שפחה על סיס כו', וגם להמשיך עושר גדול לישראל, וכמו שכחוב חורי זכב נעשה לך כו' קאי על בינת סיס. וחד אמר כשני לוחות, וכמו שכחוב חרות חירות משיעבוד גליות חירות מ"מ ר"ל, וחד אמר לא מיבטי' הנשיא אפי' אם הוא מחלמידיו של אחרן אוכב שלום ורודף שלום אוכב אח כבדיו ומקרבן לחורס נמי שקול כנ"ל:

זאת תורת העולם כו' י"ל זאת תורת העולם כרוכס להחדבק אל ס' יח' ולעלות מעלה מעלה קאמר היא העולם שיראש להפלות כנסת ישראל, עוד י"ל לאידך גיסא זאת תורת העולם של מי שמחדבק אח ס' יח' ורוכס לילך מחיל אל חיל דדבקוהו יחצרך היא העולם שמעלה אפי' כל כנסת ישראל וכמו שאמרו רז"ל אפילו יחיד ששז מוחלין לו ולכל העולם, ועוד על מוקדס ס' יש עליוס על הדיוקן שלא יכלו לשלוח על שום דר ישראל על כמזבח כל הלילס עד בצוקר. ס' בצור הדיון בצולס ר"ל אינו מניח לפעול בישראל, לבא

על סיראש הנקרא המזבח כנ"ל חוקד בו ובמר עלי' הכסן עלים בצוקר בצוקר דהנס כחיב וישכס אצרכס בצוקר, ואצרכס הוא שם של האכבה, כי כל החורס שמוחיו של הקב"ה, ושם אצרכס הוא מפחה האכבה וכן נמי שמעתי בשם הרב המגיד מראוונא ז"ל מלרף לכסף זה אצרכס לירוף לחיות הוא לכסף לאכבהו יח', וכחיב וישכס אצרכס בצוקר, כי בצוקר באים חסדים, וכן שמעתי מרבי שחי', ועל שצמנו בצוקר חסדך ליהן לנו יח' כרכס חסדים בצוקר עד שנשבע מ"ד זה וגרננס ונשמחה בכל ימינו כל היום חמיד, וזה ובמר עלים הכסן עלים בצוקר בצוקר. ס' באכבה הנזכר אש על המזבח כנ"ל, כי מ"ד חסדים הוא כמו עלים שצופר ומוסיף האש של האכבה מ"ד זה וערך עלים העולם לכיות עליוהו מ"ד אכבה, וסקטיר עלי' הלבי השלמים לקשר העולמות ולהמשיך שפע לישראל (וכמו שכחוב ששם גבולך שלום חלב חמים ישיפיך. וזה חלבי השלמים, וכמו שכחוב וחרענה צאחו. וחרגוס ורפיין צאחוס שאין פין צר'י לרס בחצרתס) אש חמיד חוקד על המזבח לא חכבה, י"ל קאי על אש החורס נקראת חמיד כמו שכחוב וכגיח בו יומס ולילס, וכן נמי קאי על החפלה כנגד חמידין חקנוס, וכן על שבה קודש ג"כ נקרא חמיד כמו שפי' רש"י ז"ל גם מה שסוף רק משנה לשנה נקרא חמיד בלחם הפנים:

חב' בין קרבנות הנשיאים לפני הקב"ה כן איחא וכן נמי בקרבנו של אחרן אוחו לשון:

במדרש קרבנות הנשיאים שקול כנגד שירה סיס כחיב הכא זה

לצא לזבוחם ר"ל זה על המזבח שסוף
 על הזבח השולט עליה כל הלילה עד
 הבוקר שבה פה ראוי ורצון מבטל לגמרי
 סדיונין מחשבתם כלל וכלל, ואם המזבח
 חוקר בו, פי' צו הדבר הלוי, אם הוא
 רוצה שחוקר ועל מי שהוא רוצה, ולא
 אם אינו רוצה, ועוד י"ל על המזבח כל
 הלילה בדרך פנים, ומזבח הוא הספורות
 השוכות והכנעם לזבוח יצרו, וכמו שאמרו
 רז"ל כל הזבח יצרו ומחודש עליו כו',
 וזה הוא דוקא בעת שאינו כי' בדבוקות
 יח' וזה על המזבח יסוד כל הלילה
 בעת שאין אור לו כי' שדומה ללילה
 יסוד על המזבח עד הבוקר שחסיס לו
 הסלסבות ודבקות עליון ודאי לא יבלבל
 פלמו בחשיבה, כ"א יסוד בשמחה לב
 בצבורא לעשות רצונו יח' בשמחה גדולה
 ונפלאה והסתשמות והאם המזבח חוקר
 צו פי' חפצו צו חמיר המריחות של
 השוכות ומרעה פונות וזבוח יצרו :
 ונתתי לכם לב חדש ורוח חדש אתן
 בקרבם וספורותי את לב האבן
 מצרבתם כו', י"ל דהנה כתיב תחדש
 כנשר נפשו, וסוף כשהאדם שב בחשיבה
 שלימה לפני יח' ומחפצו בחפצו גמור
 על הפצר ומצטר ומחפצו שיתכנס
 כסוגן שלא יפצור עוד על רצון אל יח'
 כלל מוחל לו הוא יח' ועושה אותו
 כצדקו חדש לטוב לו לב טוב שלא
 יגרמו לו פונותיו חלואות רעות ולא חסיד
 לו מדות רעות, וסוף יש אדם חוזר שב
 בחשיבה ובה לו דבקותו יח' ומחדש
 צו ועולם ומחדש עד שנעשה מקורב
 בה לו בזה יח' מלפניו על הפצר
 על רצונו יח' ונעשה שכל צדיו מאור
 וגמל, וחוזר ובה לו הסלסבות ודבקות
 עליון יח' ויש לו כח יח' להחדש

צו יח' וחוזר ומחדש במדרגה יח' עליונה
 וחוזר ומחפצו יח' מספונות הפונות
 וחוזר ונעשה שכל ונכנס יח' וחוזר
 ובה לו דבקות עליון יח'. וזה תחדש
 כנשר נפשו לשון נפשו ממפון קדשו,
 וכן חוזר ונפשו, ודאי שכל הסלסבות
 בכל פעם צממלס יח' וכן כ"ל ששפתי
 כנשר שכל פעם עף לשמים ונשרפו
 כנפיו וחוזר ומחדש, וזה י"ל בן שנה
 כקטן שגולד, ואפשר במקום אחר אומר
 בן שנעשה כקטן שגולד (פ"ב י"ל נקרא
 השוכות כמו אם שילדת אותו מחדש).
 וסוף כדיוק רוצה חמיר רק להשפיע
 חפצו להצורא, וגם פשוט מי שיש לו
 מדות הצורא הוא רוצה להפיק חסד
 של אמת כמו הצורא צ"ס שרוצה להפיק
 צדי שום פרס כלל, וזה לב חדש דכורא
 להשפיע לבד חפצו להצורא צ"ס, וכן
 להמשיך שפע למצותם ורוח חדש הוא
 כי צריך נמי לקבל שפע קדושתו יח'
 להפנות לפניו יח' נוקבא ומקבל וזה
 ורוח חדש כו' וספורותי את לב האבן
 כו', דהנה מי שהוא צריך חפצו יח'
 פנינים שפצר כבר שאינו יודע ומשיג
 אותם לשיב עליהם, ועל זה י"ל שבקש
 דוד הפ"ס הן אמת חפצו צדיונות שאלה
 חפץ שגדע האמת מה שחפצו ולבקש
 שהמחול לנו ואהב רוצה זה, וכמו שכתוב
 סני נשפח אחס על אמרם לא חפצו
 כ"ל שאיחא בכתוב כן, וזה כן אמת
 חפצו צדיונות אפי' בצד שפח פני
 אדם מראותם וספגים שסס פונות
 שיכיר אותם זה אהב חפץ שגדע
 ונחפצו ונפצו ונפחש אותם, וזה נחפצו
 דרכיו ונחקרם, כי ודאי אי אפשר בלא
 שום חפצו כלל וכלל כי' שגדע האמת
 ונפגים וזה הן אמת חפצו צדיונות
 בלוחם

באותם שנים נעלמים לשון עת עיניהם מראות, ובסחוס חכמה חודיפנו באותם שנים סחומים לגמרי חכמה חודיפנו שאשגס לשון עליהם ולירע אותם, וזה י"ל אחר אומר ונחתי לכם לב חדש כו' וסירותי את לב האבן מבשרכם פי' אסיר סלב שסוא כאבן ואינו מרגיש עונות שבאים מפאת הגוף כי ודאי הנשמה בלא הגוף, לא היחס חוטאה, ואם אינו מבין עונות של בשר שבה מכה הגוף כרי סלב כאבן. וזה וסירותי את לב האבן מבשרכם ונחתי לכם לב בשר, כי לב מבין סחבינו הסבירות של בשר הגוף. ומעין פרשנו על ופשט את בגדיו כו'. כי סנס אי' ר' יסודס אומר בודקין אור ארבעס עשר ובארבעס עשר סחריס ובשפס כביסור כו' דסנס כחיב ולבש סכסן מדו בד ומכנסו בד ילבש על בשרו, סוא פשיט יראס לסיות לו גי' סחבודרות. כן י"ל סכל בדרך רמז או דרש סילבש מדו חלוקא דרבנן ופשיט לשון מדותיו סרואיות אליו, וזה מדו בד בסחבודרות כמו סמיסקים חורס בבד ומכנסו בד ילבש על בשרו. פי' יראס לסכנים פניני חומרות שלו וסאות סגסמיות שלו לסקדושס לסיות לבבו נאמן לפניו יח'. וזה ומכנסו בד בבד יראס לסכנים פניני בשרו גסמיות. וסריס את סרשן כו' נראס לומר דסנס סאדס סמחדבק עאמו בכוורא ב"ס ופופל יחודיס בפולמות ופלות פולמות ומלותיו סנס סוא נחת רוח לפניו יח', אך אי אפשר שלא סחיס בס מעט מעט סיס פסולת. אז בא אחי"כ סיס לר סחרוממות או מרגיש נדוד פניס בלמא מעט מן סמעט ר"ל כי כל נברא ססר מנגד סבורא ב"ס, וזה כמשל דשן שנשאר

מסעולס אשר סיא כולס כליו. וסנס סלדיק לריך לסיות בו גס מזבח סכנפס וסשובס ססוא שב ומעייין בספלותו וססרונותיו וזה סוא לפרקים כמו קודס סכיבס או בשפס ססוא מחבודד ומספספס במעסיו, וזה אינס חובס לכל יוס פי' אס בדרך כלל יכור סיס לו ססרונות וססמא וזה גק' מזבח זבח יארו (וזה י"ל מזבח אדמס פי' שזס נקל למלוא לו סאדס פללות וקילר פבדות סשי"ת ומזבח אבנים פשומ של יכס"ר ופונות ססיס"ר קראו אותו אבן) וזה וסריס את סרשן משל על סססרון ופסולת שנשאר מאשר סיס נחת רוח מסעולס ככ"ל ברית ספרשס, אשר סאכל סאס. כי סאס שבוט בלב פבדות סס רליות ססס בחיות ודבקות, וגס י"ל על משל סככינס אס אוכלס על של נחת רוח לפניו יח' סוא על סמזבח שסורס בלב לריך לסיות סכנפס כ"א בשפס דבקות ודאי כוב לסיות בספספסית סלא לפיין בספלותו כ"א אס מבין מעאמו, וזה מיירי אחי"כ וכן קודס סחלת ספבדות, וסמו אלל סמזבח. פי' יחשוב בלותו ספלות, עוד יס לי ססרון ויכנפ פי"ד זס נמי עוד, וזה וסמו אלל סמזבח, ופשט את בגדיו זס קאי על לפסמים ככ"ל סאינס חובס לכל יוס כמו ספי' רס"י ז"ל כ"א לפסמים כשרבס סרשן סוא ספסולת בספית כמו חמץ וסאור ספס ויפשוט את בגדיו לשון בוגריס בגידות שלו, פי' יסוב בסשובס וגס ילבש בגדיס אחריס, פי' יסוב אפילו על פבירות של סאר יסרלל וכמו סאמרו רז"ל בסמולל סלבש חלוקן של יסרלל ואמר סמאנו לסי סנס ססוא לא סמא, וזה וילבש בגדיס אחריס כמו לבש חליקסן

של ישראל, פי' יהודים גם על מונות אחרים, וסו' לא את הדשן, פי' הפסולות של כל הקרבנות שהקרב מ'צו' להצור' ית' וכל המ'ט שנשאר מהם פסולות כנ"ל שאי אפשר בלא מעט מן המעט מכ"פ וע"כ בא לו אחרים או שים הפסולות או גבסות מעט או שום פנים בכל פעם הרים אותם כנ"ל. ובעת שהם רבים כל הדשן כו' כי לא הסיר הכל כ"א ששם אלל הכנעתו שיהיה פי"ד זה הפסולות ג"כ נכנע כנ"ל, וזה אלל המזבח ופעם סו' לא כל הדשן אל מחוץ בעת שישיב בחשובה י"פשוט את צגדיו ויכפר כל מונותיו וי'לא גם הדשן אל שורש חשבותו כדמחש' קסול מחוץ למחנה הוא המולד כי חשבה קודם למולד וזה אל מחוץ למחנה אל מקום מכור. הוא בחשובה, וזה פירות לזה כי הוא כמכרה הפקירה:

ורג'ה ית עוד פסוק מעין זה ולא כזה כלל והוא צפי' פרה ואסך איש מכור את אפר הפרה כו' דהנה כחי' ויקחו אליך פרה אדומה, הוא י"ל החשובה ופול מלכות שמים וכמו שכתוב בפרה סוררה היו בית ישראל, וכאן היסך מזה פרה אדומה פי' שיכירו מונותם י"שובו וזה אדומה על אם יסיו חפא'ים כשנים כו' ואם יאדימו, ובעל חשבה הוא שפל צמינו ומכיר מונותיו, וזה אדומה חמימה, פי' בלי שום פניה אחרת, וכלי שום השתדלות כמשל ית דואל למכור את ה' אך רואה שבה בני אדם שלא יקול צמימה ית חסרון בחשבותיו. וזה חמימה אשר אין בה מוס פי' שלא יחגא פי"ד חשבותו ולא יחזיק פיבה לפנמו, כמו שאיח' צד"ל המחגא נקרא בעל מוס, וזה אין בה מוס פי'

בחשובה, אשר לא מלך מליה עול, פי' החשובה נכונה ממילא חירות מהכל כדאיח' א"ה חרות אלא חירות, וכן נמי שלא חכא מניעס פי"ד שום אדם שבעולם שגמור צדעתו לשב' על כל פנים, וזה אי אפשר כ"א אם הוא בכל לבו ונפשו ומאדו אינו מונע פנמו פי"ד שום אדם ושום פניו, וזה אשר לא מלך מליה עול, ונחמס אותם כו' כפי' הזכר כי ית למעלה ממכרה הוא חשבה דהיינו קדושה למעלה הימנה פי"ד הוא צסגן לבד, (וזה וסו' לא חס אל מחוץ למחנה הוא החשובה שקדמה למולד שנקרא מחנה) כנ"ל, ושחמ' אותם י"ל יעלה את החשובה ויפרישה' מגשמות אם מעורב בה שם פניו ואסך איש מכור בעלה של מכור יעלה אותם את אפרה ושם לא נק' דשן פסולת כנ"ל כ"א אפרה על ידי אש כצור' מעלה אותה ופוש' אותה מזוקק שבעמים כליל, ובה ממכרה טמאים אך מי שסול מכור ודאי למה לו החשובה וחרטה ופצות כלל מועב לו להיות שם צבור' יחברך ומחדקן בו באכבה גדולה, וספצות ולפשפש ולפיין צמטשו הוא לו כטומאה לפי מדרגתו, וזה י"ל מטמאת מכורים כי טיב להם מעלה עליונה וקדושה יותר עליונה ממכרה ומכ שנגרע מדרגתו היא אללם שלא האמת הוס נמי טומאה כ"א כטמאים ממכרה ומפיין של מעלה י"ל ר' יסודס אומר צודקין אור לארבעה עשר ובארבעה עשר שהרים כנ"ל, דהנה ודאי קודם שנכנס להחדקן צבירה צ"ס לריך לחזור בחשובה ולרצוק ולפשפש צמטשו. וגם צעמ' דבקות נמי יצדוק ויפיין צמטשו ובענינו ובעמ' הציור צמ' סרואו

הראוי לזה כי ודאי צריך כל אדם לראות
מה להסביר ולבדוק ולשוב בחשבה על
כל מה שצריך כמו קודם שיהיה וכוונתו
כ"ל בפסוק ופסע את בגדיו כו' וכוונתו
את הדשן אל מחוץ למחנה, וכן בדרך
כלל פכ"ס קודם הסדרתו בסעודה ב"ה.
וזו נקרא אור לארבעה עשר, כי רשות
סיחוד גבוה משרהורחבו ארבעה, וזה ארבעה
עשר, והנה נמי י"ל כי ר' יסודא נקרא
החשוב וסודיו כמו (יודו לסי') ויזכרו
זבחי חודש שידים חטאיו, פי' החשוב
שבה מסעורא ב"ה ללכ כל ישראל חמיד
גורם וחושק בן שישב סן קודם הכנסו
בקדושה. וסן בשעת דבקות בסעודה
ב"ה. וסן בשעת שראוי לאדם לשפשפ
במעשיו כמו בן בחלח לילס למי שקס
וכיונא בזה וזה באיר לארבעה עשר
ובארבעה עשר שחריה הוא בעלזמו של
יוס הוא בשעת דבקות ובשעת הציפור
ששכ בחשיבה ומפשפש במעשיו. וחכ"א
לא בן אלא אם לא בדק אור לארבעה
עשר יבדוק בארבעה עשר שקודם להכנסו
בקדושה צריך לפשפש במעשיו שלא יהיה
כע"ל ושנן בידו. וכן איחא בשם האר"י
ז"ל כל הדרס ומ"ט שפושט בפודו
רשע נוחן חלילה כח לסמ"א ר"ל ופ"כ
אם לא בדק אור לארבעה עשר יבדוק
בארבעה עשר כי גם אם יבטל מדבקותו
פי"ד זה טוב יותר כי ודאי הדבקות
אינו כ"כ טוב כיון שלא בדק קודם
משא"כ אם בדק קודם לא יבטל עצמו
מדבקות בארבעה עשר הוא בדבקותו,
לא בדק בארבעה עשר יבדוק בחוך
המופד, פי' אם אין לו הכרח חשוב
כראוי שכתב נעמס לבו פי"ד שבה
הכרח חשוב כדכ כמה פעמים ודומה
אוחס כידוע וזה לא בדק כו' יבדוק

בחוך המופד, פי' כשהוא בין צדיקים
הוא מופד בזה מופד, (י"ל בחוך בזה
הכנסת וזית המדרש, וכן לא בדק
בחוך המופד הוא מופד לחכמים כ"ל
כי אז מופד היה לו להסכל בצדיקים
ולשמוע דברייהם הנפומים ולקבל קדושה
מהם על עצמו יבדוק לאחר המופד, כי
ודאי סר ממנו המסך ונקל לו לשוב
כראוי, ומה שמשיר כו' לא אמרתי אז
והנראה ומה שמשיר בשעת דבקה
מחומריו אשר צריך לו לקיום הגוף
ולעצירה שמים ויחננו בלגס כ"ל :

אש חמיד חוקר על המזבח כו'. י"ל
דכנס בחורס איחא סלא כה
דברי כאש. וזה ואש המזבח חוקר בו,
כי קודם הסורס טוב וראוי לשוב בחשבה
ולזכור יצרו ואז הסורס ראוי כו'. וזה
ואש המזבח, וכאן י"ל דקאי על קריאת
שמע שבה ג"כ יוצא וסגיה צו יומס
ולילה, פ"כ נקראת חמיד, וגם כי הוא
בשחר וערב וזה לא הכנה, כי חורס
לפעמים אין לו זמן משא"כ קריאת
שמע מוכרח לקרות וזה חוקר על המזבח
שיראש שחסי' כראוי ודבקות וזמסירה
נפש בכל ענין, וזה חוקר על המזבח
הוא המסירה נפש לא הכנה, וכן י"ל
גם על החפלה כנגד חמידין חקנוס,
וזו אם חמיד חיקר, שחסיס בהחלכות
ודור"ח, על המזבח, כי גם בחפלה צריך
לקבל המסירה נפש בד' בא"א כידוע.
וזו על המזבח מסירה נפש שחסיס הוא
אחר החפלה כידוע, אך צריך ליחס
כידוע בשם האר"י ז"ל :

ודגה יש עוד פי' על קדושת שבת
קודם שצריך להיות להאדם כל
ימות החול ג"כ כידוע, וכן בחפלה הוא
מעין שבת, וזה י"ל נמי מקרי חמיד
כגם

הגם שהיה מערב שבת למרב שבת, ויותר ראוי ששלשון עצמים אשר חוקד על המצבת, ו"ל כן הראשון קאי על אש חורס, וסגני והאש על המצבת חוקד בו לא תכבד קאי על שבת, ושלל יעצור עצירה לכבוד מצוה, הגם שצדמי מסימנא משמע באותה פרשה שגם מצוה ח"ת אין עצירה מכבד אותה, כי הם מושים פ"ס רזי חורס או בדבקות אורו ית' אור רז גימט' ואין עצירה מכבד חורס אור, וזה ו"ל וצמר עליה הכהן מליך בצקר בצקר כו', פ"י בכל פה רצון ויוסף על אותו אש הן בצקר גופו בהפלה וק"ש, והן בכל פה רצון נקרא בקר וערך עליה העולה סמלי בדבקות, והקמיר עליה חלבי השלמים שימשיך שפע לכל העולמות, וזה עליה השלם כל הקרבנות כולם לקרב כל העולמות בשפע שממשיך דרך כל העולמות למטה, ואש חמיר, ו"ל קאי על ק"ש והפלה שם חמיר, ומעין זה ו"ל הפסוק ויסתה עליהם את יסודם הנשאר שורש למטה ויעשה פרי למעלה, יש לרמוז על קדושת שבת שמאז להוסיף מחול על הקידוש, ויש בו מסך ופשוט על וצמר עליה מליך בצקר כו' כנ"ל קאי על האש של קדושת שבת, וזה שירש למטה ויעשה פרי למעלה מה שמוסיף בכל יום עליה ונשאר לשם משים עצמו כשירים בעת שחוזר בחשובה, וגם קידם שבת בערב שבת ראוי לשב ולסקטין עצמו לסיוע שכל צדיקו, וזה כנשאר קודם שבת משא"כ בשעת דביקות כנ"ל:

לפניה

פסחים אין חוששין שמא גררס חולדס מצינו לציט וממקום למקום

כו', דהנה איחא על מושיבי עקרת בציט, אמרס כנסת ישראל לפני הקב"ה עשוני צניך כחולדס זו סדרס בעקרי בחיס, פירש רש"י דקאי על סלדקיס של ישראל אומרים צניך על כלל ישראל ופשוט דקאי על שורשינו, וסנה סשכונס כביכול צגלות שורס עם סלדקיס ועליהם וצחוכס, וזה ויחרון ארץ היא סשכינה בכל הוא, כן ו"ל הוא סלדק, וסנה סלדקיס לריכיס לסשגית בשפע קדושה וסכינה שעליהם על סעודי כוכבים שישראלים ציניסם, ועל מקיס שפל ששפלים שישראל שם לסחפלל עליהם שיכלו מכל צרס ושיסרך לצ רשמים לרחס ולמוצ לישראל בכל ענינס, וזה שמוני צניך כחולדס סדרס בעקרי בחיס מקיס שפל, וסנה סלדק שלא יצמר אולי צז גורס חלילס סקדושה ללאת למקיס אחר או שגירס לו שים וצליל קדושה, וזה ו"ל אין חוששין שמא גררס חילדס, פ"י מה שעיין ודר בעקרי בחיס כנ"ל לציט ישראל אפילו לעיין ולשפש בשם שאפשר לעיין כמו מה שסחפלל בקרוב וחשב צעוני שפלות לעיין ולבדוק לשפשש נמי אין צריך, דא"כ מחלר לחלר ומעיר לפיר פ"י על מה שרחוק ממנו לסחישב ולבדוק אין לדבר ס"ף (כ"א יחירא לא ירצה לפצול מוציט ולא חסיס ס"ף לסדצר חלילס, פ"כ יסמוך שיצור לו סשי"ת ויגן עליו):

כל שעה שמוחר כאכול מאכיל כו', דהנה כתיב בצלחך תנחני כו', דהנה כססקצ"ה מעלה אה סלדקיס ופוצד אותו צגדולות וצדקות הוא גיזר וסקצ"ה מקיים וסוא נותן עליה לו ית' כביכול, פ"י שאומר שכן ראוי לסיוע שיחי' זה וחסיס מיצ לזס וסעודי כוכבים

זכרון

לפסח

זאת

פג

בזכרון ראוי שיחמוצמו ויקיים ואחן
אדם מחחין וכיוצא בזה, וסנס כשאדם
במעלה עליונס סנס שכל לו סנאס
מזה שפיר דמי, כי ודאי כוא רק שמה
בכבוד שמי' וכיוצא בזה, כשסוא רק
בדבקות סבורא ב"ס ובמעלה וסחלסבוא
כנ"ל גס אס כל לו סנאס 'מזה שרי
משא"כ אח"כ שפסק ממנו אואס סמעלה
וסדבקות גדול יזסר מלסיוח לו סנאס
כי סוא סחשארוא ושלל ססיה נסנס
מכבוד סחורס חלילס ואס, וס י"ל
בפעלך, פ"י כשאני במדרגס של פעלך
שאני נואן פעלך לך סנחני, מואר לי
מס שסנחני, לשון נחם רוח ס"ס לי
יח, ואחר כביד אחר אואס סמדרגס
סקחני, פ"י לריך אני לסחדבק כך
זלסקשר כך ולחסר מכל חטא וסנאס,
זס י"ל כל שפס שמואר סאדס לאכול,
פ"י שאינו קשור ומלומאס בדקנות כ"א
מואר לאכול לפסול יחודיס סנקרא אכילס,
וכמו נמי סכחוב ויחזו אס סאלקיס
ויאלכו ויטחו, נקרא סדבקות וסנאס מזיו
סשכינס אכילס ושסיה, וזס שמואר
לאכול מאכיל לבסמס ולחיס, פ"י סמשיך
שפס דרך כל סעולמוס מס שרריך
סמרומזיס באלו סג' בני חיי ומזיני
שכסס סשורס כל סשפס גשמיוח, ולכסמס
סוא בני, כי כסמס גימט' בן, ועל שאי
אפשר בלא גשמיוח, וכמו שא"י במררס
על אבי ואמי עזבוני יפוי"ש למי שירכס,
ולחיס סוא חיי, ולעופות סוא מזוני, י"ל
על שסרבס מלוא חלויס ואפסריס
לסחקייס אס יס לאדס עושר כמו לרקות
סרבס וגמילות חסדיס ומסשרוא וסכנסת
אורחיס ולסחזיק בניו לסלמוד חורס
וכיוצא בזה, ומכל מליס נברא מלאך
סנקרא עוף כמו מוסף ביסף, ומואר

בסנאחו כנ"ל כפסוק בעלךך סנחני,
עבר זמנו אסור בסנאחו כנ"ל, ומיכרו
לעובר כוכביס, י"ל דיכול לסשליך סדיכין
וסשפלי' עליסס כי סוא ענינס וסוא לוקח
מסס נולדו' :
והוא בלחד ומי יסיכנו ונפשו אואס
ויפס, כי סנס סלריק רואס
חמיד לסיוח כל חפלו רק לרצין אל יח'.
ולסעלות כל סחלואוס שלו לסיוח לו רק
רצון סבורא ב"ס, ואס יודמן לו לעבור
כי אדס אין לריק בלרץ כו'. כיון שסוא
דבוק בסי' יח' יס לו גס סחשובס בעס
שרריך לו לסוב, ואינו עושס בחלואוס
סגשמיוח שלו כ"א מס שמצין שאינס
חלואוס סינסי"ר כ"א חלואוס סנסס, (וכמו
שסמעחי כסס סמגיד סיחי', כי חלואוס
כפסך לאכול כשר, וכן אי' בר"מ אלשיך
כמס סעמיס) וזס ונפשו אואס ויפס
מביא מכח אל כפועל, משא"כ אס כל
לו חלואוס שאינס לנפס כ"א מן סינסי"ר
אינו עושס אינו גומר סחלואוס חלילס,
זס ונפשו אואס אז ויפס, (וזס וסוא
בלחד סלריק סוא ככל בלחדות בדביקותו
יח' שסוא יחיד, כל כחלואוס שלו מעלס
אואס אל סלחדות, ומי סוא סחשובס
יסיכנו לסבורא ב"ס אס חטא, ונפשו
אואס אז ויפס כנ"ל) :
מגדלה נגדו עביו עברו כו', י"ל דסנס
אנו אומריס מלואיס זיו ומפיקיי
ניגס, וסנס פרשנו שאפסר לומר דסחרוז
עוביס מלואות כו' קאי גס על סלריקיס
כי כולו נכון ואח"כ מפייס קרא לשמס,
י"ל דעד פחס לא איירי בזה, וסנס י"ל
מלואיס זיו ומפיקיס ניגס, כי זיו סאור
חורס סוא סמאור ככס, ומפיקיס ניגס.
פ"י שסס מבררי' מסס ומפיקיס מסס
סנסנות של סאר בני אדס, יס שמחזיקיס
אואס

אואס

אוחס הכסגות למאות ולחור חורס הס
מצינים האמת שאינם מלד הקדושה
מפיקים מהם אוחס נוגס, כי אי' צריש
מס' פסחים מאי אור רב הונא אמר
נגסי כו'. ומסיק דגס רב הוא אמר
לילי כ"א בצחרי' קורין לנגסי לילי וצחרי'
דמר קורין ליממא נגסי, ע"כ י"ל כי
נוגס פירושו כן לקלח בני אדם מחזיקים
אוחס למאות ומע"פ ואור ולסס שמצינים
האמת שסס מלד היס"ר ולא מלד הקדושה
מפיקים מהס, וזה י"ל נמי מנוגס נגדו
מאותם הכלדיקים המצינים שנוגס הוא
נגדו, פי' ומפיקים מהס אפי' דברים
וסכסגות שי"ל שסס מלד מוצ וסס מעיינים
כראוי שסוא נגדו ומפיקים מהס מציו
מצרו, פועלים פי"ד זה מציו המסכים
מצרו וכן מרומז בדין, וכן צרד וגחלי
אש מצרו פי"ד זה:

ר' מאיר אומר שלש נשים לשות כאלח
וחכ"א שלש נשים פוסקות בצצק
אלח לש ואלח פורכת כו' ר' עקיבא
אומר לא כל הנשים ולא כל הסנורים
כו' זה הכלל חפח חלפות צצקין, י"ל דהס
האדם הרואה לעבוד את הש"ה צריך
ליזכר לסיות לו היראה כראוי ושפלות
מלמו (ואסבס צא לו פי"ד זה וגס חכמה
פי"ד הסגיה יאסבס פי"ד היראה), וכן
ססרת המחשכס (ומכססרת צא קדושה
כי צריך כל הגיל שחסי' לרצון כראוי),
וסגס השלשס הג"ל סס מקצלים, כי צריך
היראה לאסבס כי ציראה לצדס אי אפשר
לעבוד, וכן מענוס מונע מלמו מעצדות
כי מס הוא כ"א שצא לו שכל פי"ד זה
שכוא רצין אל ית' שנמצדו דוקא אגנחנו
שססלים, וכן סססרת סמחשכס ושסומ
נמי סססרת צריך קדושחו ית' כמו שכתוב
קדושים חסיו זסייתם קדושים, ועוד זהו

סרצון אל ית'. כ"א מהנשים ומקצלים
הג"ל מושפמים ששפמים הג"ל, וסגס אי'
צצקות של מוצדי כוכבים אדם ממלא
כרסו מהס, י"ל קאי על היראה כג"ל
צריש פירות אוחס סדרה, כי לעוצדי
כוכבים אין לסס כ"א ליראה מס'. גס
זאת אין לסס לגמרי כמו אנו, וסגס
סחורס קרוי' לחס כידומ, וסשורס שצא
מזה לסחורס, י"ל נקרא צצק, וזה צצקות
של מוצדי גלולים הוא יראה לצד ואינס
מדרגס עליונס, אדם ממלא כרסו מהס
צפססה, י"ל צחמלחו עליונו אינו מחמיר
כ"כ, ומותר גס זה לצד, וזה צפססה פרושו
צחמלה, וי"ל עוד לשון פוסח צדליגס
וקפילס שלא יתמצב צלוחס מדרגס, וזה
צפססה פי' שפמים, ובלצד שיאכל כזית
מלס צלחרונס, הוא הקדושה כראוי שורש
הירא' י"ל שנקי' לחס אך לחס פוני כי
משס נכנס למיקר הקדושה, וזה י"ל ר'
מאיר אומר שלש נשים לשות כאלח.
צריך לפיין לסיות דוקא השלש נשים
הג"ל, סס יראה וענוס ומסרת סמחשכס
חמיר, לשות, פי' פשוט סלחס הוא
סקווס. סחורס כאלח דוקא, וחכמים
די לסיות השלש נשים פוסקות בצצק לא
כאלח כ"א אלח לש ואלח פורכת כו'
ופי' כשרואה לצא לו גאוס יזכור שפלות
וסענוס וכן יראה וכן ססרה, ר' עקיבא
אומר לא כל הנשים כי אס יש לו הנשים
עליונות מרגיש צסססרס ואינו צריך לססגיה
כ"כ עליוסס, וכן י"ל לסופך כי כל הגדול
כו'. וכן לא כל ססנורים סס הקדושות
שנגמר סלחס שוות כג"ל, וזה הכלל חפח
אס רואה שוס ציאת היס"ר או מחשכ'
זכר חלפות צצקין לקרר סיסר:

ג' צ' צחרסו של חנור יקלוף את מקומו
נמף מרובצו על סחרס וחור אליו
יעול

יכול את מקומו. הנה כחיצ ואכלו את
הבשר בלילה הזה עלי אש ומלוח כו' אל
תאכלו ממנו נא כו'. דהנה נקרא פסח
כמו אדם ששם בחשוכה שלימה בכה גדול
ובמרירו וחוזק גדול, כי אין חוזק בחסידות
בחילתו. כן אי' בדוקה ז"ל, וסנה גם
זה מה' הוא ואותה חסידות הוא בחצירה
גדולה ואח"כ נוח מעט מי שסקב"ה עוזר
לו ואח"כ צריך להחזיר פכ"ס בסדרגס
ליך מחיל אל חיל למדרגה עליונה, וכן
היה אצלנו ביציאת מצרים שהיה המיקר
יציאה ממומאס לפתח, כן שמעתי כ"ל
מסרב הגאון הקדוש מניקלשפירג, וסנה
החצירה הראשונה צריכה להיות בלא
שום סדרגס ובלא שום חסידות חלוא
אחרת כלל, כ"א צריכה רק בכל מכל
כל לסבור צ"ה, וזה הוא פסח לשון
דלוג וקפיצה שלא בסדרגס, ועלי אש הוא
לצמר האש בלב שחסיס הדבקי' והחשוכה
רק בחצירה את החימום והחלטה
לסבור צ"ה עלי שום עוד חלוא וסנה
אחרת, וזה אל תאכלו נא, לשון בקשה
כ"א יחזיר על עצמו בכל האפשר, וכן
נמי פשיט חזי עליי. וכן לא ובשג מצושל
במים לקרר החימום, או לרמות בזה שום
חסד ואכזה אחרת נוסף על הפסח כ"א
עלי אש ראשו כו', ומלוח, הוא מלחמת
היצר לשון מריב, ומרורי' שיחמרמר על
חטאיו. וזה נגע בחרסו של חנור הוא
של חרס מרומז בהגוף שבו החצירה את
נגע הפסח מעט בהגוף בענין גשמיים
יקלוק כ"ל. נטף מרובו אל החרס וחזר
אליו, פי' כי מהחצירה וחוזק החשוכה
והדבקות של החלס יש בו טעם טוב
זמחיקות ואכזה ותענוג, את נטף מזם
שמרומז ברוטבו על החרס הוא הגוף
שבה מזם לעורר גם שים חלוא גשמי'.

וחזר אליו ונחמרב ונבלע בו זה יוחר
נבלע יכול את מקומו:
עוד כיצד צולין אותו מציאין שפוד של
רמון ותוחצו בחיך פיו עד ביה
נקובתו ונותן כרעיו ובני מעיו לחוכו
ר"ע אי' כ"ל כמין ביטול הוא זה אלא
חולס אותן חולס לו, י"ל נמי כמו לפיל
על הצמרה שצומר בלב אדם להחזיק
בו יח' בראשונה שלא בדרך סדרגס כלל
כמו שהיה ביציאת מצרים בחפזון, ואח"כ
היה סדרגס עד חג השבועות שהגנו
לערך זה בסדרגס ויוצר מצושם ומליון
יוצר ובראשון היה עזר עליון שלא בסדרגס
שהיונו צריכים לכך, כמו שכתוב ולא
יכלו להחממה כי חלילה היו משוקעין
שם, וזה עליית הפסח דוקא באש בלא
שום מים או משקה, לרמז על חיזק
חסידות בתחלתו בהחלטה גדול ובקפיצה
בלא סדרגס, וזה פסח לשון דלוג ובלי
שום חסידות אכזה וסנה אחרת שמרומז
במים או שאר משקין, ולא שום גשמיים
שמרומז בחרסו של חנור, וזה י"ל כיצד
צולין את הפסח מציאין שפיד של רימון.
הוא עץ חיים להיות שירש ויכלל את
החשוכה והחצירה בלחי לה' יח' לבדו.
וזה מרומז בשפיד של רימון, כמו שאי'
ריקנים בכם מלאים מלוח כרימון, וזה
שפוד של רימון ותוחצו בפיו, הוא החלס
עד ביה נקובתו מקום הדבקות באין כוף
צ"ה שמקבל משם טעם קדוש ממנו
יח'. וזה מרומז בנקובתו לשון נקבה
המקבל מדכורא, ונותן כרעיו, הם צרכה
בניו שמרומז בכרעיו, כמו שאמרו רז"ל
ברא כרעא דאבוס, ובני מעיו, הם בני
אדם ששייכים אליו שים להם הצמרכות
והוא יש לו רחמיים עליוסם, מרומז בבני
מעיו כמו תפי מעי אוחילס מעי כנור
יסמו

יכמו וכן המו מפיו לו, וזה כותן כרפיו
ובני מפיו לחוכו בחוך אוח' חצפרס
יכול לסלבים גם זרכה בניו, ואשר הוא
מרחם פליסם לסמשיך לסם לסושיפם
זרכס, ר' עקיבא אומר כמין ביטול הוא
זס, פי' סלא יס לו זו אסצות אחרות
ומחשבות אחרות, וסחורס אמרס כיא
כלי אס הוא לרמז סחימוס סגדול בלי
שוס פנין אחר ולא אסבס אחרת ולא
שוס חומריות אלא חולס אותן חולס לו
לשון ספק כמו חולין לא אובלין כו'. וזה
חולס אותן חולס לו לא יבקס דוקא כ"א
כרנין אל, וגם זס חולס לו ולא ילבים
זו כלל שוס פנין:

דההולך לשחיט את פסחו ולמול את
בנו כו'. י"ל דקנס כחיצ לא
חשחט על חמץ דס זכחי ולא ילין חלב
חגי עד בקר כו' דקנס סרוס לסוב
בחשובס שלימס שזא אליו ססמוררות
גדול כנ"ל אין חוזק כמו ססידות בחחילתו
סנס הוא בופר מאד זס זא מן כשמים.
ואח"כ גם אס יניח מפט אינו מוסיק אס
סיס בראשונס כראוי כנ"ל, וזס נקרא
לרמז על זס פסח שסוא בלא סדרגס
כלל פי"ד גדול סחצפרס לסי יח', וזס
פסח לשון פסוח ודילוג שלא בסדרגס
כלל, וכן סיס ביציאת מלרים וכנ"ל, חס
י"ל לא חשחט על חמץ, פי' כי סחצפרס
ססיא לריך לסיות בלי שוס ספרובת סיג
סיאסיר, וזס חמץ וזס דס זכחי, שסוא
סזבח של סילר במסירת נפס ודס הוא
נפס, ופטס אחר כחיצ זבח חג ספסח
כו'. כי לריך בשפח סכנסס בקדושס כנ"ל
לסיות בלא סיג, אך לא ירסס לסחוישב
סרזס לבפר כל שפלות שלא יניח פי"ד
ספכוב מרחיחחו לסי יח'. וקרוז לס
סיחא בספר סגסס יס נוחלין קודס כל

זרכס וכיולס זס ינוח מפט ויחישב קודס
סרוס לסשות סזרכס וכיולס זס, שססי
פי"ד זס נחח רוח לפניו יח', וסיקף בלא
פיכוב פוד יברך ויפטס כמלסס שלא ססי
זמן לי"ס"ר לסכניס לו בלבול ופוי"ס למי
סירסס, ומפיין זס כאן אמר ולא ילין חלב
חגי עד בקר, פי' לא ימחין לסלין עד
בוקר לסיות יוס גמור סירסס דוקא עד
סיסיס זרור כשמש דוקא קודס וכנ"י
שלא ינוח מרחיחס, וזס י"ל ססולך לשחט
את פסחו, פי' סצפרס שלו הוא קרבות
סגדול לסי יח' שלא כדרך סכזפ סנקרס
פסח כו', וכזביחס הוא על סלריכס לסיות
בספספי כל גסמיות, כמו שחיטת קרבן
ראויוס לגבוס כראוי, וזס ססולך לשחוט
את פסחו ולמול את בנו, פי' מי שחוזר
בחשובס על מפשיו סמוביס שמשגי ססיו
בפרלס ושפלות ופניות, ורוסס לסוב על
זס ולחקנס, ואי' חולדותיסס של לדיקיס
סס מפסיסס סמוביס, וזס למול את בנו
ולאכול סמורת אירוסין בביח חמיו סרוסס
לבא למפלס פליונס יוחר לסיות לו ירסס
יוחר פליונס, ונקררס אסס וכנופס של
זס נק' סמורת א רוסין, וכן י"ל על
כשמש חדסס וסכל אחד, ונזכר שיש לו
חמץ בחוך ביחו כו', אס לא יבבל פלמו
פי"ד זס שישוב לבפר לגמרי יחזור ויבפר
ויחזור למלותו, ואס לאו יבטל בלבו כי
ססיקר הוא פויזבת חפא:

יצרך מקום שנסגו לפשות מלאכס בפרבי
פסחים פושין מקום שנסגו שלא
לפשות אין פושין ובכל מקום ס"ח בפלין
ר' כו' אומר לפולס יפטס אדם פלמו
כסיח, י"ל דקנס אמת יס-לו רגליס
ושקר אין לו רגליס, וסימן סנחס נקלץ
רגליו, וסנס ודאי מלס גדולס סחאמלות
של סחגזרות קדושס וסכנפח ספי"א,

שלא למשוח אין מושיין, כי מושייל גם מעמי, (וכמו בחקיעה שופר שסוף חכמה ואינה מלאכה, ובכל מקום ח"ח צמלין, שסס ודאי גם במקום שנוכגין אין לריכין מלאכה, (כי פץ חיים האוס בל), ואוחו חנא שם אומר לעולם יעשה אדם עצמו ח"ח, פ"י אפי' במקום שנכגו שלא למשוח מלאכה ואין מעלה בזה לה"ת כנראה אפס"כ יעשה עצמו ח"ח, אינו זוכר עתה יותר:

את חג המלות חשמור שבעה ימים האכל מלוח כאשר לוייתך למועד חדש האצב כי זו יאלח ממלרים ולא יראו פני ריקס, ו"ל כלשון חשמור סיס לכחוד את חג המלות שמור וחשמור משמע כאלו ממילא חשמור, וכן כאשר לוייתך מיוחד, וגם כלשון למועד חדש האצב סוי ל" למיכחצ במועד, וגם לא יראו פני ריקס אינו ענין לזה, אך כנס אי' בשם האר"י ז"ל אם אדם נזר כראוי בפסח הוא מובטח שלא יחטא כל השנה בזה ו"ל את חג המלות חשמור את החורה, ומפרש הא"ך זה וקאמר שבעה ימים האכל מלוח פ"ד זה מקיים כאשר לוייתך כל החורה ועד איז זמן הוא חופלה, על זה קאמר למועד חדש האצב פ"י עד הפסח הבא עלינו לעובד, ומפרש בעמס כי זו יאלח ממלרים פ"י בחג המלות, וכיון שכוויל לאלח ממלרים ממ"ט שפרי עומאס למ"ט שפרי בינה, פ"כ גם בכל שנה הוא חופלה שלא לחטא אך אפס"כ רריך לראות לקיים כל המלות מפשיות כי לא די שלא יחטא, וזה אומר לא יראו פני ריקס כ"א גם להחקדש: **מצות** יאכל את שבעה סימים, אינו מוזן כלל סוי ל" למיכחצ מלוח יאכל בשבע' סימים או שבעה ימים ואח

לדיקים שהננס סבורא ב"ס יודעים כאמח שהכל הוא מבי יח', כי אם שהוא יח' רוצה שימורר מלמטה צמודא ולפעמים צדיבור ולפעמים אפי' רק במחשבה לבד, ובדרך זה פרשנו על ויבן משם מזבח לה' ויקרא שמו ה' נסי, כי כנס משם סבין שפמל דבר גדול במלחמה עמלק, וכן יחושע במס שהיה על ידו במלחמה סיס סבור בן, ובאמח רק שס' יח' עזרס וכמו שאיחא בר"מ אלשיך על הסב מאחריכס ובאח לסס מול בכאים, שקודס סיס דוד סבור שהוא כנס כ"א שס' יח' הפיל שריכס למטה, ובאמח לא בן הוא שהקב"ה פשס הכל גם למטה, פ"כ סודיע הקב"ס למשס כחוד זאת זכרון בספר וסיס צאזני יחושע כי מחס אמחס כו', שישכילו כי הקב"ס שגא אוחו מאד מאד שיכירו שהקב"ס לבד פעל הכל, פ"כ כוס לשיס גם צאזני יחושע, שגם פעל במלחמה שידע כאמח כנ"ל, וזה ויבן משם מזבח הוא כנענע וחזות שום גבחות מזה, כי ממש שאינו בן יכול לבא גאוס דו"ק, וזה ויקרא שמו ה' נסי, הוא לבד הוא נסי סנס שגרמחי, ויאמר כי יד על כס כו' פ"י פ"כ תראה שהוא יח' שגא אוחו מאד, פ"כ הוא לבד נסי כנ"ל, וסנס מי שמשוג בן אינו מבטל סרבע על פעולות סנ"ל לכניע ססנ"א, כי אם מהפלה ופושס פעולות לעורר מיון נוקצין, ואין מפלור-ל' לסושיפ ברב או במעט פעולות כו'. וכנס דרך שאדם רוצה לילך מוליכין אוחו, מי שמתכנג דוקא בפעולות סרבע ולסרבות ולספיר בחפלה מוליכין אוחו בן, וסזו ו"ל מקום שנכגו למשוח מלאכה דוקא צמרצי פסחים, פ"י לערב ולצלבל הפסחים סס ססנ"א שאין לסס רגלים כמו סעורים וספסחים מושיין, מקום שנכגו

יוסף על מספר טמאים ומטמא טמאים
 וזה י"ל דהקדוש נקרא ארבעה עשר
 ידוע מזוהר, וזה אור לארבעה [עשר]
 בודקין את, פי' פס חמץ, כמו שבדקין
 חמץ בן נמי בודקים כארבעה עשר
 עשר, ומפרש מאי אור ר"ס ור"י כו'.
 ומסיק באחריו דרב הונא כו'. פי' קאי
 על מצות כ"ל, כי יש מקומות קורין
 אותם נגסי מחזיקין לזכיות, ויש מקומות
 מחזיקין אותן ללילות כ"ל ודו"ק, וזה
 פרשנו מנוסח נגדו פי' מי שנוסח נגדו
 מחזיק אתם להסגרות ומצטר ממנו,
 ונוסח הוא מצות כ"ל לשון נגסי שיש
 מקומות שמחזיקין לזכיות, פי"ד זה ענין
 פי' העצות שלו עצרו ממנו, וגם צד
 וגחלי אש, פי' הדין נמי בדילין סימנו
 ודו"ק כי קצתו:

פ"ש שמיני

י"ד' ציוס השמיני קרא משם כו'. דהנס
 יש ארבעה צגדים לכבן הדיומ
 ושמיני צגדים לכבן גדול, ראוי לפרשם,
 דהנס והאלקים עשה שיראו מלפניו,
 ובמקום אחר אי' כל מה שצד הקצ"ס
 לא צד אלא לכבודו ולקילוסו, כגם
 שאפשר לומר שזה הוא כבודו של מלך
 שמחיראים ממנו ומפחדים מגדולתו, אך
 בלא כחיב אש אב אני איש כבודי ואם
 אדוני אני איש מוראי משמע שכבוד
 ויראה שני ענינים, אך הנה האמת הפיקר
 הוא קדושתו ית'. שכן הקצ"ס חפץ
 שדמם אליו כזיכור, כמו שכחיב קדושים
 חסיו וכן והתקדשם וסייחם קדושים כי
 קדוש אני, ופירושו אש אחס התקדשו
 עצמכם חסיו קדושים כי קדוש אני ואחס
 שירשי וחלקי לצד שלא ניתן ליד שיש שר,

אינו מוצן כלל, וי"ל דהנס אי' אסור
 להסגרות ברשעים שנאמר אל תחמר
 במרעים, ורשבי אומר מותר להסגרות
 ברשעים, ואם לחשך אדם לומר אל תחמר
 במרעים, אמור לו אל תחמר במרעים
 לסיוע במרעים כו'. הלשון ואם לחשך
 אדם לומר יאמר בקילור ואם יאמר לך
 אדם אך זה שמחירא מהם מפני מצורו
 שצדו כמו שפי' מי שלבו נוקפו זה מחירא
 לקרו' אותם מרעים, פי"ב הוא אומר זה
 בלחש וזה ואם לחשך אדם לומר כו'.
 גמלא מי שסוף - כראוי מותר לו להסגרות
 ברשעים, והנה הסייד להיות מוצן הוא
 המדות גוביות, כדליתא בספר שפרי
 קדושה, והנה המדות הגם ששורשם הם
 ארבעה אפ"כ הם שבע מדות, אי' להיות
 אכזרו רק לו ית' ולעושי רצונו, ושלא
 לישנא כ"א שונאי השם, ושנא להפאר
 כ"א לפאר ליוצרנו, ושלא לנח כ"א לרצונו
 ית', וכן כל המדות כאשר בארנו אותם
 כמה וכמה פעמים, והנה הספנוג נקרא
 אכילס, כמו ויחזו את אלקים ויאכלו
 וישחו כפי הסרגים, וכן הלחש אקר הוא
 אוכל, וכן גמלאו דברך ואוכלס, וזה י"ל
 מזה יאכל פי' לשון ריב ומלח להסגרו'
 ברשעים זה יכול לעשות ולספנוג, וזה
 הוא את, פי' פס שבעה סימנים הם
 המדות ששם חופלת להסגורם הנקרא
 אור יום :

אור לארבעה עשר בודקין את חמץ.
 י"ל הלשון אור וכמו שא"י צ"ע
 נ"ל בשם הראב"ד יו"ש, ונראה דליתא
 כמה מצירות גלשאר בני אדם נקראים
 מלות וללדיקים מצירות כמו שלא לשמה
 שמוצ לבני אדם שפי"ד זה בא לשמה
 וללדיקים הוא מצירם גדולה וכן כל כיוצא
 בזה, וכן ראיתי בספר חולדות יפקצ

ללבושי כסן כדיוט, וכדי עוד של אסכחו
 יחצרך לכסן גדול, וי"ל עוד שצריך להיות
 נשלים בשצפס מדות סידופים וגם צמחשצס
 מסורס לה' יח'. וזה השמונה, וזה וי"ל
 ויחי ציוס השמיני קרא משס כנ"ל:

ראל בני ישראל חצבר לאמר קחו שפיר
 עזיס לחמלאח ועגל וכצס בני שנס
 חמומים לעולס כו'. דנסס קודס לכל
 דצקות חדס לוכנס צמדרגס צריך לשוצ
 ונחחמרט ולכחודות עוונותיו, ואח"כ להחצבק
 צכצורא צ"ס צחשק וכת, ונסס החשוצס
 וככנעס שאלר וצוצס יצרו סוא גצורס,
 כמו שאלר"ל איזס גצור סכוצס אח יצרו
 וזס קחו שפיר עזיס, שפיר מרומז על
 חשוצס ויודיו לפניו יח'. כמו ונשא הספיר
 עליו אח כל עונותס, וכן עשו איז שפיר
 עזיס, עז סוא קסס וגצורס להחגצר על
 יצרו ולסוצ ולצוצס יצרו וזה לחמלאח, ועגל
 ג"כ סוא גצורס רפויס מעט כמו שור
 סוא מסשמאל סוא גצורס, ועגל סוא
 פחות משור, כי להחצבק צצורא צ"ס
 צריך ג"כ חיצוק וכת, אך כקל מעט
 מלשוצ כראוי, זס צריך כח גדול וחיצוק
 גדול, ואח"כ דצקות אינו כ"כ קסס,
 וזס ועגל וכצס סוא סדרגס בני שנס
 שחסיי ככל צעזר הסחשוצס כנ"ל, וסאוך
 לס סדציקות צו יחצרך חיקף, וזס בני
 שנס קאי על הסחשוצס שנעשו כמו בני
 שנס בלא חטא, חמומים, שלא לסיות
 צנאות שנקרר צעל מוס כידוע על סרים
 גצוניגיס צעלי מומין, וזס חמומים לעולס
 לעלות לסמדרגס להחצבק צו יחצרך,
 ושור ואל לסלמים, פוי ולסחמין שפע
 דרך סעולמות, וזס סלמים לעשות שלום
 בעולמות ליחן חלק לכילס, ושור וי"ל קאי
 על שפע עושר, כמו שאי סאוכל מצשרו
 מחפשר, וכן מלך של סכסמות שור סוא
 סמלך

ע"כ חקדשו עזמיכס וחכיו קדושים,
 וסונעלו כל סחומריות לרצון אל צ"כ,
 ונסס איחא צסלפס ושחיס נחיצות פליאות
 חכמס חקק כו' וכצור גימט' ליצ, וזס
 וי"ל שקאי על חכמתו יח' סנדצק צו כ"כ
 עד שנסוג מחכמתו יח', ופשוט שאיחא
 אפשר צסס פרקי סיכילת, וכי לא זס
 סוא כצודי סדרי שצני מכירים גדילחי
 וסילסילי, וזס סוא כצודי יחצרך שמשגיס
 שחכמתו אין לס סף, ונסס סעוצדי
 כוכציס אין לסס כ"א לירא ולפחד מפניו
 יח'. וזס וסא אדוניי אני איז מוראי קאי
 על שאינס דצוקיס צו יחצרך, ואנו
 נקראיס צניו יחצרך צריך לסיות לנו גס
 אסכס שנסיס דציקיס צו עד שנסוג
 מחכמתו יח' שנקרר' קדושס קודס על
 פרישוחס מנצראיס שא"א לסשיגס כראוי,
 כמו שכתוב אמרתי אחכמס וכיא רחוקס
 ממני, וזס לכצודי, וכאלקיס עסס שייראו
 מלפניו קאי על הספלים שאין לסס כ"א
 לירא, וי"ל עוד סלסין מלפניו כי סיס
 לכחוצ שייראו ממני, וזס סוא כי מהיראס
 צאים לאסכחו יח' ומסס לסשיג מחכמתו
 וזס יראו אח ס' קדושיי, חשיגו מחכמתו
 כי אין מחסור ליראיו מלסשיג כל סמדרגי'.
 ונסס כשמשגיגס חכמתו מהיראוי מפחדו
 ומרוממותו שאין לו סיף לחכמתו יח'.
 וזס שייראו מלפניו סוא חכמתו יחצרך.
 ונסס גס ציראס יס ארצס צחיות, כי
 יס צכ גס אסכס ושכל סוא חכמס וצינס
 וכן צאכסס, וי"ל ססארצפס של כסן
 סדיוט סס סד' צחי' של סיראס שנס
 זס כסן מקרי, כי סגס שאמרנו למעלס
 שסוא מדרגס שפלט סיא אס אינס צסלימות
 רק יראס לצד סיא צקטנות, משא"כ
 צגדלות שיש צכ גס אסכס וחכמס וצינס
 סוא לצוס לאכסס, ע"כ אפשר לומר

המלך של כל הצבאות, ואיל הוא חיי לשון אֵין, אֵיל לשון חוזק כגוף ונפש, לזכות לפני ה'. כי אם השפיע הוא הנמשך מלמעלה יש זה קדושה ומופיל לזכות יגרו שלא הבא ממנה להכניסו יח'. ומנחה בלילה בשמן, פ"י לעשות מעשים טובים לנחה רוח לפניו יח'. וזה לשון מנחה בלילה בשמן, שהיה זה אור ושלל טוב שמרמוזו בשמן :

זָה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'. י"ל הפסוק הזה בפני עצמו ואינו מובן, פס"י מה שא"י צר"מ אלשיך ז"ל על ועשו לי מקדש ושכנתי בזהב, כי הקב"ה מחאזל לשכון בזהב ממש ולא במשכן דוקא, והנה ישראל החאזל במשכן ולאו ויחלו פ"ד כמשכן שהשרה השכינה וירא אלינו כבוד ה'. אמר להם אל תצטחו בזה כ"א כעיקר הוא זה הדבר אשר צוה ה' תעשו קאי על הכורה, וירא אליכם כבוד ה'. שלא תצטרכו לשום משכן ופשוט שלא הלוי צמשכן כ"א במה שתעשו אשר צוה ה' : יִרְדֵּי צִיּוֹם הַשְּׁמִינִי, ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה' ודוד חגור אפוד בד דהנה אמרו רז"ל במה שמש משם שצנח ימי המלואים בחלק לבן שאין בו אמרה, כגם בשמפתי מכרז מפניסך שיחיה על זה סודות, אפס"כ גם בפשיטות י"ל דהנה א"י משה משה לא פסיק טעמא, משום שלא הצטרך לשום שינוי כמו אברהם אברהם וכיוצא בזה, (היה הקריאה פ"ד מלאך וכדיבור מדבר עמו כדי שיסיק מוכן יותר לנבואה פ"ד קריאה המלאך) פ"כ פסיק טעמא שהיה בו שינוי באברהם השני מהראשון, כלומר שנשתנה לעובד והיה מוכן לנבואה אז, משא"כ במשה חיקף שגולד וחרה אוחו

כי עוב הוא היה מוכן לנבואה, פ"כ לא פסיק טעמא וכתיב בו בדבור קורא ודבור מדבר כנ"ל בפ' ויקרא וזה י"ל ששמש בחלק לבן הוא לבוש נשמה חלוקה דרבנן לבן ונקי, שאין בו אמרה שלא יקרע, כי לא היה אפשר להקרע כלל, משא"כ לאחר הגם שאמרו רז"ל שקולין הם, אפס"כ ידוע שיש חילוק בידוע בנבואים, פ"כ כתיב ויכי ציום השמיני הוא השוב, מחתא לעילא הוה שמיני ובפשיט דהנה יש שצנח ימי בראשית והתשיב קדמה לעולם ה' מה מחתא לעילא שמיני, בזה קרא משה לאחר ולבני ולזקני ישראל, (לכיות הכנענים שלהם פ"ד השוב), וזה י"ל ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה', פ"י בכל עוז של לפני ה' הוא התשיב הקדמה לעולם הנגלה היותו יח'. וזה ודוד חגור אפוד בד, כלבש שלו הוא התשובה בא פ"ד הסודות ופשוט במעשים, וזה אפוד בד, כן ה"י נראה לי בעזרת אל יחברך :

וַיִּקְרִיבוּ לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אוחה, הוא לשון כפול, הנה כתיב כולך יפה רעיתי ומוס אֵין צד, י"ל כיון שכולך יפה ודאי מוס אֵין צד, כי הלא יש בכלל מאתים מנה, וי"ל דהנה אמרו רז"ל מר אמר שחויי ויין נכנסו למקדש, ומר אמר על דלא נסיבו, ומר אמר סודו הנה לפני רבן, ולכאורה חמום מאד הלא בקרא כתיב צפירות ויקריבו לפני ה' אש זרה, וכס אמרו שחויי ויין וכיוצא בזה, אמר שמשמע כן ממקום אחר או משום שגא' לאחר חיקף ויין ושכר אל חשה [כי] צבואה, או משום דכתיב וצנים לא היו להם, וכן אשר לא צוה אוחה משמע לאחר צוה, אבל מהו אש זרה, ונראה בעזרת אל יח'.

יח'. דכנס אמרו רז"ל ארבעה אנשים
 מה שבקשקש לא בקש זה וכולם נעשרו
 מי'. דוד המלך פ"ה בקש ארדוף אויבי
 ואשגם ולא אשוב עד כלותם, ועשה
 יחצרך בן שנאמר ואויבי חתם לי פורק
 וגוי ואשחקם כו'. וכן איש ואשה לא
 יחיה דוד, אלא אמר אני ארדוף ואחם
 חכם ועשה כן, כן נא' וירדפם אלא עד
 לפני השער וכו'. יוספטת אמר אין בי
 כח לרדוף אני ארנן ואחם חמיחם, ועשה
 כן, ובעת סחלו ברנס וסי' נתן מארבים
 על בני עמון ומואב וסר שפיר כו'. חזקיה
 אמר גם זה אין בי כח אני אישן על
 מעחי ואחם חמיחם, ויעתר בן ויאל מלאך
 ה' ויך כו' וישכימו בצקר וסנה כולם
 פגרים מחים, בזה יש לדקדק בשלמא
 אלא ויושפט יחא שלל סיה לכס כח
 לענין מלחמה אך לרנן ולשבח אותו יח'
 למס לא סיה יכול חזקיה מלך יסודס
 אשר סיה כפי הנראס יותר ממלאך ובקשו
 לעשותו משיח למס לא סיה יכול לשבח
 ליוארנו יח'. וגם אמרו שפחחס הארץ
 אח סיה לומר שירס עבדו, כמו שכחב
 מכנף הארץ [ומירות] שמענו לבי ללדיק
 מסו זה, וכן כחיב מכחב לחזקיס בחלוחו
 ויחי מחליו מסו לשון מכחב אך סנה
 כל אשר נלעויוני אין אדם פטור מזה,
 משא"כ מסו שטוב לרוחא דמילחא מס
 שראוי מאסבח סבורא ב"ה כמו שירס
 לפטיו, זה צריך לסיות ברור מאד ואס
 לאו שב ואל תעשה עדיף, וסנה ידוע
 מי שסוא פלג גיפא לא אשחכח על ידו
 ברכאין ואינו נקרא אדם, וידוע שחזקיה
 לא סיה נסיב, פ"כ נחירא לומר שירס
 שאריך לסיות תבערס גדולס ואי אפשר
 לסיות ברור כיון שלל נסיב, אך אעפ"כ
 כשראס לומר שירס על שחי מחליו, ובשביל

שגמר בדעתו ליסא סיה כחב סשבח ולא
 סביא לחוך סדבור אז כן נראה, ופ"כ
 לא נעשה משיח פ"ד זה כי משיח צריך
 שלל יעבור אפוי מעט, וסנה שסיה זה
 עבירס לשמה, אעפ"כ לא נעשה משיח
 פ"ד זה, ובקשס הארץ עליונס לומר
 עבדו, כלומר שסלא ודאי זיווגא עילאס
 עמו כיון שכונחו לשמים, וכן י"ל כאן
 דכחיב אס זרס, ומסו דכחיב אשר לא
 לוס אוחס, ודאי אס לוס אוחס אינו
 נקרא אס זרס, על זה אמר דלא נסיבו
 וסיה אס תבערס שלסס אס זרס לא
 ברור לשמים לבד כנ"ל, לזס אמר אשר
 לא לוס אוחס, כ"א מס שמאס ודאי
 צריך לעשות, כי אין אדם פטור ממס
 גם מי שלל נסיב, אך סס רלו לעשות
 יחוד גדול בקטורה מאסבחו יחצרך, וסיה
 בס אס זרס משוס דלא נסיב, לו משוס
 שחויי יין נמי יש תערובות תבערס של
 סיין, ומ"ד סורו סלכס לפני רבן סיה
 גאוס מעט וידוע שבא מסמדם גרופס
 של יסוד אס, וזה י"ל כולך יוס רפיח'
 ולא האמר אחס שיפס דלמא יש בזה
 תערובות אס זרס וסחלסבות אחרות,
 לזס אומר ומוס אין כך :

וישא אסרן אח ידיו אל ספס ויצרכס
 כו'. מס לשון יוסא אח ידיו סלא
 בפס מצרכיס, סנה א"א לזכור זה פחס
 כראוי אעפ"כ אכחב ואס לא יכיס כראוי
 סחכס פיקו בראשו לססדיר סדצריס
 פ"ד זה כראוי בעזרת יח'. ומסל מ'
 שיס לו תבערס גדולס מאד של סבורא
 ב"ה, ואי אפשר לבא פ"ד זה כחפץ אל
 ספוטל לרנינו יח'. פ"כ צריך לסחפסע
 לעיון לסטיב לספולס, ובסחפסעות סוס
 אפשר לסבול, וסנה לסטיב נקרא ידים
 יד ימין סוא פשוט לסשפוי, ווד שמאל
 נמי

וכ"כ למס מגן סוף לכל החוסים בו י"ל דהנכ ידוע רחמנא ליבא צפי, אך לא כל אדם זוכה ללב טוב מ"כ נחנו המלוא וקדשנו במלואיו ופשוט כשאנו פושטים ראינו יח' אז כנסת ישראל דבוקה ומתיחדת עמו יח'. והנה כנסת ישראל נקראת זאת, כי הקצ"ה נקרא זה אלי וכבר פרשנו פנין זה, ופי"ד המליח כניי קשור בצץ החיים הוא הקצ"ה וגקרא כניי חיי. וזה י"ל זאת החיי נקרא חיי פי"ד מץ חיים זה בא פי"ד אשר תאכלו המלוא שאתם מקיימים הבא מהחורש הנקרא לחם לחמו בלחמיו, וכן י"ל משום שכחב כס דברי כאש, וכחב כאש תוכלה, ופי"ד באשר תאכלו אתם פועלים זאת החיה, על זה פי' המדרש הס"ד אמרת אלום לרופס א"ר לא נחנו המלוא אלא לזרף בהם את ישראל, פי' לזרף אוחס בשירש ולקשרם בו יח' ואת ישראל דייקא וד"ל וקאמר וכ"כ למס כי מס בא לו יח' מזה, לכך אמר מגן דוא כו'. פי' כי הוא יח' רוצה לסמיב:

פרשת תזריע

אשה כי חזרית כו'. דהנכ ידוע שכל הנבראים אינם שלימים הן הנפשי הן הילודים והנבראים והנאללים עד אין סוף צ"ה, כי בולם לריכים לשפמו יח'. והוא אין לריך לו כי הוא הים קודם שברא את העולם והוא אח"כ אין בו השחנות, והנה כלדיק חמיר ראוי שיחדבק בצורה יח'. וזה פועל הרבה גם בענין להמשיך שפע, וזה י"ל אשה אם הוא מקבל כמו אשה, שחמיר רוצה לקבל עליו קדושתו ומייתל אליו יח'. ואינו נראה שהוא שלם כבר, וזה אשה כי חזרית מ"מ

כמי כי לריך לסמיל דין על מוצדי כוכבים לזורך ישראל, והאמת גם זה נקרא חסד כי הוא לטיבא ישראל ושישמחו בהנקמה וזה אל נקמית ה' פי' חסד פושט לנו בהנקמה, מ"כ כחב ידו והקריאה ידיו. והנה המקור החסד והרזון לסבב י"ל נקרא אסרן, כי כל החורש שמוחיו של הקצ"ה כי אסרן הוא כסן גדול, וי"ל לשון מטריוקין אס"ר רון לשון שבה, כי על הטיבא שפושט לנו יח' אנו מרננים ומשנחים, וכמו שכתוב וירא הפס ויראנו וחרגומו ושבתו, וכשקצ"ה רוצה להספיק טיבא כחב וישא אסרן את ידיו, לשרשם לסמוחין אשר סחפצמו לבחי ידים ככ"ל, פי"ד זה ויברכס חדש חיספתא ברכות חושית, וכס הגס שאנו קוראין ידים אפס"כ הוא רק בדרך נעלם, כי משם באים חיקון, המדות ואז באים הברכות להפולמות, וזה וירד בהברכות עד למטה ולמס זה לזה כחב מעטות, פי' בשביל עשות החמאת והפולס כו' להמשיך שפע בני חיי ומזוני, החמאת י"ל על בני וכמו שכתוב בחמא יחמאתי אמי על שא"א בלי שים הערבות גשמיות מעט כדליתא במדרש, וכן נמי משום שאי אפשר כ"א פי"ד פהרה אשה לבעלה, וכמו החמאתי באזוב וזה החמאת והפולס, וי"ל פרושה על חיי שהוא כליל שאין בו גשמיות, וגם פי"ד החיות הבא מלמעלה בא להחדבק בו יח' ולפלות מעלה מעלה, והשלמים קאי על מזוני כמו שכתוב וחרפנס באחו שאין עין בריה לרס בהברכה אם יש שבה, וכן כחב השם גבולך שלום חלב חמים ישצריך:

במדרש זאת החיה אשר תאכלי, הס"ד אמרת ה' לרופס אמר רב לא נחנו המלוא אלא לזרף בהם את ישראל

מ"ט וגם שפע שממשיך וגם ללמד לחלמידים
 וזה וילדה זכר יפועל הרבה :
ובפר' עלים הכהן וטכרס ממקור דמים
 כו'. ו"ל דכנס שורש דם נדות
 בא מחטא חוס שסיהס כולל' נשמה כל
 נשי ישראל, וסנס איחא ספוסק צפי'
 פולס כאלו סקריב פולס וכו' וסנס לכפר
 בחורחו על אדם אחר זה לריק כסן,
 פ"י מי שסוא מחלמידיו של אסרן אוסב
 שלום ורודף שלום כו'. וסחלמידים נקראים
 בניס בני אסרן, וסנס ציולדת ו"ל שכפר
 עלי' קרצנות שלס על זס, וזס ו"ל וכפר
 פליס סכסן וטכרס ממקור דמ"י. פ"י
 מאשר חטאס צנפס חוס, וזס ממקור
 דמ"י סחטא פץ סרפס שסוא מקור על
 דמ"ס ממילא סחי' ססורס פ"ד סכפרס
 וסאמר אח"כ זאח סורס סיולדת, פ"י
 בסחורס פ"עליס נמי זס כמו שסאמר רז"ל
 על זאח סחורס לעולס ולמנחס כנ"ל:
 ולא סיה כיונחס לשמים צ"ס אז בסכרס
 לרזון אל יסצרך, וזס ו"ל זאח סחיס
 סורס סמאורס, לשין מולא רע שפוצד
 אח ס' ומולא רע ולא פוצ ר"ל, אני
 נוחן לו פלס ציוס ססרסו שסחיס לו
 סכוונס ציוס שספץ לסיות לו סוא נחס
 ושלום שנקרר ויוס צסציל ססרסו, שלא
 סחיס לו צלצול מפצורת שמים, וסובא
 אל סכסן, אס סחיס כן יוצא אל סכסן
 סוא סקצ"ס סחיוס ספקרים, וכן ו"ל
 יוצא אל מדרגת כסן שיוסי יכול לסמשיך
 חסד אל ישראל אס כוונחו לשמים כנ"ל
 ב"ר סבואו אל ארץ כנען כו' ונחסי נגע
 לרפס צצית ארץ אחוזחס כו'. ו"ל דסי'
 סשורס שאלס חוזר בסשוס ורז' לסיות
 פוצד אח ס' יסצרך זס נקרר ארץ סוא
 סשור'

מ"ט וגם שפע שממשיך וגם ללמד לחלמידים
 וזה וילדה זכר יפועל הרבה :
ובפר' עלים הכהן וטכרס ממקור דמים
 כו'. ו"ל דכנס שורש דם נדות
 בא מחטא חוס שסיהס כולל' נשמה כל
 נשי ישראל, וסנס איחא ספוסק צפי'
 פולס כאלו סקריב פולס וכו' וסנס לכפר
 בחורחו על אדם אחר זה לריק כסן,
 פ"י מי שסוא מחלמידיו של אסרן אוסב
 שלום ורודף שלום כו'. וסחלמידים נקראים
 בניס בני אסרן, וסנס ציולדת ו"ל שכפר
 עלי' קרצנות שלס על זס, וזס ו"ל וכפר
 פליס סכסן וטכרס ממקור דמ"י. פ"י
 מאשר חטאס צנפס חוס, וזס ממקור
 דמ"י סחטא פץ סרפס שסוא מקור על
 דמ"ס ממילא סחי' ססורס פ"ד סכפרס
 וסאמר אח"כ זאח סורס סיולדת, פ"י
 בסחורס פ"עליס נמי זס כמו שסאמר רז"ל
 על זאח סחורס לעולס ולמנחס כנ"ל:

פ"ששת מצורע

נשכח אך מס שאזכור בעזרת אל
 יסצרך על פסיק ראשון זאח
 סחיס חורס סמלרע כו' דכנס כחיב מי
 סחיס סחפץ חיוס אוסב ימ"ס לרלוח סיו
 כו'. ו"ל ספ"י מי סחיס סחפץ חיוס,
 דכנס איחא און למפלס מפונג ואין
 למסס מנגפ, דכנס כחיב ופסח' יומין
 יחיב לבושי' כחג חיור כו'. ויש סופך
 מזס לצן סארמי, בסרת לצנס - דכנס
 ססידות סוא סמדס סרליוס לפניו יסצרך
 מאר מאר, כי לית פולחנא קמ"י קודשא
 צריך סוא אלא רחימי, וסאוסב אס סבורא
 צ"ס זוכס לנפס וספנוג עליון מחיר
 למסס, ומוסיף לו אסבחו יסצרך וסחלסבו
 גדול, וסופך מזס סוא סססידות של סקר
 ופניו אחרות ורמיות וסיולא צזס, פוסיס

השורש לכל המ"ט שנקטע פ"י זה בזה פ"ז חיים
ועושה פירות, וכנען הוא לי חגר סוחר
כמו בזה א"ש כנעני, וכן פשיט סירחא
שמים שאינו זו מישראל הוא נקרא ארץ
כנען, שפ"ד זה עושה סחורה עם
הבורא ב"ה מפלה אליו מ"כ ומ"ט וחורס
וחפלה, וממשיך ממנו יח' שפע קדושה
וכל מוצ וכן נמי נקרא ארץ ישראל זה
אשר נחתי לכם לאחוזת, ונחתי נגע
לרעה בביח ארץ אחוזתכם, דהשורש של
עול מלכות שמים כשדורס רק לעבוד
אח' ספ"ח וחוזר בחשוכה הוא נקרא
ארץ כנען כ"ל, ובחורף זה ירחא שמים
הוא ביח כי הראשון כולל הכל, וכל
אחד עושה לו ביח לעצמו ירחא שמים
לפי ענינו, וסנה א"ש האדם הולך מחיל
אל חיל בכל פעם מוצא לו חסרונות
בעיניו עצדות שלו, ולריך לעבוד במדרגה
יותר עליונה מזה בכל פעם, וזה ונחתי
נגע לרעה בביח ארץ אחוזתכם וזה אשר
לו בביח כו' וסגיד לכסן, הוא, הדיק
של כל דור שש' אחו ברחמיו
למוצא דור ודור להמשיך להם חסד
ולקרבם אליו יח'. כמו (מחלמדות) של
אחרן אובד שלום כו' אובד אח' הבדיות
ומקרבן לחורס וחלמידים נקראים בנים,
וכן פרשנו אל הכסן כו' אשר יסיה
בימים (הסס) כנגד כ"ל בביח, (לזה
מדויק לשון וסגיד הוא ספורה, דברים
שמספר שפלותו שמואל לו בעיניו עצדות
ויראתו זה וסגיד):

יציצה הכסן ופיונו אח' בביח צמח יצא
הכסן לראות אח' הנגע, י"ל
דכסא א"ש אדם לדיק אומר על אדם
סווא הולך בדרך שקר ר"ל, הוא מעורר
חלילה בדבריו על העצדות שלו דופי
ועומאס, כי דבריו יכולים לפעול, וכמו

אל חלשן עצד אל אדוניו, פ"כ קודם
שיבא הכסן אליו לראות אח' הנגע וסנה
אח' בביח, פ"י העצדות ומ"ט שפלה
בביח ה"ל יפנה משם למעלה לרשוח
שלו, פ"י ישוב בחשוכה על כל שפלות
שסיה לו בזה ויחחרט על עוונותיו
ראשונים שגרמו לו הנגע ה"ל, פ"ד
זה יפנה אוחס משם וסס מקושרים
בהבורא ב"ה לרין לפניו יח' ואינו מוסיף
לכס מה שאומר הכסן אח"כ שביח
טמא, וזה ולא יעמא כל אשר בביח,
משא"כ אח"כ א"ש ישוב בחשוכה קשה
לו כיון שירדה עומאס עליהם, (זה י"ל
נמי על מה חסס הסורס כו', כי לכל
מופיל עסרה נמי אח"כ כ"א על עניני
גשמיות מאד זה כלי חרס), ולפי זה
אפשר לפרש כל הפרשה על הסדר, כי
א"ש הנגע אינה כל כך גמורה ואפשר
לחקקם פ"ד פשפוש במעשיו ובמדותיו
שסס הסודדו' שצמח ימים הוא הסדו'
שסס שבע כידוע שסיו ימים כראוי פ"ד
הסורס אור שנקרא יוס, וראש אח"כ
כו' וחללו אח' האצנים אשר בזה הנגע,
סס י"ל האותיות של הסורס שצא לו
הסחר להחנסג כן שנקראו אצנים, ופער
אחר יקח, י"ל יחנסג גם בגשמיות לפי
אוחס הסדס הגרוע שמואל וסוא מחקן
אוחס, כ"א בכל מדה יס בזה שצמ, כי
כלולים כולם משבע כמו שא"י מסספירי
עומר שבע פעמים שבע יחנסג בגשמיות
בדרך אחר לחקן כראוי, ולעיל שכתנו
וראש הכסן וסנה הנגע בקירות בביח
שקפדורו', פשיט שאינם גלויס לכל,
ירקרקות או אדמדמות י"ל כי פ"פ סרוב
מלויס אוחס הסדות רעוח הספארות
זה מלוי או גאוס ושנאח חנס וכעס,
זה ירקרקות הוא הספארות או אדמדמות

זאת, (כי הסמיכס פילאס זאכ מרוב אכבחו יח' מלפטר מאד ומחמרמר על פגמו ופצרו רצון אל יח' כי משיג חסדו ואמחו וקסס לו מאד וזוס סוא מאד מלפניו מרוב סשגחו יח' (שמשגי שאין סוף לסשגס). וזס נקרא' מעין חסובס פילאס). וזס אומרו צפר בן צקר לחמאח. פר סוא קסס כמו מרחיקין משור חס על גבירחו וכמסו, וזס סוא סיחגבר מאד על יצרו זכח גדול ואיזסו גבור כו'. וזס צפר בן צקר. פו' סיצא לו על ידי סיצקר מעשיו סיפספס צמעשיו, וזס בן צקר לחמאח, לשון חיטוי שופטר פו"ד זס מעוטותיו, ואיל, גס סוא ו"ל לשון חוזק, לפולס, סיחגבר לפלות למפלס למפלס. וי"ל עוד לשון איל צקמץ חמח כיו"ד על זריזות כי לזס צריך זריזות לסחדבק אל ס' יח' וזס ואיל לפולס, כי אין נקודות צחורס כמו שאי' צשל"ס ו"ל פו"ד זס. כחונס צד קורס ילצס כו'. ו"ל על אכצס סיצא לו פו"ד זס יפסס לו חליקא דרבנן מלד אכצס שמרמו צלבן :

ע"ד צדק לבשחי וילבישני, שייך לפסיק צואח יצא אכרן אל סקדס כאשר כחצנו לפיל, וכן כאן צדק לבשחי, לבושי יראס מוס חלוקי דרבנן וילבישני מאכצס, ועוד פשוט כמו שפרשו רז"ל שיש מי שלובס מלבוש כאס ואינו סגין לסלבוש' אך אנו לא בן אמר איוב כ"א צדק לבשחי וילבישני סיס סלדק כאס לי, ויש לפרס צענין ספירוס סג"ל סלדק סוא סיראס ו"ל בן דנסס כחיב מי יחנך כאס לי וינכ כו' אמלאך צחין כו' גס לא יצחו לי, סוא פשוט כי מי שיש לו דביקות גדול בצבורא צ"ס, גס צדק וצמיר וצכל מקיס סוא זוכר אוחו יח'. משא"כ

סוא גאוס וכמס, וגס חלואס נשים מרומזוס צאלו כמו נורא צו' עמרס. ומראיסן ספל מן סקיר, סוא פו"ד זס אפטר לפרס כל ספרסס ונשכח, וסצא אל סביח כו' וססיכצ צביח כו' יכצס צגדיו צריך לשוב ולכצס צגדיו לשון צגידו ולי לבושים חלוקי דרבנן, אס סוא פו"ד זס סביח. כיון ססביח לא פסור צריך לשוב ולפטר מס ספעל פו"ד זס, וכן ססוכצ סוא לשון ספלות מהדבק צו סנגפ וסשפלות, וכן סאוכל ספיעל פו"ד זס יחודיס, ואס נרפא סנגפ, פו"ד מס סססיר אוחס כמדס לצד סוא חלץ אח סלצניס כנ"ל ופטר אחר כו' סוא טוב, ואס לאו צריך לסחור כל סביח שאס יש לשוס מדס רפס סחגברות גדול מחקלקליס כל סמדוס פו"ד צריך לבנוס ציח מדס כראוי לגמרי :

פרישת אחר

בזאת יצא אכרן אל סקדס כו'. דנסס כחיב פחחו לי ספרי צדק כו' כשכח. וסורס סדבר סמכר כי סיראס סאדס חוזר צחשובס ורואס לילך צדק אמה. סוא סחשובס חמאס נקראח צדק סרואס אז לסחנג צלדק וסוא סיראס, משא"כ אס משיג מדרגה אכצס אינו חושס כ"כ לפעמיס לרקדק כ"א רק סדבקיס צצורא צ"כ ולפעמיס כראס לבני אדס שאינו מחנגס כסורס, כי אכצס מקלקלת ססירס, פו"כ אז אינס נקרא' צדק, וסנכ סמדרגס ראשוניס נקרא' זאת, על סנראס לפיין מס שמחנגס כראוי פ"פ סחורס, וזס ו"ל צואח יצא אכרן אל סקדס למדרגות יוחר פליונות ממגס ומפי' איך סדיס סחשובס סנקרא

משא"כ מי שאינו דבוק ב"א בית הכנסת
ובית המדרש, יכול לזכור בצבורא ב"ה.
כי האויר משם נקרא אוירא דא"י
המחכים. וכחוצ סן ירחא ס' סא חכמא.
וכן אמרו רז"ל עתידין בתי כנסיות ובתי
מדרשות לקבוע בא"י ובחוץ לסם קשם
הדבקות. כי מקרי אויר ארץ סעמים.
וכן פרשנו ואפשר סא ברי"מ אלשיך ז"ל
שמה זבולון בלאתך ויששכר באסליך, כי
זבולון נקרא הדבק בצבורא ב"ה כמו
יזבולני אישי ובית זבול לך, ויששכר נקרא
שאנו רק עוסק בחורס הדבס, ואיחא
צזיכר כי סס נקראים דגו סיס כיון
שפורשין מן סמים מיד מחיס, כן סה"ח
שאין לסם דבקות אס אינס מחמידים
בחורס קשס לסס. משא"כ הדבקים בסי
יח' בכל מקום אפילו בשוק ובדרך שאי
אפשר לסס לעסוק בחורס מוצ לסס.
וזס סמח זבולין בלאתך ויששכר רק
באסליך, וזס י"ל מי יתנך כאח לי וכו'
אמלאך בחך. אפי' חוץ לארץ וחוץ לבתי
כנסיות ובתי מדרשות אמלא אוחך
ואשקך, פ"י אחדדק כך כי נשיקס סא
דבקות, וי"ל עוד לשון משקס אשקס
אח ספולמות מעס שפסך כטיב, וזס
אשקך, גס לא יבוצו לי, פ"י לא יעסקוני
לשון ציחס, וי"ל עוד לשון ציון כי מי
ססוא דבוק בוי יח' כראוי וסר ממנו
ח-אות נפוריו כזר אין מלטיגין עליו
כלל כנ"ל דרק לבסחי וילבישני, וזס כל
שרוח סבריות נוחס סימנו כוי, וודאי מי
שמוצד אח ס' יח', כגס שמלטיגין עליו
לא יכוח בשביל זס, כ"א שפדיון לא
נגמר כראוי צמוד שמלטיגין עליו, סגס
סגס מלדיק גמור נמלא ליאני סדור.
כ"א שאין אנו מדברים רק בססס ורוב

בני אדם סמכירים אוחנו, וזס גס לא
יבוצו לי:

ישמרתם אח חקוטי כוי אשר יעסס
אותס סאדס וחי בסס אני
ס'. י"ל דכנס יש מי שמוצד אח ס'
יח' לפי שכלו לצד, כמו באבות שקודס
מ"ח. אך מי שמוצד כן לריך בדבקות
דוקא דאל"כ לא נחשב, משא"כ אס
עוסק ע"פ סה רס גס אס עוסק ססס
סוא עוב, כי יש בסי חיות כיון שסוא
ע"פ סחורס, וזס ושמרתס כוי אשר יעסס
אוחס סאדס וחי בסס אני ס', כי יש
בסס חיות אני ס' יש בסס וי"ל עוד
אשר יעסס אוחס סאדס וחי בסס, פ"י
אס יעסס אוחס סאדס ויסיס מי בסס
דבדקותו יח'. אני ס' פועל ממילא גס
סמחקי סדינין, כי אני מרמוז דדין כי
סמראס גבורות וכססס אומר ראו כי
אני סוא וכמו שכתוב בחורס ראו פסס
כי אני אני סוא. ממס שיטסס נקמית
בצוודי גלילים, וזס אני ס' יסיס רחמים
וגס י"ל לקשר כנסת ישראל בוי יח':

בפי אחרי סף פ' יוסי"כ פ' וסיחס
זאח לכס לחקת פולס כוי ויעס
כאשר לוס ס' אח משה, אין שייכות זס
כלל לכווי מצודת יוסי"כ, פכ"פ פסוק
צפ"ע סיס לו לסיח ש"סרן עסס. ומוד
סוא לכאורס למותר כי ודחי אסרן עסס
כאשר לוס ס', ורש"י פ"י שלא לבסן
לגדלותו כוי, לכאורס ג"כ תמוס וכי
תעלס על דשך ש"סרן יכנס בצבור
חורכ או מצודס ומכ"ס לכספאר וגדלות
חלילס. וזס י"ל דכנס מצינו באלישע
סכיוא ועסס קחו לי מגן כוי פירשו
רז"ל שנסתלקס ממנו כשכינס עו"ד כעס
וסולרך למגן, וכנס צמסס רבינו לא
מצינו

כזכיות וזה יאמר לכפר על בני ישראל כו' פי"ד זה יופש למפרע פי' הישראל כאשר לוי כי את משה. פי' בעצירות הובע שפשה מלוח פ"כ נקראים באחדות ויפש. כי אם אין עצירות אנו חד מלך בשורש:

פירשת אמור

אמור אל הכהנים בני אהרן כו'. י"ל דהנה כהנים נקראים עובדי ה' יחברך. (בפרט המהפליים כראוי כי חפלות במקום קרבנות חקנוס). והנה עובד וראוי לדריקים שחסיס להם מדות של אהרן ככהנים וכמו שאוחא הוי מחלמידיו של אהרן כהן אובכ שלום כו' אובכ את הכהנים כו', והנה החלמידים נקראים בנים, וזה אמור אל הכהנים עובדי ה' יחברך שיהיו בני אהרן מחלמידיו של אהרן כהן, וזה בני אהרן ואח"כ שיפשו כן ואמרת להם לנפש לא ימלא בעמיו, הגם שיאכצו את הכהנים ויאכצו שלום לא יכנסו כ"כ לקרב עצמם להפולס עד שיצואו לעיני גשמיים וחאוחא, וזה נקרא נפש כמו נפש כופה בעל נפש מי שלכוע אחר החומריים, וזה לנפש לא ימלא בעמיו, משא"כ קודם היותם בני אהרן מחלמידיו ממילא דרך כדריקים לפרוש עצמם מהפולס, פי"כ אמור ואמרת:

קדושים יהיו לאליהם כו', דהנה כתיב ולא תשצבו בשמי לשקר וחללת כו'. י"ל שלשון וחללת דהנה לישראל יש שלשה מדות עיבות ביישנים ורחמנין וגמלי חסדים, וכנה מהמדות הללו נמשכין עוד ג' מדות טובות. ממדות גומלי חסדים דכוא מדות חסידות, גורם אהבה גדולה ודבקות גדול גורם לנצח

מלנו כן הגם שבעם לפעמים עד שצא לכלל טעות, לא הולך אח"כ להחפלות להשראות שכינה, כי זה צא מפלכות שצא פי"ד כעם שמרגיש העדר שום רוח נדיבס כראוי לסיוח בלב האדם מה' יח', ופי"ד כעם נראה שמחלק ממנו ובשביל הפלכות הולך למנגן, דאלי"כ מה מופיל מנגן להשראות שכינה אלא לשמחו כי ודאי החטא של הכהם לא חמנע אוחו מהשראות שכינה כי כוונתו לשמים הים וממילא צא פי"ד מה שהוא חרד על רצון הבורא ב"ה, והנה משה רבינו כתיב עליו בכל ביותי כו'. לא הים לו פלכות בשביל זאת וצלא זה הים פניו מכל האדם ולא הים חושש על עצמו כלל וכדאוי בזהר ממנו, פ"כ לא הולך למנגן כי לא הים לו שום פלכות, והנה כשיש לאדם פלכות מותר לשמוח מטע פי"ד פולס הזה וכיוצא בזה, או שום מדרגה שחננו יח' כדי לבא פי"ד זה לשמחת הבורא ב"ה, ושלם ידמק רגלי כשכינה בעצבות כדאוי בחקוני זוהר הגם שהוא כמו נהנה בכבוד חורס הוא במדרגה שחננו יח', הלא לש"ש כה"ל והנה אהרן לא הולך לזה כלל כי לא הים לו פלכות כי הים למדרגה משה קרוב, וכדאוי מלמד ששקלים הם וכן נחננו מה ואהרן מה הוא, וזה י"ל שלא לבשן לגדולתו פי' כה"ל, שלא לסיוח לו פלכות פי"ד מיפיו האור וזה לגדולתו, גם זה לא חשב שום פעם כה"ל. אך דקדוקים הראשינים י"ל ששוך נמי לכאזוי דהנה ידוע שאנו עם בני ישראל נקרי בשרשנו כהנה ישראל ששרשנו הוא חד. אך מחמת חטאים יחפרדו כל פומלי און, והנה פי"ד חשיבה מאכצב נפשים עצירות כזכיות, והנה ביה"כ ראוי לבזון עונות הוא לפשות

לנלח בגניבות, וגם מפני זה גירס לפסול ניסים לישראל, כי אוסב את המלך הוא אחד עמו, כי מי שהוא אוסב דבר הוא דבוק בלבו עם האכזב, וכיון שהוא כאחד עם הבורא ית' יכול לפסול נסים, וכן אהבה גימ' אחד. וידוע כי חסד הוא אהבה פ"כ חסד לאברהם ונקרא אוסב. אברהם אוסב. פ"כ נמשך ממדת אהבה גלח כנ"ל וממדת צושה נמשך הודאה לוודות על פונותיו שהוא צוה עליהם לפני הבורא ב"ה ולסודות ולכלל לפניו, שהוא צוה על רוב עובד ומודע ומכלל לפניו ומודע על האמת שהוא צוה לכפור, וממדת רחמים נמשך השפעה למי שנריך לו והוא מדת יוסף הוא המשביר ונותן עוד שחכים להמקבל כל זרעו הוא שחי מדות שמעשיר להמקבל והנה שבוש לשון שבעה ששביעות אמת גורם השבע מדרגות ומדות כנ"ל מאירים ומשפיעים לכנסת ישראל, והוא שאמרו רז"ל אם יש בך כל המדות כללו אז ובשמו השבע, כי גורם להמשיך משבעה מדות לכנסת ישראל ונגדל פי"ד זה שם שמים, משא"כ השבעה לשקר חללה את שם אלקים עושה חלול שם ה' שאינו משפיע כנ"ל. אדרבא אני ה' כי ודאי זו ית' אין פגם, וזה י"ל קדושים יהיו כו' ולא חללו שם אלקים, כי הם צריכים נמי בן להמשיך כל שפע, ופשיט הוא פשיט כשישיו קדושים לא יפגשו ולא חסיד חלול השם חלילה, כי את אשרי ה' לחם אלקים הם מקריבים, דהנה בקש משה רחמים שחשרה שכינה בישראל ונענה, ובקש רחמים שלא חשרה שכינה בצובדי כוכבים ונתן לו בן, דהנה כל ישראל יש להם כרסורי חשובה ועול מלכות שמים, בשביל שהשכינה אחנו גם בגלות כי

קבלנו עולו ית' כראוי. והנה ידוע אומות הקדמינים בעובדים, נקראו חסידים אומות הפולס ותיכף משיגים לחסידים, לא נשמע לומר לדיק אומות הפולס או עובד בהם, כ"א תיכף חסידות כי מלכותם אינם כלל כגוי אשר נדקש עשה קורא חגר, רק אם הם היו מביאים לישראל יש להם נחת בעיניו מפי' זה, וחסידות הוא על גמילה חסידים, וכמו שאיחא בחנא דבי אליהו שאמר אליהו בן לממלק שישראל נוחלין המוכ"ז והמכ"ז, לך וחפור להם צורות שיחין ומפרות וחזקה על ידן לעמו"ז ולעמו"צ והוא לא עשה בן כו'. והנה אחנו מלכות שמים אינם פוסקת מאחנו עולם היראה הוא אלקותו ית'. והנה כהנים הם שושבינים דמפי צריכים להפלות כמ"י לה' ית', וממנו שפע קדושתו לכנסת ישראל להגדיל אלקותו ית' שפענו יתצרך, והנה שמעתי בשם הרב המגיד מראוונא ז"ל ה' אלקים אש אוכלת, כביכול נקרא אכילה אש הבורא בלבו אליו הוא לרצון לפניו, כמו אכלתי יפרי עם דבש, וזה כי את אשרי ה', האש שלנו מפלים לה' ית' וממנו לחם אלקים אכלנו, ושפע קדושתו ית' להגדיל אלקותו שפענו הם מקריבים חמיד פ"כ וכיו קידש, וי"ל וסיו קודש דיש חכמה פילח וחכמה תחאס וחרו"ס נקראים קודש וזה קדושים יקו לאלקים כו' פי"ד זה וכיו קודש מחכמה פילחא ישיגו נמי כמו ששמעתי בשם הרב כנ"ל שאפשר לאדם שהוא שפל בדעהו להשיג משם, הגם שלמה המע"ה אמר ארבעה וביא רחוקה ממני. ממני דייקא שהוא הים מלך ויהי צריך להחכים מפע בגבסות, כי מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול וסחכמה מאין תמצא :

שנקראה ראשו, ובגדיו לא יפרוס (יראה)
ו"ל פועל שיסיו מדותיו ופרושו לבושו
כמו וילבש את דוד מדיו, כן ראיתי
כחוצ לא יפרוס שיסיו מדותיו ספיצים
שלמים אחנו כראוי ועוב :

עוד וקדשנו כי את לחם כו' ו"ל דכנס
ראוי ועוב שלא לכעריה את
הכדיק כ"כ שלא לגרום לו מניפס
מקדושתו לשמים כי הוא צריך לפעול
ימוריס, וכנס ודאי ערמות הכדיק
שמעריחים אותו הוא בשביל לרכס לזכ
ו"ל וקדשנו את כנסן הגדול הכדיק
העובד את הקצ"ס (מאכנס ודאי אוכב
את ישראל מאד, וגם הם אוכבים אותו
מאד כי כמים פנים אל פנים כו').
לזה אומר וקדשנו לשון פרישות שיסא
פרוש ממך שלא תכלכל אותו, כי את
לחם חלקיק הוא מקריב, צריך שלא
הסיס לו כלכל ולא הסבור שחסיס לך
הזקן פי"ד זה שחפרוש ממנו. לזה אומר
קדוש יסיס לך, שתופיל לך מכ שיסיס
קדוש כראוי, כי קדוש אני ה' וזה תופיל
לך יש קדושה ממני, כן גם הכדיק
סולך במדותיו ית', שטוב לדורו הם הוא
קדוש ממשיך קדושה לדורו, וכן כל
עיבות שאפשר :

וספירתם לכם ממחרת השבוע כו' עד
ממחרת כשבת השביעית
תפסרו חמשים יום וסקרבתם מנחה
חדשה לה', דים משל לזה אדם שטובד
אוחו ית' בחימוס וכה ויש בו חערבות
רע, למשל גאיה או שים פנים אחרת,
לזה נקל להשיג מדרגות אך לא להסיקר
דבקוה, וכמו ששמעתי משל מ"בי שאמר
משום אחיו ר' זושא שמיחיס אותו
לילך בכל השערים, כי מחלוצים בו עד
לשער שסמלך בו חותכים ראשו צבכ"כ.
וסנס

והבהן הגדול מאחיו כו', ו"ל דכנס
אם סולך שפע גדול ממנו
ית' אלינו מעולם סיותר עליון נקרא
הקצ"ס ית' גדול, על שצא גלויו מעולם
העליון למטה, אעפ"כ למי שאינו כ"כ
חשוב וסוא למטה נק' כביכול גדול יוחר
זה פועלים לדוקים, וסנס הקצ"ס נקרא
בסן כידוע, זה וסנסן הגדול זה צא
מאחיו מאחנו שנקראים אחי ורעי ונפעל
עוד, אשר יוצק על ראשו, סוא סחורס
בן פירשו רז"ל על ראשו כחם סוא
סחורס, ומעין זה אמרנו בעזרת אל ית'
על ר' יוסע בן קרחס הקשו סחוספות
למס לקרוא אותו צסס שסנרסס גנאי
סכיס קרס כגס אמר כן ו"ל סוא צסציל
שסצס אותו סוא למשל סלא ססלוע צו
פ"ס אמר כל סכמי ישראל דומיס לפני
כקליפות ססוס חוץ מן סקרס סזס
משא"כ כאלן, וגם סס עיב לפרס למס
קרא אותו כן, נרסס דכנס ר' עקיבא
דרס על כל קוץ וקוץ חלחלי סל סלכוס
וסנס קוץ נקרא שער ו"ל פ"כ שחורס
נקרא ראש וסוא דרס מסקולין סלכוס
עסס סוא מסעמרות ראש גופס סוס
קרס צלא סערות, וקולין סכס סלכוס
כמי וזס סוא לסצס קרס וכן בן קרחס.
וסנס צדיק כסלומד חורס חיקף מולא
צסס סאור וסנופס קדושס שצס, וזס
אשר יו ק על ראשו סוא סחורס, שמן
סמשסס, סוא קדושתו וספצו סקדוש
אורו ית', ומלא את ידו פי' נמי פועל
סמחמלס ידו לסשפיפ אלינו חמיד, וגם
ללכוס את סבגריס סעוסיס מעצירות
זכיות ולשון בגידות שפושס מסבגריס
סס פונות לבוסיס חלוקי דרבנן, את
ראשו לא יפרע, כו' וירסס וכן ו"ל
פיעל סלא יצטל מלגלות סידות סחורס

וסנה כשרואה יחצרך מעורר רחמיו וחסדיו הגדולים ממקור החשיבה עליונה עליו ונופל השפלות וסוף במעלה עליונה שהשיג בלא שפלות ואח"כ הפס"כ לריך לעיין ולחקן מדוחיו ולעיין בכל פרטים עד יתקנס כולם ואז יהיה דבוק בו יחצרך כראוי חמיד, וכן נמי לריך סיוע ממנו יחצרך על השפלות והתעורבות שחוריד ממנו לצמר ממנו לגמרי, וכן היה צריכה מלרים בעלנו יחצרך ממ"ט שפרי עומאס שהשיגו כ"כ ע"ד התעורבות רע ממלרים למ"ט שפרי בינה, וכמו שכתוב אנכי ה' אלוקיך אשר הולאתיך, פ"י בזיכר על בינה, וכח"כ חמשים פעמים בחורה, וסנה היה לריך להעביר מן העולם כל התעורבות רע וכל הטימאס, וזה נגמר בצביוני של פסח, וזה ממחרת השבח הוא קדושת היום ראשון של פסח שילאנו מן הטומאס והשגנו הקדושה הנקרא שבה לריך לספר מ"ט ימים לחקן ע"ד זה השבוע מדות בפרטיות שבע פעמים שבועה, כאשר בחרתי כמה וכמה פעמים עניינים, וסנה בפשיטות דרך משל האשם האוסבת את בעלה הושרת כמה יש לה עוד שחיה ראוי להעלה, וסוף את אוסב אותה ג"כ סופר מאסבה מחי חיה אשחו עמי, כן כאלו אנו ספרים מחי נחיתר עם אבינו ששמים, כי בצביות הקצ"ה מחיתר עם כנ"י בראשונה במ"ח, וכן בכל שבועות כי הקדושה שנפעלה מתעוררת חמיד בזמנה, וכן ע"ד זכירה ומכ"ש גם בזמנה כי אמר יש לו רגלים משא"כ ספי"א שקר אין לו רגלים, מ"כ לא חקוס פעמים לרה וסנה בצורה יחצרך ג"כ סופר כביכול, וזה מונה מספר לכוכבים, פ"י מאסבתו אוחנו, (וכן ידוע שהקצ"ה

מקיים כל החורה כולם, אך קאמר שמונה הוא אלינו כנ"ל שאנו נקראים כוכבים כידוע). וסנה היה טעם על שביעי של פסח שהוא יו"ט, ומה שאין אומרים כלל גמור הלא היה בגמר של יום ראשון עיקר בו, י"ל כמו שארז"ל קריאה זו שלולה, כן כאלו השירה היה הוא כמו כלל גמור, סנה שהוא בני יום הפס"כ דבר [בפחו] מה עוב כ מתעורר הרוח הקודש של השירה הסיו וסנה כל ספירה ומדה כנגמרת לחקן נקרא שבה, כמו שבה בראשית על שנגמרת בריאה העולם, וספיקר היה בשביל ישראל וסנה הספר שלנו הוא לאסוב רק אוחו יח', ולאסוב את אוסביו ולשניא המניע מאסבתו ולפאר את אסבתו וכנ"ל, וכן במדה גבורה הוא שנאה רע לאסוב זה שינא את הרע ולשנוא הסיפך, מזה ונפאר זה המדה שנאה וכו' וכן לפאר אוחו יחצרך כן וכנ"ל, וכן למעלה כביכול גורם להחגלות אסבתו יחצרך לנו וחסדו ממנו שיחגלג שאוסב, יח' להגדיל חסדו ממנו ושינא הסיפך מזה ומפאר מה כנ"ל וכן שינא את הרשעים לגלות זאת, ויגלה שאוסב לשנוא את שונאיו ושונא הסיפך מזה וכן לכולם ולחכימא ברמזה וכן לחכם ויחכם, וקלרתי עתה ומסרתי בכתוב בלא ישוב כ"כ, וסגמר כל המדה, פ"י השבועה של המדה נקרא שבה כנ"ל, וזה עד ממחרת השבח השביעי נגמר המ"ט שפרי בינה בל האור ממנו יחצרך משער החמשים, וזה חמשים יום וסקרצחם וסקרצח מנחה, פ"י הוא כאלו הקריבו מנחה בזה שהוא חדש לסי, פ"י כנ"י נעשה חדש לסי וזכירם וסירה ודו"ק:

פרשת בהר

וּסְפִי־ת לך שבע שבתות שנים שבע
שנים שבע פעמים כו'. דהנה
דרשו רז"ל על סיני הר שירדה שגאס
לעובדי כוכבים. שגא' עוד ראש ויחר
גויס ויחר הקצ"ס וכו'. וסנה ה"ס"ר
לדיוקס נדמה להם כהר. ו"ל וידבר ה'
אל משה בהר סיני לאמור. שחסיס
אמ"ר חורס למס בהר סיני שחסיס
לו שגאס את ה"ס"ר לא די שילחם עמו
שלא ישמע לו כ"א אפילו שחסיס לו
שגאס ב"ס"ר, וסנה כחב וספרתם להם
ממחרת השבת מיום ה"ס"ר את עומר
החנופה כו' מה בין כה' לכה' קרא
וספרת לך שבע שבתות כו'. דהנה בחג
המזית השגנו אורו יחברך שלא בהדרגה
כלל, כי היתה השפעה לריכס לך שלא
לשחקק שם כי ה"ס חפזן שכינס ש"ס
הבורא ב"ה מדלג עמנו על הסרים הס
החזק ושפלות של ה"ס"ר שנקרא הר
כ"ל. וזה מדלג על הסרים ע"כ נקרא
פסח לשון דילוג כ"ל כמה פעמים אח"כ
כחב וישובו ויחכו כו'. ושמעתי שח"כ
ז"ס ית' שגאס להשיג כל המדרגו' של
הדילוג ופסיחם שלא בהדרגה ש"ס דילוג
על הסרים נשים בהדרגה כראוי לצמר
כל שפלות וחסיס במעלה עליונה אח"כ
כראוי וגכון כמו ש"ס אח"כ בחג השבועות
בקבלת חורס. וזה וספרת לך לשון
ספירה וזכירות וסרת עצמינו מכל
שפלות וי"ס"ר ממחרת השבת הוא הקדושה
הראשונה כ"ל שבע שבתות חמימות
הסיונה, כי כל המדות הם שבע, וכל
אחד כלול משבע. ובספר הראשון כהרנו
בפנינים האלו וכשגאס הסוד וסכרת הסדה
מכא אל הפועל לירי גמר טוב נקרא

שבת כמו שבת קידש ש"ס גמר הכריאס
וזס שבע שבתות חמימות שחסיס זלז
גאוס שנקרא בעל מוס, וזס חמימות
הסיונה שלא חסיס גאוס זכס, מד
ממחרת השבת השביעית הוא זינס. חספרו
חמשים יום ו"ל קאי על חכמה וזינס
חמשים הוא זינס יום חכמה. וסקרבהס
מנחם חדשס לה'. שפע קדושה ויחר
עליונה לפועל נחת רוח לפניו יחברך
במדרגה יוחר עליונה עו"ד שפע פולס
העליון ויחר. וכאן הוא כן כי חזואו אל
הארץ, ו"ל הוא לראות ליזחר מחומריות
וארציות לשבות זס שבת למינע פזמו
מחומריות, וסוא לשין שמיטה להשמיט
מגשמימות וזס מה שמיטה נאמרו כללותי'
ופרטי' מסיני לשון שגאס שישגאס בהר
ה"ס"ר כ"ל. כי הוא על גשמימות לריך
ליזחר מאוד שלא חמשיך אובו החזק
לידי חמא ע"כ נאמרו כללותי' ופרטי'
בהר סיני. ו"ל שישגאס ה"ס"ר בכלל וצפרט
ליזחר בכל ענין סכסג' גשמימות שלא
חסיס זס שום יכ"ר אף כל המזית
נאמרו כללותי' ופרטותי' מחר סיני.
וסנה ס"ל בעומר הוא על הקדושה
הגדולה שמרומז בעומר וסוא עליו'
הפחאומייה. ואח"כ הוא הספירות הקדושות
ממדרגה למדרגה. (ו"ל שמרומז בשעורים
הוא על החשובה ופשיט עונות כמו
שאיחא בזכרות וסר פיוך וחמאחך חכספר
מרומז בשעורים. ועומר הוא משעוריה.
זס ה"ס כחוב זין השיטים) כי חסד
הוא אהבה. ויש זס שבע בחינית לאסוב
את מה שהבורא ב"ה אובז ולשנא
המצטל אחת אהבה ולחיות חפארת
לו אחת אהבה ולנחם בדבר דוקא
לאסוב את הבורא ב"ה ואת אשר הוא
אובז ולסודות לו על מה שפשע לי
מאסבחו מד סנה ולסשפיט באסבחו
ללמד

ללמד לצדיות צדרי' הלשון וכיוצא בזה
לצא מכה אל סופל למעשים ודבורים
עוזים לפניו יח'. וכן לשנוא מה שהוא
יחצרך שונא. גם בזה יש שבעה בחינות
א' לאסוב הדבר שהוא שראוי לשנוא אוחס
בבני אדם וכיוצא בזה דסיונו נמי לסיות
שונא זימה וסוא שנים. א' לאסוב אוחס
שנאס שיאסוב זה שיאסוב זה לשנוא
אוחס פנינים שראוי' לשנוא אוחס ולשנוא
הגורמים אהבתם ומונעים משנאחם ולסיות
הפארה לו אוחס דבר לשנוא אוחס
פנינים. ואם ימנעו אוחס מלסנהבג כן
ינלחם בכל האפשר ויודע על זה. שכן
ראוי ויביא חפלו באלו מכה אל הסופל
הוא שני פנינים וסם כלולים מכל החמשה
הניל. פ"כ נקראים כל שכלולים החמשה
מדות. וכן הניל לפנין אהבה ראוי לומר
כן. פ"י שיאסוב לאסוב אה אשר אסוב
לסבורא ב"ה וישנא הגורם שלא לאסוב
ופשוט וישנא השלא לאסוב. וחס"י הפארה
לו האהבה הניל. וינלח להמונעים מלאסוב
הניל. ויודע על האמה ויביא מכה אל
הסופל בזה סם שנים כללות החמשה
הקודמים. וכן הגמר באלו נקרא שבה
הן צמין אהבה שבה חפלו מכה אל
הסופל לאהבה אה סבורא ב"ה ואה
לדיקים וכיוצא וכן לבוא מכה אל הסופל
השנאס לשנוא זימה וכן לשנוא המחטאים
ומכעיסין לפניו יחצרך במרד הניל הבאה
הדבר מכה אל הסופל מקרי שבה כמו
שבה בא מעשיו יחצרך לגמר טוב. כן
גם באלו. וכן לראות לפאר ליוצרנו ג"כ
בדרך זה לאסוב הדבר לפאר ליוצרנו יח'
ולשנוא שלא לפאר ושחסי' הפארה לאדם
בזה לפאר לסיואר ב"ה ולנלח המונע מזה
ולסודות על זה, ולראות לבא מכה אל
הסופל ומעשים ודבורים מפין הפנינים

הניל והמדות טיבות הניל, וכן לנלח בזה רוח
וחשבחות לפניו יחצרך ג"כ ככל הניל.
וכן לשוב בחשבות ולוודות לפניו, וכן
פשוט לסודות ולילך בדרך אמה וכן לראות
לנמור ברית כראוי ג"כ ככל השבע מדות
הניל לאסוב הדבר לשמור ברית מאוד
כו'. וסם בפרט רק חמשה מדות, וסבאה
מכה אל הסופל הוי שנים שכלולים מכל
הקודם וכן לסיות לו פול מלכות שמיכ
לסיות המעשים רק עוזים וסדיבורים
עוזים ג"כ ככל הניל, וזה יל בספירות
העומר הניל, וכאן הוא להשמר מגשמיות
בכל המדות הרפות ליזרה. וזה שישמור
עלמו מחאווה נשים וכיוצא בזה מאהבה
כבוד וגזל ויאסוב שלא לאסוב זה וישנא
מלאסוב וכיוצא בזה כו' עד גמר מכה
אל הסופל נקרא שבה ושמיעה שמשמע
ומונע. עלמו מחטאים וכן ליזרה שלא
ישנא אה החכמה. ולא ישנא אה הפנינים
ואה הלקיות וחוכחות ומישרים, ויאסוב
שלא לשנוא וישנא המצבילים משלא לשנוא
וסגורמים לו לשנוא אה הניל וחס"ה
הפארה לו שלא לשנוא כו'. וכן שלא
לסיות לו הפארות וגאוס ג"כ כ"כ הניל.
וכן שלא להעמיד על דבריו לנלח דוקא
במה שהוא לא לרצון לפניו יח'. וכן יודע
על האמה ולא לסודות לפ"ג ר"ל וגם
אלו בכל הניל, וכן שלא לפגום ברית וכן
לסיות מעשים עוזים שלא לעצור ויאסוב
שלא לעשות מעשים רעים וסרסורים
רעים וחטאים וישנא המעשים רעים
וסדיבורים רעים וחטאים וכיוצא כו'.
פ"כ כאן נקראים שמעיה ששימט עלמו
ממה שהוא נגר רצונו יח' ונקרא שבתות
הניל שנים לשון אה יח' חטאים כשנים
ששומר עלמו מחטאים ומחמיר על עלמו
מאוד לסזר מחטאים, וזה וספרה לך
שבע

שבע שבתות שנים, וסיו לך ימי שבע שבתות שנים, שבעה חסידים לך ימים מעולמות עליונים קדושתו ית'. פי"ד בשמחות כ"ל, וקדושתו נקרא ימים כמו חורס אור ויקרא חלקים לאור יום יסיו לך ימי השם וארבעים שנה, כי יש מ"ט שנים עמא ומ"ט פנים טסור. ויש מ"ט שפרי עומאש ומ"ט שפרי צינס, פי"ד זה חסיד השם וארבעים שנה לשון השמחות מרעס לעוצה, ולמ"ט שפרי צינס וטסור וקדושה: בשנת היוכל הזאת חסובו אים אל אחוזתו. י"ל פשוט כי זאת נקרא מדכ"ד, ויוכל הוא חירות, אם מביא המ"ד לעולם היוכל נשחנה וגמחק הדיון בשורש פי"ד זה רואים גדולת ה' צ"ס ונחרכס כבוד שמים נפשים טוב לאבינו ששמיים, וזה בשנת היוכל הזאת לסיוות השמחות פי"ד היוכל הזאת פי"ד זה חסובו אים אל אחוזתו נשורשו:

וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ופעם אחת הסבואה כ"ו. י"ל קאי על כלדיוק שבכל דור שנותן לו הקב"ה עזר להמשיך שפע כמו ויוסף הוא המשביר לכל עם הארץ ויוסף נקרא לדיק כמו ששי מכין לשבח כן כלדיוק נקרא ששי ממשיך לעולם. וכו' משנה מרעס לעוצה, וזה ולויתו את ברכתי לכם בשנה הששית צמס שכלדיוק הוא מקבל שפע מלמעלה לאורך כנסת ישראל פי"כ כתיב לשון נקבה, וכן ראיתי בזכר שקורא כן ללדיוק וכו' שנה שמשנה מרעס למיכה, ופעם אחת הסבואה לשון חבואהס לראש יוסף, הוא הסבואה יגרוס לבא לעולמות עליונים לקדושתו ית' כראוי לשלש השנים לחצ"ד:

וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ופעם אחת הסבואה לשלש השנים

דבר כחצתו למעלה פירות על זה וגשנים באן בשביל דבר שנחמדש צה, דהנס כתיב וסיה ציוס הששי וסכינו אח אשר יציאו וסיה משנה על אשר ילקטו יום יום, דהנס איתא צמדרש וסיה לשון שמחה, ולריך טעם על זה, דהנס חפץ חסד הוא וסאזיל כל העולמות כדי להטיב לצדויות, הצין צחכמתו וידע איך לחקן מדותיו להטיב, ויש צה ששס מדות, פי' חמשה כ"א מה שמשפיע צה הוא מדה ששית כוללת חמשה הקודמים דסיונו לעשות חסד לנו ולכפחיד שונאים ולרחם עלינו ולנלח אויביו עד שיוודו אל האמה, זה מביא מכה אל הפועל להשפיע ולהטיב לכנסת ישראל, וסנה כשוראס יחצרך להשפיע יוחר פי"ד חפלה לדיק הוא מביא צמחשצחו כמדות האך לחקן ולכגדילס אלינו יוחר, וסנה סחכמס וצינס מרומז ציו"ד ס"י וסמדות צו"ס, וכבר בארתי זה כמה פעמים בטעם הראוי. וסנה סעלאות סמדות לכגדילס יוחר מרומז באותיות וסיה שמעלס סו"ס צססויבס עליונס צרלנו להטיב וססויבס י"ל נקרא כחר. כמו כחרו אח צנימין לשון סויבס. וידוע צר"מ אלשיך ששמחת סבורא צ"ס פירותו השפסס כמשל האדם השמח נקרא כשפניו צסבות ניכר צחוץ מה שצלוה, כן צדרך משל כשכבורא צ"ס משפיע ניכר לנו כציכול מה שצלוה שמח וזה י"ל וסיה ציוס הששי הוא כלדיוק כידוע, וצפשיפות קאי צצות סחורס סמרומז ציוס הששי כידוע שאמרו רז"ל חנאי חכנה, וי"ל על סגורס שפע כמו יוסף כלדיוק הוא כמשביר לכל עם הארץ מרומז צמדה ששית סממשיך מכה אל הפועל כמדות עוצות ככ"ל, וזה וסיה ששמחה ציוס הששי, יום של כלדיוק,

עו"ד זה וסכינו את אשר יצאו זה הוא
 סכנס לסביא לפניו ית' חורס ומ"ע כי
 אם אין קמח אין חורס וסכנס משנס על
 אשר ילקמו יוס יוס, דסויו סזווג חמדי
 לסחיות סעולמות, וס וליתו את צרכתו
 לכס צנסס סשסית סנסחנס עו"ד סלדיק
 מרעס למצבס, וי"ל לשון סכפול כנ"ל,
 וסס משנס ועסס את סחצווס לצווס
 לצווס לפניו צחורס ומ"ע לשלס סשניס
 נססיג חצ"ד הוס שלס סשניס, ומס
 סאומר לשון נקצס סשסות, וי"ל כי יס
 שני מיני לדיקיס מדרגת יוסף ומדרגת
 צנימין, כי יס לדיק מעלס מ"כ סמענס
 ספלת יסרלל ומ"ע שלסס אל סצורס צ"ס
 ללחח רוח (יכדרך סאמרו רז"ל רלועס
 סיחס ויללח מחלקו [סל] יסודס לחלקו
 סל צנימין וסס צנימין סלדיק מלטפר
 עליס כל סימס לצולעס לפיכך זכס
 צנימין נעסס אופסזיכנל לסכינס, ולכאורס
 אינו מוצן סלפיכך, אך כנ"ל ניחל, כי
 עו"ד מ"ע סל סלדיק סהוס צחילו ורחימו
 מעלס את מ"ע סל כל יסרלל סנקרלס
 יסודס, כי מלל מין את מינו, וס רלועס
 יוללס מחלקו סל יסודס לחלקו סל צנימין
 וסס מלטפר לצולעס צחלקו לסעלות אל
 ס' ית', עו"ד נעסס אופסזיכנל לסכינס)
 ויס לדיק נקרל יוסף סממסין שפע מ"ד
 וס ולויתו את צרכתו לכס צנסס סשסית
 קאי על סלדיק סמרומו צצנימין סלדיק
 וכנ"ל וד"ל :

אַחֲרֵי נמכר גאולס חסס לו, דסנס כל
 זמן סנרלס ללדס סהוס סולך
 בדרך טוב קסס לו לשוב, וחס"כ סנחלקל
 יוחר טוב לו כי נעסס שפל צעיניו ויכול
 לשוב כרלוי, וס י"ל אחרו נמכר לסס"ל
 ר"ל גאולס חסס לו, אחר מלחיו יגללנו,
 פ"י מסמרוס עיבות או סכסגות עיבות

דומות לו ית' יגללנו ולשון מלחיו כמו
 מלחס אחר מלשר הוס דבוק צכן עו"ד
 בסצורל צ"ס יגללנו צכס אפשר ללחיו
 ולכדריכו לו ית' לשוב כרלוי, או דודו
 סצורל צ"ס צעלמו סנקרל דודו, וכמו
 ססרלס סרצ סגליו מורי מניקלספירג
 שפי"רש"י על סכל צידי שמים חוץ מירלח
 שמים פרשו סכל צידי שמים נצד חוץ
 מירלח שמים סהוס נמי צידי אדם חבל
 כ"ס סהוס צידי שמים, וגס יכול לצל
 עו"ד סגלול רלשניס ססחפלל על זס או
 עסס מלס גורמת לפזיר לו לשוב כרלוי
 וזס או דודו או צן דודי סל לדיק סהוס
 צכן לסצורל צ"ס, או מלשר צשרו מלד
 קרצת גופי שס לדיק צמספחחו, או
 סג"ס ידו יסוג יד סצורל צ"ס הוס
 ימינו ספשוטס לקבל שציס שמי סיכול
 לכסיגס סנעסס כלי מוכשר לקבל אווס
 ונגלל :

וַיִּשְׁבְּתָם איס אל לחיחתו ואיס אל
 מלפחחו סש"צ, וי"ל דסנס
 ליחל עולס עמו ואינס יורדת עמו, וי"ל
 דסנס לסעמיס סל מגולגל מלדיק גדול
 ומלפחח כסניס וחסידיס וגזעס ועסס
 צניף זס לל, ולפעמיס לסיפך ועסס הוס
 מגזע מיצ ומכסניס, וס י"ל עולס עמו
 הוס סניף סנקרל אלס סמקבל מסנשמס
 חיות וסכל וכל עב אס סנשמס עליונס
 סימנו עילכ עמו, ואס כגף סל גזע
 וסורס טוב יוחר אינס יורדת עמו, וס
 י"ל וסצחס איס אל לחיחתו מקוס לחיח
 נלמחו סהוס עיקר לחיחתו כי עיקר
 סלדס הוס סנשמס, ואיס אל מלפחחו
 חליבו, מי מלפחחו הוס מלד סניף
 יוחר עליון איס אל מלפחחו חליבו, וסכל
 למיבס צחסד ורחסיס כנ"ל :

עוֹד פירוש על צנסת סיוכל כזלח חליבו
 איס

זכרון

בהר

זאת

כה

וזה ציון לשון סימן וחוסם כמו הכינוי
לכם ציונים, במלך שלמה, וי"ל קאי על
הכדיק שהוא מושל ציורה, ומושל כביכול
בו ית', שהוא ית' גיור והכדיק מבטלת
ויש לו חירות ממלאך המות ומשפצוד
גליות וכוא מושה שלום פ"כ נקרא שלמה
כי מושה שלום במה שמעלה מ"ט וחורש
וחפלה של ישראל למעלה עד אין סוף
מושה שלום מחתה לפילא ומעילא, ומהח
ממשך שפע דרך כל העולמות ומושה
שלום ואחרות ציג'ה, ועוד אי"ס נכחי
שראוי להקרא שלום על שממשך ציג'
חיי ומזני על פסיק ונחתי שלום בארץ,
וי"ל שקאי על כנסת ישראל נקרא מלך
על שמלכותו אחנו על מלכות שמים
שלמה ששלום שלום לנכס"י פ"כ נקרא
כנסת ישראל מלך ששלום שלו בעפרה
שעפרה לו אמו השפוצה שלו, וכן וי"ל
קאי על עולמות עליונים, ביום חתונתו
שמעלה מ"ט מחתה לפילא, ובי"ס שמחת
לבו שצא השפע מעילא מחתה מ"ד
וכיוצא בזה וי"ל עוד והנה ה' הוא כמו
בי"ט ליו"ד, כי בחוק ה' יש יוד הוא
כמו בית לה, וכן כמי בית לוי"ו, כי גם
וא"ו יש בחוק ה"א פ"כ ה"א ראשונה
של שם ית' נקרא בית ראשון, וה"א
אחרונה בית אחרון, וזה גדול יסוד בית
זה האחרון יותר מן הראשון, וי"ל יסוד
גדול יותר וזה מן הראשון בא שיסוד
בית האחרונה ויורש יורשתי ושפמו כנ"ל
בעפרה שעפרה לו אמו, וי"ל כמי יותר
מן הראשון, כי אפשר כמי לבא ליו"ד
של שם הוי"ו ב"ה, וכמו ש"ל לביחך נאום
קודם לבא לביחך לקודם עליון הוא חכמה
וזה יותר מן הראשון הוא ציג'ה כי מעלה
עד כחכמה וזה וי"ל בשנת הויזל הוא
שחשם השנות ונפול במקום יובל זאת,
יובל

איש אל אחותי, דכנס כחיצ גדל
יכנס כבוד הבית הזה האחרון יותר מן
הראשון, וי"ל דכנס כחיצ עד יעציר עמך
כו' עד יעצור כו' אמרו רז"ל ראו' יסוד
ציג'ה שני' הראשונה חלל שגרם הכחמא,
יקשה ודאי לא יסודה מה שכתוב בחורש,
אך האמת שלפחד יסוד כן כמו שכתוב
נמי כימי לאחר מארץ מצרים ארצנו
נפלאית, פ"י מעין זה כנס שחיס במעלה
יותר אך לא פחת, והנה כחיצ נחלס
לישראל עבדו פרשנו במה פעמים דכנס
האדם כלול מכל העולם, וצמח מתחדש
בשורה ב"ה, וכן בחירט וחפלה ומ"ט
גורם עליות העולמות ומשיגים עולמות
המחשוכים אורות העולמות העליונים כי
הם במקום אצותיהם וחס עליות למעלה
יותר עד אין סוף עליות, וכל שלמטה
נוחלים את שורשם שהם אצותיהם, והנה
הכדיק שמקדש עצמי לה' יתברך חיבך
בהחלה חירת ה' ומלות והחפלה מעלה
העולמות עד אין סוף ב"ה כי גורם נחת
רוח לפניו, אשם ריח נחית לה' נחת
רוח לפניו ואם לאו לריך לחקן עצמו
יותר, וזה וי"ל החקן עצמך ללמוד חורש
שצריך שחחקן עצמך ללמוד חורש בדחילו
ורחימו יותר וקדושה יותר שחיס חורשך
יותר ראו' לפני שאינס ירושה לך שאין
הוא עדיין ירושה כנ"ל כי לריך להעלות
העולמות לנחול ירושה מעולמות שלמעלה
עד אין סוף כי ודאי אם נלך מחיל אל
חיל חמוד לא נגמר, וכן וי"ל נחלס לישראל
עבדו, שאין לעובדי גלולים אחיזה באותה
נחלס, כי לעולם חסדו, ישראל נקראים
עולם שמחקיים פ"ד קבלת חירט וקיומם
וכן וי"ל לאנס וראנס בנות ציון הם כל
ישראל המקבלים שפע קדושתו יתברך
שחומים בחומתו ית' חוסם צרות קודם

יוצג הוא ס"א ראשונה וזאת ס"א אחרונה
ו"ל פשוט בשנה לשון שינוי השמות
סיובל זאת כי זאת העלה יותר עליונה
מיובל פה חשיבו איש אל אחוזתו :
ובכל ארץ אחוזתכם גאולה חתנו לארץ,
דכנס כחיו אובד דקס ומשפט
חסד ס' מלאה הארץ, כי בכל מקום
שאנו עושים רצונו יח' גירמים עליו
לארץ ישראל כנס שאנו בארצות אוביו
לאחוז בנפוח הארץ וינערו רשעים ממנה,
זה אובד דקס ומשפט בכל מקום חסד
ס' מלאה הארץ, וכן ובכל ארץ אחוזתכם
שחסיס לכם אחיזס בו יח'. צס גאולה
חתנו לארץ:

פירשת בחקותי

הנה כחיו את חקותי השמרו בסמחך
לא חרביע כלאים כו' ו"ל פרושו
דכנס מזונות נקראים חוק כמו ואכלו
את חקס, וכן וחקס בעוד לילס כו' וחוק
לנערוחוב, וזס ו"ל את חקותי השמרו,
יש צס כמס פרושים, אי לכיוס אכילחס
אכילס שלי לש"ש וכערוח דוקא, וכן ללמוד
חורס לשמס הנקרא נמי לחס הוא לחמי
כמו ישראל מפרנסין לאביכס שבשמים
שים לו חפונג מאחטו, וכמו למשל שכחוב
אכלתי יפרי עס דבשי, ועוד שמעתי
אומרים כ"ל צסס סרצ סמגיד מראוונא
מורינו רצן של צני כגילס ס' אלקיך אס
אובלס בביכול אכילס שלו מאחטו הוא
אס לבער צלבנו אס אכצחו ו"ל זס נמי
חקותי השמרו, ופשוט ו"ל אחורס ומלוח
לכיוס צדחילו ורחימו שחזכרו שסס חקותי
שחחנכנו צסס צדור"ח וחסא צסמחך
נא חרביע כלאים, לא חסיס חפרוצס
רע צגשמיוס הנקרא צסמיוס, שדך שורס

חבואס שממנס צא לחס, ו"ל קאי אחורס
וכשורס הוא סיראס וכחשוצס לא חזרע
כלאים לא חסיס לך צס חפרוצס, וצגד
כלאים שפעטו ו"ל נמי שלא חסיס לך
בחורס גיפס חפרוצס פכיוס אחרות
ושקרים, כי בחורס עושים צגד לבוש
חלוקא דרצנן עכ"פ לא יעלס עליך שחמשוג
צס לשוב על מס שחסיס שלא כסוגן
ולא העלס עליך למשול צך אדרצס, וכן
ו"ל אס פי"ד סחשוצס שחשוצו הנקראת
אס, בחוקיחי חלכו כו' לא מיצעי' השמרו
חקותי כ"ל צפסיק את חקותי השמרו
כ"א חלכו צסס מחיל אל חיל, ואס מלוחי
השמרו סס יחודיס לפעול יחודיס לשון
ליוס', וכן לכיוס סמלוח כראוי ציראס
ואכצס לכיוס מלוחי, וגס לכיוס דצוק
צו יח'. יש לפרס מלוחי השמרו פי'
חלפו על זס חמיד, וגס ועשיחס אוחס
חמיד חלפי, וכמו שפי' על וצו חדצק
לא כחיו חסיס דצוק כ"א חמיד חדצק
צו יוחר כראוי:

וי"ל עוד אס בחקותי חלכו, דכנס אי'
די מדות צכולכי לציח סמדרס,
ומפרס שחיס צכולכי, אך צכולס ו"ל
סולכי ציח סמדרס, ופי' סולך מחיל אל
חיל מדצקיס אל דצקיס כג"ל צפסוק וצו
חדצק צכל פסס חשיג דציקות יוחר,
וזס סולך ואינו עושס כו'. עושס ואינו
סולך, עושס מי"ט ואינו מדצק עלמו ג"כ
עוב, סולך יעישס אין למפלס ממנו, ו"ל
כאן אס בחקותי סס חורס ומ"ע חלכו
מחיל אל חיל, וג"כ ו"ל לשון אס על
סחשוצס שחסיס סחשוצס כן, ו"ל נמי
פשי"ט אס פי' סחשוצס חסיס בחקותי
חלכו שחטיו עמליס בחורס, ממילא חשיגו
כל סמדרגות כמו שאיחא דכולא צס, וזס
חלכו חשיגו לילך מחיל אל חיל, וגס
מלוחי

כ' לכיות צנאום ה' נשלים כנ"ל הן
 בחורש וחפלה ומס מ"צ גם בכל דיבור
 ודיבור יבואו ימים ו"ל ימי קדם ופשוט
 רק רחמים וימי גאולה, ונגש חורש, ו"ל
 לשון חורש יער בקינר יפשה פירות
 כמו חבואם שקוצרים לאחסן, וי"ל עוד
 דכנס מוכיח נקרא חורש כמו שכתוב
 בכל היום ומרשם חורש בקוצר להיות
 לו שלום ואכסס וריפוח עם הצדיק
 (שממשיך שפע לסעולם, שמרומז בחבואם
 ולחם ודורך פנצים) וי"ל עוד קוצר הוא
 הצדיק גדול שבאים עליו לדיקים ובעלי
 חשיבה שחזרו בחשבה כבר וסוף משרד
 ומתקן לאחסן לצד חשבתם מכח אל
 כפועל לרצון אל זה נקרא קוצר, כיון
 שהראשון נקרא חורש, וזה ונגש חורש
 בקוצר שחסיס שלום ואמח בארץ להיות
 סכונס בכל לשמים וחסיס שלום בכל
 שלום, ודורך פנצים במוטך הזרע הוא
 הצדיק שממשיך שפע דביקות, ואורו יח'
 לסתיר לסעולם, כנס הדביקות מרומז
 ביון שממח אלקים שהוא כמו כן גורם
 החלכות גדול לסבורא צ"ס פ"ב נקרא
 אורו לדיק כגורם זה דורך פנצים לסתיר
 מהם יין במוטך הזרע צמי שממשיך שפע
 כי זה הוא מדרגה יותר שמשיג האמת
 שזה חפנוג גדול לכבירא צ"ס לגרום לו
 צמ"נ שישפיע כל טוב, וכיון שיבא שפע
 הקדוש כנס שמלוצש בגשמיות שממשיך
 בא גם החפירות חשבה דוק ושכח
 בשפע שבה פו"ד חפלה הצדיקים חוזרים
 נמי בחשבה, וזה מוטך הזרע, וכפיו
 הסרים פסים, פ"י הצדיקים הדביקים
 צבי יח' המחרומים ומחפלים לסדק
 צבי יח' יפיו חיקף פסים חיקף שחרוממו
 יקובלו וחבא פו"ד נופס זו עליון המחוק
 מדבש ונופס לפוס, וזה וכפיו הסרים
 פסים

מלוחי חשמרו ופשיטם לאחסן, ונחתו
 בגמיות בגשמיות בעתם שישפיעו
 להם, לא כחב צמחם, כי הלא מדבר
 לנוכח כ"א בעתם כי בעת המיקריות
 שלנו הוא דביקותו יח' כ"א בעת לרכותם
 של גשמיות יחן הוא יח'. ונחנס הארץ
 כו', נשכח לי הפי', וסשיג לכם דיש את
 צליר וצליר ישיג את זרע כו', דכנס
 כחב סנס ימים באים לאחסן ה', ונגש
 חורש בקוצר ודורך פנצים במוטך הזרע
 וספיו הסרים פסים וכל הגבמות
 מחמוגנס, ו"ל דכנס רש"י פי', ופן הארץ
 יחן פרוי, סס חילוי סרק שפחידין לפשות
 פירות, וכן נמי בגמרא, ונס חילוי סרק
 נקראים יער, וזה ו"ל סנס ימים באים
 לאחסן ה' את חרלו להיות דביקותם
 נשלים ה' הוי' צ"ס, וכמו שחיה צר"ח
 קול ודיבור הוא כנגד ו"ס דשם ודחילו
 ורחימו כנגד וי"ד ה' של שם הוי' צ"ס,
 ונס כחב צאלקים אסלל דברו צבי'
 אסלל דברו, ואח"כ צאלקים אסלל דבר
 צבי' אסלל דבר, ו"ל כי בקש לילך מחיל
 אל חיל קודם צאלקים אסלל דברו להיות
 החורש וחפלה שנקראים דברו הכל ציראס
 נקרא אלקים, ואחר כך יותר צבי' אסלל
 דברו להיות באכסס שמרומז צבי' וי"ל
 להיות צרחו"ר שיוגמר הוי' צ"ס בדברו
 ואח"כ יותר צאלקים אסלל דבר, כל דיבור
 שישל מפי להיות הכל ציראס שמים, וזה
 צאלקים אסלל דבר, כל דבר, וסלל, ו"ל
 לשון הארס כמו צסלו נרו, וכן פשוט
 דסוף שבה לו יח' לחור צו חמיד, ואח"כ
 יותר צבי' אסלל דבר, כל דבר להיות גם
 באכססו בדחילו ורחימו שישלם פו"ד כל
 דבר אפי' לאורך גשמיות, כל שם הוי'
 ישלם בקול ודיבור ודחור"ה, וזה ו"ל
 סנס שהוא מזמן ימים באים לאחסן ה'

פסים וכל כגצמות הם הגאים ומחגאים חמיר, וכל (סהרים) כגצמות שהם ככל סחרוממות וגלות חמוגוגסה, משא"כ סלדוקים גם שמחרוממים נכנעים מפחד אל ית' ומס שמיצאים להם חסרונות, וזה י"ל גם כאלן וסשיג לכס דיש את צליר כו'. כי דיש הוא יראה, שראשית חכמה יראה ה'. אם אין יראה אין חכמה, כל שחכמתו קודמת כו'. וכל שיראה חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מהקיימת, ע"כ לחס הוא חורס בא מחבוא י"ל דהוא כיראס ממנס בא חכמה וחורס, וכנס אם יש סחגצרות קדושה בעולם בא הארס מחיל אל חיל, מיראס לדביקותו ית' וסחלסכות שמרמוזו ציין כנ"ל, וזה וסשיג לכס דיש את צליר וצליר ישיג את זרע, דיש מי שסוא בדביקות, ויש לדיק שסוא ממשיך דביקות לעולם וזה וצליר ישיג את זרע, שסוא זרע קדושה לעולם, וי"ל גמי צמי שמושר זרע כל שפע טוב לעולם, כי זס הוא גמי רצין אל ית' חמיר לסשפיט ולספיט עי"ד מ"ג אחרותא שלנו אם אפשר: **ואכלתם** לחמכם לשובע, י"ל שחלמדו סרסס שסוא לחמכם ספיקרית וישנחם לבטח צארכסס אפס"כ חנללו ממרס שחורס שגא עי"ד שאי אפשר לגשמש לסיות צניף עי"ד (כראה שסיס נכחנ עי"ד סחלסכות):

במדרש בחקיתי וזכרתי את צריתי יעקב כס אמר ה' צוראך יעקב ויושרך ישראל, אמר סקצ"ס לאצרכסס מי צראך מי ישרך יעקב סס"ד וזכרתי את צריתי יעקב כו'. וסוא חמוס, כי סנס סקצ"ס סאליל סעולם כדי לספיט לצרואיו, כי חפץ חסד סוא, וסנס מזס סוא שורס אצרכסס חסד לכל, אך אם

לא סוס למאוס לא סיס אפשר לסחקיים סולרך למאס בעציל קיום עולם, וזה שורס יחק וסנס סלמאוס סוא שירס של סמחקת סדיקין בעורסס, כי שורס סדין סוא סלצאים ראשין וסוא סיס בעציל סחסד שנסיס יכולים לקבלו, כי אלולי סלמאים אי אפשר לסציל כן בעסלות סדין לשורסו פועלים כי לסיות סדין רק חופלת ומשמש לסחסד כמו סלוים נחונים לאסרן סכסן, וסנס עדיין לא בא סרצין לספיט מכח אל ספועל, כי סחסד סיס גדול מסכיל וסדין סוא סלמאוס סוא רק חופלת שעי"ד סלמאים יבוא סכווגס מכח אל ספועל לספיט, וזה סוא שורס יעקב סרסמים סוא ממיאע צין סחסד וסדין, וזה יעקב מוצחר שגאבות, וזה אין אבות אלא שלסס סנ"ל סס אבות וסירס לכל ספילמות, וסנס פיקר סוא סרסמים סממואע כנ"ל, כי סאללת סחסד סוא כדי לצוא אל סמיאיע כידוע שא"א בחסד לצד, וזה צוראך יעקב, כי פיקר סחסד סיס בעציל יעקב סמיאיע, וזה מרמוז ומצואר שסחחיל קודס יעקב, כי סוא ספיקר ואף את צריתי יחק וכן 'אצרכסס כי יעקב ספיקר, ועיין בעדרס ודוק סיפיט כי פחס בעצני איני זוכר כראוי סמדרס בע"פ, גם קארתני מאור, כי זס זמן רב מסשלס סעודות שחנני ה' ספירוס סנ"ל:

ובפסוק סנ"ל פירסנו וזכרתי את צריתי יעקב אם חלמרך לרסמים, וי"ל בעכות סצרות שאחס מקיימים אזכור את יעקב שנסר סצרות כראוי מאור כידוע וכן כולם, כי גם יחק סיס ראס לנימולים, גם לאצרכסס לא ניחן סצרות ודוק, וכן גמי פשוט סצרות שסרתי פס יעקב לסיות לכס רסמים וקיום שחקיימו סצרכות,

ואימיצ לכס, אפסי"כ והארץ אזכור לסקימס
וליתנס לכס כי אפשר לכצא הגאולס
לא מייד עמר כלל:

ע"ד שפרשנו במרס מחיל ילדס במרס
יבוא חבל לס וסמלימס זכר, פי
במרס מחיל כניי לסיות הגאולס א"ח
שנריך דוקא חבלי משיח כי אדרבס
במרס יבא חבל לס וסמלימס זכר הוא
גאולס אחרונס לסיות שיר חדש דכר:

סברכות, ואף פי אס חממך לספיל אף
פל מוצדי כוכבים יס לזס צריחי יחחק
ססיס לו פחד יחחק לספיל דין אף ופחד
פל מי שחממך, ואף שלא יסיס פל שוס
צר ישראל פי"ד זס נמי אס צריחי
אברסס אזכור שנחן לו חסד לאברסס
סוא קנסי אחרון מסדין, ופחד ממילא
יגרוס לסיות דין רק פל מוצדי גלולים
ולא פל ישראל ואפסי שחגין כ"כ פליכס

פרשת במדבר

כניי, לחדשי השנס, בכל פח ששז יכול
לפעול יוחר פרנסס לסמולמות, וכן בני
חיי כמו צראש השנס אפילו אס לא נגזר
כן צראש השנס וסוא צאמלע השנס, וזס
לחדשי השנס, וזס י"ל צאחד לסיות
צאחדות, לחודש השני, פס מי ששז
מאכצס סוא חודש כשני, כי מיראס סוא
קידס מחחא לפילא, פי"ד זס צשנכ
סשניח יכול לפעול שנס סשניח אפי'
צאמלע השנס, לצאחס מארץ מצריכ, כי
גס שס סופיל חסיצס, כדאיא צמדרס
פל וירא חלקיס אס בני ישראל:
ורצנו בני ישראל איש פל מחנכו ואיש
פל דגלו לצאוחוס, צקיזור כי צריך
לכמשיך שפס בני חיי ומזוני, וזס וחנו
בני ישראל איש פל מחנכו סוא חיי, כי
איש י"ל קאי פל כנשמכ, פל מחנכו
סס סאצריס כמו שפירשנו צוס פל וסיס
מחניך קדוש קאי פל סאצריס, ואיש פל
דגלו קאי פל מזוני לשון קצוץ, כי כן
פירוש דגל כי אס יס שובע יס שלום
כי אין עין צריי לרס צמברחס פי"ד
פירוש סחרגוס מפ' מקץ וסרפינס צאחו
צאחוס, וכן כחיב ססס גצולך שלום חלב
חסיס יסציפך, וכן צגמרא כידומ,
לצאוחוס

י"דבר סי אל משה צמדצר סיני כו'.
י"ל צדרך מוסר, כי ניאוף נקרא
מדצר לשון מוסקר כמדצר פל כי צכפקירא
ניחא ליה, וידוע מאמרס ז"ל למס נקרא
סיני שירדס שנאס לפוצדי כוכבים פליו,
וזס י"ל מדצר סיני, פי' שידמו ליורנו
ששונא זימס וזס מדצר זנות, סיני לשון
שנאס, צאוסל, מי שיש צו אור ומאיר,
וכמו שפי' רש"י ז"ל פל ומשס יקח אס
כאוסל צמסכח שצח צפ' ר"ע, וזס צאוסל
מופד לסופד אל מקיס שיש אור, צאחד
לחודש השני, י"ל דכנס כחיב זאח פולח
חודש צחדשו לחדשי השנס, י"ל דכנס
ידוע אפי' יחיד ששז מוחלין לו ולכל
סמולס, וסנס כשז צחשובס נעשס צצרי'
חדשס, וזס זאח פולח חודש צחדשו, כי
כניי נקרא זאח, וכצר ציארחי כפמס,
וזס זאח פולח יס לס פליס, חודש פי"ד
סחשובס וסחחדשות גל סאדרס, וסנס יס
סחשובס מיראס ויש פליונס יוחר מאכצס
וידוע כי אכצס גימ' אחד שכוא צציוכל
ציחד פמו יח'. וזס צחדשו אס סחשובס
סוא מאכצס יכול אפילו לסמלות אס

לצבאותם קאי על בני שיתרבו צבאות בני ישראל :

ורחבו בני ישראל אים על מחנסו כו'. ויל ציווי להמשיך לבני ישראל בני חיי ומזוני אים על מחנסו פי' על חיי. כי הנשמה נקרא אים אל הנוף, מחנסו קאי על אברי הנוף, וכמו שפי' בזוהר על וסיה מחניך קדוש, וזה וחנו ימשיכו חנינם לבני ישראל לסיות אים על מחנסו הנשמה ציוף הוא חיי, ואים על דגלו לשון קבוצה, כמו שפי' רש"י ז"ל בשיר השירים על ודגלו עלי אהבה כי אם יש שפע מזוני בריוח יש אחדות כנ"ל ריש נשא, וכן איתא בחז"ל כד שלימו שפרי מכדא כו'. וכן ותרמינה בלחמו ותרגומו ורמיין בלחוס, וכן שאין פין צרי' לרה בצחצחה, וזה אים על דגלו, לצבאותם קאי על בני שנתרבה צבאות בני ישראל הרבה :

במדבר וסיה מספר בני ישראל כו'

וסיה מספר הסופר כמספר החורס כו' סה"ד וסיה מספר בני ישראל אינו זוכר כראוי, אך בקיצור כי ידוע לנו מעוררים בצבדחתי האור השורש, וידוע כי שקר אין לו רגלים, פי"כ לא תקום פעמים, כי כיון שנחבטל הקליפה במה שסבלנו שוב אין לה עוד משא"כ הקדושה אמת יש לה רגלים, כי אדרבה הטוב (הטוב) הנפשל מחפורר בכל פעם זה המודים והשבת וכיוצא, והנה בצבדחתי מעוררים תמיד אור החורס והטוב שנפמלו אז, וזה פירשנו הפסוק אלוה מחימן יבוא וקדוש מהר פארן סלה מה לשון יבא וכן סלה, אלא כי תמיד מחפורר הטוב הסוא וידוע כי במ"ח ראש ויתר גוים כו' וכן חירות ממלאך המות חירות משפצוד גליות, וכן אמרו

רז"ל במלות שובו לכם לאסליכם כ"א נחפזרה אשחו זכר, וסנה ידוע סדקדוק רישא לסיפא בלחוח הפסוק קודם אמר מספר ואח"כ אמר ולא יספר, ידוע חירוף רז"ל, וי"ל כן בספירה פימאר לנו מעוררים כמו קודם מ"ח כידוע בזוהר שסיה החשבון להשיג כי שפרי צינה, כי סיה לדכיותא וזה וי"ל וסיה מספר בני ישראל בספירה עומד פועל לסיות כחול סיה אשר לא ימד ולא יספר כמו אז במ"ח שסיה נפמל כל מוצ, (וי"ל לרמז בזה בני חיי ומזוני, כחול וי"ל קאי על חיי כחול ארבע ימים, וגם יס פירשו כן כי אינו סובל שיה דבר מה, אשר לא ימד קאי על ברכה עד בלי די, ולא יספר קאי על צנים וכנ"ל שכל סיה במ"ח), וזה וי"ל סמדרש וסיה מספר הסופר, פי' של הספירה כמספר החורס, פי' אז שסיה הספירה לקבל החורס ודו"ק כי קלרחי:

פירשת נשא

הנה כחיצ ויפקדם במדבר סיני. וי"ל פי"ד שאמרו רז"ל לשון סיני שירדה שנאס לעובדי כוכבים, פארן שפרו ורבו ישראל מליה כו' במס' שבת פי' ר"ע. וזה וי"ל ה' מסיני בא מרומי בני חיי ומזוני, שהשגנו פי"ד החורס, כי ירדה שנאס לעובדי כוכבים קאי על שפע מזוני ופועל שניתן לנו כמו שנחבז ראש ויתר גוים כו'. כי זה נקי' שנאס כי הסיפך כחיצ ותרמינה בלחוח צחצחה ורמיין בלחוס שאין פין צרי' לרה בצחצחה ושנאס קאי שיעל פועל לישראל, וזה מסיני בא, וזרח משפיר למו, קאי על חיי שנקח מהם החרב שחביב על חרבך חמי', סופיע מהר פארן על בני כנ"ל, וכן

כ"ל, וזו יש לפרש נמי אח"כ ויעש
 כן אחרון כי כאשר לזכר משה (לשון
 כפול). וגם צ"ל רש"י לסגיד שבחו של
 אחרון שלא שינה וזה חמוס מאוד וכי
 ה"א איש כאשר יתנה אך ו"ל לסגיד
 קאי על רזא דחכמהא הסוד שלא שינה
 שביון ופעל הכוונה העקריה והעצור
 על ידו כן, וי"ל עוד צ"ל דכנס כחיצ
 דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני,
 דכנס איחא והמכלל הוא חתה וידך
 אלו ד"ה שאין אדם עומד על ד"ה אלא
 א"כ נכשל צ"ל, ודאי כי יכול לעזור
 לקיים ד"ה בלא נכשל קודם כ"א אין
 אדם עומד על ד"ה מעצמו אח"כ נכשל
 צ"ל משא"כ בעזר שמים. וזה ו"ל בקש
 דוד דרך שקר הסר ממני שלא נכשל
 צ"ל, ותורתך חנני. וכן הדריכני באמתך
 ולמדני וזה ו"ל לסגיד שבחו של אחרון
 שלא שינה בשום פעם שלא נכשל צ"ל.
 אעפ"כ עשה כן וק"ל:

הח' את הלויס מחוך בני ישראל ופסרת
 אחס וגו'. ה"ל לו לומר מצני
 ישראל, ו"ל בדרך רמז, דכנס כחיצ אל
 חוכה לך פן ישנאך וסוד חמוס בשביל
 הספק שישנאנו משום זה מניח אותו
 ברשעו, ומא איכפה אס שמא ישנאנו.
 אך דכנס אמרו רז"ל איז אפ קירוס
 הזמבס ח"ח דאמר בני רבנן, ולכאורה
 קשה אס הוא רובו זכיות וכי פ"ד זה
 לצד לא יסיח לו חלק לעו"ב, ואס בלא
 זה הוא רשע למס לי זה, אך הכנס
 איחא פושעי ישראל מלאים מלות כרימון
 וזריך עשס למס דוקא סמשיל לרמון,
 אך הכנס אמרו ר"מ רמון מלא חוכו
 אכל קליפתו זרק, כי רמון יש לו חוכו
 פ"ב, וקליפתו גרוע מחוץ, וכן נמי
 פ"שמי ישראל כפנימיות שלסס עוב הוא
 לאצ"ס

זכן איחא בזוכר, וזה הוא צגשמיות, וכן
 לענין כרוחניות כי נקח גם ממלאכי
 מעלה, וזה ואחס מרצבות קודם הכל
 ה"ל פ"ד סחורס, וזה מימינו אס דת
 למו, וזה הוא חמיד כמו שפירשנו על
 אלוס מחימן יבוא וקדוש מכר פארן
 סלס, סכוא סלס כן, וזה ו"ל נשא את
 ראש בני גרשון גם כס, פ"י גם כשישראל
 נגרשים מנחלס, כמו גרשוני ה"ל
 מססחפח בנחלס ה' ונשיאת ראש הוא
 יפוער למשפחותס הוא בני, לבית אצוחס
 הוא חיי, כי אצוחינו חיי סרצס:

בה חזרנו כי אמור לסס. לשון רביס.
 וקאמר יזרכך וישמרך כו', סכל
 לשון יחיד, וצ"ל לי כי כנס נשמות
 ישראל חחורות מחחת כסא סכבוד, וזה
 ו"ל כס ר"ח כסא סכבוד, חזרנו את
 בני ישראל, פ"י עס בני ישראל, וקאמר
 לסס בשבילס יזרכך ה' וישמרך לכסא
 סכבוד ודו"ק, ומעין זס מלינו בצרכות
 ישמעאל בני צרכני וסוד שס שסיא
 צראס סכסא ודו"ק):

פירשת בהעלותך

א"ר מ"ב דבר ואמרת לשון כסול
 ומשונה, וידוע באמור דרשו רז"ל
 להזכיר גדולים על סקטניס, וכאן אין
 שייך זה, וגם צ"ל, אך כנס איחא
 פנים אימות למקרא פנים ציננות למשנה
 כו' פנים שוחקות לאגדה וידוע כי אגדה
 ספ"י הוא קבלס, וכדאיחא בזוכר אגדה
 הוא רזא דחכמהא וזה ו"ל דבר אל
 אהרן. סמקרא הוא צדיבור לשון קשה
 כידוע, כי פנים אימות למקרא. ואמרת
 אליו ססוד וסכוונס בסלקת סנרות הוא
 באמירס לשון חיבס כי צפנים שוחקות

לאביהם שבשמים, וקליפות מחוץ, וכן
המלוא שלכם הם כן פנימיות הכוונה
הוא לשמים ומקיף מחוץ פניו אחרות
והתפארות וכוונת זאת, אך מיד הכלל
הדיוקים מפלים במלואם את מלוא
הפנימי ישראל, כי מלא מן את מינו
ונימור, כי הדיוקים שוונתם רק לשמים,
מ"כ אם הוא מצד רבן ודאי אינו
אובד את הצורה ב"ה בראוי, כגם אם
יש לו רוב זכות הלא המה כרמון חוץ
וקליפה, האף אפשר לזאת לפיכך כי
המלוא אינם פורחים לפילא, כי אינם
צדחילו ורחימו, ולדיוקים לא יעלו אותם
במלואם, כיון שמצוים אותם ואין לו
התקשרות בכם, ולפי כ"ל י"ל קח את
כלים הפנימיות הדיוק צו יח' כ"ל
שהוא הוא מיד וזה כלים לשון דיוק
כמו וילוו פליך זה קח מחוץ בני ישראל
ועתה אותם לסיוע בלא קליפות, ובה
הפעם להם להכירם כ"ל, כזה פליהם
מי חמלה, פ"י הכסדים של השוכה,
(כי ימינו פשיט לקבל שנים וי"ל) מם
הוא ד"ת של השוכה, והעצירו, חמר על
כל בשרם, פ"י על בצריות וחומיות
חמזיר חרעא דחשוכה כידוע חמר
אוחיות חרע שער החשוכה, מ"ד זה
וכצמו בגדיהם לשון בגדיהם מ"ד זה
וכתרו:

כל דור נהנים מאורו, ושמעתי אומרים
על אחרן ככסן, וי"ל למרן זה, דהנה
איחא הרושם להכחיש יורים להמשיך
יפין, וי"ל הרושם להכחיש את המולם
שידמו את הצורה ב"ה וחיכיה להם
יראה שמים שנקראת חכמה, כמו שכתב
כן יראה כי הוא חכמה, יורים ימשיך
חסדים לספולם, ממילא ישיגו את הצורה
ב"ה בראוי, וכמו שפסח אחרן ככסן
במה שחיה אובד את בצריות ומקרבן
להחזיר כמו שאמרו רז"ל, כגם שזה לא
שייך בצורה ב"ה, אך אם הוא מ"ד
תפלה לדיק נחא, וכן פירשנו מכלל
חיים בחסד, שמשפיע מכלל זה חיים
הוא קדושתו יח' שנקרא חיים, וזה
הרושם להכחיש יורים מי שרושם להכחיש
את המולם ימשיך חסד, שמרומם צדוהם
ומ"כ א"ל מ"כ שמדחת חסד לאצרהם
הליך ונספח כנגבה, וכן י"ל דכוא בסוף
מן פנין הפחח כרעם על פוצרי כיכבים
הכיפך הוא דרום הוא חסד וכדורש
לכפזיר את המולם יפין יזכר לסיוע
הכוונה לשמים לפולם בלא לסיוע מ"ד
ז חומלה לפולם כלפון כמו מה רב
מיצך אשר לפניך ליראך יראה לסיוע
הכוונה גשמים, שהוא נסתר ופנין, ומ"כ
לא אמר להחזירם ולהחשיר, ובה חורש
אור ואנו מעוררים למעלה במעשינו
ודיצורינו ומחשבותינו, ובה הים אפשר
לומר שכוונה הים לכמשיך אחרן עליו
בסמורה אור חורש לזה אמרו וכי
לאורש הוא לרין לכמשיך עליו וכן על
ישראל וסלא כל הארבעים שנה שהלכו
ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו כ"ל
מחמסד באים לחורש ומ"ד אחרן כ"ל
שחיה מקרבן לחורש, אלא עדות לישראל
כי ששכונים שורש בישראל זו כר מערבי
ששכ

שנסה מי שיכול לעורר מיון נוקבין מחסא למילא, לסמשיך שפע למטה נקרא נר בצביל הנשמה הנקרא נר אלקים נשמה אדם, ומעריב שיכול לעורר מ"נ לערב ולקשר העולמות בחפלו מחסא למילא. ובשפע שמוריד מפילא לחסא. וזה נר מערבי, וזה סימן שכינה שורש פ"כ אנו יכולין לעורר מ"נ לערב ולקשר העולמות כולם וזה הים סימן נר מערבי שממנה הים מחמיל וזה הים מסיים וכן המעורר מ"ן הוא כן הוא מחמיל ובו מסהייב השפע שבה מלמעלה :

דגה שמעתי מדקדקים על מה שאמרו רז"ל עני חשוב כמה, הים לומר עני הוא כמה כי מה חשיבות שייך במה. וי"ל דנסה א"י הרוש להיות ימיה עצמו. שמעתי מהרב מפינסק שיחי' שפי' הרוש להיות לא יחשוב עיני גופו כ"א חסיד מחשבתו בצבורא ב"ה דבוקה, וזה ימיה עצמו יסחלק מעצמו ממילא וכואו חי, כי הוא דבוק בחי חיים בל"ז א"ל לומר כי כלל כחיו וחי בזה לא שימות בזה. וכנס מלינו דוד ה"ה קרא עצמו עני ואביון בצביל שסיד רק דבוק בצבורא ב"ה ולא חשב בעיניו פוס"ז כ"א לפע הכורך פ"כ סוס בעיניו כאלו לא סוס לו כלום, וכנס אפילו אם נגזר מיתס על האדם אם הוא מתכבב בן נפטר מיתס דסוס כאלו מה. וזה י"ל עני חשוב אפילו עני שהוא חשיב פ"י מי שהוא עני פ"ד שהוא דבוק בצבורא ב"ה, הוא ודאי חשוב, כי מצד מלך מלך. הוא כמה ונפטר ממיתה וחי בזה :

בהעלותך את הנרות כו'. דנסה כחיצו בצעיבו את הנרות וקפירנס דנסה יש שלשם בחינות בני וסמיר

חיי ומזוני, דנסה אין טיפס יורדת מלמעלה עד שטיפים עולות מלמטה, שמעתי מרבי שיחי' שסס אסבס ויראס, וי"ל מפני שיש באדם יצר טוב ויצר הרע באסבס נותן כח ליצר טוב וצירא' מגרש ה"ס"ר ממנו שלא חסיד לו ולכל באי כחו שום שליטה בסקקשרות הצורה ב"ה ובשפע שממשיך האדם, כי באסבס מדבק אדם עצמו בצבורא ב"ה, ובאסבס גימט' אחד. ושלא חסיד באסבס תערוכות לריך יראס ומצבורא ב"ה יורד שפעו הציב נקרא חיים, וכמו אחס מחי' את כולם כי זה שורש כל השפע כי הכל מרומז בחיים כידוע, וכנס הים במקדש מנורס ושלחן ומזבח קטרת, ו"ל לסמשיך שורש בני חיי ומזוני, מנורס בני על כי נר אלקים נשמה אדם. כי לריך לסמשיך נשמות למטה. ושלחן לחס הוא מזוני ופוסר. ומזבח קטרת הוא חיי ופ"כ קטרת מצטל מוחלל. הגם שכולם יש בזה כל כג' בחינות, כי גם במנורס יש חיי כי מרומז בחכמה, כמו שאמרו רז"ל הרוש נסחכים ידריס וסימנך מנורס בדרוס, וכחיצ ובחכמה חח'.

וכן מזוני ופ"כ הוא בדרוס שמרומז בחסד וכחיצ מכלכל חיים בחסד, וכן נמי שלחן נמי חיי, כי לא יסבו מזוני למיתא. ופשוט לחס גימט' מזל, וסכל כלולים בזה בני חיי ומזוני וגם זיווג נקרא אכילס. וכן מזבח קטרת, כי קטרת מחפער. גם לשון קישור על וסיו לבשר אחד. אך אנו אומרים בספרש שלסם כנ"ל. וזה ו"ל וחס המנורס נוכח השלחן. כי מי שנותן לרקס הוא שלחן מזוני לפני יוליס לסמשיך לו בני אפילו אם סס עקריס, וזה ו"ל בצעיבו את הנרות וקפירנס, דנסה פירשנו על וסמיר

היר כרון בהעיותך זאת

וסעמידו חלמידים הרבס כמה פירושם.
 א' סעמידו חלמידים הרבס חראו מאוד
 בחלמידים שילכו בדרך אמת. ואמת יש
 לו רגלים וסעמדה, וזס וסעמידו חלמידים
 הרבס, ועוד (לסיוח לסחלמידים בניס
 ברא כרפי' דאבוס סוס נמי סעמדה
 ועוד) שיחששו לסמשיך לסס פושר.
 וממונו של אדם מעמידין אוחו על
 רגליו, וזס וסעמידו חלמידים כי למי
 שאינו רואה ללמוד יש חשש צמושר שלא
 לסיוח לצטלו' לרעחו משא"כ לסחלמידים
 וכנ"ל בלסעשור יאפין, ועוד פ"י חראו
 בסחלמידים שאירכו ימים ושנים, וזס
 סעמידה לשון עכבס שיחשככו הרבס
 צמוס"ז וזס ו"ל בסמיצו אח סכרוח,
 כשכוא מפיצ אח סכרוח סס נשמוח
 ישראל, שרואה שסיו' מוציס יקטיר
 קטורה ג"כ לסאריך ימיסס ושנוחיסס
 לבטל מוחנא כנ"ל, וכן נמי אס נפרש
 בסמיצו בסדליקו סוא שפיר לסיוח
 צופרים באבבס סש"י יקטיר קטורה
 כנ"ל נמי, וי"ל נמי לשון קישור לקשר
 סדין שפליסס צוורשו ולסמחיק, כי סלא
 סבורא צ"ס סאזיל כל ספולמוח רק
 לסמיצ, ובצביל שידע סלא ססיס קייס
 לעולם כלל, כי יחבטל ברוב אירו' יח'
 אלאס אורו וסוא דיו ורק בצביל מוצ
 סגדול ורממיס פשוטס, וזס שורס סדין
 ססוא רק רחמיס לסיוח קייס ספילס
 צוס סמעליס אח סדין לסורשו סולך
 סדין רק על עובדי כוכביס שרוזיס לאבד
 אח ספולס ופוטל סדין כשורשו ללורך
 קייס ספילס סס ישראל סספולס עומד
 כו', וסנס כחיצ חכון חפלחי קפירה
 לפניך משאח כפי מנחח ערב, דסנה
 לפעמיס עובדיס באבבס וסחלסכוכס גדול,
 ולפעמיס ביראס וחסוכס וספשוט מפשו,
 ויט מדרגס יוחר פליונס מזס, סלא

לחשיב עצמו כלל סאך ססוא כ"א
 בסחפספסות סגשמיות וסחלסכוכס פלוס
 מאוד, וסנס ו"ל חכון חפלחי וכו' נשכח
 מאד וזס ו"ל צוקר בסמיצו אח סכרוח
 סס נשמוח ישראל כשמפיצס, פ"י
 כשמפיצס במדרגח אבבס וצוקר יקטיר
 סקטורה שמרומז לסמשיך לסס חיי לבטל
 מוחנא ולסמשיך פושר לסס וכן בני כנ"ל
 שמרומז סכל בקטורה, וכן צין ספרביס
 סוא ספלאח מ"ג וסחשוכס וספלאס,
 שצוס מערב ספולמוח כנ"ל צנר מערבי
 שממנס מחחיל וצס סיס מסייס בספלאח
 מ"ג שממנס מחחיל ולסמפורריס מ"ג
 בא ספסע דרך כל ספולמיות בא ספסע
 לאוחו אדם, וזס צין ספרביס יקטירנה
 נמי סקטורה להגן פליסס ולסמשיך לסס
 שפס כנ"ל, וזס ו"ל חכון חפלחי קטורה
 לפיץ סן צמנין צוקר כנ"ל וסן צמנין
 משאח כפי לשון משיאין משיאוח סוא
 חצפרס, כפי לשון כפי"ח סוא על פנין
 סיראס וחסוכס וזס מנחח ערב סוא
 סחפלא ויודיו וחסוכס של סכנעס, שצוס
 מערב כל ספולמוח, וי"ל מנחח ערב
 על ססיא מדרגס פחוחס סכראשוניס
 נקרא ערב ופחס נשכח סאך סאמרחי
 כראוי אך סיו צמניניס סנ"ל, ומעין זס
 אמרחי על מי סאמרו רז"ל לדיק כפופס
 ולדיק פשיטס, ואפשר אמרחי נמי על
 נאמן פשיט ונאמן כפף לדיק סכל
 באבבס ויראס, ויט אבבס ויראס פ"ד
 סשגח חכמחו יח' שאין לס שיפור
 ורוממוחו בסיראס וצא שפס נומס פליון
 גורס סחלסכוכס, וזס ו"ל בקיצור נאמן
 פשיט ונאמן כפף, על יראס כפף,
 ופשוט על סאבבס, ויט במדרגס שפלאס
 ג"כ באבבס ויראס וזס) לדיק פשוט על
 אבבס ולדיק כפף על יראס נקרא כפף
 וזס

זכרון

בהעלותך

זאת

כמו

זוהי משאלה כפי כ"ל. (ו"ל עוד כי
משאלה כפי קאי אלמפלס פי' חכון
הפלתו קמורה לפניך. אוחס חפלה שהוא
משאלה כפ' הספסמות הספספות הוא
כשהחפלה בסתלסבות. ועל כך השני
אמר מנחה ערב. פי' גם החפלה של
מנחה ערב ביראה לבד חכון ג"כ קמורה
לפניך, וכן י"ל ישאו נכרות דכים, נכרות
פרושן אורות הם לדיקים, ישאו דכים
הכנעתם פי' נעימות בצורה יח' שנותן)
זה י"ל בהעלותך את הנרות הם הנשמות
שאלה מפלה אוחס, כי נשמות נקראים
נרות כ"ל, על שכתוב נר אלקים נשמה
אדם, תראה אל מול שני המנורה י"ל
קאי אשלתן שהוא כוכב השלחן, וי"ל
דקאי אקמורה שהוא בהטיבו את הנרות
פי"כ נקרא אל מול שני המנורה יאירו
שצמח הנרות, וכתיב שצמח שם כללות
כלל ישראל הם שצמח רופים כידוע,
והם השצמים נפש, כי דבר שצדקושה
הוא צמחם השצמח נמשך לשצמים
נפש שורש ישראל, שאל"כ הספסמו
ואמר זה לאשרן על שהוא שושבינא
דמטרוניתא. כי הים אובד את הצדיות
ומקרבן לחורס:

והק"ב את הלויס לפני אוכל מועד
וסקלת את כל עדת בני
ישראל, דהנה לויס נקראים הדבוקים
בפי' יח' וכן נמי דבוקים זה בזה באהבה
גדולה והנה זה להחקשר תמיד באהבה
וכן נמי בהצורה יח'. יש מדרגה יוחר
מזה בסתלסבות גדולה, והנה היראה
נקראה אוכל מועד, על כי היראה
מגינס מלחמא נקראה אוכל, וזה לריך
האדם לפעמים כשאינו במדרגות אהבתו
יח' וסתלסבות כי באותו זמן בליז לא
יחמא, כ"א בזמן שהוא בדעתו לריך

יראה לפחות לסגן מחמא, והנה מוב
לספלות את ישראל ממדרגה אל מדרגה
וזה י"ל וסקרבח את הלויס הדבוקים
ויש אהבה ציונים לפני אוכל מועד,
פי' למפלס מאוחס מדרגה, וסקכל את
כל עדת בני ישראל, אוחס חפלה למדרגה
הלויס באהבה וקכלס ואחדות כ"ל:

הצאן ובקר ישמע לסס כ"ו, וכן על
פסוק ויסי ציוס השלישי בסיות
הבוקר, ופסוק וכל הפס רואים את
הקולות כ"ו, דהנה כתוב אלוס מחימן יבא
כ"ו י"ל דהנה י"ל על שאמרו רז"ל הרוזס
לכחכים ידרים לספסיר יאפין, פי' א',
דהנה מי שרוזס שיחבבס כבוד שמים
יכול לסתפלל זה בגילוי, הגם שגודפים
לספ"א, אי אפשר לסיות קמרוג שלא
חקובל הסתלה כי ככל עבדיך, ומי יוכל
לרניס בגלוי לא לסתרבס כבוד שמים,
משא"כ אם חפץ לשפס גשמיות לריך
לפעמים לכאפין הסתלה ולכסחיר מספ"א
שלא חסיד קמרוג כידוע באיוב, וכמו
שפי' על מים גנוזי' ימחקו, פי' מי
שממשיך חסדים שנקראים מים בגניבס
בהכנע כידוע לנו כמו שקבלתי ממורי
ימחקו לו, וכן לחס סתרים פרשנו לשון
מלחמס כמו לחס שפרים וכן ס' ילחם
לכס, פי' סן חסדים סן גבירות על
העובדי כיבדים, דיונין שנקרא לחס אם
הוא סתרים יונגס, ור' אמר פש"ע לחס
ממש ותריו גוונא אומר, וזה י"ל הרוזס
לסחכים את העולם וע"כ אינו אומר
הרוזס לסחכים או ליחכס כ"א לסחכים
את העולם שידעו אהמה מיראת שמים,
כמו שכתוב סן יראה ס' הו' חכמס
ידרים יכול לסמשיך בגלוי כמו דרים
שזרחת כשמס בו חמיד בכל יום,
משא"כ לפין רק בלילס וזרחת ובכאפין
ונסחר

ונסחר, וכמו שכתוב סוצ' אל לפון, פוי' בלילס, וז' להעשיר מי שרוא' להעשיר יאפין תפלתו כנ"ל, עוד י"ל פשוט נמי דהנה איתא א"ל אין קמח אין חורס, והנה לאורך חורס יכול להמשיך גם פרנסה בגלוי, וזה י"ל פלגי מים ירדו פניו על לא שמרו חורחך. פניו לשון פניו המים, פוי' המשכתי שפע ממקור ממקום אחיזה נפשו ומים פירוש חסד, וזה פלגי מים ירדו פניו על לא שמרו חורחך, פוי' אפילו על אוחס שלא שמרו חורחך. כי כן דרך חסד אפילו לאינס הגונים, ועוד י"ל על פוי' בשביל כמו אי סוס כח"ב על אשר לא שמרו. פוי' המשכתי חסדים על אשר לא שמרו חורחך בשביל שלא היה להם קמח כנ"ל וזה י"ל הרוא' להסכים א"ל העולם ידריס, פוי' ימשיך חסד שמרמו בדרוס. להעשיר א"ל העולם פ"ד ז' יאפין יקשר א"ל העולם בעולם הפסוק כ"א א"ל אין קמח כנ"ל, ולפ"ז י"ל ג"כ כאן אלוס מחימן יבא, פ"ד חימן הוא דרוס א"ל ממשיכין לישראל יבא אלסוחו ית' כנ"ל. וכן פרשנו בפ' רא"ל א"ל הצרכה אשר השמעו, פוי' הצרכה הוא לפניכם, שפ"ד ז' השמעו כנ"ל, ובהקללה א"ל לא השמעו כו' תופיל מה שאני נותן אוחס לפניכם לסיוח להסירה מכס לסיוח הקללה ללכה אחרי כו', פוי' לאוחס שררכס לכה אחרי אלקיס אחרים הם העובדי כוכבים, וכמו שכתוב שפוך חמחך על כגויס כו':

יעזר י"ל אלוס מחימן יבא כו', דהנה איתא רא"ל ויחר גויס וכו', וכן כח"ב וזרע מעשיר למו סופיע מסר פארן כידוע בזהר נמי כו' יפוש, ומדוע לא כח"ב כ"א ושמיר, אך מפני שאיתא שירש כל העובדי כוכבים הם זה משמאל

בפסוק ויסי בנסוע הארון, וכן הסוף הפסק כשנסע ה"ח התפלת משה שלא חס"י כן, כי הנה גם השכינה נוסעת עמו התפלת קומה ה' מוטב שיטב הכדיק במקומו שלא חס"י גרם להשכינה בעלמיל, כי כן פרשנו בעלמיל דגברא קשה מדאחחא על אש"י יראת ה' וא"ל חלילס נגזר גלות, הלא כח"ב ואח"כ אדם תמחיק אל הקרא אדם וכו' וזה ויפולו אויבין כו' פ"ש, מי שיטערך לכבוד שמים, וזה י"ל מתפללין נר חדש מי שנעשה

חגר וסוחר, פי"ד מ"ט וסחורס וספלא
קונס סקדושה ספלוונס, וזה אלר אני
נוחן לבני לישראל, דבאמח אלולי סקצ"ס
פוזרו כו, פ"כ כחיב נוחן לשון מחנס
ומפרס איס אחד ססוא רק באחדות
למעס אבוחיו סמחנסג מפין דרכי אבות
סן לאסוב אח סבורא ב"ס לפחד ממנו
וללכח באמח כל אי לפי פורשי, וזה
אומרס רז"ל צריך סאדס לומר מחי יגיו
מפשי למעסס סאבוח, ופי"ד זס אחס
וסס חסלחו סחפוררת חסובס לספולס,
כי חסיו יכוליס לפפול נסוס ונפלאות,
כי סקצ"ס אח דכא וסקרצו אח ספולס
לסי ויסי כל נסיו בסי כל ספולס ירומו
לסי בסי :

ויעלו צנגב ויבא עד חברון. ו"ל כי
פירשנו סרונס לסחכיס ידריס,
פי' ימשיך חסדיס לספולס פי"ד זס
יחכיס אח ספולס לו יחצרך, ודרוס
מרומז בחסד וזה ופלו צנגב בשביל
ססמשיך לסס חסד סיס לסס פלי, וי"ל
ידריס, דסנס סקצ"ס חפץ חסד סוא
וסיבס על סבריאח ספולס, גס סיבוח
סאלילות כדי לספיב, וסנס בשביל ססיס
סשפע גדול ולא סיס אפשר לסיוח קיוס
וסיס פנס חלילס סולרך כביכול לזמנס
ולסלציס סחסד סגדול, ואריך בחכמחו
בדרך סיסיס קיוס ולא ביפול חלילס,
וסנס חסדו נקרא יד פל ססוא מילוי
רחמיו יח' וסוי' במילוי ופלאמוחו יס י"ד
אוחיוח סגס שיש י"ד סחוקס לספחיד
פובדי כיכביס סוא ג"כ חסד לנו וסחס
יד סוא חסד כי למפלס אין שוס דין
לל

נעססס צדיק מימיס לא כציר, וזה נר
כמו נר שדולק למפלס כן סוא מדצק
פלאמו למפלס לסבורא יח' צחורס ומלוח
ססס כאש, כמו סכחוב סלל כס דברי
כאש, אכל לא יסן, רשי"א אין סדבר
חלוי בחדס ויסן, וזה אומר כל סגרוח
מפלסלין חוץ מן סנר שדולק בשבח גס
אס סוא חדס שיש לו סחלסציוח בשבח :

פרישת שלח

בסוף ראשון. דסנס ו"ל מס זס שלח
לך סלל אינו סילח אלוי, ודרז"ל
ידוע ופוד אני נוחן, לשון סוס ס"ל
נחחי או אחן, ופוד למס כופל כל
גסיא בסי, ופוד קורס אומר שלח יחיד
ואח"כ חסלחו לשון רביס, ולמי אומר
חסלחו סלל למעסס מדבר, וי"ל דסנס
איחא כנ"ל בר"א רכס לפורר סליצור
אמר אסס אחח ילדס שסיס רבוא למס
דוקא בזה, ו"ל דסנס איחא דור סולך
ודור בא, סדור ססולך סוא סדור שבא
קאי פל ניניץ מסיס שמאיר בשסיס רבוא
סיח בכל דור, וסנס סיו מחנמנמין
ורונס לסמשיך פליסס מניניץ מסיס
לפוררס לרלנו יחצרך כידוע וזה ו"ל
באן שלח לך לשורשך ומפיין מדרגתך
פניו מאור, וזה שלח לך אנסיס חציאס
למדריגס זו סלל יחזיקו פלאמס לאנסיס
חסוביס וצדיקיס שחשלח זס מסס, ומפרס
לא פל אוחס ססס בגשמיוח, וזה אומר
ויחורו*) אח סארץ כנען קאי פל סקדושה
פליונס ארץ סחייס נקרא כנען לשון

(*) סכמחי פי"ד ויחירו כו'. שאינס מדרגיח אנסיס שיסיגו מכ שמקאריס
וחופאיס כ"א לפי מדרגחו, וגס לולי סקצ"ס פזרו כנ"ל, (סשממס סלל סיס כך
כחוב צסכ"י סקדוש בשוף ספמוד צססימניס סנ"ל).

כלל, וזה י"ל הרוצה להסכים את המולד
 וידים ימשיך מחכמה פילאה, וזה יד
 רוס כנ"ל וד"ל. והגם שאי אפשר להשיג
 המולד כך כך פ"כ בא להבנתו ית' בלב
 בניה, פ"ד שהדיק הוא בפינוי כאין
 משיג מחכמה הנמצא מאין, והנה דרוס
 נקרא ימין כידוע בדרז"ל, והנה ימין
 הוא הפיקר לאדם והמאל נקראת יד
 ככה. וידיע לית פולחנה קמ"י קצ"ה
 אלא רחמנו, ופ"כ נקרא ימין, וזה י"ל
 ויעלו בנגב פ"ד ויבא הדיק עד חצרון
 הוא לחכמה פליונס, שבה מאין הוא
 מולד האחדות מאוד מולד הסמוכים לו
 בנגב במולד האהבה, וזה אחימן כו'.
 פירשנו קאי על בני חיי ומזוניה, וכבר
 פירשנו זה פ"כ קצרתיו :

וְאֵתָם אל חיראו את עם הארץ כי
 לחמנו הם. י"ל בקיבור כי שורש
 מעם האללה המולמות כדי להפיץ
 לישראל, ואם הים רוצה יחצרך להשפיע
 חיכה בלי למאוס לא הים אפשר להבדלות
 וסיה הכל אי ולא הים החפץ להפיץ
 בא אל הסופל, פ"כ הולך למאוס, וזה
 שורש כל הגבורות ופיקר החפץ שורש
 אברהם, והלמאוס שורש יחזק פ"כ בא
 החפץ מכה אל הסופל, וזה שורש ימקב
 פ"כ אמרו רז"ל אין האלה אלא שלשה
 שהם אבות לכל, וזה להפלות הדין אל
 שורשו שהוא לירך החסד להפיץ לישראל
 שהם פיקר הבדלות בראשית בשביל
 ישראל שנקרא ראשית בזה גורם שגם
 למעט הדין יסיה חתה החסד ופסל
 אליו, וזה הוא שורש שפע עושר, וכמו
 שכתוב מלפון זהב יאחז ושלחן בצפון
 והטעם הוא משום שהפיקר הוא להחדק
 בו ית', זה הוא הפיקר, אך עוב לזה
 להחמיר להיות פרנסה בריות יכול יותר

לשלים רצונו בשמחה, וכוא דמי להשורש
 להפיץ והלמאוס מפל אליו, כן זה פ"כ
 חלוי בצפון כמו יד המאל שאינס הפיקר
 כ"א לסייע לימין, וזה אל חיראו את
 עם הארץ כי לחמנו הם כי גמל את
 הדין שורש עם הארץ לשורשו הוא
 הלמאוס הראשון ולגרום להיות הדין גם
 למעט מפל להחסד ויצוא משורש זה
 פרנסה, ותופלת להפיקר להשלים רצונו
 ית' בשמחה ודוק' כי קצרתיו מאוד
 וסדרים מחקים :

פרשת רח

וְלֹא יִסֶּה כקרה וכעדרו כאשר דבר
 ה' ביד משה לו, אינו מובן פ"י
 השפוע כי אין מקרה יולא מידו פשוטו.
 וכן בראש הפרשה ויקח קרה מס לקח.
 ה"ל סנה כחיד אשרי אדם עוז לו כך
 מסילות בלבבם, י"ל דהנה איחא אמר
 אצוי האי ח"ח דמרחמין ל"י בני מאח"י
 לאו משום דמעלי פסו אלא משום דלא
 מוכח לכו במילי דשמיא, שמעתי פ"י
 ואני מוסיף מטע, דהנה יש דקדוק
 מרחמין ליה ולא קאמר רחמין ליה, וכן
 מילי דשמיא מיוחד, אך סנה הדיק
 הדבוק בו ית' ראוי כעלומד חורס או
 דברי שבחים לו ית' או חפלה, ראוי
 להשיג חיבה אורו ית', כן כתיב חורס
 אור ראוי לבא אור, וכל מס שמשיג
 האדם מדרגה יותר פליונס ראוי לבא
 לו אור גדול יותר בחורתו, וכן י"ל כי
 על אורות פלך, לשון הסדרומות כל
 מס שאחז מהרומם ראוי להרומם האורות
 לבא לאדם בכל פעם אור יותר פליון
 וגדול, וזה כל המוסק בעל חורס על
 חורס מחייסו' המוסק בהסדרומות החורס

זכרון

כרח

זאת

כימ

בא לו חיות, כן בכל פעם חיות עליון
יוחר, וזה י"ל כמותן צים דרך, צים
החכמה נוחן הקצ"ה דרך ישכון אורו
יחי' ובמים עזים נחיצה, י"ל דמיו"ד
שכלדיק מציא אורו יחי' למטה בא
ההגדרות קדושה, גם ללבוש כרשמים בא
המפורדות חשובה וההגדרות ליצ"פ.
וכנה אשר הם חפצים בכלדקס אז טוב
לכס' ולאשר חפצים להרשיע הוא מזלצל
אוחס מרשעם פיו"ד היצ"ר מסיח
אוחס לקום על כלדיק ללצלל אוחו כדי
שלא תחי' לכס מניעם מההגדרות היצ"ר
אך הש"ח פס כלדיק ואינו מניחו ללצלל
אוחו, וכן פרשנו על ונלחמו אליך ולא
יוכלו לך כי אהך אני נאום הי' לכליך,
ולשון ונלחמו אינו מוזן הוס ל"י למחב
ונלחמו עמך ולא ונלחמו אליך, ולפי
הנ"ל ניחא כי קאי על ההמדרות היצ"פ
שנותן לו כלדיק, ופי"כ יש בלב כרשע
מלחמה בין השני יצרים מה שלא היה
כן כבר, כי היה לו ההגדרות היצ"ר
פי"כ יעמדו על כלדיק, וזה ונלחמו פיו"ד
זה אלך אפפי"כ ולא יוכלו לך כו', וזה
י"ל כמותן צים דרך כו', צים כחכמה
והחירס נוחן דרך ישכון אור פיו"ד זה,
ובמים עזים נחיצה, פי' במים עזים הם
כרשעים שיש להם ספי"א בלזם כן
בבחי' מזוכה, וכן י"ל אשרי אדם פיו
לו צך, פי' החורס שלו הנקרא פוז לו
צך, פיו"ד זה מסילות בלזם באוחס
שיש להם שני לבבות, יש מסילות אללם
שנותן בלזם ההמדרות חשובה, והנה
משע רבינו פי"ה היה פניו מאד הביא
ההגדרות קדושה מפני זה פנוה, בא גם
ללב קרח כן וכוא לא חפץ בזה כי הי'
חושב ציחוסו שהוא צן יאשר כו', וזה
ויקח קרח לקח אור מפני הלקח טוב

נחתי לכס. וכן דחן ואצירס כו' פיו"ד
זה ויקומו לפני משע למורר עליו כנ"ל.
ואפי"כ כשנפשה צו המשפט נפתח השער
לכניע את הרשעים וכיוצא בזה, פי'
אומר ולא יהיה כקרח וכמדחו אפי'
כאשר דבר הי' ציד משע לו, פי' אפי'
אם כלדיק הוא גדול עד כאשר דבר הי'
ציד משע לו הוא אללו, פי' הוא מקיים
ואוחו לדיק גורם מאד ההמדרות,
אפפי"כ לא יקומו עליו כי לא יהיה
כקרח וכמדחו, וכן שמעתי על הרי
דמרחמין לוי צני מאחים הם השפלים,
משים דלא מוכח להו צמילי דשמיא
שהוא עובד את הצורא צ"ה אינו מכניס
בליבם הרסור חשובה וחוכמה, והנה פי"כ
כרשעים הגמורים שיודעים את כלדיק
בפנימיותם אינם שוגאים את כלדיק,
כי"א שבחו אינם יכולים לספר ולאסוב
אוחו, וזה מרחמין לוי :

פרשת הקת

זאת חקת החורס, דהנה ידוע כי זאת
מרומז ציראס כי מלך סיראס אין
אדם חופא כי הוא מחירא וסוא שז ואל
הפעס ומדיון אינו פיקר, כי כל מה
שצרא הקצ"ה לא צרא אלא לכוודו ונקילוסו
זה הוא מלך האסבס מלך סיראס אדם
מקיים שס"ה ליה, וסוא שז ואל הפעס
נקרה נוקצא וכמו שאמרו רז"ל אסתר
קרקע פולס היסה, פי"כ נקרא זאת
נוקצא, וזה נקרא אסבס כי מקיים מ"ע
פיו"ד נקרא דבר, ואם אין יראס אין
חכמה, וזה י"ל זאת חקת החורס פיו"ד
סיראס בא אל החורס :

על כן יאמר בספר מלחמות ה' כו'
עד ומצמות סגיא אשר בשדה מואב
כו'.

כ"ו. במדרש יש אז ישיר ישראל, אמרו
 ישראל לפני הקב"ה עליך לעשות לנו
 נסים ונפלאות ועלינו להודות ולקבל לפניך
 שנאמר לה' ה'שועה על עמך ברכהך
 בלש וסנה פרשנו על ויחזק בא מצוא
 באר לחי רואי כ"ו. דסנה לפעמים אדם
 נכשל בשום חטא ר"ל כדי שיכנע ויזהר
 ויחזק, וזה אין אדם עומד על ד"ת אלא
 נכשל בה, אך ודאי סבורא כל ב"ה יכול
 להשיע לבא אל הסורס לא ע"י חטא,
 וזה י"ל בקש דוד המלך ע"ה דרך שקר
 הסר ממני וסורחך חנני וכן סדריכני
 באמחק ולמדני. וי"ל אם עוסק אדם
 בחורס חמיר אשר מכשרתו להיות לדיק
 חסיד ישר נאמן ניצל מחטא ויכול להיות
 טוב, וסוף דוקא חורס שב"ע כי הוא
 פיקר פירוש הסורס וסנה חטא נקרא
 יליאס מרשיה סיחיד, וסבוב נקרא בליא
 אל הקדושה רשות סיחיד יחידו של עולם
 וזה ויחזק בא מצוא, פי' לא ע"י יליאס
 כנ"ל ע"י"ד מה מפרש באר לחי רואי.
 פי' שפסק בחורס שב"ע סנקרא באר
 כמו באר את הסורס סוף, לחי רואי,
 פי' טראס ועיין וחסב חיי שבה וסנוחנס
 פי' שלמד לשמה ובדו"ר, וי"ל כאן ע"כ
 יאמר בספר מלחמות ס'. הוא חורס
 שב"ע לריכס לעסיק משום, מה שנא'
 לקמן וזה את וסב בסופס, ע"י"ד זה
 יכול להשיג האסבס מהיראס שסוף סוף
 סמדרגות מלמעלה, ואת סנחלים ארני,
 פי' גם בחכמה וזינס יכול להשיג מרומז
 בארני, כי כן ליאס בנחבים, ויש לפרש
 כי אלף מרומז בחכמה וזינס, כי כחיב
 אאלפך חכמה וכן אלף זינס וזה אלף
 רני, ע"י"ד זה יכול להמשיך נסים ונפלאות
 למיבט ישראל, עד להיות על מה לרני
 ולשבה אוחו יח' זה סכל ע"י"ד חורס

שב"ע, ואשר סנחלים ע"י"ד זה ימשיך
 לסמולס בני חיי ומזוני, אשר סנחלים,
 אשר ננס לשבה עד סוף בני, כי לי
 אפשר בלא נדנוד יאס"ר כדליאס במדרש
 שאמר דוד גם על יחי אביו, וזה לשבה
 עד, לשון סוף סנח"ר גם בסיפיו סוף
 עד ר"ל, וידוע כי שבה מרומז על פרי'
 ורבים לשבה יאס, וי"ל עוד לשבה כמו
 לסבביה, וכמו סכחוב רסב סס שבה כן
 פירוש, פי' לסבביה לויב וזה לשבה עד
 ונשפן, קאף על חיי כמו שפי' אם יקום
 וסחלך בחיץ על משפנתו, פירשו רז"ל
 על צוריו וכחי, וכן כאן ונשפן לגבול
 מואב, כי על סגבול לריכס לסיות גבורים
 וזה לגבול מואב לשון מאב כי מחכמה
 בא זה כי סחכמה סחיס בעליה, וכן
 ידוע סחכמה נקרא אב על כי כולם
 בחכמה פשיה כידוע שסס ספרדס, ומאן
 דיסב חיי יסב מזוני, (וי"ל ונשפן מרומז
 מזוני כמו סכחוב כל משפן לחס ומשפן
 מים, לגבול, קאף על חיי וגבורס כנ"ל),
 ומשס בארס ליא סבאר כ"ו. י"ל דסנה
 שמעתי שסס סרצ ר' משס צרי"ג מלאדמר
 פסחו לי שפרי לרק כ"ו זה ששפר לס'.
 קאמר זה ואינו מראס לי כיכן סוף,
 וזה משמע מראס באצבס, וסוף זה קאף
 אלמעלס פסחו לי קאמר זה סוף ששפר
 לס'. לומר חמיר פסחו לי שפרי לרק,
 וכן י"ל כאן ומשס בארס, פי' ע"י"ד
 שממשיך לישראל י"ל סופלת לעבודת שמים
 לקדושתו, כי אם אין קמח אין חורס
 וכן חיי וכו'. וזה ומשס בארס לסקדושה
 ויראס סוף באר מים חיים, כי ע"י"ד
 סוראס משיגים סאסבס וזה מים חיים,
 וזה בארס פי' לבאר כידוע חיצה שזריכס
 למד בחחלתה ספיל לס ס"א בסופס,
 סוף סבאר, פי' בארס לימר חמיר פסחו
 לי

לִי לַרְצוֹת חַמִּיד לַסִּיג. אַחַת הַבָּחַר הִיא
הַבָּחַר כִּי"ל בַּפְסוּק זֶה הַשְּׁמֶרָה, וְקֹאֵמֶר
אֲשֶׁר אָמַר הִי לַמַּשֶּׁה אֲסִיף. אַחַת הַמַּסַּ
כִּידוּעִי כִי נִקְרָא כִּנְסַח יִשְׂרָאֵל, אִזּוּ יִסִּיר
יִשְׂרָאֵל, כַּחֲצִי לַשּׁוֹן לַסֶּבֶא ע"כ פִּירְשׁוּ נָמִי
בֶּן לַשּׁוֹן לַסֶּבֶא וּלְשׁוֹן הוּא, כִּי בָחוּשׁ שׁוּיךְ
לַפְעָמִים לַשּׁוֹן עֶבֶר וּלְשׁוֹן לַסֶּבֶא, וְזֶה עֲלִיךְ
לַעֲשׂוֹת לָנוּ נָסִים וּפְלִיאוֹת לְקַלֵּם וּלְשַׁבַּח
וּבְשִׁבּוֹל שֶׁכָּאֵן לֹא כַּחֲצִי בַּפִּירוּשׁ כִּי"ל
פְּלִיאוֹת לְקַלֵּם יִסִּיר יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲלִיךְ לַעֲשׂוֹת
נָסִים, ע"כ מַבִּיא הַפְסוּק לִהִי הַיְשׁוּעָה יֵשׁ
בּוֹ שְׁנֵים :

בְּאֵר חֲפָרוֹת שָׂרִים כו'. פִּרְשׁוֹ הַשְּׁפַע
מִים חַיִּים פִּתְחֵינן הַלְּקִימָה הַנִּקְרָאִים
שָׂרִים כִּמוֹ שִׁפְרִשׁוֹ רז"ל, ע"כ יֹאמְרוּ
יֹאמְרוּ הַמוֹשְׁלִים בִּיכָרֶם וּכְחִיצָה בָּהֶם מוֹשְׁלִים,
כִּי פִיד"ו, מוֹשְׁלִים עַל מַדֵּס"ד שֶׁל מַעֲלָה
שׁוֹרֶשׁ הֵיכָל"ר, וְזֶה חֲפָרוֹת שָׂרִים כִּרוֹשׁ
נְדִיבֵי הַמַּס, פ"י קוֹיִנִּים מַסֵּס הַמַּחֲזִיקִים
לִומְדֵי תִירָה, וְזֶה כִּרוֹשׁ שֶׁכֵּן בְּכִרְכִּי הִים
קוֹרִין לַמְכִירֶה כִירָה, כִּמוֹ אֲשֶׁר כִּרְתִּי לִי
בִיעֶקֶב אֲבִינוֹ וְדוּיָק וְזֶה בְּמַחֲקֵק, פ"י
הַשָּׂרִים חִפְרִים בְּמַחֲקֵק בִּזְכוּת מַשֶּׁה
שֶׁנִּתְּנָה חוֹרֶה עַל יְדוֹ, וְהֵם קוֹיִנִּים בְּמַשְׁמָנוֹת
שֶׁהֵם חוֹמְכֵי חוֹרֶה, וּמַמְדַּבֵּר מַחֲנֶה, אִם
בִּיתוֹ כַּמְדַּבֵּר מְנוּקָה מְגוֹל וּפְרִיּוֹת, כִּמוֹ
שִׁפְרִשׁוֹ רז"ל נַחֲלִי אֵל ית'. וּמִנַּחֲלִיָּאל בְּמוֹת
ע"י אִם מַשִּׁיג קְדוּשָׁתוֹ ית'. נִרְאֶה שֶׁהוּא
ית' הוּא גְבוּשׁ מֵאֲדָם מִלֵּהֲשִׁיגָה, וּמַצְמוֹת
כִּגִּי אֲשֶׁר בְּשֶׁדֶס מוֹאֲבָה, פ"י פִּי"ד זֶה הוּא
נַעֲשֶׂה עֲנִיו מַשִּׁיג נִיּוֹץ מַשֶּׁה רְבִינוֹ ע"ס
הַרְבֵּי צָנִי אֲשֶׁר בְּשֶׁדֶס מוֹאֲבָה כִּי מַשֶּׁה
פ"ס הִי עֲנִיו :

פִּרְשֵׁת בִּלְה

אֵל מוֹלִיאוֹ מִמַּלְאָכִים כו'. כִּי לֹא נַחֵשׁ
בִּיעֶקֶב כו'. ו"ל הַסִּיחִיכּוֹת דֶּהֱנֶה

פִּרְשׁוֹ הַפְסוּק שֶׁכִּבִּיא בְּגִמְרָא שֶׁאָמַר ר'
חֲנִינָא אֵין עוֹד מַלְבְּדוֹ כְּחִיצָה, מְדוּעַ כִּבִּיא
דּוּקָא זֶה הַפְסוּק הֵלֵךְ יֵשׁ כִּמְהַ פְּסוּקִים
כוֹוֹתִי כִי הִי הוּא הַלְּקִימָה אֵין עוֹד וְכֵן
שִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל כו'. אֵךְ כִּנְסַח רֹאשׁ הַפְּסִיק
אַחַס הִרְאָה לְדַעַת כִּי הִי הוּא הַלְּקִימָה
אֵין עוֹד מַלְבְּדוֹ, ו"ל דֶּהֱנֶה מַלְאָכִים
בִּינִיחַת מַלְאָכִים כֹּל יְמֵי חַיֵּינוּ וְכֵן שִׁירָת
הִים בְּכֹל יוֹם וְלִרְיָךְ מַעֲסַת עַל זֶה, אֵךְ
מַשִּׁים דְּאִיתָא בְּזוֹכֶר כִּי בְּסִיפּוֹר נָסִים
מַחֲפִירִים עוֹד נָסִים, וְכֵן פִּרְשׁוֹ בַּפִּי
וְאִרְאֵה וּלְמַעַן חֲסַפֵּר בְּאִזְנוֹ בֶּן כו' וְיִדְמַחֵם
כִּי אֵלֵינוּ הִי, הִים לֹא לַחֲצִי וְיִדְמוּ וְיִסִּים
קֹאֵי אֲבָנִים וְכֵן בֶּן, אֵךְ ו"ל הַפִּירוּשׁ
ע"י הַפִּירוּשׁ חֲפָרוֹת שָׂרִים, כִּי אֲוִרִיחָא
וְכִבִּי כֹלֵל חֶדֶר, וְכִבִּי לְמַעַס אֲוִרוֹ
בְּאִתּוֹת הַחֲפָרוֹת וְהוּא לַשּׁוֹן אֹת לֹא ית'.
וּבְאִתּוֹתֵיהֶם שֶׁל הַנָּסִים הוּא מַפְתָּח לְנָסִים
וְגִלּוֹת וְחֲשִׁיפּוֹת, כִּי אֲמַח יֵשׁ לֹא רְגִלִּים
לִיךְ וּלְבִיא עוֹד חַמִּיד הַשְּׁמֶרָה וְהַשְּׁמֶרָה
הַהוּא, מַשְׁאִכַּ שֶׁקֶר אֵין לֹא רְגִלִּים ע"כ
לֹא חֲקִים פַּעֲמִים לָרֶגֶל, וְכֵן נָמִי מַשִּׁים
שֶׁהֵרָא אִתְּ הַנִּקְבָּה וְכו', שֶׁלֹּא יַעֲשׂוּ פִירוֹ
שֶׁלֹּא יַעֲשִׂשׁוּ פִלְמָא, וְיִדְמוּ שִׁפְרִשׁוֹ עַל
הַסֶּבֶא ע"כ כִּיִּן שֶׁפְּעָלוֹ שׁוֹם פַּעַם כָּבֵד
בְּעָלוֹ וְנַעַל כִּיחַס מְנִיּוֹץ הַקְדוּשָׁה, וְלֹא
חֲקוֹם פַּעֲמִים לָרֶגֶל מַשְׁאִכַּ הַחֲמִת וְהַקְדוּשָׁה
הוּא מְקוֹר נְבוֹעַ שֶׁאֵין לֹא סוּף, וְזֶה פִּי"ד
כַּפִּירוֹת גַּם אַחַס וְיִדְמַחֵם כִּי אֵלֵינוּ הִי,
כִּי חֲפִירָרוּ בָּזֶה נָסִים מַחֲדָשׁ כִּינִיחָה
מַלְאָכִים, וְהֵם יוֹדֵעַ שֶׁפִּיקֶר הַכֹּחַ שֶׁל
מַלְאָכִים הִים בְּכִיּוֹשֵׁף שֶׁקֶשְׁרוֹ אִתְּ יִשְׂרָאֵל
שֶׁלֹּא יֵלְאוּ מַשֶּׁס לַעֲוֹלֹת כִּידוּעַ בְּזוֹכֶר.
וְהַקְבִּי הַחִיר כֹּל הַקְשָׁרִים שֶׁלֹּאם וּלְבַל
כֹּלֵם וְהוֹלִיאוֹנוּ מַשֶּׁס בִּיד חֲזָקָה כו', וְזֶה
הוּא שֶׁמֶר לְבַעַל כֹּל מִינֵי כְּשִׁיף שֶׁלֹּא
יִשְׁלִיחַ בִּיִּשְׂרָאֵל כֹּלֵל עוֹד, וְזֶה אַחַס הִרְאָה
לְדַעַת

לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, כי שורש הכשוף הוא משם אלקים ע"כ הביא זה הפסוק, וזה אל מוציא ממזרים כו' כי לא נחש ציטקב ולא קסם בישראל כו' וק"ל :

שם הפסיק שני כוונתי' אל מוציא ממזרים כו' יאכל גוים זריו כו'. וי"ל נמי כן כי נפחה השער לגאולה ולסכנית הפיזי כוכבים, וזה יאכל גוים זריו ופאמזחיס יגרם, פ"י יוציא מפוזדי גלולים סיניטיות לשון פלס השמים, וחליו יתחז, לשון חלוקי פ"י הפירוד שבהם יפריד על ידי שיגרם סיניטיות מהם, וזה הוא בזמן השלום, כרת שכב, פ"י אפי' בזמן הגלות אפ"כ כארי וכלביא כי מלכותו בכל משלה, מי יקימנו. אח"כ יהיה הגאולה מפולס הנקרא מי הוא החשובה בלא מצינה, כמו שכתוב ולבבו יבין ושב ורפא לו, ובינה נקרא מי גימפי' כי שפרי בינה, וי"ל עוד כי כולם בחכמה פשוטה, וא"כ החכמה היא ראש לכיוון הכל מרומז ביו"ד של הו"י ב"ה, ואיחא סבן בחכמה וחדם בבינה כי חכם מבין מדעתו, ע"כ בינה מקבל מחכמה, וידוע כי מקבל גדלה מרומז כי הוא פני זה שאין לו ודל הוא, וידוע כי שם הוא קדושה עליונה ואין דבר שנקדושה פחות מפשרה מרומז במ"ם ויו"ד דחכמה הוא מ"י, וזה מי יקימנו ואז מזכירך צדק בנגאולה, ואורריך ארור כי קודם יהיה בגאולה וסחשופה לישראל ולמזרחים, ואח"כ ידונו את כל המזרחים אוחני, וזה אורריך ארור :

מ"י לא ייראך מלך כו'. וי"ל בפזרחו ית' הכל דכנס יש מי שמחאוס חמיד ליראחו ית'. ויש שהוא ביראחו ית' ומחאוי לאכבחו ית'. וכנס זה הוא מושל בכל

בפזרחו ית'. וכן אמר דוד המע"ה אם חננה עלי מחנה לא יירא לבי כו' בזה אני בופה, קאמר בזה ואינו יודע במה אך קאי אלמפלס שאמר נא יירא לבי שמי שיש לו יראחו ית' אינו מחירא משום דבר שבפולס, וזה בזה אני בופה במה שלא יירא לבי משום מחנה, כי זה בא מפני שיש לו יראח שמים, בזה אני בופה שאכלל מכל מלחמה, וזה קאי איראח דכנס שורש יראח שמים משם ארני שהוא ית' ארון ככל בא יראח ממנו ית'. וזה הוא מלכות שמים שהוא ארון על הכל ומושל בכל, ומי שהוא יראח שמים דבוק באותו שם וסוף ארון על הכל, וזה מי לא ייראך, פ"י שאינו לזה מפלס שייראך כי הוא יראח כ"ה מפלס שיאסבך, הוא מלך הגוים כי לך יאחסי, זה שימשול כלדיק ומפרש הא"ך הוא בא לזה עי"ד היראח, וקאמר כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך, פ"י שרשם הוא ממקום שראוי עליו לומר אין כמוך פ"י מפולס כפירוד שראוי לומר עליו אין כמוך וכוא חמה מלכות שמים ע"כ הדבוק במלכות שמים ואדנוחו ית' מושל על כולם ודו"ק :

במדבר ה' אלכיו עמו ותרופה מלך זו פרדס שיש לו שומר אין אדם יכול להזיקו ישן לו אדם יכול להזיקו משא"כ אלו הנס לא ינוס ולא יישן שומר ישראל, בפזרחו ית' פרשנו הא"ך מרומז זה בפסוק הזה, דכנס כחצי יול מים מדליו, וי"ל דאיחא בני חיי ומזוני לא בזכותא חליא אלא בזמלא, וידוע בזה כי קאי אמזל עליון ששחורס חלוי בה כמו שאמרו רז"ל הכל חלוי במזל אפי' ס"ח שביכל ודאי לא קאי על המזלות חתונות, כי הכל נצרא עי"ד הסורה, וסנס

זכרון בלה זאת הבג

וסכס ים חבד פולס כמו שכתוב וצחכד פולס רחמתיך, ויש חסד חמידי כמו שכתוב וחסדי מאתך לא ימוט, כי ראונו יח' לסביב חמיד ומלפס לזס כזיכול (שנמיצו סמפסס לסביב לס בחסד פולס, וממשיך מרצון זס לחסד פולס), וזס כרצין לסביב מקרי נולר חסד שנוצר ומלפס לפשות חסד, ואי משוס חמאס מנקס לשצים, וזס נקרא מול שמאוחו מקור ורצין, ואוחיות נור שמרומז ככל בנוצר חסד נול חמיד שפס סרריך לקיוס פולס הוא בני חיי ומזוני אפיס שאינס כדאי, וזס לא בזכותא חליא אלא במזל ומי שיכול לסמשיך משס ימשיך על ככל שפס, וזס הוא בעל חשוכס שפס חמיד, כי מנקס לשצים ומשפיע חסד מנוצר ולנור ומקור חסד, וכן פחיס מסיגלים כמו שפס מנחס ובספודס שלישיס (וכן נמי בכל ספודס) וכן פי"ד נדקס וכיוצא בז, וכן שמפתי משס סרז איס סאלקיס מוס' רוב פער מרלונל שנוצר חסד מרומז וקאי על המקור למשל כפפס (לסביב), וסנס איחא חזרו וקבלו בימי מרדכי קיימו מס שקבלו כזר, וזס סיס מאכזב סנס, וזס י"ל זל מים ימשיך חסדיס סחלוים ממזל וזס זל מים מדליו מפני דליו כדי שפי"ז יחי פליס לו יחי מאכזב סנס לשון סדלס עלי' אח סגפן, וזס י"ל כוונת סמדרש דסנס סמזל סנ"ל נקרא פינא סקיחא דלא ניס ונפיר חדירא, דסנס סקב"ס חפץ חסד הוא ובאור פני מלך חייס, וכל סנ"ל נקראיס חייס כמו שפירשנו במקום אחר, כמו חי חי יודוך כמוני אב לצנים וכיוצא בזס וסנס ססגחחו יח' הוא סשפפס כי ספץ חסד הוא, וססיפך נקרא כזיכול ססחר פניס, (וסנס ממחד פולס ים ג"כ מדכ"ד נקרא כזיכול שינס), משא"כ במקור

סחסד נקרא פינא סקיחא דלא ניס וחמיד משגיח ומשפיע, וזס נולר חסד נולר ומלפס לפשות חסד, (ומי שיודע יכול לסמשיך משס), וכן פי"ד אחרות נמשך משס, כי אחד גימטי י"ג מכילין דרממי מרומז כסנ"ל כידום, וכן לכל ישראל סנקרא פס אחר), ונכס לכוונת סמדרש שפי' סלשון חרופת מלך בז כיון שאמר סי' אלקיו פמו, ומפרש לשון רצין ורפוחא, וזס אומר סנס לא ינוס ולא ייטן פינא סקיחא הוא חרופת מלך רצין סמלך לסביב הוא נולר חסד שנוצר ומלפס לפשות חסד ודוק:

עוד פירשנו על וחרופת מלך בז, כמו דאיחא פלגי מים לב מלך ביד סי' כו', וזס וחרופת מלך רצין מלך בז חלוי כי בידו הוא:

פרשת פנחס

פנחס בן אלעזר בן אהרן סכסן כו'. סנס כחיב סנס פין סי' אל יראיו למיחלים לחסדו לכזיל ממות נפסס כו'. י"ל דסנס ספודר אח סבורא ב"ס ביראס ויש באכזבס, וסנס מן סיראס בא לארס אכזבס, בן שמפתי מאת סרז רבינו ר' פער ז"ל, ומסס פלס אל סאלקיס ויקרא אליו סי', סאלקיס הוא יראס כידום, וסי' הוא אכזבס, וזס פלס אל סאלקיס מפלמו אל סיראס ויקרא אליו סי' בא לו פער לסשיג אכזבס, וזס י"ל סנס פין סי' אל כו'. לשון פין סמים סנוכ מפין מן סי' סוי' ב"ס הוא שורש סאכזבס, פ"כ ב"ס אכזבס גימטי כ"ז כמנין סוי' ב"ס, וזס ספין הוא ליראיו כנ"ל וסוא דוקא למיחלים לחסדו כי ים מפפסס שאינס רואיס לסור מיראס כי סאכזבס הוא לפעמים אינו מדקדק דוקא בחומרות וכיוצא בזס, וכמו שאיחא בלכות פקד

גדול, ע"כ הכסן הגדול הספיל על ישראל וידע את פנוחס, אך אפ"כ צריך ג"כ לוודא קודם מן עצמו וסביביו חליו לעיין שלא יחטא בזה וסלילים חליו, הגם שהוא במדרגה יוחר עליונה מזה שאינו חושש על עצמו, וזה אף ע"פ שבה אש מן השמים מלכס לביא מן הסדיוח, ושלא חסיה כמשל החושש בכוכבים שאינו רואה שחחיו צור עמוק וסוף מביע לשמים לכוכבים ונפל באתח ספחחים ר"ל, וזה פנחס בן אלעזר הים קודם מדרגה כסן סדיוח אהבה לבד, וכמו שאיחא זסירות מביאס לירי זריות, וזסירות סוף ירסס כנ"ל שסמר ר"ש סוף זסיר בק"ש כ"י, וסוף הים ירס חטא ופשוט כי בזהבה חינו חושש כ"ל סעיקר בלבו לסבורס ב"ה, וזה מביא לירי זריות סוף אהבה כי מסירסס באים לזהבה כנ"ל, ואיחא כסנים זריות סס, וזה בן אלעזר עחס סוף בן אכרן כסן מדרגה כסן גדול, בשביל שססיב את חחחי מל בני ישראל על סרשעים כזבי כי סוף סיחס סעיקר כוונחו כ"ל על ידו נמשך ממילס שנסרג זמרי, וע"כ כחיב בזמרי אשר סוכס את סמדינית ובכזבי לא כחיב שסוכסס עס זמרי כי סוף סיחס סעקרות, ואגב לא סיס אפשר לו לסגלל, ובזה סורר לסחחיק סדינין וסוף סיסיו סדינין רק על סובדי כוכבים ובזה סס מחוקים לנו, וע"כ כחיב אח"כ לרור את סמדינים וסכיסס אוחס, כי מס שסיס חליו סדין חלילס על ישראל ססיב על סמדינים, וזה י"ל אס סחחלת במלסס גמור שסוף סחחיל זס בכח, גמר בפועל במלחמת סמדינים : ורדגה מעין זס סירשנו על כרכי נפסי את ה' כ"י, דסנס סרשנו על כללי נפסי את ה' אסללס ה' כחי כ"י כשאדס

סרק סי ר' יוסי סקראוסו חסיר סמר כל מעסיך יסיו לס"ס, ור"ס ב"כ סקראוסו ירס חטא סמר סוף זסיר בק"ש וספלס כ"י, ולכאורס זס חסירות יוחר מלסר סמר ר' יוסי כסן, אך סלמח חינו כן כי חסירות אהבה וסוף בכל סנפס אפי" נופל את סנפס ממס כנ"ל וחינו חושש דוקא בק"ש וספלס, פי" אס מזדמן לו לסחר סזמן בשביל אהבה סבורס ב"ה וסוף עוסק בדכקיותו או בשכחיס, או אס ג"ל סיפסול לפניו יסכרך נחח רוח יוחר אס לא יקרא ק"ש וספלס, הגם סינסי"ר מוכיחו חינו חושש על סוס עונס בשביל אהבה סבורס לפסול רכיו יוחר, ובסמח רחמנל ליבא צפי וגדולס עכירס לשמס, וזה כל מעסיך יסיו לשס שמים, וכן סמרו ר"ל במסכת קדושין סכר כסורך דסמואל וא"כ סוף חסירות כרסיו זסנס מי סחינו רואס לסחלמד ולזוז מירסח חטא כלל אי אפשר לו לבא לזהבה, ע"כ סמר סנס מין ה' פי" אהבה כנ"ל, אל ירסיו למיחלים לחסדו סוף אהבה, וקסמר אח"כ לסליל ממות נפסס כ"י, כי סנס יס מי שסוף במדרגה עליונה יוחר שבה לזס מססססס סלל לחוש במעסיו כ"כ כ"ל לסיות כמו אב לכל לרסוח מוכית ישראל ולסחפלל בעדס וזה בל מדכיקיותו יסכרך מחנגכ במדוחיו ורסנו לססיב לבד, כי יס צו רכין יולרו ודעס קונו יס צו לסספי" ולססיב, וזה לסליל ממות נפסס ולחיחס כרעצ סוף בני חיי ומוזני, כמו שפרשנו כמס פעמים בעזרת אל ב"ה, וזה בל מלססס כנ"ל, וסנס כסן סוף סעובד מלססס, ובסברסס אכינו נסמר אסס כסן לעולס סוף גס לסיות לו אהבה לסעולס כנ"ל סוף מדרגה סבא אחר אהבה כנ"ל סוף כסן

כשאלם במדרגה קטנה פ"כ לריך לסיוח
לדיקים חשובים בפינוי, פי"ד זס זוכס
לסיוח לו גס סוא בפלמו חיוח לסיוח
לדיק כראוי, וכמו שכחוב ויאלמינו צסי
ובמסס פצדו, פוי סלמינו שסוא פצדו,
אז יסיר מסי ובני ישראל כוי, ראסי
שפסי על סיס מס שלא ראס יחזקאל,
וכן פרשנו צא חזקוק וספמידן על אחסי
ולדיק צלמונחו יחסי:

שעם פניחם ציו"ד ובוארס כחיב
צלא יו"ד, דכסי כחיב ויקח רמח
צידו למסי לי למיכח צמסי דקר אוחסי,
י"ל דכסי איחא סקורא ק"ס על מסחו
כאלו אוחי חרצ על שחי פיוח צידו, פוי
פ"כ סמויקסי פורשין ממנו, (וכן איחא
מאי דמצפי' יקרא ק"ס משמסי דמוטיל
חמיד), פ"כ י"ל דפנחס נחירא מסרסור
כשנכנס לכסי פ"כ קרא ק"ס, כי י"ל
פסי שמוטיל סק"ס שיש צו רמיח חיבוח
כמיין אבריו של אדם, ממינא מרומי צסי
אבר קטן שיש צלדסי, וכן מקיס סמוח
שמשסי חרצ צא פ"כ נייל וכאלו אחי
חרצ של שחי פיוח, וכן קרא סוא ג"כ
ק"ס שנינל, וסי ויקח רמח צידו כרמיח
חיבוח כניל, פ"כ נטר כפיפסי מרומי
ציו"ד שנחוסף צסמי, לכן אמור וכו' :

במדרש שסמרו לסקריב לי צמופדו,
זסי שאלמר ככחוב לדיק אוכל
לשובץ נפשו זסי אליפור סגמלוי נא כדי
גמיאסי, ובטן רשפיסי חחסר זסי פשו
שנלמר סלפיטיני נא, וזוא חמוסי ונעלסי
לכאורסי ובפורח אל יח', דכסי איחא
סחח צמחצי וסיסי צסלחן לומר צומן
צצסמ"ק קייסי מוצח מכפר פלוי פכצוי
סולחנו של אדם מכפר פלוי, ובמסי (י"ל
אסי לומר חורסי על ססלחן או נוחן לפוי
אך סלחנו משמסי זסי לצד מכפר, י"ל אסי

משצבר חלווחי וממסס צלכילוחי, פ"ד
שאלמרו רז"ל על זוכח חורסי יכצדני, כל
הזוכח ילרו כאלו כצדו כוי ג"ל נמי כנ"ל
ופ"כ סוא מכפר פלוי כי נקרא צח צוכח
חורסי, וסי י"ל כוונח סמדרסי שסמרו
לסקריב לי צמופדו, זמני סוא לפולסי כמו
פל פוי שפוי צכל מקיסי, וקסי וכאין
נקריב, לזסי קלמר זסי שאלמר ככחוב
לדיק אוכל לשובץ נפשו, וסי סוא קרבן
ומכפר, וסאין פוי מ"פ פ"כ זסי אליפור
כדי גמיאסי לצד, ופ"כ מסיסי ובטן
רשפיסי חחסר זסי פשו כוי שסוא אוכל
יוחר מן סלירך, וא"כ מי שאוכל לרבו
נמי לוינו רשמי, פ"כ מי שמשמסי סוי
לדיק ומכפר פלוי וק"ל:

פ"שת ממות

בקיציור כי לוינו זוכר כראוי סכל, סכסי
כמשפטיסי רלויסי לסיוח אשר
צבר צחרו צחייסי ולוינסי חפליסי רק צסלמסי
וטוב, וסי וידצר מסי אל ראשי סמפוח
לשין מסי לכף זכוי סנחירסי נקרא מסי
ואשר מושלוי צפורח אל סנחירסי נקראיסי
ראשי סמפוח, לכסי רלוי לצני ישראל
ללמר דברי חורסי יראסי שמיסי ומוסרי,
וכן נמי גסי לסופך כוי, מי ססי ראשי
סמפוח אשר דרכסי לצני ישראל נלמר
סמזכסי רביסי לין חפא צא פל ידיסיסי,
פ"כ ססי ראשי סמפוח כניל :

זך כדצב כוי איסי כי ידור נדר כוי,
י"ל לשון כפיל ידור נדר או ססצב
צבוסי, ילמר איסי כי ידור או יסצב
וכן ללסר איסר וכן נמי לא יחל דצרו
ככל סיולל מפוי יפסי לשון כפיל, ובקיציור
דליחא צספר חסידיסי סדרך לסנלל מיאסיר
סוא לסיוח חמיד צחשובסי, כי סכסי חשובסי
קדמסי

בהג"ל ברבינו הקדוש אמר גלוי וידוע
לפיך שיגמתי צמער אלצמותי
ולא נסנתי אפי' באלצב קמנא שלי, ואינו
מובן. נראה בעזר משרי שא"י האצמות
מרומזים בספירות ע"כ אסור לארמא יחסו
למגנא כי מקלקלים מעשרה של מנין
כו'. והנה לריך לזכר מלכנות בכבוד
חורס, והנה נקל יותר לאדם לדיק שלא
יקפיד על גניחו, אך בשבחו כמשבחים
אוחו דברי אמת קשה יותר שלא לבא
מעט גבסות והנאה בכבוד חורס, וזה
י"ל וזה [ולא] נסנתי אפי' באלצב קמנא
שלי הוא הדבור עי"ד דברי חורס שלי
לא נסנתי מהם :

ויעשי משא ולאמר הכהן כאשר כוה
ה' את משא, י"ל בשלמא ויעש
משא ניחא חבל מה אשמעינן שמשא
אלעזר כאשר כוה לקבל המכס מהם,
וי"ל דהנה פירשנו על מה שאמרו רז"ל
הרואה ליסנות יסנה כאלישע וסרואס שלא
לסנות אל יסנה כשמואל הרמחי, א"כ לא
יאמרו כלל כיון שמוחר להסנהג כמו
שרואס, ועוד בשלמא לסנות ניחא שאשמעינן
שמוחר משא"כ שלא לסנות ודאי שמוחר
ואם אי אפשר לו בלא זה ודאי אסור
לו שלא לסנות כידוע, אך נראה דהנה
כוונת אלישע הוה כדי שחמשה מזוס על
ידו בנסנחו וסוס כאלו הוא מעשה לזה
וראי' לזה גבי נעמן שפדיון הוה אז
עכו"ם וחסד לאומים חמאה לא רכס
ליסנות, וזה אמרס הרואה ליסנות יסנה
כאלישע לסיוס כוונתו כאלישע ובסכו"ס
לא יסנה, ולפי זה ס"א שצריך דוקא
ליסנות ע"כ קאמר אפ"כ אם ירנא
שלא ליסנות מוחר כשמואל הרמחי ודוקא
אם הוא כשמואל שאין לריך כ"כ, וזה
י"ל כאן הגס שאלמר קבל מהם אשמעינן
שכוונתו

קדמס לפולס ומגין מפנינו פולס, וכן
כמי ממזירות ססס מספולס, וזה יאמר
דהנה סיראס נקרא דירס כידוע אמרו
רז"ל חבל דלית לוי דרתא כו'. וזה איס
כי ידור, פי' ירנא לסיוס דר בסמיקר
דסיונו סיראס פלס הוא נדר פי' כי דר
ידור חמיד בסחשורס סנא מבינס, כמו
סכחוב ולבבו יצין וסנ, ויס כי שפרי
בינס ואס יעסס כן, וכן או ססנע שבוסס
פי' ייסר מדותיו וסס שנע כידוע וסכל
אחדות, משא"כ אס מדותיו רפוס אינו
אחד, כי יס לו סרנא אסבוס נחלקיס
כמו ממון וסחאות וכבוד וכן סנאות
וכיונא בזה, משא"כ במדות טוב סכל
הוא רק אסנא סטוב וסחמא הוא אסנא
סבורא ב"ס ופוסס רליו וכיונא, וזה
ג"כ בא מבינס וסשורס, כי פי"ד בינס
יס לו דעס כדאותא אס אין בינס אין
דעס, וסמדות נקראיס דעות בסרמנצ"ס
ז"ל ובספר חסידים, וזה או ססנע שבוסס
ג"כ בא מני דר, ושבוסס לשון שנסס כי
גס פי"ד שבוסס אמת מחקיס שנס
סמדות, אס יס בו כל סמדות סללו ואס
לאו אסור לינענע אפי' באמת, והנה נשנע
הוא במלך פלמו, וכודר הוא בתי סמלך
כי סנס סמדות טובות סס שורס להטיב
שיפסס סרי נקרא מלך, כי פי"ד הוא
מושל בינרו, ומסשורס מחקן סמדות
נקרא חיי סמלך, וזה לאסור איסר על
נפשו, פי' פי"ד זה מקשר פולס סחחדות
גמור בנפשו, וזה לאסיר פי' לקשר איסר
פולס סחחדות וסמקושרות של נפשו אס
הוא בר סכי יזכר, לא יחל דברו, לא
יסיו דברו חולין או פגומים, כי כל סיונא
[מפיז] יעסס יקוים כמו וסגור אומר
ייקס לך, ע"כ ישמור פיו ולשון שלו שלא
יגרוי רק פוב :

זכרון ממות זאת הכז

שכוונתו היס כאשר לזכר כי את משה
שיקיים רצונו יח' לא להכחשו, וכמו
שמשה ודאי יסחה זאת כוונתו כי לא
קבל הוא מזה:

איש כי ידור נדר כו'. דהנה יש מדרגה
אדם שמרגיש שנפשו לא מפוסקת
ואינו יכול להסתפק לסיבות ברור כראוי
אפשר מפני שהמלאה נפשו וספיקה
אחרים וכיוצא. חקנתו הוא לסיבות כל
ימיו בחשבה ממילא מפשיו הפוזים
מקושרים בעולם החשבה שאין שם שום
שמן ופגם רע, ויש לדיק שמחקן מפשיו
וסנה חקנה מפשיו חלום במדותיו, אם
מחקנים הם שבע מדותיו א' לסיבות אסבתו
דק לה' ולאשר הוא יחברך אוסב, וגם
שלא לשנוא כי"א מה שסוף יחברך שונא
וגם שלא לסיבות לו הספארות כי"א לפאר
ליוצרנו ולגדיוקיו הגדולים, ושלא לרצות
לנלח את חזירו דוקא שיהיה מנוח כי"א
לפי ינלח דוקא למפית רצונו, וירגז יאס"ט
פל יאס"ר, ויודע פל האמה, ויחודס לפי
פל חטאותיו, ולא יחפג כי"א לפי. ולא
ירא שררס וכבוד, ויהיה עליו פול

מלכות שמים ויראחו, ממילא יהיה לדיק,
וזס ו"ל כאן איש כי ידור נדר, כי ידוע
החשבה הוא מבינה כמו שכתוב וכלבבו
יצין ושב, וידוע כי יש כי שפרי בינה
כי כולם בחכמה פשית, וסוף שורש לסיבות
הפולמות וראש לסיבות הוא וי"ד מרומז
ברמז כי להכימא ברמיזא, ופי"ד החכמה
מחזקת נמלא כי בינה מקבל מחכמה,
כי פי"ד חכמתו מציין וידוע סוף לחקן
מדותיו ולסחנכב במפשיו ודבוריו, וידוע
כי המקבל נקרא דלח לשון פני ודל,
וכשמקבל מחכמה סוף"ד נפשה ס"א וסוף
רפון דלא מחפרשין, כמו שא"י הכן בחכמה
וחכס בבינה וי"ד פעמים ס' הוא נ'י
שפרי בינה, וזס איש כי ידור כי דר
וסוף לסיבות כל ימיו בחשיבה, או שבע
שבוטה לשון שבעה שמחקן שבעה מדות
כ"ל, לאסיר אסר פל נפשו, פי' לקשר
נפשו בעולמות פליונים פולס הדבקות
וסאחדות, וזס לאסיר איסר פל נפשו,
לא יחל דברו, פי' אחו לדיק ישמור
דבריו שלא יסיו חולין כי ככל סוף"א
מפיו יפשה, פי"ב ישמור דבריו:

פרשת דברים

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל
ישראל, ו"ל בדרך מוסר חוכמה
השייך לכל ישראל לכל אחד מה שצריך
לו להסתגל, כי לא כל אדם יש לו פנין
אחד שצריך להסתגל לאחד ולסרבה כי"א
בו ראוי להסתגל, בעצב סירדן, הוא
חשיבה כ"ל כמה פעמים כי חשבה
מבינה, כמו שכתוב וכלבבו יצין ושב, ויש
נ' שפרי בינה ומשה הוא הספאמות כי

מחשיבה בא חכמה, כמו שפרשנו ואקח
את אביכם את אברהם מעבר הנהר,
לשון אבס לשון רצון כי מחשיבה בא
אבס פי"ב מי שאינו יכול להשיג אבס
כראוי ישיב בחשיבה וימשוך לו אבס,
כי אברהם הוא שם של אבס, כי כל
החורס שמתיו של הקצ"ה, גם אברהם
הוא שם המפחה של אבס וכמו שכתוב
אברהם אוסבו, וזס ואקח את אביכם,
לסיבות ראינכם את אברהם אבס סבורא
צ"ה, מעבר הנהר, הוא החשבה כי
בחכמתו

בחכמתו סבין ויודע לבוא כוונת הכל
מכה אל הסופל, וסדפה סממך מכוניס
הוא כהר הספסמות כנ"ל, וכמו שכחוב
נמי וזדפה חדרים ומלאו, וסבינס נקרא
עבר הסה, וי"ל נמי לשון נסורא כי
מסחשובס צא בריאח פולס וראשון של
סברוראס הוא אור, וכן עבר סירד"ג כי
יש מי שא"ל לו לחקן מעשיו לגמרי
מפני שאין גופו מזוקק, או מלד שחמא
וסחמ"א וכיוצא בזה חקנתו הוא לסיוח
כל ימיו בחשובס, וסוא במפלס פליונס
שכוא קודס לעולס, ואין שס שמן וסגפ
רע ממילא כל פניו לרלון לפניו יחברך,
וזס בעבר סירדן, ויש מי שצריך לו
לסיוח במדבר כמו שאמרו רז"ל על צציו
במדבר אלל יואב שסיס ציוח מנוקס
מגזל ועריוח כמדבר, וכן לאדם יש שצריך
לכזסר מגזל ועריוח, ובערסס, יש מי
שצריך לו שלל לסחכסג צגדלות, וכמו
שאמרו רז"ל סוי קבל וקיים, וזס בערסס
לשון ערסס כל שמחל לשון ערס שסיס
קבל, מול ס"ף, יש מי שצריך לו לפיון
בעריוח שאלד דס בעקציו, וזס לשון
מול סוף ס"ף ספדרגוה שימול איחס
ממנו, וכן י"ל יש מי שצריך לו לשורר
ולשצח לפניו יח' כמו ציס ס"ף וזס מול
סוף, וכן יש צין פארן ותיפל צריך לו
לסחכסג במדס ממילעח שלל ירלס לסשיג
מדרגס יוחר ולא פחות מזס, כי פארן
סוא גריפוח לשון פרא אדס, וחופל לשון
דצוקס, וכן י"ל מעין זס לכיופון, ולבן
יש מי שצריך לסמשיך מחילות פונות ללבן
פונותיכס של ישראל ולסחפלל על זס
כל פח, וסצירות, יש שצריך לו חוכסס
לסיוח מזכר לסיוח בעצרות ס' לבחפלל
צצ"כ וצצ"כמ"ד ללמוד, ודי זכב, יש
מי שמוסר שלו סוא לסיוח לו די זכב

ולא יוגע עוד לסעסיר, וכן ו"ל יש מי
שצריך לסמשיך לספולס שפס פוסר, וזס
ודי זכב ודוק כמיצ כל סנ"ל:
במדבר אלס סדצרים, אמר סקצ"כ
סואל וקבלו סוכמוחך לך
צרכס, וזס שכחוב ס' חלקי אצותיכס
יוכף פליכס כו' ומנין שכל כמוכיס צריך
לצרך שנאמר ולמוכיסים יונעס ופליכס
הצא צרכס מיצ לפי שצפוס"ז מחצרכס
פ"י סליח ולע"ל סקצ"כ בעצמו יצרך
אוחנו כו', ו"ל פשימ דסס דצרים לשון
קשיח, וסלא מצינו שאמר צכס צראש
ססדרס חוכף צרכס, פ"כ אמר שזס נמי
מכח סדצרים צא שאמר לו יחצרך לצרכס
מפני שקבלו סחוכסס, וכיון שמיורי
צספסוק ס' חלקי אצותיכס מפרס גס
סיף כפסוק מס לשון ויצרך אחכס כאשר
דבר לכס, וספירוס רז"ל ידוע, אך ו"ל
סמדרס רוצס לפרס לפי"ז כי סוא כווי
לקמן לדורות כל סמוכיס צריך לצרך,
וזס ויצרך כאשר דבר לכס, אס סאלדס
מדבר קשיח וסוכסס צריך לצרך, מל זס
ספירוס מציא רואיס ממקוס שמוצור
יוחר, אך לכאורס משמע פשימיוס כפסוק
שקאי על ס' סזכר, פ"כ מסייס שגס
פשוט אחס וסיכס כן לע"ל שיצרך סוא
יח' אוחנו כאשר דבר לנו דבר קודס
קשוח, וזס שמחנו כימח פניחנו:
ד' אלסיכס סדצס אחכס וסנכס סיוס
כוכציו סשמים לרוב, לשון סיוס אינו
מוצן ועור סלל רואס כמס סס סיוס,
ועוד סלל לא סיס כן, וגס לשון סרצס
אחכס אס סיס מדבר על ישראל סיס
ניחא שסס רציס, משא"כ פחס שמדבר
לנוכח לא ניחא לכאורס כלשון סרצס
אחכס משמע אוחס סס רציס יוחר מסס
ודויק, אך פרשנו כי אמרו רז"ל אשס
אחס

זכרון

דברים

ואת

הבט

ישראל, וגם הכמחות האבות ה'י' נסחם לא נחנאו, ומס שאמר אלקי אבותיכם מפני שרשע לומר אח"כ לפניו זכות הכמות יצרך כאשר דבר לכם, וזה הוא לסאבות פ"כ הזכיר אלקי אבותיכם ודו"ק:

פ"שת ואתחנן

ואתחנן אל ה' צמח הסוא לאמר, מפני זה י"ל הפסוק ואני צה' אלפס אוחילס לאלקי ישעי ישמעני אלקי, דהנה שמעתי מהרצ ר' זושע שיחי' על מס שאמרו רז"ל בעקבות משיחא יראי חמא ימאסו אמר הוא שיסיב אז עיקר לעבוד אותו יתצרך מאסבס ומדרגת יראת חמא ימאסו, וי"ג שסחפלל משה על זה ואתחנן אל ה' צמח הסוא, קאי על עקבות משיחא, לאמר שיסיב הסבדות מאסבס, וזה לאמר הוא אהבס כמו את ה' האמרת היום לשון חמיצס, וסנס אני פרושו יראס כמו אדם גבור אמר אני סוא, וכן אני ה' דמו מי גוזר עליכס, כן פירש רש"י, וזה ואני צה' אלפס לי אפוי למזבח, כמו על כל פשעים חכסס אהבס, פ"י אני את היראס צה' סוא האסבס אלפס אהבס, ואז כשיסיב כן אוחילס לאלקי ישעי סוא מקוס הגאולס, ישמעני אלקי, פ"י יקצנני כמו וישמע שאל כי זה סוא בעקבות משיחא ויסיב הגאולס:

פרשת עקב

בתיב סורני ה' דרך חוקיך ואזכרס עקב דהנס עיקר הסבדות סוא את סולך צס האדם מחיל אל חיל, וסנס כשעוצד האדם את ה' בדחילו ורחימו כי

אחת ילדס ששים רבוא וזה מרע"ס ששקול כששים רבוא וכן שמעתי פ"י על הגמרא שפירשו על הפסוק וסס מספר בני ישראל אשר לא ימד ולא יספר, ופירשו כאן שפושין רצונו של מקוס כ"י ומקשים אם חזרו בחשוכס נעשים חיכף פושין רצונו של מקוס כידוע וסאיך אפשר שצרגע לא יסיב לסס מנין אשר סיס לסס קודס זו סרגע מנין, אך פרשנו שפ"ד זה כל ה' שקיל כהרצס וממילא אין לסס מספר, וכן כאן ה' אלקיכס [סרצס] אחכס שסס סנרואיס סס רביס מסס, כי סס שקילים כהרצס חילו סיו נסחסס, כי אז סיו צאמח לדיקיס גדוליס וסנכס סיוס, כי פרשנו הפסוק כי סוא אלקיני ואנחנו עם מרעיתו סיוס אם צקולו ששמעו, סגס שקודס חמאו אם חקצלו סיוס חסיו כן עם מרעיתו וסוא יח' אלקיני, וכן גס כאן י"ל כן וסנכס סיוס ככוכבי השמים לרוב, (ומס מחוק סמדרש שאמר כן צשביל שקצלו ממנו מוסר ניחא מאד לשון סיוס), ולפי זה נמי ניחא ה' אלקי אבותיכס וסוף עליכס ככס אלף פעמים ויצרך כ"י, פירשו רז"ל זו משלי, ולכאורס חינו מוצן למס לריכיס לשלו מופט אם יש סרצס סצמחס, אך לסג"ל ניחא כי סראשון קאי על לרקוחס סיוחס שקוליס סרצס כג"ל, וזה זו משלי מצין שלי שאני שקול כששים רבוא, משא"כ לפניו רצוי סכמות יצרך כאשר דבר לכם אינכס לריכיס לברכותי, וצפשיפות י"ל זה כי זכרותיו סיו סגס שלא יסיו כדאי לקבל סזכרות שסוצמחו, כי סוצמחו על חנאי יופיל זכרותיו, וזה לשון אלקי אבותיכס סגס שלא יסיב ראוי לסקרא אלקיכס כ"א אלקי אבותיכס, אך ראשון נראס יוחר כי חמיד נקרא יתצרך אלקי

כי בזה הוא הפיקר כל מה שמחקרב אליו יח' בא לו יראתו יותר פסורה, וכן מחוסף יראת ואכזב עליונה יותר כ"ל שהראשון לא היה לו יראת ואכזב כראוי. וכן בכל מה כ"ל בסוף הפעלות שאינו אחריו יותר אינו מוצא לה חסרון וזה הוא אם הולך בדרך אמת, משא"כ אם בלי יח' זה בפעלות חסרונות, וזה י"ל שהפלה דוד הממ"ס סורתי ה' דרך חוקיק לטיות שלך, פ"י כראוי לך, ואכזב עקב, פ"י בעקב לטיות לי נראת שאני נוצר אותה כ"ל, וזה ו"ל וזה עקב השמפון את המשפטים האלה, אז ושמרתם ועשיתם אותם, אם הוא כן אתם שומרים ועושים אותם כ"ל וק"ל:

ברוך חסיד מכל העמים כו'. לכאורה חמוס ואינו מובן מה לנו בצרכות העמים אותנו, הלא ע"ב שהוא יח' יבדך אותנו פ"י דקיוו וכהניו ובעלמו ודאי טוב שמלאך רע יפנה אמן, אבל מה ענין הצרכה, כ"ל דכנס למ"ל וכן בזמן סבית, היה לנו פיקר השפס, והחמלית הלך לאומות וכן למ"ל, פ"כ הם יבדכו אותנו לטיות לנו יותר כדי לבוא להם כחמלית יותר וזה ברוך חסיד מכל העמים: **במדרש** לא יהיה צד עקר ועקרה, שלא תהא תפלתך עקרה כי חסיד עושב פירות, י"ל דמדקדק לשון לא יהיה צד היה לו לכתוב לא יח' צניך או צניך עקר, פ"כ פירשו רז"ל על התפלה שיהא פ"י אוחיות כ"ב אחוון, ולא יהיה צד פ"י הכ"ב אוחיות שלך:

עוד וזה עקב השמפון כו'. דכנס איתא בצרכות שמ"ד דאח את חבירו שתה, וסקסס הא כתיב בכל עלב יהיה מותר וסביב תפלון קא מנחנח,

ויה' זה שני פירושים אחד פ"י רש"י הלא יח' זה עול מלכותו יח'. ו"ל עוד פ"י כי מצוס לריך לטיות בשמחה, וגם הוא משמח כמו דכתיב פקודי ה' ישרים משמחי לב והנה אי' אין השכינה שורה כ"א מחוץ שמחה של מציה, דכתיב ויהי כמנגן המנגן כו' ומה שמחה של מציה היה שם, פ"י רש"י ז"ל כיון שעשה זאת בשביל השראת שכינה הוה שמחה של מציה, פ"כ מי שרואה חמוד השראת שכינה יראת לטיות בשמחה, וזה ו"ל ויהי לשון שמחה כדאיתא ברי"ל למס עקב פ"י בשביל השמפון את המשפטים האלה, כי פ"י השראת שכינה יח' עוד וסיוע (וכן איתא בזוהר בפעלות חלילה וחס דוחק רגלי שכינה בגלותא), וקאמר פ"י זה חסיד באמת סיוע ושמרתם ועשיתם אותם:

כל המצוס אשר אנכי מליך היום השמרון לפשוט למען תחיון כו'. י"ל דכנס מציו גדולה פצירה לשמה, אך לא מציו זאת כ"א צמי שפד אוחו יחצרך מאכזב כמו אלי' בשר הכרמל, ראיתי פ"י שפסה זאת מדעתו מאכזבו יחצרך פ"כ הולך להפלה דאי פ"י אוחו יח' לא היה לריך להפלה על אש וכן כיו"צ בזה, כי יש מדרגה שפוד אוחות' האדם מאכזב כמי א"א פ"כ וכן כולם קודם מ"ח, כגם שידע החורס ודאי רק פ"י הפנימיות גם השני הפשוט וזה בא מדביקות יחצרך, וזה ו"ל מה תסתחיל בלשון יחוד וסיוע בלשון [רבי'] כי זה הוא ביחודי סגולה שבי' יח' מושיע את ישראל על ידיהם, וזה ו"ל כל המצוס אשר אנכי מליך היום, אנכי הוא הדביקות כי אני פרושו לשון יראת, כמו גבור שאומר אני הוא וסבי קאי על כהנו ישועה הוא יראת הרוממות מכדר גאווה וזה אנכי

ששיחף מדה הרחמים יש ל"צ הויות, כי
 בודאי אין השחנות כי הכל הים ביחד
 פעלם במחשבה לבראות צמד"ד וראה
 כו'. וסנה הרחמים נקראים נחיצות כ"ל,
 (זה י"ל בל"צ נחיצות פליאות כו' שסם
 מופלאים ונעלמים בחורס כי לא נכחצ
 ביחד הויות עם האלקים כ"א ל"צ אלקים
 לבד), וסנה יש ים של שלמה וזה הוא
 ים החכמה, כי שלמה נקרא הקב"ה
 בצינס שלום על כי חכמה וצינס הם
 דעין דלא מפרשין, כי ע"ד חכמה מבין
 מה שריר, וזה שלמה ששלום שלו, וזה
 נמי ים החכמה כי ים גימט' כו"ן שפרי
 צינס, (וסנה שם עדין הוא חסד כ"א
 מחפדין, ע"כ נקרא ים בשביל המים
 חסד אך הם מלווים), ובחכמה נמי יש
 שירש הדינין בהעלם גדול בל"צ אלקים
 ונמחקין בל"צ הויות וסם הנחיצות כ"ל
 וזה י"ל הנותן צים דרך הוא דרכו יח'
 הם הרחמים כ"ל, כי יש הספשימ מעט
 ונקרא דרך רחבה, וצמים עזים הוא
 חכמה, כי שם יש חסד יותר ע"כ נקרא
 מים, אך על שורש הדינין בהעלם נקרא
 עזים, וזה וצמים עזים נחיצה הוא הרחמים
 וכחיצ ל' נקיבה נחיצה כי נגד עולמות
 שלמעלה הוא צינס [כי ש"ל נוקבא] כידוע
 כגם שנגד למטה הוא שורש הכל עלמא
 דברורא, וזה הוא המזל הכולל כל ה"ג
 מכילין דרחמי, וזה נקרא הסחלת הכל
 הוא אהיס שפדיין אין הוי' כ"א כלומר
 אהיס שיצוא לידו הוי' ונקרא יח' בכו"י
 בעולמות שלמטה בא יותר לידו הוי'
 וסחגלות נגד שלמעלה, וזה י"ל מלפניך
 משפטי ילא, אנו מבקשים מסבורה יח'
 כמו שאנו קורים אוחו יח' חמיד בשמו
 כגדול הוי' ב"ה, ופ"י מלפניך הוא בשם
 אהיס כגם שכל אחד, אך שם עדיין
 נמחקין

זה כל המלוא אשר אנכי מלך אח
 יסלדיק הסובד מאסבה, (זה היום כי
 לפי הזמן הדיק) השמרון לעשון חלייוון
 אח הדיק וחמשך לכם חשופה על ידו.
 וזה למען חמיון ומאן דיסיב חיי יסיב
 מזוני, ורביהם הוא בני ע"ד זה יכלו
 הסשמות שבגוף ואז ובהם וירשחם אח הארץ

פ"שת ראה

צנתן לך רחמים ורחמך וסררך, קשה
 ורחמך נחא מדה כנגד מדה,
 וסררך איך שייך לזה, י"ל דסנה מאן
 דרחים רבנן כו' פ"י רש"י נוחנין לו צנין
 צצנן שיאסוב אוחס, וכן כאן ונחן לך
 דחמים ע"ד זה ורחמך וסררך להיוח
 לך רחמים יותר כי רחם האב על צינס:

פ"שת שופמים

שופמים ושופרים כו'. דסנה נחיצ
 מלפניך משפטי ילא עיניך
 החזינה מישרים, דסנה הנותן צים דרך
 וצמים עזים נחיצה, דסנה איחא בשלשים
 ושחים נחיצות פליאות חכמה, נשכח
 באורך ימים אך מה שאני זוכר אכחוב,
 דסנה איחא בהחלה עלם במחשבה לבראות
 העולם במדה הדין ראה שאין העולם
 מחקיים שיחף עמו מדה הרחמים, וזה
 הוא צינס עשוה ה' אלקים ארץ ושמים,
 וסנה ל"צ פעמים נחיצ אלקים במעשה
 בראשית וסם שורש כל הדינין, כגם [כי
 ש"ל בהעלם] רחמים עדין, וסנה איחא
 וסלכה בדרכיו, מה הוא רחום אף אהס
 רחום ומה הוא חנון אף אהס חסא חנון
 כו'. אלה הם דרכיו, וסנה בשורשם שפדיין
 הם בהעלם נקראים נחיצות, וסנה אחר

נמחקין כל סדיונין בשורשם כנ"ל, וזה
 פיניך תחזינה מישרים הוא לפנים משורת
 דין, או כפירות השמרי אורם על פיניך
 תחזינה מישרים, וסנה איתא אין מזל
 לישראל כחצנו כמה פעמים קאי על
 שם אהיה נקרא אין שפדיין נעלם מאד
 וסוף אין לא בא לידי סוף, וזה מזל
 לישראל משא"כ לספודי גלולים, וכן
 שמעתי מהרב המגיד מראונוא על בריה
 כרוחם שאינן חוזרות ריקם קאי על מילס
 שנכרתו עליו שלש פשרס בריחות, ואני
 שמעתי ולא אבין אז, ואפשר שבמילס
 זוכים ל"ג מכילין דרחמים שאינן חוזרות
 ריקם למקום ריק הוא הפירוש, וזה
 שנכרתו עליו שלש פשרס בריחות, וסנה
 ו"ל שפ"כ יש לנו ו"צ שבמים וכשנחשוב
 לוי ואפרים ומנשה יש ו"ג כנגד ה"ג
 מכילין דרחמי, וזה ו"ל שופטים ושופרים
 חתן לך, פ"י השופטים ושופרים לדון
 אותך חתן לך להנאתך ולמוצחך, בכל
 שפריך, פ"י בפעולס שהם הכל שפריך
 ולא למצודי כוכבים חלק בהם כנ"ל, וזה
 לשבטיך שהם ו"ג כנ"ל, ושפטו את הפס
 משפט לך, לפנים משורת דין, ולפי
 השמרי אורם ו"ל שדק הוא דין, ו"ל
 כן דסנה פרשנו לך לך חרדוף, כמו
 שפ"י במדרש השופט כל הארץ לא יעשה
 משפט, חמים המחקיימת מי שהוא שופט
 כל הארץ צריך שלא יעשה משפט כ"א
 לפנים משורת דין, וסנה לך הוא
 כפירותו, אך קשה מאוד שיפסד כן סבו.
 כ"א כגם שדינו הוא בצדק חלילה לדון
 כן כ"א לפנים משורת דין, וזה לך
 לך חרדוף שחראש שלא לדון בצדק,
 וזה משפט לך לשפוט את הדרך, פ"י
 לשפוט על זה שלא לסיות בצדק כנ"ל,
 וכמו שאיתא בצרכות וכי לא אשא פנים
 לישראל שהם מדקדקים עד כוונת כו'

וכיוצא בזה שאפשר לבקש זכות לפסות
 שם ישראל לפנים משורת דין, אם
 המשפט הוא בפעולס הרחמים השפוטים
 כנ"ל, ואח"כ אינו זוכר עוד:

פ"י על פסוק אהבה לך ונשנה רשע
 כו', דסנה איתא אין בן דוד בא
 עד שיכלו שופטים ושופרים הרעים
 שמישראל, ו"ל דסנה כחוב שופטים ושופרים
 חתן לך בכל שפריך אשר ה' אלמך
 נותן לך לשבטיך כו', ו"ל דסנה על פי
 מה שפרשנו ואיתא למעלה בפ' משפ יס:
 על חוקיו ומשפטיו לישראל, חוקי' הם
 פ"י דיראש פושט לו האדם חוק מה
 לפסות ולא יורה, וכן חק הוא בלא
 נעם כמו שהוא דיראש לבד, משא"כ
 באהבה יש לו נעם למצדות באהבה,
 ובמה שמשגי רוממו' אל וגודל חסדו וטובו
 ראוי לפסות רצונו, וזה המשפט נותן
 להסנהג כן, וזה לישראל ולא למצודי
 כוכבים, כגם אם נמלא אלס פוז הוא
 רק ביראש, וכן באיוב כחוב ירא אלמך
 וזה ו"ל בקש רחמים שלא תשרס שכינה
 במצודי כוכבים כי השראש שכינה הוא
 האהבה, וזה ו"ל אש למושב לו מי שהוא
 מחאוש לבי ית' הוא האהבה זה הוא
 למושב לו ית' מרכבה לסיות השכינה
 שורה עליו, וזה ו"ל שופטים ושופרים
 ה"א האהבה והיראש כידוע ומוזן, בכל
 שפריך, אפי' אם אהב במדרגות גדולות
 פליונות, אשר ה' אלמך נותן לך לשבטיך
 כמו שבט שמחפשיין כמה וכמה פנפים
 כן חפשיין בכל מקום שאהב לסיות לך
 האהבה ויראש שלך כראוי, שלא חלק מן
 כד באהב ענק שמחפשיין משם לחוף,
 אך כגם שמחפשיין את פלמך כראוי וחדקדק
 על פלמך, את הפעולס חדין לכך זכות
 וזה ושפטו את הפס משפט לך, וזה
 ו"ל

ישראל את העולם, כי אם מה שידעו
בדלתי, וזה י"ל אכזה לך וחשנא רשע.
כמו שדרשו רז"ל אכזה לך את צדיותי
לא להרשיע אותם, ופי' לדון לך זכות
ולא לך חוב, ע"כ משחק חלקים חלקים
לשון גדולה כמו שפי' הסדרים למשחק.
וכן בגמרא למשחק לגדולה כדרך שהמלכים
אובלים, וזה משחק מגדילן חלקים שיהיה
חלקיך מיוחד שמו עליך, וזמם דברים
אמורים שהוא חשיב מאד דין לך זכות
שחסיס שמן ששון מחזירך כ"ל אפ"כ
אחז דן לך זכות הוא חשיב:

פירוש תבוא

השקיפה ממעון קדשך כו'. יש לדקדק
כלשון בפול ממעון קדשך מן
השמים וכן הכל, לכאורה מיותר כי למע
לי המראש מקום על השקפה יחזו
הם השקיפה ודרך כו'. וכן את עמך
את ישראל הוא כפול, וכן דרשו רז"ל
כאשר נצטת לאבותינו כו' כדי שתתן
מעט צדירות אינו מוזן לכאורה, ובחור
זה יתפרש המדרש רב על יפחז ה'
לך את אולרז המוז כו'. הכל אינו זא
אלא בזכותך כמו שכתוב ויתן לך חלקים
מכל השמים וכן השלום וכן המעט כמו
שכתוב כאן יפחז ה' לך כו'. ונתפרש
בעזרתו ית' דהנה פרשנו על הפסוק כי
דרך חזקת אחת לאב ואחת לבן וסדר
אב אחד אחת לאב ואחת לבן, לכאורה גם
זה אינו מוזן דהכל א' הוא ודאי רק
לדרך ישראל, כי מה צ"ע לדרך את
ישמעאל כו' או את עמלק וצ"י קמור
ודאי כ"א על ישראל, ומה אחת לאב
ולבן ואפשר לומר פשוט של יקמרג מר
דין, ע"כ צריך כפול גם לבן הוא ע"פ
סורש

י"ל ואשיב שופטין כצדשונה כו'. לטות
האכזה שלך צדורס כצדשונה קודם
שנחת לעולם ודאי הי"ת אובז אותו ית'
כצדו, כמו כל העולמות שמים ושמים
לעשות רצון קוניסה, ואח"כ יקרא לך
עיר סדק קריב נאמנה, פי' אח"כ
כששופטין יתקנו מעשיהם, כי גם פשיט
גמי י"ל על צדיקים קאי, אח"כ יקרא
לך עיר סדק קריב נאמנה, פי' אח"כ
בשיטתו מוצים יחזיק את כלל ישראל
למציבים, משא"כ קודם שמתקני מעשיהם
הוא כקל להחזיק, למציבים מפני קלות
העצירות בעיניו, וזה אח"כ יקרא לך
עיר סדק, וזה י"ל אין בן דוד זא עד
שיכלו שופטים ושומרים הרעים שבישראל
י"ל פירוש ישראל הם הצדיקים שלא
חסיס להם אכזה ויראה שאינם צדורים,
כ"א חסיס אכזהם ויראהם מסורים
וצדורים לה' ית'. צלי שום הערובה
אכזה ויראה אחרת אפילו כדור מז
שום סיג, נזכרתי כ"ל שגם כן למעלה
אמרתי כן שופטים ושומרים כו' צכל
שעריך, אפי' כשחסיס במדרגה עליונה
חרא לצדק את השופטים והשומרים
הם האכזה ויראה הצדוק, לשבטיך,
למנפים המחשפים לאכזה אחרות או
יראות אחרות, שלא תאמין בעלמך
וצדקתך שהוא עסור צלי סיג אפ"כ
ושפטו את העם כו' כ"ל, וזה ואשיב
שופטין כו'. שיהיו צדורים אח"כ יקרא
לך כו'. כי יוכי ענוים שיכלו באמת
ויזכו כמעט רבינו ע"ה שיהיה עניו מכל
האדם והחזיק אותם מוצים בעיניו, וזה
שיכלו שופטים ושומרים הרעים שבישראל
שחסיס אכזהם ויראהם של ישראל הם
הכוללים במדרגות צדורים ומוציבים ולא
העיס, ועוד י"ל שלא ידונו לך חוב

שורש יחזק אבינו ע"ה מדה אחד, ופרשנו
עוד בדרך משל דהנה עיקר הכנה לאדם
לעשות רצונו ית' הוא כשמתקן מדותיו,
וכדאי צדיק שפיר קדושה יצא ממילא
לעשות מעשים טובים, וכשלאדם מלא לו
חסדנות לריק לראות לתקן ולסגדיל
מדותיו יושר, והנה כשלאדם רוצה להיות
טוב אז בחכמתו מצין ויודע האריך לעשות
לו מדות טובות, דסינו לאסוב את הצדיק
צדיק ואת אלוהיו ולשנות את פועלי און
ולסיות שונה זמם, ולזהר מהתפלות
כ"ל לפאר ליושרו ית' וללכת לפניו בשירות
ותשבותם ולסודות לו ית', ולסיות מודם
ופוזב ולסיות נוסר ברית כראוי פי"ד זה
פועל רצונו ית' ופועל מעשים טובים,
וכשלאדם שפדיין אינו מחוקן כי יש לו
פגמות או פגלות או מכשולות אז מחזק
במדותיו לתקנם, ומצין בחכמתו האריך
לסגדיל ולתקן מדותיו בשכל טוב לבא
מהם המעשים טובים כראוי ונכון, והנה
החכמה וצדיק נקרא אב ואם, כי פי"ד
נולד הסדות טיבות והמעשים טובים,
כן מבשרי אחזק אלוה לסיב לנו,
והבטיח ית' לסיב ולתקן בכל פעם
הסדות והם הרחמים, כי כולל הסדות
הם האהבה והשנאה, כי למשל האדם
אם אינו אסוב כ"ל מה שניחא לפניו
ית', ואינו שונה כ"ל מה שראוי לשנות
ממילא נמשך שמתאר ליושרו, וכן שאר
המדות והאהבה ושנאה הוא שורש להשאר
פי"ד למעלה נק' שמים ופי"ד רש"י צדיק
בראשית אש ומים, וידוע אש הוא גבורה
מים חסד, והוא לסרואו לנו אהבה
ולעשות לנו חסדים ולספיל דין ופחד על
הרשעים, והעיקר הוא החסד כי גם
הדין על עובדי כוכבים הוא בשביל
לסבחינו לסיות לנו הנאה, פי"ד בשמים

הוא חיבת מים מרומז בחסד הספסמות
ושיש ממנו הרבה בפועל יש צד כולם,
ומאש אין צד כ"ל הש"ן וגם ש"ן גימ'
ברחמים, וכן רחמים נמי יש צד מים,
ור"ה גימתי יחזק מרומז צד הדין רר
צדיק ולא בפירות, והנה כחיב ושמים
לא זכו בפניו, כי כחיב נראה לו ית'
שפדיין הרחמים אינם גמורים, ומגדיל
אותם בחכמתו מצין ומתקנם ומגדיל
זה אחת לאב ואחת לבן, וכבר כתבתי
זה במקום אחר פי"ד קלרתי כאן צד
ונחזור לפנינו שמים לא זכו בפניו פי"ד
במלאכיו ישים חסלה, כי אם בא
מהתפלות דתחא הוא בשפע יושר
זה אש כי חזירי וילדס זכר, והנה
לדיקים נקראים מלאכים כמו וישלח מלאך
ויוליונו ממלכים, וכן באשרן כי מלאך
ה' לבאות הוא, זה במלאכיו ישים חסלה
אור כמו פנישותיו חסל אור, וכן לא
יסלו אורם משים בצדיקיו אור גדול לסיות
לסם כח לפורר מין, וכן פי"ד זה הס
שפלים בפנייהם כי משיגים אורו ית' בדרך
והאריך ראוי לעבדו כמו פשימות ספי'
של חסלה פי"ד הפירות ראשון יש צד
השני ודו"ק, והנה החכמה נקרא קדוש
לשון פרישות שהוא מופרש מהסגת צדי
אדם, כמו שאמר שלמה המע"ה אמרתי
לחכמה והיא רחוקה ממני, מכ"ש שאר
צ"ל פי"ד נקרא קדוש, וכמו שפירשו
קדושים חסיו פרושים חסיו וצדין בחכמה
פי"ד החכמה מצין מה לעשות, ויש
בצדיק החכמה פי"ד נקרא צדיק מפין
החכמה, וזה השקיפה ממעון קדשך מן
השמים כ"ל, לסגדיל בכל פת השמים
מחכמה וצדיק כ"ל, פירין חסידים כל
שפע ומרומז צדיק חיי ומזוני, וזה וברך
את עמך הוא צדי שיחברו עמך, אש
ישראל

גם למספר ונחנו, כי כל סנוחן לזכר
מאז נחן לו ג"כ ואין חסר לו כלל וזה
קחו עי"ד מאחכם חרומם לז' ואפשר
ראיתי זה בספר:

מלכים בתיב וחרב חכמה שלמה כו'.
שמעתי מסרב המגיד
מראונוג ז"ל דקדוק שלא כתיב אמרתי
אחכמם וסיא רחוקם ממנו, וכאן כתיב
וחרב חכמה שלמה (יותר ממשה, שלא
משה נקרא חכם). וחורץ ידעו מה
שאמרו בזכר על חכמה עלאה, חכמה
החאה, וסוף חרץ שנסה אחא' זא"ל
ע"ס שפד לחמה וזילס ללכנס ואח"כ
השיג סבורא ז"ס כראוי, וכוא חמוס
על חכם וקדוש שכמותו לעבוד לשמש
(וסלא איך אפשר לסבורא ככל ז"ס חי
החיים להיות נראה בגוף) אך שמסכל
יכול אדם לקח לו השגה לסבורא ז"ס
ולסוסיף לו חכמתו לרצון אל מכל דבריו
ומחזילס לקח לו משמש חכמה לסבורא
ז"ס, וסשיג על ידס מחכמה אל ואח"כ
מירח, ואח"כ בזין על דבריו מסבורא
ז"ס שאין לחכמתו סיף וחכלית, וזס ו"ל
וחרב חכמה שלמה מחכמה כל בני קדם.
שנחרבס חכמה שלמה מכל הסכמות
מחכמה בני קדם לקח לו חכמה לחכמה
סבורא ז"ס ומחכמה מלרים ומכל
הלדיקים, אך לחכמה ספיקרית לא סשיג
כיכ. וזס אמרתי אחכמם וסיא רחוקס
ממני, כי כחכמם מאין חמלא ולמלך
אי אפשר לו לסחנסג בן, כי מלך שמחל
על כבודו אין כבודו מחול, וזס ממני
סיא רחוקס, משאיכ לאדם אחר יכול
לסשיג גם חכמה עליונס עד כאן דברו
ז"ל, וי"ל דסנס יוסף סלדיק נקרא כלכל.
ו"ל דסנס סלדיק מציא למעלה לרבי
ישראל וספילוחיו וססוקיותיו ולרבי כל
סעולס

ישראל קאי על חיי, וכמו שפרשנו על
ויולד נח שלשה בנים אח שס אח חס
ואח יסח, כי עי"ד שבה בא כל סשפס
ובחוכס בני חיי ומזוני ססוא בנינו של
עולס, וזס ויולד נח ג' בנים, וכן ו"ל
סשוע נח על סלדיק שממשיך מלמעלה,
אח שס סוא חיי, כי שמעתי מסרב סמגיד
סחי' לאו"ס ססס סוא לבוש לסחיות,
ע"כ במס שמספללים על שס סז"ס
לרפואס ממשיכין באוחיות של רפואס
סוא כמספח לרפואס, כי כל סחורס
סמחיו של סקז"ס וסס סאוחיות ממשיכין
לו חיות לססס סוא סלבוש של סחיות,
וזס אח שס סוא חיי, אח חס סוא בני
סא"ל בלא חימוס, ואח יסח סוא מזוני
ססבריות נראות יפוח, וסנג סחיות לסכלל
מרומז בזה וברך אח ישראל שס של
סכלל ואח סלדמס כו' סוא מזוני, כאשר
נשבעה לאבוחינו, לכאורס ודאי יקיים
ססבועה ע"כ אמרו ליוחן עסס בפירות
ויס לומר עוד דקאמר ססקיפס ממסון
קדסך כנ"ל, וא"כ קאי ססקיפס על
סלמעלס ממקוס סעעמיס יסקיף עלוח
כל עלוח וזס ליוחן עסס בפירות:
אבנים שלימות חכנס אח מזבח ס'
אלחיק, פי' אס חרלס לסיות
ספלוחיק וסורחק כראוי חרלס לזבח
יגרך, ובמס לסחגבר עליו אפילו בסיחר
ליזכר ממותרות, עי"ד זס אבנים שלימות
חכנס סוא סאוביות כידוע מספר יגירס,
וזס אח מזבח ס' אלקיך בזבח יגרך
לסס ס' אלקיך:

השמטה לפרשת ויקהל

שס קחו מאחכם חרומס כו' כמו
סאיחא בבפל ספורים ונחנו

ומזוני ג"כ נכללים בלשון שבת, בני רמו לא חזרו בראש לשבת ולירס, חיי שבת לשון פכצס שיחמככו סרצס צמוס"ז שיחיו ולא ימוחו, ומזוני נמי שיכיו מיושבים ארץ מיושבת, וזה שבת אחיס גם יחד, שחסיס אחרות צין לדויקיס שלא חסיס קטגוריא צין ח"ח, ולא חסיס סאחרות פי"ד יסורין או פניות יסיו נכנעים וספלים צפניסס שיכירו מעלות אחד על פלמו וחסיס ציניסס אכצס ורימות כ"א שחבי' שבת אחיס נח וסרחצ לצ, גם יחד אחרות, וזה פויב ונעים כשמן כפויב על סראש יורד על סזקן כוי, דסנס כחיב יצרכך ס', ולא ס' יצרכך, אך סנס סצורא צ"ס אין חמונס ודמיון לא צאות ולא צקולי, כלל וקודס סכצרא פולס סיס סוא וסמו לצד סכל צאחרות ונעלס, ופחס סאזיל צ"ס אח שמו וסכל אחרות אחד, גם פחס דרך שמו סגדול פוצר ספפצ מאחו יח' מסעלס לסקולי של יו"ד וצחוק סיו"ד ומסיווד לס' ראשונס וממנס ליוו ומיוו לס"א סאחרונס לעולמות של מנס, וזה י"ל יצרכך ס', וזה י"ל דסנס סראש נקרא סקולי של יוד, וכיווד נקרא חכמס, כי כולס צחכמס פשית, וסיו שורס לכל סכצראיס צפסרס מאמרות, פי"כ יוד כלול פסרס, וזה זקן זה קנס חכמס, וזה כשמן כפויב על סראש סוא סקולי של יו"ד יורד על סזקן סיו"ד זקן אסרן סוא סס"א ראשונס, כמו וחסס צצינס, וסיו זקן אסרן חכמס ומוחין של אסרן מרומז על סוא"י של סוי' צ"ס סיורד לס"א אחרונס מנס פי"פ מדוחיו סוי"ג מדוחיו, או כפי סמדם סזריך לספסיע לעולס, ספויב מרומז צפספ סאור שלו יח' סצשמן מאיר וקאי על שמן מסחת קודס

סעולס, וסנס צמיון נוקצין סמחחא לעילא סמפלס חשוקח כנסח ישראל לס' יח' פושס כללות מחחא לעילא כללות א', ומס סממשיך מפילא לחחא ספפצ פושס כללות שני מפילא לחחא סקצ"ס ונגסח ישראל, וזה כלכל, וכן סלמס י"ל כן, סמסחוקק לס' יח' חמיד פושס שלוס צכל סס' פרלופין, סן מחחא לעילא, וסן מפילא לחחא, וזה וחרצ חכמח סלמס, צמס סססחוקק ומלפס לס' על חכמס ג"כ נחרצס חכמחו מסכל, וכן גמי מצינו שסאל מלח ס' יח' חכמס צחלוס, ומס סאמר אמרתי אחרמס וסיו רחוקס ממנו, פי' אמרתי אחרמס צעלמי צלא ייחל לס' וסיו רחוקס ממני כ"א מס' יח' סיו קרובס לי :

יסעי' בתיב סחרשים שממו וספוריס סצימו לראות, י"ל מי שסוא פושס פלמו חרס מלשמוע דברי צבול פס וכיוצא צזס יחס לשמוע פובס, וספוריס סאיוס מסחכליס מעניני פצירות סצימו לראות סס אפי' גבוס מסרתי, כמו סצפס מלמעלס למנס :

מי סעיר ממורח צרק וקראוסו לרגלו יתן לפניו גויס כוי' דסנס כחיב וחרס לכס יראי שמי שמש כוי', דסנס כחיב ליראס אח ססס סכצד וסנורא סזס כוי', ופוד כחיב פויב שס משמן עוב, וסורס סדבר מי שרואס ומחאוס לסיות לסצורא צ"ס שס פויב צמולס שיחרצס כצוד שמיס שחסיס אך פויב לישראל, וכן י"ל מס פויב ומס נעים שבת אחיס גם יחד כשמן ספויב על סראש יורד על סזקן זקן אסרן כוי' פי' מס פויב ומס נעים שבת לסיות לצדיקיס סנקראיס אחיס ורעים לו יח' שחסיס יסוצס וצכללס כל פויב, וסנס בני חיי

זכרון ישיע' זאת כלז

קודם, פ'י כשמן סמיו, כי אין מוצ
אלא חורס אור זה ודאי נחת רוח לפניו
כן הוא מוצ ונפיע שבה אחים כ'י
כנ"ל שחסיס אך מוצ לישראל צפרע
ללדיקים, וכמו שאמרנו חסלס לכל חסידיו
פ'י"ד זה לבני ישראל עם קרובו וזה
מוצ שם משמן מ'י, כי זה הוא שם
אם מוצ לישראל צפרע ללדיקים יש לו
יח' כזיכול שם מ'י צמול וסוא יוחר
מ'י משמן מ'י (הגם שכתוב כשמן
המוצ משמם ששנים סקולים, הלא
כתוב נמי ככל חרמון כ'י, וכן שמן מוצ
פשוט משמם משא"כ כשמן כמ'י על
הראש כ'י, יוחר משמם אפסר), וזה
זרחס לכס יראי שמי שמש דקס ומרפא
בכנפ'י, כמו פ'י האור של בני חיי
ומזוני, שמש הוא על בני דקס על
חיי ומרפא בכנפ'י כר'י, שלס הסוף
הוא מרפא, כי חיי הוא ספיקר מסוף
השפסם של חיי הוא רפואה, וזה י"ל
מי ספיר ממזרח, פ'י"ד סזריחס שמשפיע
כל שפע הנכלל בבני חיי ומזוני כנ"ל
בפסוק זרחס לכס כ'י, ספיר פ'י"ד זה
השפסם שנקררח מ'י, וכן נמי י"ל פ'י"ד
שספיר מי השפסם בא השפע ממזרח
כנ"ל, דק יקרחס לרגלו סמס"ד שנקרח
דק יקרחס לרגלו, פ'י שמושל על
מדס"ד, ומס פושס הלא אין חזר ריקס,
אומר לזס יתן לפניו גוים לפני מדס"ד
יתן גוים, כמו שכתוב ואחן אדם חחחיק
ומלכים ירד, פ'י יפסס שלא יוכלו לקנף
על ישראל שחחח ממסלחס, ירדס יעבור
שלוס, הגם שירדס לא יקוס לכגדו
לקמרג עליו כ"א יעבור שלוס אפ'י אורח
ברגליו לא בא אפילו שם יעבור בשלוס:
ב'ים הסוא יחיס איס פגלח בקר ושחי
לאן, י"ל דסגס מולס האין נק'

יום הסוא סנפלס משס נמחקין כל
כדינין כי כל סחחדסות סוא יש מאין
פושס, כמו בריאס חדסס יש מאין ולסס
אין קמרוג יכיל לבא, וזה לא בזכותא
אלא במזלח, ומסס באיס בני חיי ומזוני
וזס ביוס הסוא יח'י איס פגלח בקר
ושחי לאן קאי על חיי, פגלח על חיי
הג'י' סבסמית, בקר לשון ביקור חולים,
ו"ל שבה מרמוז נמי חיי נפס, כי פ'י"ד
חיי נפס שבה אורו יח' וזממס לו יח'
חוזר צחשובס שלימס מאסבס פושס
מפצירות זכיות, וזה יח'י איס פגלח
בקר מרמוז מפצירות, כי מפציר ראשונס
סורס סכל פגל כחצית סור, וזה יח'י
פגלח בקר יציא מסמות לחיים, כי פונות
יפסו זכיות, וגם שחי לאן, פ'י שסגס
הלאן נקראיס מפסחרות שמשפסרות אח
בפליסן, וכן נמי פשיס סישראל קרויס
לאן כמו שכתוב ואחן לאני כ'י וזה שחי
לאן קאי על מזוני בכלל פושס, וגם בני
לסרבות כלאן אדם :

ב'י חכן אח רוח ס' ואיס פלחו יודיענו
י"ל פשוט השפסם שסקב"ס חסן
שיסצו נקרחס מי כידום, חכן אח רוח
ס', שיסרס רוח קדושס פלינו לסיוס כח
לסמשיך כחגצרות קדושס וסרסור חפוסס
וגם פור פופל ואיס פלחו יודיענו
שנפסס אדם סרוזס בכבוד שמים איס
כמו וחזקת וסיות לאיש, פלחו יודיענו.
שיודיס לסקב"ס כדינו לפלחו, כמו
כלדיקים גוזרים וסקב"ס בפיוס סגדול
מקוים, כמי שנותנים פלות, שאומרים
כן ראוי לזס פושס לזס חוים יוחר ולזס
שיוכנע וכיוצא בזה, וי"ל פור מי נקרח
סכנפס שונאים, כמו שכתוב מי סוא זה
ואיוס סוא כ'י וזה מי בשביל סכנפס
פוצדי כוכבים, חיכן אח רוח ס' כנ"ל,
כמו

שסקצ'ס נותן כח לסלדיק להמשיך ממזל
בני חיי ומזוני נתי, וזה ימלא חיים הוא
ששום דקס הוא מזוני, פי' פושר שסיס
יכול למשוח דקס, וכבוד הוא בני, וכל
לי ראי' כחז' זן יכבד אצ' ופשוט שמלכ'ס
לכבד אותו סס בניס (וחלמודים נמי) :

אשכול ככופר דודי לי בכרמי פי'ן
גדי. י"ל דסנס ים לדיוקס

שמיחלים להי ית' וצאוס למסר בכל
לכנס ונפסם ומאודס ואמפי'כ נודמן
לסס שלפסמים נודמן לסס חמאוס הוא
כדי שיטובו צחשובס שלימס ויבקשו
מחילס צלמח ויפוררו האור של המחילס
פונות למסס, וגס מסס ים לסמשיך בני
חיי ומזוני, שסס פורש כל השפס סלריך
לנו, דוק וחשכח כי סכל נכלל צוס, כי
פרושס הוא לפנין נפס ולגוף כאשר
כחצנו כצ' בצורח אל ית'. וסנס מחל
פונות בלא וי"ו של מוחל הוא אוחיות
לחס הוא גימטי' מזל, וס י"ל אשכול
פרושו אים שסכל שלו כידוע שאמרו רז"ל
כן. וס אשכול ככופר שרוסס ולריך
כפרס שיכפר לו סבורא גורס דודי לר
בכרמי פי'ן גדי. פי' הוא לטובח, שפי"ד
זס הוא בכרמי כמו בכרס לוקח סלדס
יין כן הוא למסל בכרמי פי'ן הוא מפין
שפס, כמו אל פי'ן סמים, וכן פי'ן
סקורא, וס פי'ן גדי הוא מזל ספליון
שאין סרשמים אחוים שס כלל, ואין
מאיר לסס כלל כי אדרבס כשמחגלס
מחפחדים סס ונכנעים פי'כ נקרא גדי
מזל שלי, וגד לשון מזל, כמו גד גדי
וסנוק לא, וסיוחר נשכח ולא נזכר כראוי:
השמים כסאי וסארץ סדוס רגלי כו'
י"ל דסנס לריך אדס לדיק
לסמשיך כל מיני שפסות סן לנפס
קדושתו ית' וכסרורי חשובס, וסן יראס
ואסכס

(כמו שכתוב אל נקמות ה' אל נקמות
סופיע) :

שמרו משפט ופשו דקס כי קרובס
יסופחי לבוא ולדקחי להגלות,
י"ל דים לדיוקס שרואים שלא חסיס שוס
דין של ישראל כלל, לזס אומר שמרו
משפט שלא חבא דין כי'א של פובדי
גלולים, ואס חרלו לא כן ופשו דקס
לצמל סדין, כמו שכתוב וסיס מפסס
סלדקס שלוס כו', כי פי"ד זס שחשמרו
משפט קרובס יסופחי לבוא שיפורר מי'
בשורשינו לסיוח כיסופס וצכלדקס
מפוררי' שיפסס סקצ'ס פמנו ג"כ דקס
ויילנו סגס אס אין אנו כדאי' וס
ולדקחי לסגלות, פוד כחיב רודף דקס
וחסר ימלא חיים דקס וכבוד, י"ל ג"כ
בדרך כוס אס הוא רודף סדינין, פי"ד
דקס וחסר, דקס י"ל שמנדר דקס.
וגס מפורר חסר אצוה חסר אל ימלא
חיים כיון שסוא פושס ראונו ית' הוא
מואל חיים נלחיים כדי שחסיס לו כח
לפסול יוחר ראונו ית' צוס וגס לפסול
דקס, כי ניהן לו סבורא ית' פושר
וכבוד. וי"ל ימלא חיים דקס וכבוד קאי
פל ג' סדכרים כחלויס צמל בני חיי
ומזוני, וסנס כחצנו י"ל כמס פפמים
צסס סרצ סמגיד של אין מזל לישראל
מפולס סנפולס שסוא אין משס מזל
לישראל סס בני חיי ומזוני שאינס חלויס
צוכוחא כי'א צמלא כנ"ל, כי גס אס
פ"פ זכוח אינס כדאי אפשר לכמשיכס
לישראל מפולס כאין הוא סמול (פי'כ
לשון מילאות כמו מילאס צחנס). וכמו
סחכמס מאין חמלא, ים מאין, ולפול
י"ל אפשר כחצחי שג' סחלויס צמול
מרומזיס צחכמס וצינס ודפח, וס
וסחכמס מאין חמלא כנ"ל, וס י"ל

ואסבס ושכל עוב, וכן פנינו גשמיות בני
חיי ומזוני לנפש ולגוף. וכעדיק סעושה
כן סקצ'ס עמו כי סוא דבוק בו יח',
פי"ד סדבך במדותיו ומוד כדי סחסיס
לו כח יוחר לסמשיך שפע ס' מאחו
ויש לו כח לפעול ראונו יח' לסשפיע,
וזס י"ל סשמים מי סממשיך שפע רוחני
סמרומו סשמים סוא כסאי וסארץ מי
שים לו סשכל לסמשיך גס שפע גשמי,
סדוס רגלי ממשיך סשכינס יוחר למסס
ופוד י"ל סשמים כי לריך סאדס לסשיג
מרוממו אל יח' חמיד, לפיין סוב
ספלותו ולפספס במעשיו, וכמו שפי'
בשמים ממפל, בשמים פנינו רוחניות
חפיין כדי סחסיס ממפל לפלות מפלס
מפלס, ופל סארץ סוא ספלות פלמו
יפיין סבא מן סארץ מחתח סלא ססיס
לך גאוס לסיות בעלמו (כמו אסקופס
סנדרסח) ספל דפעחו, זס י"ל סשמים
לפיין רוממו אל יח' כסאי, פי"ד זס
וסארץ כ"ל ספלות פלמו סמפיין סדוס
רגלי, איזס בית אשר חבנו לי כו', פי'
ססיס קדושהו יח' אלל כעדיק כ"כ
בגילוי סאומר יח' איזס בית אשר חבנו
לי כו', (וג"ל פחס פוד איזס בית כו').
כי סבא ליססר מסייפיין לו, לזס סומר
חזכו יוחר לסבין ולסשיג רוממוחו סחשיגו
איזס בית אשר חבנו לי, סחשיג סאי
אספר לבנות לי בית סשכל כבודי, כמו
סאמר סלמס סמפ"ס סנס סשמים וסמי
סשמים לא יכלכלוך ואף כי סבית, חשיגו
גס אחס בעלמכס מרוממוחי כן, ובפנין
ספלותכס סאחס מחבונניס ג"כ חשיגו
יוחר, לזס סומר ואיזס מקוס מנוחחי
שים לי ממנו מנוחס ופונג לפעול נחס
רוח לו יח' כ"א בחסדו מקבל סכל) :

פי"ד זחס :
ד', חפץ למפן לרקו יגדיל חורס ויאליר.
דנסס פרשנו סרוס לסחכים ידרים
ולספשיך ילפיין, ולא קאמר סרוס ליחס
או לסחחכס, ולא קאמר סרוס לסחפשיך
או ליסשר, אלל סכוונס סרוס לסחכים
אח ספולס לסיוח' לסס ירסס סיח'
חכמס, וכן לספשיך אח ספולס סלא
לסיות פניוח סמפציר פל דפח סקב"ס,
וזס י"ל דנסס סשי"ח חפץ חסד סוא,
ורוס

ורואם בחשיבותן של רשעים, וזה ה' חפץ למטן לרקו, שמושה לרקות עם כל צער פ"כ חפץ לסיוח כלדיק יגדיל חורס הוא לכחכים, וגם יאדיר להטעיר את העולם כדי שימיצ' יח' לברואיו :

דרי' ביום הסוף יסור סובלו מפל שכמך ועול מפל לארך וחובל עול מפני שמו, י"ל דנסס כחיב וסיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילס כו'. דנסס כחיב כי צי ירבו ימך כו' ובא צימים כמו ויסי ערב ויסי צוקר יום אחד, כן יראה נקרא ערב וסאנסס צוקר סכנ יום אחד, כן בכל עת שיש לאדם אכסס ויראס מחעבר יום, וזה צי ירבו ימך ובא צימים, ויש מדרגס ייחר עליונס מזס, שבא סאדס להפססיה כגסמיות, ואינו אז במדרגס יראס או אכסס כ"א כהפססיה מסחמא יס צו חרוויסו ביחד אכסס ויראס כ"א שאינו ניכר צו. (וגם שבא פי"ד חסובס עליונס למדרגס אין ומחכמס שמשג סכוא כאין) סכוא מדרגס אין, וזה יום אחד הוא יודע לה' לבד, כי זס לא אחידע סאנסס ויראס סנקרא יום וזה לא יום ולא לילס כ"א לה' הוא כודע פי"ד זס לפס ערב, קרוב צומן כגאולס וסיה אור לישראל, וסגס זס נק' יום סכוא לשין נסחר, כי לא כודע פי"ד זס שנגסיג סאין זס אפסר לבא פי"ד חסובס כנ"ל ופי"ד חכמס, פי"ד זס יסיר סובלו מפל שכמך לשון שסס אחד על אחיך. פי"י סחלק ה' עמו יסיר מזס סמניפס וססבולס עורס משא סילסר. וגם יסור עלו מפל לארך הוא סבית סכס"מ וחובל עול מפני שמו, פי"י יחובל עול פי"י לעלות מעולס סיראס הוא עול מלכות שמים כ"א נשיג לחכמס

סמרומו צשמן, וכמו סכחוב ומלאס סארך דפס את ה' :

בורא ניב שפחיס שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאחיו. י"ל דכנס יס מדרגס שמשג סאדס מרוממותו יח' וגם ססרוכותיו כודעים לו, ואינו מחזיק עלמו למי, ויש מדרגס פחיסס סימנו, שמשחיק עלמו לטוב כי אינו משיג כ"כ, וסגס שזס אינו טוב אפסי"כ אס הוא אוכב את כלדיק כנ"ל יס לו עוס"ב, ויש ג"כ מדרגס גרומ שחורחו וחפלוחיו סס מן סשפס ולחוץ גס זס יכול לבוא להפסי"כ אס יס לו שליס עם לדיקיס ומקובל עבדות סלו וחורחו, כי כלדיקיס מפלים אוחו, כי מלא מין את מינו וניפער. כי חורס וחפלת לדיקיס סס מפלים גס את של זס, אס יס לו שלום עם כלדיקיס וכן פרסנו על ועמך כולס לדיקיס, אס סס כללות אחד, פ"כ סמבזס רבנן כגס שיש לו חורס ומ"מ משמע שאין לו חלק פסי"כ כיון סכוא מבזס את כלדיקיס ודאי אין לו אכסס לו יח', ומ"מ סלו אינס כראוי כ"א מסשפס ולחוץ ואי לא סוס מבזס סת"ח סיו מפלים את סלו כנ"ל משא"כ אס מבזס אוחס כנ"ל, וכן איחא חורחו של דואג אינו אלא מסשפס ולחוץ, אפסי"כ סיס בא לחיי פסי"כ, אי לא סוס חולק על דוד סמפי"ה, וזה י"ל בורא ניב שפחיס שלום, פי"י גס אס סניב הוא סחורס וחפלת מסשפס ולחוץ לבד סקצ"ס בורא אוחס כמו כריאס חדסס לסיוח מיב אס יס לו שלום עם כראויס לשלום דסיינו לדיקיס, כי אין שליס אמר ה' לרשעים. שלום לרחוק, למי סנראס לו סכוא רחוק כנ"ל סמדרגס עליונס, ולקרוב סנראס לו סכוא קרוב, אמר ה', ורפאחיו

ורפאחיו, אם יש לו שלום, כי קאי ארשם המקרא וכנ"ל, וזה י"ל לכן אמור סני נותן לו את זריחו שלום, פי' לכן למי שהוא זריק ציטיו כמו כן בנות אלפחד דוברות, פי' למי שהוא כן אמור סני נותן לו את זריחו שלום אם יסוי לו שלום עמך, (פי' כגס שאתה העלה את תורתו ומלכותו סנקרא זריח בחורחך ובמלכותך, אפס"כ החזיר לו וכנ"ל ודו"ק):

קומי אורי כי בא אורך, י"ל דהנה פרשנו על אם חרש ליחנק סיחלס צאילן גדול, כי בחיקון סמידות בא מעשים טובים וסנה אדם שבא לו עוד חלונות אפילו לרדיו יש חשש שלא יבא פי"ד זה לחטא, ואפשר אם יניח זה עצירס זו גורמת עצירס עד חו"ש אפשר לבא לא"א שהוא בחנק, וסחקנס לזה לזכור שחינו רוצה כ"א לפעול רצונו יחצרך, ויזכור כי זה הוא חלום גרוע ומאוס ובטבע האהבה ראוי לאסוב אחו יחי כי הוא שורש כל האהבות, וסנרשס חפנוג של האהבה הוא משורש סחסד יש נילון בזה מופז לאסוב אחו יחי שורש סכל, וזה טוב ומוטיל לסחפץ סחסד וסלמח ולמבין ידוע וסמדה סרצון לפעוה רצונו יחי הוא שירש של חיקון סמדות ומ"מ כי מהמדות בא מ"מ נקרא אילן קטן ומסרצון שחפץ לסיות טוב בא שמבין בחכמתו וידע לסיסיר מדותיו לסיות טוב נמלא סרצון טוב כולל סכל נקרא אילן גדול ואורך, וזה קומי אורי כי בא אורך לשון אריכות פי"ד זה חליר לעולם, וכן העלה נצינות, כי אורי הוא פרושו לקום וכבוד סי עליך זרח:

הבאים ישרש יפקב יליץ ופרח ישראל ומלאו פני חבל חנוכה, דהנה קודם סכל צריך סלדס לרשות שלא יחטא שלא לימשך אחר סגשמות שלא יבא פי"ד זה לחטא ויסיס סכל צדצקות וזה יפקב י' פקב לסיות צפקב סס סגשמות יו"ד בסיס הוא למלס וסקדוסיס נקרא יו"ד, כי אין דבר שבקדוסיס פחות מיו"ד, וי"ל נמי ללמוד צסחמדה, כמו סכחוב ויפקב איס חס יושב אולסיס, ואח"כ ירשס לסדדבק צו יחי, ולפיין ולסחצונן צגדלותו יחי, וצטובותיו ורוממותו ונוסף על זה לסמשיך שפע לספולס, וזה י"ל סצאסיס פי' סצאסיס אל רשות סיחיר, הוא סקדוסיס סנקרא ציאס, ישרש יפקב צריך לסיות נשרש יפקב כנ"ל, אח"כ יליץ ופרח ישראל כנ"ל, ישראל הוא סדצקות, ואח"כ ומלאו פני חבל חנוכה, וזה ואלס שמות צני ישראל סצאסיס מצימס, שיסיו נקראסיס צאסיס ולא יולאסיס יפקב כנ"ל וצניו סגמשיסיס ממנו דסיינו ישראל ולסמשיך שפע כנ"ל: ירמיי **בסא** כצוד מרוס מראשון מקוס מקדשנו, דהנה כחי צי יד על כס יס, ידוע מאמר רז"ל נשצב סקצ"ס שלא יסיס שסס שלס וסכסל שלס עד שימחס זרעו של עמלק, וסנה ודאי אם סיס רוצה סצורל לכציא את סגלולס פי"ד ער סיס עושה זה כצר, כי הוא יודע כס"ף אם אי אפשר צלל זה למס סלריך סגלות, אך הוא רוצה שפי"ד אריכות יבא סגלולס לא פי"ד ער, ואי משוס ססשמות סצגוף ג"כ סי אפשר סנפרס ונרצס מלוד, וכמו שפי' סלריו"ל על פסוק סקטן יסיס לאלף כו' כידוע, וסנה אם חסי סגלולס לא פי"ד דוחק ולא פי"ד מלך קשס כסמן סו

הוא כבוד שמים כי ודאי חלילה אין כבודו לסיוע לבניו שום צער חלילה, וסגס שאמרו רז"ל יעמיד מלך קשה כהמן, ו"ל שאמרו כן שלא לייאש מן הרחמים על שאמרו קודם אין הדבר חלוי אלא בחדש, אמרו כן כיוון שחלוי בחתונות, דלמא לא ישובו ע"כ אמרו יעמיד מלך קשה כדי שיקוים אח"כ כל שבחמו וסנחמו, שאי אפשר שלא יקיימו, כי הם דברי אלקים חיים, ודבריו אשר י"ל מפיו שלא ישוב ריקם כו', אך הנראה ברור שראש ב"ה שחסיכ הגאולה לא עי"ד צער, כ"א שישובו כראוי, ע"כ האריך את סקן אם היה מוכרח למלך קשה, שלא ידע יח', ולמכ האריך הגלות שלא חפץ חסד הוא, וסגס איחא בזוכר בזכות הספלה חסי' הגאולה, וזה ו"ל בסא כבוד לסיוע הכסא שלם, כבוד לא עי"ד צער לנו, וגם יסוי מרום מראשון, כי חסי' יוחר במעלה מאשר היה קודם מלחמה עמלק כי שלא חסי' שפדוד גלויות עיקר ויליאת מארים מפל, וזה יהיה עי"ד מקום הוא קדושתו יח' הנקרא מקום מקדשנו, שאנו עושים הוא מקדש מעט מקום חפלה:

זכרים ביום הסוא יסיה סי' אחד ושמו אחד, דכנס צריך האדם לראות להמחיק כל דינין, וזה הוא רצונו יח', וזה יכול לפעול בצדקה, וכמו שכתוב וחפאך לשון חסרון בצדקה פרוק, וכן וסיה מעשה הצדקה שלום הוא פשוט, וי"ל נמי לשון שלימות, שגורם שלימות בשם הרחמים, וסווי שצטלום על שגורם נמי שפע עוב נוסף על הרחמים ושלם, וסגס הצדקה פולס מפלס מפלס לעולם הנסתר, כי היא במקום מווי לפני סוא ממזל, וזה ו"ל ציום הסוא,

יום הוא מצום וחורס הנקרא אור יום ומכ"ש צדקס ונקרא יום הסוא על פולס סמזל, שער שם ויוחר פולס ומעוררה, וזה ציום הסוא יסיה סי' אחד לשון שלם כמו וסיה סמשכן אחד שפרשו שלם, וכן נמי פשוט אחד כי גורם שפע מסמקור לוי"ד של שמו יח' ומוי"ד לה"א וממנס לוי"ו ומוי"ו לה"א על כל ישראל וזה סי' אחד ושמו אחד לסיוע נמי מחגדל שמו סגדול צעולס עליון צמוצו סגדול:

ונחל סי' אח יסודס חלקו על אדמה סקודס וצחר עוד צירושלים, ו"ל לפי סג"ל דסרואס לסחכים ידרים כו', ונחל סי' אח יסודס, סי' אח סצדיק ונחל סי' חלקו סס כנסת ישראל, ומפרס האין ועי"ד מה ואומר על אדמה סקודס שימשין לסס סצדיק שפע גשמי ודאי מה שנמשך מלמעלה קדושה יש בו, וזה על אדמה סקודס, ואח כמו פס, וצחר עוד סי' אח צחר סצדיק, עוד חוספות הוא עושר צריך לראות צירושלים סי' ציראס שלם לסיוע לש"ש לצד כנ"ל צלספסיר ינפין:

חסלים דגרותן שלג כלמר כו', דכנס איחא דוד צקס רחמים וסורידן לארץ זאח אס וצבר שלג כו', וסגס כחצ ומגז כצשי יחמס כן ו"ל שצח על זה סנוחן שלג כלמר למטה, וסגס מה סחופלס שצאים למטה כדי שיסוי סחחונים יכולים ליקח אוסם צל עח שיערך כמו שכתוב וסארץ נחן לצני אדם, ודאי כל פניני ארץ, כמו שפי' על ספירות שאמרו כאן לאחר צרכס, וזה סנוחן שלג כלמר, ליסנות מסס צני אדם כפור כאפר יסור, ספקר לאחר כמו אפר, וכן ו"ל מצפן מי ילא סקרה

לא אמרתי זאת בש"ק, ופוד י"ל פינו
 כ' אל לדיקים, שמענו פליסם לכמיצ
 לכס ולסליל אותם ולעשות רנוס אמפ"כ
 ואזינו אל שופתם שאתחל בר"מ אלשיך
 ששמע פי על חלוא לבו נחם לו אמפ"כ
 וארשה שפחיו כל מנפת סלס, כמו מי
 שאוסב את האדם וסוא לריך לו סגס
 שמצין חפלו ורנאס מאוד ליתן לו מניח
 אותו לשלול ממנו, כי מרבים עליו דבריו
 ודאי אינו מניח אותו צלמר צשביל זה,
 וכן לסיפך צמי שאינו חביצים דבריו
 עליו נותן לו חיכף כדי שלא יאמר לו,
 ולפעמים אינו נותן גם שמצקס (חסר צי
 חיצות) פינו כ"א לפעמים סוא ויש לחלק
 וזה י"ל פינו ה' כו' כנ"ל, ופוד י"ל ה'
 ית' נותן להלדיקים פנים מיצים ראיות
 רוחניות שישיגו רחמיו ולסיפוך חלילס
 כדי לבקש רחמים על סדור, וזה ואזינו
 אל שופתם פי"ד הלדיקים אל שופת
 ישראל, וכמו שפירשנו רזון יראיו יפסס
 ופי"ד זה את שופתם של ספולס ישמע
 ה' ית' ויושיפם, כי הלדיק נמי יש לו
 מדותיו ית' חפץ חסד אינו יכול לראות
 צד ישראל ומצקס רחמים על סדור,
 ופוד י"ל פינו לשון פין סמים לשון
 מצינות של ה' אל לדיקים שיסיו יכולים
 להמשיך כל שפע לספולס ופי"ד זה ואת
 שופתם ישמע ויושיפם :

יגמלני ה' הלדיק כו' לכאורס חמוס
 לומר כן, ואיתחל בגמרא ברכות
 ודוד מי קרא לנפשו חסיד כו' וכאן אומר
 כן ולא מקשה, וכן פוד כי שמרתי דרכי
 ה' כו' כי כל משפטיו לנגדי כו' עד פס
 חסיד תתחסד כו' אינו מובן כלל, ונראה
 האמת בצד משדי כמו ששמעתי צסס
 סרצ סמגיד מזלמטשוב שיחי' לאו"מ, פוד
 משיח פס מצדך ה' כדכריך, פוי סוא
 יצ"ז

סקרס, כי מי נקרא הלדיק כמו שנקרא
 זה שפרשנו במס פעמים משוס שחשוב
 וספון צכל ספולמות וספלותיו צוקמ
 סרקיס וגס סוא גיור גיורס ומחקיימת
 וסוא יכול לצפל גיורס סמקוס צרוך
 סוא, וכולס שוליס עליו מי סוא ועוים
 זה סוא פ"כ נקרא מי וכן זה, וזה מצפן
 מי סוא הלדיק י"א סקרא כשהלדיק
 חפץ שיסוס קרא צפולס, כי סוא פוד
 לסחגדר כל צני פולס י"ל על/ סכוא
 מרוח לפון נקראת גצורס, ופ"כ ששמעתי
 שרוח לפון מרפא, כדליתחל שלא כשצס
 לסס רוח לפונית לא מל, וסנס איתחל
 רזון יראיו יפסס קאי על סכל אפי'
 לעשות נסים וספלאות כ"א כאן אפילו
 שלא צא כדצר אל רזון יראיו כ"א
 סנראס ומושב כן ססוס פוד אס יסוס
 קרא וזה מצפן מי שפדיין סוא צחוך
 הלדיק לא סמחשצס מכה אל פופל
 שירלס כן י"א סקרא כי משוס זה סורידין
 למסס לסיות נחן לצני ארס :

כ' צחר ה' צליון כו', י"ל כפי שזכר
 אני פחס, דכנס לסמור שלא לפגוס
 צרית סוא כלל גדיל כאלו קיים כל
 סחורס ומופיל לקיים כל סחורס, פ"כ
 אמר סאי דפדיפנא כו' דנסיצנא צשיססר
 כו', וזה י"ל כי צחר ה' צליון סוא
 צרית מילס לשון רושס, כמו כליצו לך
 ציונים, וצנס אכלו ציון, פוי על חוחס
 צרית קידש שלא לפגוס, אוס למושצ לו,
 פ"י לסממיד חולדות כמו לא חוסו צראס
 לשצח ילרס, סמוחר נשכח :

עניני ה' אל לדיקים, י"ל פשיט סקצ"ס
 נותן ססגמחו אל לדיקים ששמעתי
 חמיד צלרכס, ומס שאירע לסס לפעמים
 שוס צמר שמצקסים רחמים סוא ואזינו
 אל שופתם, כי מחאים לחפילתן, ואפשר

וְאִי אַחַס עָשִׂיתָ עִוֵּב עָמִי, כִּי לֹא־לִי כִקְבִ"ה
עֲזָרוּ לֹא יִכּוֹל לֹה, הִ' פִּי בְּשִׁבְלִי שֶׁאַחַס
הִ' רַחֲמָן, כְּדִבְרִיךָ אַחַס גּוֹמֵל עָמִי כָּאֵל
הִסֵּךְ רַק דְּבִרְיֶךָ שֶׁאַחַס לְיוֹנִי וְאֵלֵי בַּעֲלָמִי
עָשִׂיתִי הַכֵּל, וְזֶה יִלְּגֵם מִלִּנִּי הִ' לְדַדְקִי
כִּאֲלוֹ הִסֵּךְ לְדַקִּי לְבַד בְּלֹא עֲזָרָךְ כְּבוֹד
יְדֵי כֹהֵן, וּבְאַחַח אַחַס הִיִּיתָ עֲזָרָה לִי כִּי
שִׁמְרָתִי דִּרְכִּי הִ' וְלֹא רִשְׁעִי זֶה הַכֵּל
הִסֵּךְ מֵאֲלֻקִּי, כִּי כָל מִשְׁפָּעִי לְגַדִּי הִיוּ
מִחֲנֻגִּידִם לִי, אֲפִי מִשְׁפָּעִים שִׁיט בָּהֶם
עָמַס, וְחֻקֹּתָיו לֹא אֲסִיר מִמֶּנִּי אֲפִילוֹ
שֶׁהֵם בְּלֹא עָמַס וְדָלִי הִסֵּךְ עֲזָרָתוֹ ית'.
וְאִסִּיחַ חֲמִים עָמֹם פִּי עָמֹם הִסֵּךְ מֵה
שֶׁאִסִּיחַ חֲמִים בְּעֲזָרָתוֹ וַיִּשָּׁב הִ' לִי לְדַדְקִי
כִּאֲלוֹ הִסֵּךְ לְדַקִּי כְּבוֹד יְדֵי עַם חֲסִיד
תַּחֲחֹסֶה, אַחַס עוֹשֶׂה חֲסִידוֹת עָמֹם פִּי
בְּעֲזָרָתְךָ הוּא, וְכֵן עַם גִּבֹּר חֲמִים כֹּהֵן.
וְעַם עֲקָשׁ נָמִי יִלְּכֵן, כִּמוֹ שֶׁכָּחוּז מִשְׁגִּיל
לְגִיִּים הוּא זֶה נָמִי מִפִּינִי שֶׁיִּדְרֶה, כִּי עִי"ד
זֶה הִסֵּךְ יִכּוֹל לִסֵּס לְנֶלֶח מִלַּחֲמֹת:

שְׁמַחְדוֹ צִי' וְגִילוֹ לְדִיקִים כֹּהֵן, יִלְּ קֹאֵי
עַל צִי חִי וּמוֹנִי (כִּי כָּחִיב
הִ' זִכְרֵנוּ יִבְרַךְ) שִׁמְעָתִי אֹמְרִים יִבְרַךְ
הִ' הוּא צִי, כִּי אִיט וְאִשֶּׁה יו"ד הִ"א
צִינִיכֶם וְכֵן וְכֵן שֶׁלְּרִיךְ לְכָל אֶרֶץ מִיִּשְׂרָאֵל
לְסִיחָה לֹא הֵם מִרְמוֹז בּוֹאִי הִ"א הֵם
אֵם יֵשׁ לְאֶדֶם הִרְבֵּה צִיִּים וְכִנּוּת הַכֵּל
נִכְנֵל צו"ס, וְזֶה שִׁמְחוּ צִי' וְגִילוֹ לְסִיחָה
הֵם הִיוּ שֶׁלֵּם לְסִיחָה לְכָס צִיִּים, וְשִׁיטָיו
לְדִיקִים, וְכִמוֹ שֶׁכָּחוּז גִּיל יִגִּיל אֲבִי לְדִיק
וְזֶה שִׁמְחוּ הוּא עָשׂוֹת עַל צִיִּים שִׁיּוּגֵמֶר
צִיִּים שֶׁם הִיוּ צִיִּים כִּכ"ל, וְזֶה צִי' וְגִילוֹ
לְדִיקִים חֲסִים לְכָס נֹסֶק עַל שִׁמְחָה גִּיל
שִׁיטָיו לְדִיקִים, וְעוֹד יִלְּגֵם וְגִילוֹ לְבַד קֹאֵי
עַל זֶה שִׁיטָיו לְדִיקִים וְכִמוֹ שֶׁכָּחוּז גִּיל
יִגִּיל אֲבִי לְדִיק, וְזֶה שִׁמְחוּ צִי' וְגִילוֹ, וְנִי
פּוֹמֵל זֶה לְדִיקִים, וְאֵךְ הִרְאֵשׁוֹן יוֹתֵר

מְדוּיָק בְּסִלְשׁוֹן, וְכִרְטִינוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל לִב, כִּי
עֲדִיין לֹא כָּחִיב רַק צִי, וְעַחַס אֹמֵר גַּם
צִי, וְזֶה וְכִרְטִינוֹ מִשְׁכִּיחַ חִי, וְכִמוֹ
שֶׁכָּחוּז בְּמִזְמוֹר ק"ו צִיפּוֹאֵה יִשְׁלַח דְּבָרוֹ
וִירְפָּאֵם כֹּהֵן, יוֹדוּ לִסִּי חֲסִידוֹ כֹּהֵן, וְאִמֵּר
אֲחִיכ וַיִּזְכְּרוּ וְצָחִי חוֹדֵם וַיִּסְפְּרוּ מִשְׁפָּעִי
צִינִיכֶם, וְזֶה יִלְּגֵם וְכִרְטִינוֹ לְכַמְשִׁיךְ וְנִי יִסְפֵּל
כָּל יִשְׂרָאֵל לִב שִׁיט לְכָס לִב עוֹב וְרוֹלִים
בְּעוֹבֵת יִשְׂרָאֵל וְגַם מִמִּילָה הוּא נָמִי
מִזְמוֹנִי, כִּי מֵאֵן דִּיכִיב חִי יִסִּיב מִזְמוֹנִי,
וְעוֹד יִלְּגֵם חֲפָעִילוֹ נִקְמָה בְּעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים.
וְזֶה גִ"כ הוּא רִנֵּה כִּמוֹ שֶׁאִיחָה בְּאֶזְרוֹ
רִשְׁעִים רִנֵּה וְזֶה וְכִרְטִינוֹ, עוֹד יִלְּגֵם דְּכָחִיב
מִזְמוֹר לְחוֹדֵם כֹּהֵן, דִּהִנֵּה הַחֲזוֹר בְּהַשְׁוֵבָה
וּמִחוֹדֵם כָּחִיב וּמוֹדֵם וּפְחוֹז יִרְוַח לְשׁוֹן
רַחֲמֵי רִנֵּה, כִּי הִסֵּךְ אִיכֵב אֹחוֹת מִמִּילָה
בֹּא לֹא גִ"כ אִכֵּב לֹא ית' כִּי הִסֵּךְ צִי
מִשְׁמַחְדוֹ כִּי הוּא רֹפֵא לְשִׁיחָה לִב וּמִחֲבָשׁ
לְפִלְצוֹתָם, וְזֶה מִזְמוֹר לְחוֹדֵם לְנִי שֶׁהוּא
מִחִידֵם בֹּא רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ לְזַמֵּר מִזְמוֹר
לְפִינֵינוּ, וְקֹאֵמֶר הִרְיוֹנוֹ לִכִּי כָּל הַאֲרֶץ פִּי
נִשְׁבַּר אֶת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים שֶׁהֵם כָּל הַאֲרֶץ
שֶׁאִיכֵם יוֹדְעִים כִּ"ל אֲרִיזוֹת, מִשְׁחֵ"כ
יִשְׂרָאֵל רִיקְנִית שִׁבְנוּ מִלֵּאִים מֵלֹא, שֶׁהֵם
שִׁמְיִימִיּוֹת שִׁמֵּן הַשָּׁמַיִם דְּבַר עָמֹם הִ' ית',
וְזֶה הִרְיוֹנוֹ לִכִּי פִי בְּשִׁבְלִי כְּבוֹד הִ',
וְכִמוֹ שֶׁכָּחוּז וִירְיוֹנוֹ כָּל צִי אֲלֻקִּים, וְפִי
בְּזוֹכֵר לְשׁוֹן בְּצִירָה, וְכֵן חֲרוּפֵם בְּשִׁבְט
בְּרָזֵל, עֲזָרוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה, פִּי עַל
מִזְמוֹר לְחוֹדֵם שִׁבְטָה לֹא דְבָקוֹת לְזַמֵּר בּוֹאוֹ
לְפִינֵינוּ צִינִיכֶם, בְּשִׁמְחָה וְרִנֵּה שֶׁל אֶזְרוֹ
רִשְׁעִים כֹּהֵן, וְזֶה יִלְּגֵם שִׁמְחוּ צִי' וְגִילוֹ
לְדִיקִים הֵם הַשָּׁבִים בְּהַשְׁוֵבָה, כִּמוֹ שֶׁאִי
הַמִּקְדָּשׁ אֶת הַאֲשֶׁה עִ"מ שֶׁהוּא לְדִיק
גִּמֵּר אֲפִילוֹ הוּא רִשְׁעֵי גִמֵּר חוֹשְׁשִׁין
לְקִדְשׁוֹ כִּכ"ל, עֲזָרוּ אֶת ה' בִּירְאֵה וְגִילוֹ
בְּרַעֲדָה, יִלְּגֵם פִּי חֲרָאוֹ נִקְמוֹת בְּשׁוֹנָאִים
חֲסִים

זכרון

תהלים

זאת

המה

הסיוס גיל מהרפדס שחראו על
סעודי כוכבים :

הנה איהא צ' דימות אס פנוס פדיפא
מכלסו. כמו שכתוב עקב פנוס
יראח ס'. וכחוצ יפן משה ס' אוחי לבשר
ענוים לבשר חסידים לא כחיצ כ"א לבשר
פנוס. ופעם איהא במשנה של ר' פנחס
בן יאיר קדוש מציא לדי פנוס. וענוס
מציא לדי יראח חמא. י"ל דבאמה הוא
כמו סוף מעשה במחשבה חלסה. כי
האדם הרואה לעבוד את ס' יחברך הוא
בראשונה יראח חמא שרואה להסניג
בראשונה ית' שלא יחמא לפניו. וזה הוא
העיקר אללי. כי פ"כ שב בחשבה שלימה
ורואה לגשה אל הקודש ומחממו על
העבר ובוש מאוד על שהכניס את הבורא
צ"ה. כי בחושבו בו ית' ממילא בל לו
בוש מלפניו ית' והכניס וענוס ואח"כ
ממנה בל לכיראח. וסיראח מחלבה
בענוס. כי אס ס' קודם לענוס מחנכג
ביראח סיס בלא פנוס ואין כן ראוי
פ"כ בל כן. ואח"כ משיג יוחר פנוס
מרוממות אל שמשיג בהסקרבו אליו בכל
פעם יוחר. ומשיג יוחר גידל הסגס של
עונותיו ומחממו יוחר עונות. ונעשה
כנפ ושפל צעיניו יוחר ויוחר וגומר
דנעמו ומחנכג ביראח ס' יוחר ומלובש
בענוס השניס כנ"ל. וסנס עוד חוזר
חלילה הכל במעלה פליונס יוחר בכל
פעם. וסנס בענוס הוא סימן על יראח
כי פ"ד יראח ס' בל לו הסנפס וענוס
כנ"ל. וכן אינו חמא בענוס משא"כ יס
עניו לסניס לבד לסיוח לו גס אוחס
מעלה שגראח לו שיש לו כל המעלות
ורואה שחסיס לו גס אוחס מעלה שישבחו
אוחו על זה. ויחזיקו אוחו לעניו. בזה
אין בו סימן יראח. וזה י"ל ר' יסודס

סיס נוחן בסיס סימניס. כי ר' יסודס
הוא סיראח ואסנס. כי מיראח בל אסנס
ומסורר עליו אסנס וצ"פ אסנס גיממי
כ"ו כמנין סוי' צ"ה שביסודס. וסד' קאי
על סיראח שמציאח לאסנס כי הוא
הסמר לסי. וסמר הוא דלח מרומס דל.
וכן י"ל שפ"ד סיראח חוזר בחשבה
ומחודס לשון סודאח. סיס נוחן סימניס
בסענווס כנ"ל שסס בלמח ולא לפניות
אחרות כו'. ומס שאמר דל"ך נמי י"ל
כי יוכל מי שמחנכג כן לפעול נקמות
בעודי כוכבים. וסנס סיראח הוא עיקר
מחשבתו. ופ"ד זה נודמן לו סכנפס
וענוס בסימניס של סיראח. ואח"כ סיראח
מחלבה בענוס. וענוס קודם לס סוס
כמו אס אוחוס סגדולס ד"ל. וסיראח
עקרה סביח כי עיקר מגמחו קודם וזה
מס שמעסה יראח עמרס לראשס מעסה
פנוס עקב לסוליאח כי בלא סחלבה
פנוס אין סיראח כראוי. וסענוס היא
עמרס לראשס. וסוא עקב לה. כי כבד
סיס לו היא קידס וזה י"ל ר' שמעון
אומר שלסס כחריס סס כחר חורס כחר
כסונס ס י"ל חסידות. וכחר מלכות
פשיט סמחגבר על יכרו ומושל בו ממילא
י"ל חירות כנ"ל. וכחר שס פוב פולס
על גביסן היא פנוס. כי סבורח מן סכבוד
סכבוד רודף אחריו הוא פנוס זוכס לשס
פוב פולס על גביסן סיחלבה סס לסיוח
עמרס לעמרס. כי מיראח בל לכחר
חורס וכסונס ומלכות :

גישם נדביח חניף אלקי' כו'. דסנס
נקרס גבורוח גשמיס. וכמו
שאמר חד מ"ד אי לאו דלריכי לפלמא
סוס מצמל לסו ואס לריכיס לרחמיס
כסכבורח חסץ מעלה אס סדינין לשרשס
וממילא נמחקין כי בסורשס סס נאלו
רק

רק לחופלה להסמדים שס"י יכולים לקבל
אוחס ס"י סלימאום. וזה שורש סדינין
ושם סס רק לפיכזה. וכשמעלים אוחס
עד שם ממילא נמחקין ואינו אומר
כצמלין כ"א נמחקין שלא מיציעא שאין
דבר רע כלל כ"א אדרבה הוא מוצ. או
סדין בא על הרשעים ונחזה נקם.
ולפעמים נעשה מסדין פרנסה שהוא
משורש סדין כי כמו סדין הוא לזירך
שנסים יכולים לקבל הסמדים ס"י סלימאום
וסמיקר הוא הסמדים שחפץ חסד הוא.
בן פרנסה ופועל הוא לורך עבודה שמים
וסמיקר הוא עבודה סבורא ב"ה. וזה
י"ל גשם נדבות הוא גשמי רלון ברכה
ונדבס. זה בא פי"ד חניף אלקים מעלה
אח סדין לשורשו כנ"ל. פי"ד זה נחלחך
ונלחם אחס כיננה נחלחך בארץ מחברכה
וכן מה שהוא נלחם פי"ד סדין נחקן ונמחק;
ב"ה דרכך כו'. דכנס ידוע דרכי ס'
הוא לגמול חסד ולכטיב. אך
הכטבס הוא לאשר לא ימשך רעה פי"ד
זה. דסיינו לישראל משא"כ לעובדי כוכבים
אינו כן. דא"כ ס' נמשך רעה לפיקר
הכל חלילה. וכן פרשנו כפסיק ומנוחי
אח אשר אחון ורחמתי אח אשר ארחם.
פי' מנוחי לאשר אחון בזה. וכן אשר
ארחם ברחמים רחמתי משא"כ אח
לעובדי גלולים לא הוה החנינה חנינה
ולא רחמים רחמתי כי הוה נמשך
ממנה לפי לסמיקר. וכנס בקריעה ים
סוף הוה נחגלה דרכי שם יחברך. וכן
בכל דור אשר עומדים על ישראל סקב"ה
מלינו מידם, ניכר דרכיו יח'. אך לא
כ"כ בפומבי כמו בקריעה ים סוף. פי"כ
לא נקרא דרכיו כ"א שציל כמו שציל
קטן מדרך. וזה צום דרכך וצילך במים
רבים כס הרשעים. כמו שכחז מים

רבים לא יוכלו לכבות אח סאכבס. וקאמר
ועקבותיך לא נודעו. דאיהא בצח"ל כי
אח רגלים רנח וילאוך ואיך סחמרה אח
כס סיס פרז"ל אחו פסוק על נ"כ ואמרו
ואס אשלים לאבות סשכר שרני לפני
כסיסים כו'. וזה יאמר אעפ"כ שאחס
פושט לנו נסים עקבותיך סעקבות שלך
שרנו סאבות לפניך בעקבותיכם לא נודעו
פדיין כי לא נשחלמו פדיין:

במדבר זה סיום פשט ס' נגילה
ונשמח בן. א"ר אצין לא
ידענו במה לשמוח אח ציום ואס בצקב"ה
בא שלמס ופירש נגילה ונשמח בך בך
בצקב"ה בך צישועתך בחורחך צירחך.
א"ר יחחק בך בנ"ב אוחיות. דכנס כתיב
ושמחת בחגך אחס וציתך כו' וסלוי אשר
בקרבך לא חמזנו כי אין לו חלק ונחלס
עמך. דכנס כשאדם חוטא קודם חטובס
יס לו סילוק שכינס אז וסנס סשכינס
שרוי על אדם פי"ד שמחם של מלוא
כידוע אז פי"ד סכנעס פי"ד זה ס' אחו
זה קשס אז בא גלות כדאיהא צווכר
מחגאס עלי' דבר נש אז אח רואס לזכור
ולסיות שפל צפיתיו בא לו מלכות. וזה
י"ל ושמחת בחגך לשון לחגא וכן יחיגו
וינועו. פי' תראס שחשמח בלב נשבר שלך
וי"ל עוד פשוט ושמחת בחגך. אח סהיס
לך לב נשבר. אזי ישמחך ס' אוחך ואת
ציתך ואשר לך וכמו שכחז סרופא
לשבורי לב ומחצט לפלכותס. ובמה מרפא
אוחס מעלכותס. כי נוחן שמחס בלבס
פי"כ אמר וסלוי לא חמזנו. כשחבא לך
שמחס תראס שלא חמזב מלח סדביקות
בצבורא ב"ה סנקרא לוי לשון ילוי אישי
כי אין לו חלק ונחלס עמך. פי' בכגשמיית
פי"כ לריך ליזכר בם ולזכור בם. וזה י"ל
נגילס ונשמח בך בצקב"ה לסיות בדביקותו
יחברך,

הפירות אפי' הוא נומל את נפשו. שמעתי
אפי' נומל נפשו ממש לא חמום מאכבחו
יח'. הסג להכלל מעצבות מעניני פוסי'
יחזר שרירך לאסוב בכל לבבו ונפשו מאוד
זה יוחר מכל אשר בשביל אכבחו יחזרך
אין למום מאכבחו יחזרך ודאי יאסוב
את כבורא יחזרך שמו בשביל יראת
חפא סלא צריך לאסוב אפי' הוא נומל
את נפשו. כי לא חסיד ככוונס בשביל
פרס או יראת פוגס ובודאי אין מעכב
מרגון אל יחי אס שב לבד. וכן ומודס
ופוז ירוחס יבא למדרגת אכבס לו יחי
זה ירוחס לשון מאן דרחיס רבנן ויפיין
מס שכבצתי צוס בפרס ראשון. וסנס
הקצ"ס אוסב אמת ואיחא במדרס שמואל
אמר חטאנו לך איחא אמר כלוס אחס
מעניס אל לא מודיס חטאנו דכחיב סני
נשפט צס על אמרס לא חטאחי. פי"ב
אס צריך יחחרט ויגזור צדעחו שלא
לחפא ולא מעכב מלגרוס נחח רוח לו
יחזרך. ומוצ פעמיס לזכור שפלוחו למזכרת
פון. כמו שכחוב וחטאחי נגדי חמיד
וידוע שחמיד גס מיוס אל יוס פסס אי'
או בכל שצוב. אך צריך כלל פיו וראוי
לזכור השפלות בכל פח שמוצ להכנס.
סנס צעת שנוחן כצירא צ"ס סקדושה
לאדם להשיג סאמת ידוע ססכרוניס כידוע
לי וסכל צדריך כלל. ומכל אדם צדריך
כלל כשסבנחי ונודע לי וגמרחי צדעחי
לסיות לי למזכרת שלא לצורך לחשיב בכל
פח וזמן סנס שכמס פעמיס סיס כס
שכחחי ואמרחי לא כזכרני אל יחזרך
כמס וכמס פעמיס נודע לי פד שזודע
לי גס אס יפוזר לי יחי על סכל אפי'
צכסיס וצנפלאות וכלי חפא כלל וסיקר
וצמדרגות פליונות מאוד. כן סבנחי וגמרחי
צדעחי צצירור ספסד חדמן לי סרצס
פעמיס כשפעיתי צאמת ונודע לי צמזר

יחזרך. ומפרס סאך וקאמר ציופסחו.
פי' צסמחס יזכור חסופס ס' לנו וישמח
צוס פי"ד זה ימשיך לו סשמח. וכן
צחורחו ישמח צסחורס שנוחן לנו יחזרך
חמודס גניזס שלו שפסופיו. וכן ציראחו
סמליל מלחטוא לפניו ישמח וימשיך פי"ד
זה סשמחס צדציקוחו יחזרך (ור"י אמר
צכ"צ אוחיוס י"ל יראס לימודו וספלוחיו
יסיו צסמחס פי"ד מקושר צו יחזרך
צשמחס ודוק):

משלי שמים לרוס וארץ לעומק ולצ
מלכיס אין חקר י"ל כן
פל ספסוק ואכלתס ישן נושן כו' וכן פל
ספסוק ונחחי סלוס צארץ כו'. דנס
איחא לא מלא סקצ"ס כלי מחזיק צרכס
לישראל אלל סלוס כו' ופל ספסוק ואכלתס
דאיחא ר' ישמעאל אומר סוי קל לראש
זנוח להשחורה וסוי מקבל את כל סאדם
צשמחס. דנס כחיב פערס (נראס שחחר
זמחחיל פנין אחר) לזכרון ליה פולחנא
קמי קוצ"ס אלל רחימו. וכחיב פצדו את
ס' צשמח. וכחיב חחח אשר לא פצדח
את ס' אלקיך צשמחס וצפיב לצב מרוב
כל. ידוע פי' סאריז"ל יוחר צשמחס
וצפוב לצב מרוב כל וכן איחא
צישעי' סכציו שזכס לנצחון יוחר
נחמות מכל סנציואיס. איחא צחד"ל
פל שפצד את ס' יחזרך צשמחס גדולס
יפ"ש. כן כ"ל איחא שס. גס סאריז"ל
גילס למיודעו שזכס לכל סאי לסחגלות
פל ידו כ"כ סחרי לפיני חורס סקדושה
צשביל ססיס שמה מאד צעשיית סמלס
וכנס סדצר סמפורר לזס כל סג"ל ולצמל
סמונע מזה לאשר מחסג ציראח שמיס
זמחירא מכל חפא ליכנס מזה אל עולס
אכבס גדולס לו יחי' ולצמל סמניפות
זסמלצות צא ספסוק ואכבחו את ס' אלסך
צכל לצבך וצכל נפשו וצכל מאודך. ידוע

משדי צניסיו ונפלאות שמדריך את השפלים
 באמת הזכרני שפלותי. וססיר את המסך
 המצדיל וגמרחי לי כמס פי למזכיר עון
 שלא לטעות מהאמת ובכל פעם נזכרתי
 מכ"ס גרמון מנאר שסייתי יכול להצין
 בכל עת. וקודם א"ד ו' ג"כ הצנחי מסרס
 מדי דברים ופנינים נכונים צודאי מסכל
 ועוד שני פעמים כ"ל ודאי אז ומפחותים
 יוחר. ומנאר נ' יוחר. (חסר כאן איחס
 שורות מכ"ק מחמת שלא יכולנו להפחיקס)
 וכל רגע שאינס חושבים את הצורה צ"ס
 וב"ש עובדים במ"א וי"ר וזכ"י וצו חדבק
 ואל חפנו אל מדעחכם וכל כיוצא בזה
 צביעול ברכת הסנטין צכוונס אך על הכל
 מה דסוס סוס וסלאס יעבור מה לעשות
 ראונו סטויב צשמח וסלסוב מוכיחים מאוד
 ומלמנוס מלשנול לכבוד הצורה צ"ס
 ססול אוסב שלוס וסלסב וריפוט. ולדבר
 לכבודו יחצרך כדי לסיות סלסבחו יחצ'
 צשמחס אפי' אס ניטל את נססך. ורסמנל
 ליבא צפי וטויב מטע צכוונס כו'. ולכבד
 אשחו לכבודו יחצרך ולרון לכף זכות מאוד
 ולא לפרוש אולת כ"א לעשות צדעט וטויב
 פצ חריבס וסלוס צס כו' צלא פלציו
 ולמטע באכילס מטע לכבודו יח'. וליחר
 שמו יח' צסליור אי סוי' צ"ס ולחשוב
 כמ"ג צכל סררצט מ' וצשמחס ולסחפלל
 ולשצח אוחו יחצרך צפס מלא וחסק רצ
 ומלס צסלע משחוקא צחרין. וגס צצצחי'
 לכיות מלא צרכות ס' יחצרך סצרכס
 צאסמיו. וזכ סול טויב לכבוד יח'. ורסמנל
 ליבא צפי. ולישן מחוך שמהס ולקוס
 לכבודו. גס אינו ניזוק כי יכול לישן
 כמטע יוחר צצח אחת כידוע וטויב לרשס
 ובכל עת אוסב סרע. ולא יחשוב מה
 אוכל למחר ואח"כ אפי' אכילס רוסחיות
 ומי יודע מה יולד יוס צמוד חי לעשות

רצונו יחצרך סטוב. וזס י"ל אסללס סי
 צחי' אומרס לאלקי צעורי. ולסיות חזק
 צדעט שלא ליסחד מלדס. וסלא לחנוף
 כ"א לכבד כרלוי ולססוב כרלוי יחצרך.
 וסלא לצמות צסוס אדס וליזסר מלגלות
 מס סאין חיוצ מלגלות. כי סולך רכיל
 מגלס סיד ס'. וקרוב ונרלס צבא גלס
 ונכנס מכבוד חורס. וגס שלא חסיס
 מנימס מלגלות לי יוחר. כדליתל צספר
 חסידים. מס שצסמס רולס יוחר מלדס.
 כי אינס יכולס לגלות. וגס שלא חסלע
 פ"ס ומלס צסלע כו' וכל פרוס יפסס
 צדעט כו'. וללמוד סרצס ססול רליו יח'
 אך טויב מטע צכוונס כו'. כמו סליתל
 צחופלח אי צלימוד חורס לשמס משמח
 את סמקוס. וחופלח לאסבס שסי
 סגדולס לפניו יח' ולמטע צחחיות ולמטע
 צספלטת חפלס וסלא לסחפלל צסחפלס.
 כי סקצ"ס טונס צכל זמן. וצסלנע כל
 מה דלספסר כמו שפירשנו על מוס גנובים
 ימחקו כו'. ולסחיסב צורחות קידס סמלס
 ולימוד חורס כדליתל צספר סגסות י"ג
 צסרע קידס סלמירס לפני צבור. וסלא
 לרלות דוקל לומר ולסיות ססחיות שלא
 לחשוב סליך מחזיקים אוחי. ומס לי צסס
 וגס לפני סבורל צ"כ יח' מס סול חשוב
 כ"א שצטויבו מקבל. ויס לו קורח רוח
 צחסדו וצרחמיו סגדולים וכחיב יערצ
 עליו סיחי. פי' לשין צקסס שיפרצ לפניו
 אככי אשמה צס' מס אני ומס חיי. וסלא
 לסקפיד על שוס דבר אפילו על מנימס
 ממלס. כי סכל סול מסי יח'. ונח איס
 צדיק כל כיוחל מלד סקדושס. ומי סלכל
 שוס אל יחזור ויאלל שוס. וזס י"ל צכולס
 פיו צשפט מריבס אס כמס צבר. וזס
 יוחר נחח רוח. כי סול קסס מאוד יוחר
 לסחוק צחחילס ולפוס לפרל אגרא. אך
 ודאי

על מלכותו בכל משלס ומי יאמר לו מה
 העסה בכל מקום. עד אחר נפלו ואי
 אפשר ליפול עד שיפול השר כי"א לא
 לגמרי עד ציאת כנאול. כי לא היו ישראל
 ממוסדים כי"א לגמרי לכיוון צבור מרע
 ועסה מוצדקת לגמרי שיחוקן כל החטא
 של אדם הראשון וחטא עגל. והנה אחת
 בא חזקוק והעמידן על אחת והוא ודיוק
 באמונתו יחי' ופירשנו שיאמין האדם גם
 בכלדיק כמו בנביא אחת כדאי' בשרמז"ס
 ז"ל. וכן לחכמי כל דור זה כולל כל
 הסודות והאמונות אפי' אם נראה חטא
 אך לא עבודה גלולים ר"ל כדאי' בשרמז"ס
 יפו"ש. ואם ה' שאל מאמין כי"א במואל
 הנביא ה' נאבד כל עמלק כי ה' די
 האמונה הראוי לגמרי. ואפשר ה'ס
 הגאולה בא. אך ודאי גם זה ה'ס חטא
 הדור. וכדאי'א בשלי"ס על כיוצא בזה
 ששקשה מה שאמרו רז"ל ראוי שחשור
 שכינה אלא שאין הדור ראוי וקשה הוא
 מה חטא למע יגרע מדרגת שלו ידוע
 מה שחירץ. וכן י"ל גבי שאל המלך בן
 דאלי"ב למע נענש. ואפשר עוד לחרץ
 קושי"ס שלי"ס דכוונה ראוי שחשור שכינה
 כמשה רבינו למוצא ישראל אם ה'ס כדאי
 הדור ה'ס הוא ראוי ליהן לו הגדולה
 למוצת הדור יוחר מאחר בדור וכמו
 שאי' במשה רבינו ע"ה לך רד כלום
 נחתי לך גדולה כו'. אבל בודאי לפי
 מדרגתו אין מי יגרום שום גרפון לו כלל
 והנה אחר עמלק הסיגו הכל יוחר מוצ
 מבראשונה עד שקבלנו כחורס הקדושה
 וראינו הכל כל כשמות ג"כ כידוע. ובכל
 עת הקב"ה נוחן החורס כמו שאנו אומרים
 בצרכות החורס נוחן החורס. כמו שאי'
 בשלי"ס כידוע חמיד אפילו רזין גדולים
 שלא כדרך כעצב נוחן הקב"ה צעת
 הראוי

ודאי מוצדק וראוי. ונריך ליחסר קודם שלא
 הסיס החטא ואשכח. ושלא יחטא שעה
 אחת. ולאו דוקא שעה אפי' רגע. ושחסי'
 קשה בפינוי שום עמר לשום נפש (ישראל
 והנביא אפי' עמר של אומות נלעמר)
 אפילו מהשונאים המדברים עחק כי"א
 לשחוק כמו שכתוב דום לה' שלא חסי'
 חלול השם. וכמו שאיחא כי"א שלא לשמות
 בצערס. ושלא להסחכל בעבירות במחשבתו
 אפילו בשלו כי"א להסחרע בדרך כלל
 כנ"ל על משנה לא יכנס לצורסקי יפוין
 שם מי שצריך. לזכרון מוצות כלליה. עוד
 כמו ששמעתי בשם הרב ר' משה בר
 נחמן ז"ל שלא יחירא האדם ממחשבות
 זרות ר"ל כי כחיצ אנכי ה' אלקיך
 המוילאך מארץ מלרים שסיס מלא גלולים
 ועומאות וסיו רוצים להחטואנו ר"ל שסיו
 מכניסים ללב בני ישראל מינות ודאי
 לשבט לוי לא היו יכולים כלל כי ה'
 אחס וסיס מוכס להם חמיד וידעו וסשיגו
 אוחו באמת כידוע ועונס הכל לרצון
 בעלמא חמיד ולוחר הסס מה עשה
 הקב"ה צניסים ונפלאות שמשע עמס
 סוליאס ממ"מ שפרי מומאס שסיס צסס
 וסניסס למ"מ שפרי קדושה. וסשיגו
 וידעו הכל עד שסשיגו רוח הקודש ושרו
 הכל שירס אחס וראחס שפחס על ה'ס
 מה שלא ראס יחזקאל כידוע. גם במלרים
 כמו שפי' הרב ר' משה אלשיך ז"ל על
 הסכות מלרים. והנה אפס"כ בשסיס
 מסך מדיל צניאח עמלק גרס להס
 אפיקירסות. כי שורשו צסמ"א ה'ס מסך
 על דלות עמי הארץ. וכמו שפי' ר' משה
 אלשיך על ויסי ידיו אמונס עד בא כשמס
 שסעמיד ג"כ אח סחמס לא כצרכו
 לאמונס של ידיו שסיס כאשר ירס משה
 בוי. כי סיחס השמש שסעמיד אמונס

הראוי. ויש אדם שכל פעם משיג צעורה אל צ"ה. ופונס לכל הצדיקים ומליל אחינו בגלות משא"כ לעובדי כוכבים אוכלים ושוחים אחס. והנה הוצרנו יח' כמה פעמים בלי מספר אפשר גם ציג"ש ובאג"ש ובמג"ש כמה פעמים צרורים ובכ"י שדי כמה פעמים צרורים ובשאר זמן זמנים מוצא בלי ספק כלל ובשעה הכתיבה ועל הכל בצרורים בכל ענין כראוי על הכל בחסדו הגדול ודאי אפי' בשוחד אין יכול לומר על חייב גמור זכאי. אך ורק אי אפשר למלא זכות ופעות קל במה שאין סובל כל כך החוב והזכות. ולא לשנוא מהנראה ונרגש בצירור ופוד שלא בא מהצורה צ"ה הזכרות הידוע במחיקות שזכיר בהשפעתו שכל עליון והג"ל אינו כ"א כשחמישן ומעיון כ"ל כן ובשונה גמור מה שנראה ויכיר טוב אי אפשר לומר רע מכ"ש הידוע בצירור מכ"ש הנראה ונרגש ובכמה ענינים צודאי (כאן הים כחוב חיבה אחת ולא ידענו להסתיק) בלי שום ספק. והנה גם לכל אדם רק הפעם להספול אל ה' יח' על הכל וסוף פונס ומזכיר האמת בלי שום ספק כלל. וכבר הצעית על זה הוא יחצרך במה שאמר וראית עם רב ממך לא חירא מהם כי ה' אלקיך הוליאך מארץ מארים ממלא גילולים כנ"ל בפירוש ר' משה צרי"ג ז"ל והקצ"ה מלא רחמים בפרט אונס וסוף מקרב נדחים וימינו פשוט לקבל שבים. עוד נזכרתי בצירור יוחר ואמת יש לו רגלים כנ"ל וכמה וכמה ענינים. והנסים והנפלאות רק ממנו יח' בלא לכתוב וסוף וסוף במוצ ובמחיקות. וכבר אח"כ נודע עוד שאין צריך יוחר כלל וצדור. וכל מכבר צדור בולס ולא הים שום ספק. ואין בא עוד

ואין עוד ודי גם חששא בעלמא לא הים כלל בענין אחת פ"כ מחוק כי אפשר כבר אפי' נכלל אפי' ומשנחים ומכל עניות המחשבות על הכל בענינים הנ"ל. חמיד ג"כ. עוד אח"כ פעמים צרורים פסוקות ופשוטות ואחרון חביב עוד גם שים כמה וכמה פעמים על כל כוון. ועוד חדש טוב מן המובחר ומחוק מאד וגם קודם מחוק מאד. והנה עיב למי שצריך לידע שאם יש שום דגור פלצות אין להסדר ולעיון בשום ענין. ולא לחשוב לחרץ שום הסדר ולא לסופק אפי'. וזה נודע מקודם וידוע לכל כי בעצבות אין השכל מיושם משא"כ כשדעתו של אדם מיושם עליו. וזה ידוע לכל. וכן נמי איחא בשם הארי ז"ל. וע"כ יש אמורא נ"ל שלא ראה אפילו לסדרות ציוס שלא אכל צשרא דחירא שסוף לא הים דעתו מיושם בלא זה. וכן פירשנו בספיק ופחה אל הפלצו ואל יחר בעיניכם כו' בפרשת ויגש. כי הנה הסירוף מגולס לכל שסי' ממנו יח' שומכרו אחו ונוטל בחירתם בשביל קיוס פולס בפרט לכל הפיקר יעקב וצניו ויח"ל. כ"א אם יעצבו יהיו חלילה מצולצלים ולא יסגו אפילו מה שנודע לכל. וזה ופחה אל הפלצו ואל יחר בעיניכם ממילא כי למחי' כו'. ובלא זה כמה וכמה פעמים הרבה בא מחשבות וחששות שצודאי אין בהם שום חשש ממם. או להיות פולס על הדעת אפילו בענין פוס"ז. ובענין אשר הים לפני באוחו הפח וכיוצא בזה. ואפשר גם הוא איסור לעיון כמו שכחז אל הפסו אל האלילים אל הפסו אל מדעכם ודאי הקצ"ה פוזר גם באוחו זמן ומזכיר שלא יעלה על הדעת שום חשש בעלמא בשום ענין. כי הקצ"ה מושל בכל ומלכוהו בכל משלס

זכרון

משלי

זאת

הנא

משלה. וכזיכור בא למצרים בגילוי יוחר
 להוציא ישראל משם אפי' כן אין להעריח
 כ"א להמחין כי האמננס לבדס נמי די
 עד אח"כ ולייחל אליו יח' טוב יוחר בלא
 עיון כנ"ל כמו שכתבתי. והוא יח' מלא
 רחמים ומקרב את עמו ועוזר מכל הצרות
 כי"א את הגוים הרשעים משגיח אחס
 ומאבדס. פ"כ עוד אח"ז בתלוא' נשלים
 וגמר הכל. שכל עת זכרי לא כייחי
 לריך כלל ונשלים כבר בפזרה משדי ובלא
 עיון כאן נוסף כמס וכמס פעמים וא'
 אני זוכר פחס בזמן ד"ח כהסוני וכן
 עוד כמס וכן בזמן גף וגף גופים על
 הכל בדרך כלל גמור. וכן כמס פעמים
 שאל"כ נשכח וסי' נראה כלל ידעתיס
 ואח"כ נודעים הרבס בלי שום עוד. וכן
 אח"כ אחו זמן ידעתי על כלל בצירורים
 אחר כל החששות רחוקות מאד צירורים
 בכל אופן וד' בלי שום נדנוד עוד.
 ואח"כ מטט קט נשכח כשלא היה הדעה
 ללולס ובשביל חטא של אל חסנו כלל.
 ואח"כ חזרתי וזכרנו כש"י ברחמי כראוי
 וכן כמס וכמס פעמים שלא נזכר הזמן
 וסימנים עליסס ואח"כ עוד בסי' בזמן
 כמו סי' מבזמן אשיב. וכן אח"כ בשביל
 השכחה כנ"ל. עוד בזמן לשן ואשן ובזמן
 בזמן כבר נגמר כראוי מאד מאד בכל
 הסנין שאי אפשר כלל לחשש אולי לריך
 יוחר ונזכרתי אח"כ והעיל אפילו בשמים
 שפלוס ר"ל, וכן נוסף פי"ד שכחה שהזכרתי
 מחדש פנין בזמן ביה ג"כ כראוי מאד
 מאד שלא לריך עוד כלל וכלל באיזה
 שום נדנוד פנין וגמרתי בדעתי נוסף
 על זה אחר זמן 'בשן' בלשן שלא לחשוב
 כן כלל. כי אסור הוא ובהפאוס אמרתי
 שלא לחשוב ואפשר היה כנדר כי"א אפי'
 בעת שפל ר"ל לסמוך על סחס אמו'

ולא לרצות לזכור לסחור כעורדא כלל.
 והגם שנראה שכל אח"כ להיות חשש
 על הסחירה אין לחשוש כלל. כי כבר
 עברו בענין זה כמס וכמס פעמים הרבס
 ונודע אח"כ האמת בשאר ענינים. ובפנינים
 האלו ג"כ נזכרתי שסוא נכון בלי שום
 נדנוד פקפוק כלל. ובשמות הידועים
 פיינתי כי אז הזכרתי יח' וססור הסמך
 המבדיל כראוי ואפ"ס שכתחי וחשכתי
 לסחוס ופזרתי סי' בזמן פסב ובשכס כ"פ
 ונגמר בסוף, וגם בזמן א"ש וסרסס בזמן
 בכל עת מפנין חדש טוב שספיר אל
 יח' ב"ה, כמס אקדס סי' אכף לאלקי
 מרוס אפילו אס כפר זה לבד שפזרתי
 ברוב טובו וחסדו הגדול עלי פעמים
 הרבס מאד. ובכל עת כמטט פנין חדש
 דוקא וכנזכר לי גם פחס נוסף על שכלס
 במחיקות כמס פנינים הרבס אחרות
 כמו בשן וביב נזכר לי פחס בדרך כלל
 שסס פנינים אחרים. וכן עוד נזכר לי
 פחס שסיו פנינים אחרים ברורים גמורים
 ואין עוד לריך וסיס אחר חשש על
 המחיקות של פנינים וגם המחיקות סוא
 טוב ונגרש ולא שמתס לבד (חסר) וס
 סוא נופס ופוג משפט שכל ממנו יח'
 ב"ס לפולס (חסר) וסיס על הכל בכלל
 ובפרט כמס וכמס פעמים. וסנס בלא
 סנ"ל על מס שנחשכתי כבר אין לסרסר
 כלל. כי נזכר לי שכלאוחו זמן נפחה לי
 שפרי חכמס ופיינתי כראוי. ולא סיס
 אפשר לסיוס שום חשש עוד פי"ז כלל
 ואח"כ נסחס סגס שזכרתי מפנין זה ולא
 כראוי בלואס זמן, פ"כ אח"כ אי אפשר
 לחשוב מזה, אך בלא זה סיס כמס וכמס
 פעמים הרבס מייס ממייס שונים, וסכל
 טוב וראוי וידועים בגילוי גמור מאד מאד.
 ובא וראס ספלאי סבורא יח' וגדול טובו
 וחסדו

זכרו סגדול, (מכאן עד סוף המאמר
 סיס בגליון כי"ק) וכנס גמר בדעה
 אחר שהזכרני יח' הכל נכון מאד בלי
 עוד יכולת לחשש לסיוח שום בלבול מחשבה
 וזה סיס בסימן בשן וזה צמיון רב עד
 מאד. וכן כ"ל בסי' לשן ואש"ן וכמה
 פעמים שאח"כ נשכח אם יש עצבות או
 אם לא נשתעו הסופחים בו רואים לבא
 שאין בהם שום ענין, ולפעמים הרב"פ
 נשכח מקודם ובשביל החטא נמי נשכח
 ולא תחוררו כו' ולא חפנו, ובשעה שהזכיר
 והשכיל יח' נותן שכל ופיחה שפרי חכמה
 בחסדו וע' בו כגדול ואח"כ לא נזכר
 ולפעמים נזכר מעט גם אח"כ אך לא
 על כמה כמו בשעה מעטש לפעמים
 כמה ענינים ומוצן וידוע ונזכר כראוי
 וכמו בשעה מ"ח שראו ואח"כ נשכח
 מהם מה שראו צמיון וחטאו בטל אפילו
 ושאר חטאים גדולים, וע"כ מאוס לזכור
 מ"ח וסעמדה הר סיני וגם אשר הקצפה
 כי ה' אז מסך מצדילי, וגם שבשעה
 מעשה סיס שלא כדרך הטבע נמי
 לפעמים ולפעמים למעלה משכל הפשוט,
 אך לפעמים נשכח סידוע בשכל אנושי
 הוא משוך מסך או עצבות או בשביל
 שלא נענו הסופחים, זה ידוע כמה וכמה
 ופעמים בלי מספר אשר הזכרני בהרבה
 ענינים וזכרונות שונות ונפלאות ודוקא
 באלו חדשים אז יותן לי וסנס בסימן
 ציב וכן אח"כ כ"ל כמה פעמים הכל
 יודעים בפשיטות כי הקצ"ס עוזר כן וכן
 הרבה פעמים מאד מאד רק בשכל פשוט
 אפילו לא סיס צריך שכל רק הזכיר
 הצורה ב"ס סידוע וזה הכל בשכל, ענין
 בענינים שונים מאד מאד הרבה וסרבה
 פעמים, ואח"כ סיס נשכח כאלו לא בא
 על זה, ולפעמים סיס נראים נזכר אך

לא כראוי. על כן לא סופיל עד סוכר
 ס' יח' זה ולפעמים חדשים, וסנס בסימן
 בש"ש כראוי וידוע מאד, וגם אח"כ בלש
 ויוש"ש הרבה פעמים ידועים וגם אח"כ
 וסנס בחחלה סיס בא רק לזכור הצדור
 בצירור, וסנס כמו סילך ואורח ואיש עד
 שבא ר"ל בלב ר"ל ואח"כ הזכרני יח'
 הרבה פעמים בידועים שונים כג פעם
 סנס סיס בלבו (חסר) וסנס בל"ש הזכרני
 שאן צריך עוד כלל וכלל ונוסף על זה
 שאסור ובל"ז בש"ק ובזמן חפלה ודביקות
 אין לסחבלל אפילו אם מוכיח שיש ספק
 ועיב לידע צדורים אין לשמוע כלל וכלל
 בעתים סללו ידחם זה עד זמן פנוי בחול;
 ברכות א תא הבא לעכר מסייעין לו
 הבא לעמא פוחחין לו,
 יש לפרש גם לפ"ז אמח יש לו רגלים.
 ע"כ מסייעין לו מהאמח שיש להאמח
 רגלים לבא אל האדם לס"ע, ושקר אין
 לו רגלים, ע"כ אין מסייעין לו משקר
 רק פוחחין צילך לשם אם ירעס ואין
 לסנס כח לבא אל האדם איני זיכר
 ע"ע עוד:

עוד תכרחו על סאים מקדש צו ובשליחה,
 האשם מחקדשת צה ובשלוהם סאים
 מקדש אח צחו כשסילא נערה צו ובשלוהו,
 י"ל דסנס או' בלויחן ובה זוגו (סרס)
 (כ"ל לינן) אח הזכר וסרג אח סנקבס
 ומלחם ללדיקים לפתיד לבא, וגצי בהמות
 איחא כ"ל סרס אח סזכר וזנן אח סנקבס
 אפשר בלשון אחר איחא צשם סרר"י ז"ל
 דקאי על סספ"א וסלא יעשו פירות ולפתיד
 לבא יסיו סלדיקים מנלוי ססרס ועל
 שלא חטאו, וזה שקר אין לו רגלים לשון
 זיווג כמו דרוסח איש אח, וכן לך ורחץ
 רגליך באורי' סמחי דקאי על ששם סמפס
 ואמח יש לו רגלים וכו'. כ"א דג"י סס
 במעלה

הידוע הקצ"ס איש מלחמה (הוא בעל המלחמה של ה"ה"ר, כי לולא הקצ"ס פוזרו לא יכול לו, וכן גם בענין מלחמה של חורס כי נוחן הסורס חמיר) מקדש את עמו ישראל בוי"ו הוא קדושה אליו יחזרך, ובשלות ששולח מאתנו כל שפלות וגרם חטא ר"ל, וכן האשה מחקדשת כניי מחקדש אליו בהשחמרותא דלחחא, זה פי' במה שפנינו הוא קדושה לסתדבק בהבורא ית'. ובשלושה ממנה כל חטא וגרם חטא ר"ל, כי בא גם מעולם העליון כי ימינו פשוט לקבל שבים, וכשנא מלמטה בא אח"כ יוחר טוב מעולם העליון, וכן נמי אם לא בא השמורות מלמטה בענין מה, וכמו שאנו מחלים פניו כשיצנו אליו ונשיבה, והוא ית' אמר שובו אלי ואשיבם אליכם, כי חפץ חסד הוא, וזה פ"ב יוחר שנשוב אנחנו מלמטה קודם כו' כי אשה כי חזריע וילדה זכר ואנו מחפלים כן הן לנו השמורות שנשוב אליו וזה השיבונו, וכל כן שמעתי בשם הרב מניקלשפורג, וכן האיש מקדש את בחו כשסיא נפרס הוא לאותם בני אדם שצריכים ללמוד מחכמים ולקבל מאת הצדיקים, כי עדיין אינם כדאי שיסיו נחשבים לקבל מאת הבורא ב"ה לצד בלא הצדיק, וזה מקדש את בחו השמורות וקדושה לקדש את בחו כשסוף לשון מנוער מן המצות ולקדש להצדיק זו ובשלומו כניל במקדש זו ובשלומו:

שזה **איתא** פרפת על האנן כו', דהנה יש צדיק שמוכיח להעו' חמיר כדי שיוחזרו בהשוכה, ויש שאינו מחנכה כן אלא שחמיר משחוקק שחכי' אך טוב לישראל ולומר יראה אלקים לצדי לצב והכל הוא אחד כי הכל הוא כבוד שמים וזה יוחר טוב כי ממילא

במעלה עליונה הים צריך יוחר שלא חסיה להם כח מפני (שורשם כנגד מקום עליון) זכותם יוחר, וזה דפריצי מפני מעלהם יוחר, והנה י"ל כזכר והנקבה כי צריך אדם להיות זריו לקיים המצות ולכזכר מלעבור על ל"ה, וכן רוצים לפעול הסיפך וכן נמי בעצירות, ו"ל העצירה הוא כמו דבר לפנות חטא חלילה והביעיל מ"ע ר"ל הוא כמו נוקבא שאינה עושה ושניהם אין להם חולדות ולא רגלים להליך, כי כל הפרשים והפשוטה אמה, והנה קדושה בקרא קדושה אמיחית וגם לשון יואף כי שורש הקדושה היא פרישות, וזה פרישות מזה והקדושה עוד פירוש מלכשיגה על גמרם כי אין לו סוף, והנה הניאף בקרא קדש פרש מה' יחזרך מגילוי שכינהו כי שוגא ז"מ והקדושה קודם מ סוף וא"ו מרומז על השפעה שזה כי וי"ו מרומז שנמשך שפע מהמקור, (וכן נמי בחולם לצד קאי על שרשו בהקדושה עליונה, כי חולם הוא יו"ד, וכן י"ל בהניקוד סגיל שהוא מסגל בהמצות, וגם לשון סגולה מכל העמים, וכן קדוש היא בוי"ו נ"ל, וקדש י"ל פי' הניקוד קמץ שצריך לקמץ בגשמיות, וגם הם מקומאים ואין להם רגלים כנ"ל, וכן צרי לשון וזרם הכסף שהוא מזוררים בצקומם ואינם יכולים להלך למי שאינו לוקחם בידיהם, אבל קדוש בהכחם מגשמיות בא להשפעה שפע קדוש, וכן זו יחזרך קדוש י"ל כן מעולם העליון הנעלה וקמץ הכהן משם בא השפע מרומז בוי"ו, וכן בחולם השפעות העשר ספירות, וזה י"ל גם בהסוד על מחלס וגוי קדוש אח"כ עם קדוש אח"כ ואנשי קדוש אח"כ יוחר קדוש ישראל לסי' דו"ק, וזה י"ל האיש מקדש את ישראל, והאיש קאי על איש

ממילא במה שממשיך שפע לסאדם ונפשו יודעת מאוד שורש של כהפע פ"ד איז גרם צא לו ממילא יש לו סתקסרות צסלדיק ממילא לו סקדושס ויראה שמים וכשמקרב עלמו לסלדיק מוכיח אח"כ, כי אז דבריו נשמעים לו, כמו שאיחא במרע"ס לא סוכיח עד ססנחילס ארץ סיחון ועוג, וכן נמי בפשיטות כי צספעפ שצא מלמעלה קדושס יש צס גירס לסמקבליס קדושחו יח' דוק וחסכת, ועוד צספעפ שממשיך כלדיק יש צס רצונו לכבוד שמים, נוחן סש"ח צדרך שיחרבס כבודו, כי רצון יראיו יפעס, נוחן צדרך שישיג סאדם ססוא מאחו יח', ולא צדרך כעצמ, ממילא משיגיס נסיו ונפלאותיו וחסדיו יח' ממילא מחקרביס כלצבות לו יח'. וסנכ שורש ספעפ סס צני חי ומזוני, וזס י"ל פורפס פ"י מדבקים אח סאדם לו יחצבר, סגס ססוא לכאורס פ"ד אסבס שסיא חלויס צדבר סוס כמו לפורק, אך סאמח אינו כן כנ"ל, ומפרש על אבן כו', פ"י פ"ד דבריס אלו סס אבן סוא שפע צני, כמו סכחוצ רופס אבן ישראל פרשו אב וכן, אגוז מדומז על חי', כמו אגוז יש צס קליפס קלס מגין על ספרו, כן נמי שיסיס כגיף חזק וצריא לרצון סבורא צ"ס לסיוח ציחד גוף ונפש סלא יחסרד, כמו סספרי סיא צחוק קליפס סאגוז, ומצב סס מזוני ססוא פוסר כו', כי פ"ד זס צא פיקר סדציקוק ססבורא צ"ס ג"כ כנ"ל, ובלבד סלא חסרוק לכחחלס צצבא סוא סדציקוק סראוי כי אח"כ יצא גס לזס :

א'תא במחניחין מטלפלין נר חדש אכל לא ישן כו' רש"א כו' ידוע סכחיב נר ס' נשמח אדם, וסנכ

איחא עלפילא דגברא קסס מדאסחא, פירשנו גברא נקרא כלדיק איזכו גבור סכובס אח יארו, ועוד פעמים, אסחא נקרא פס סארץ שאינו חושס כ"א לפנינו ארציות, גס אס סוא למדן אינו נקרא ח"ח, כ"א אס סוא משמש לדיקיס ססס חכמים צאמח, כמו סכחוצ סן יראה סי סוא חכמס, למי ששומע לסס נקרא חלמיד חכס, וסנכ פס סארץ נקרא אשס נוקבא ומקבל רוצס סכל לקבל פנינו כגיף, משא"כ כלדיק כמו שמקבל אור מאח סבורא צ"ס וכן מאח סרב כן נמי נוחן חפנוג לסבורא יח' אינו נקרא אסחא, וזס י"ל שאיחא צסוף מגילס אמרו מוטב חגלגל כמטפחח ולא חגלגל כס"ח נמי יש לפרש כן ס"ח נקרא סחכס צאמח ומטפחח נקרא יחר ספס שראוי שיסמשו לו, מוטב יבואו אליו לסחזיקו לחורס, ולא יסע ויטלפל עלמו סוא אליסס, וזס י"ל עלפולא דגברא קסס מדאסחא, וצספר ראשין כ"ל סכחצחי פוד פרושים על זס :

א'תא במשנכ סקופע יוצא צבז שלו ור' יוסי אסר, סנכ איחא פוד צס"א מקב חלס וצ"ס אומר מקבזיס כו', דסנכ כחיב ספח אמה חכון לפד, איחא ספירוש חכון לפד לעחידי לבא, משא"כ פדיון סקר צפולס שולפ, וסנכ איחא אמה יש לו רגליס סקר אין לו רגליס, פ"כ איחא צעקבא דמשיחא שיחוקנו ספקביס לכיות קיוס גמור סססיס רק אמה צפולס, וסנכ אס יש נסיס לנו פוביס מזמריס שירוח וחסצחות ונולחיס צנגיכות ומודיס לו יח' צכלל וסודאס, וזס סוא נלח וסוד, וסנכ כחיב גס נלח ישראל לא יסקר, כי סנכ סקביס מנלח ססוגליס ואינו מניח לכלות כי

זכרון עירובין זאת כנה

וזו מלכותו בכל משלה, אך אינו בגילוי חמיד לגמרי עד שידור ויכללו לו כולם, וזה סוד נספך למשחית משא"כ בגאולה שחסיס במהרה צימינו יודו לו כל אפסי ארץ ויודך עמים כולם, וסנה חלס י"ל על הגאולה לשון חלס וגם ילדס ציון וכן פשוט, כי בחלס מחוקן חטא חוס, כמו שאיחא צשרס שחיקנס סיה צרכס בעיפסחס, ואס חחוקן בכלל חסיס ממילא בגאולה, וכשחסיס בגאולה צימינו מהרה חחוקן גם חטאס, וזס י"ל צ"ש אומריס מקב לשון קב סקיטע אס יחוקנו רק רגל אחד מרומז על כאמה חלס חס"י בגאולה, וצ"ס אומריס מקביס אפי' אס חסיס קבייס יסיס חסר סשני רגליס וחסיס צשינסס קבייס, וח"א לא כדברי זס כו' אלא מקב ומחלס יחקנו מטע מחלס רגל א' יכול לסיוח בגאולה פי"ד זס, משכגדילו סמדות סס סו"ג מדות סל רחמים אס כגדילו סממשיכין מהס למטס פועליס גם צזס סמחגליס סרחמיס גדוליס עלינו ומחגבר סקדושס שחסיס בגאולה, אמרו חמשה רבפים קמה סוא סממשיך מזנוח לעולם צאוחו אור סממשיך יכול לפעול בגאולה כמו שכחוב וצדיק צאמוכחו יחיס פרשנו סמאמין צסקצ"ס סנקרס צדיק ס' כו', ומס סמוציא צלשון צדיק סצריך לסאמין גם צסצדיק סמושיפ סבורס צ"ס על ידי וכן כחיב ויאמינו צס' וצמסס עצדו אז יסיר לשון לפולס סצא ג"כ, וסנס פוס"ז נצרס צס"א וזס חמשה סוא סס"א קמה קאי על מזוני, אס ממשיך מזוני לפוס"ז ג"כ יכול לפעול שחסיס בגאולה, ורבפים קאי על סס סו"י צ"ס ארבע אוחיות כמו סנקרס רשוח סיחיד על רחבו ארבעס על אוחיו' סו"י צ"ס וגצסו י' אוחיות סל סמילוי

וזס רבפים ססכל כולל סל סקדושס קמה חייביס צחלס שחסיס בגאולה, ר' יוסי אומר חמשה רבפים קמה ופוד, לסיות צס גם סרצון לכצוד שמיס גורס כצוד שמיס' ולפי זס י"ל ג"כ כאן סקיטע יולא מסגלות מקב סלו ור' יוסי אומר כו' סצריך גם סכוונס לסמיס :

עירובין צי' סילא צרשוח ואמרו לו כצד נעסס ממסס יס לו אלפיס אמס לכל רוח אס סוא צצחוך סחחוס כאליו לא ילא, י"ל דסנס כחיב רצון ירליו יפסס פי' סקצ"ס כוחן לירליו סרצון סלו פי"ד זס אס שופסס סל ספולס ישממ ויושיפס, וקודס פרשנו קרוב ס' לכל קורליו וסאמה סקידס יקרלו ואחס פונס כידוע ולכל אשר יקרלוו לשון פחיד צאמה פי' סגס סנרסס רק סקרוב ס' לכל קורליו אחר סיקרלוו סאמה סוא ססוא קרוב לכל אשר יקרלוו אס"כ רצון ירליו יפסס, דסנס סקצ"ס צרס כל ספולס רק לסויפ צצרוליו כוחן לירליו ג"כ סרצון סלו פושס לסס סירצו לסיות פוב ליסרלל פי"ד זס ואס שופסס ישממ ויושיפס ליסרלל, וכן י"ל סנס פין ס' אל ירליו למיחליס לחסדו סקצ"ס רואס ופינו מלפס אל ירליו ומיחל ומלפס לסס שיסיו נמי מיחליס לחסדו למס כן ואומר לסליל ממוח נפסס סל יסרלל פי"ד ירליו שיחפללו אליו פליסס, וזס סוא על צני כי מי שיס לו צניס אינו חשוב כמה וסנס גם לחיי ספולס סצא אינו צא כרליו וזס לסליל ממוח נפסס, שחסי' לסס צניס ויוללו נפסס ממוח, ולחיורס סוא חיי, צרע סוא מזוני, וצצביל צאחד כלול גם סשני כי מלץ דיסיב חיי יסיב מזוני, וכן נמי לסיפך לא

יבנו מזונו למיחא כידוע. פ"כ כלול
כאחד להחיותם ברעב, וכן י"ל רוצה ה'
אח יראו שיהיו מיחלים להסדו שיהיו
עם המיחלים להסדו, וזה רוצה ה' אח
יראו אח המיחלים להסדו, והנה המיקר
הוא להיות האדם בדבוקה בצורה ב'ה
חמיד ולסיוח פולס מחיג אל חיל לסדבק
בו יחברך ולסשיג סודית חורחו ושל
שמוחו יחברך, והנה מה שהוא פוסק
בטובת ישראל הוא לו נחשבים כיוצא
כי סקדושה הוא רשית סיחיד כידוע,
זה י"ל שמחים בצלחתם המאורות שברא
אלקינו וששים בצואם כי סלדיקים בטוחים
בו יחברך ידריך אותם באמת כי הוא
מסוייף לבאים לטכר. פ"כ גם אם מזדמן
לסם בטול חורס ודבוקה סראוי שמחים
בזה, גם פוסקים במדרגה קטנה, זה
שמחים בצלחתם וששים בצואם, והנה
בסלדיקים פוסקים בטובת הפולס כוונתם
לשמים שלא חסיד לסם צמר שלא חסיד
למעלה צמר וכיו"א בזה, פ"כ אין מבטל
אותם מדבקותו יחברך אח"כ פכ"פ.
והנה בהתמסקותם לטובת ישראל גורמים
הארת הסחד של סרצון עליון בפולס
ביון שסם במקום סרצון כנ"ל רצון יראוי
יעשה שפושס ליראוי סרצון שלו סחם
הוא נוצר סחד אותיות רצון, וגם כפידושו
נוצר לשון שומר ומלפס לפשות סחד,
זה נוצר סחד לאלפים ידוע שאמרו רז"ל
שמדס פובס מרובכ כו' אחת לחמש
מספסוק לאלפים, והנה כפוסק בטובת
ישראל גורס הארת הסחד עליון בפולס
מכ"ש עליו וסשייכים לו, זה י"ל מי
שיצא ברשות, פי' שיצא מסדבקות גדול
שלו לטובת ישראל, זה ברשות, וי"ל לשון
רשות וממשלס סלדיק מוטל בגזירתו יח'
זאמרו לו כבר נעשה אפ"כ יס לו

אלפים אמת הוא הסחד לאלפים סנ"ל.
ואמת פי', דסנס כחיב לך זרוע פס
גבורס ופסס אחת כי ימיך וזרופך
משמע שזרוע הוא שאלל אך זרוע הוא
סחם לשון יד וכסכחיב אלל ימין נראס
שסוא גבורס וכן לסיפך, וזה הוא אלפים
אמת לשון וססלח אח אמתס לשון זרוע
כי יכר משמעותס, ולכל רוח לשון רצון
כמו אל אשר יסיד סרוס ללכת, ואם
הוא בחיך סחחוס אותיות חותס הוא
סאמת חותמו של סקב"ס, ופשוטו נמי
אם הוא בחיך סחחוס בוחו הוא סקדושה
כאלו לא יצא :

סיכס א"ה אני כאן סכל כאן, אני
נקרא סבורא ב"ס כמו שכת'
ראו פסס כי אני אני הוא, וכן שמעתי
בסם סרצ סמגיד מראוונא, אני נקרא
אני ואין מי יכול לומר על פלמו אני
כי סכל אין, וסנשמה נילין ממנו יח'
ובלעדו אין לס כח כלל, זה אם אני
כאן סכל כאן ססוא שורס סכל, ואם
אין אני כאן מי כאן צריך לשוב לפניו
יח', וסשוב נקראת מי כידוע :

בצא סחרא עשרה דברים קשים נבראו
סר כמס קשס, י"ל
קאי ברמז על סיס"ר סנקרא סר, ברזל
מחככו הוא סחירס, כמו סאי ברסחי
יס"ר ברסחי חורס סכלין, וכן אחת
ברזל ברזל יחד אלו סח"ס סלומדיס
ביחד כו', י"ל סכל וברך כלל מונס
אחד פשר וקאמר פשרס, אך סנס
בעשרס מאמרוס נברא ספולס ופסרת
סדברוס נחנו לנו מפי סגבורס, י"ל
דסנס אחת סחחלס פלס ברציו יח'
לבראו במדח סדין ראס כו', וסנס סוף
מעסס סחחלס סמחשכס וסוף מעסס
הוא ה' דסשסי סנאי סחנס יח' אם
יקבלו

זכרון

בכא בתדא

זאת

כנז

העולמו (וקטורה נמי לשון החקשרות).
ופ"כ גומר ולדקס חיל ממות שסוף
כמו שמערב החלצנה, בין בשמים ופוש
אוחס פוזב כן לדקס סוף חיות כמו
שכחוב כן לדקס לחיים פוש ממות
חיים ולדקס מרומז נמי בחורש שנקראת
לדקס אילנא דחיי מעורר דביקות
וסמאמרות נמחקין כל דריגין ופוד
נשכח מזו :

השמשות

לפי חשא ופסוק שנה וינפש, פירשנו
במזרח הש"ה, כי
שמעתי מדקדק רצ האיש האלקים
קדוש ר' ישראל צע"ש למס אנו אומרים
זה בחללה השנה שנה וינפש, כדש
הגמרא וי אדרס נפש די לזו בשמחה
במולאי שנה, וידוע מה שחירץ הוא ז"ל
לסיסוף לנו אהבה ושמחה משנה קודם
בזכרנו כי אחרי כן הפסוק הנשמה
יחידה בגדולה של שנה כאשר האריך
במשל ומליצה, ואנו פירשנו, דכנס יש
לדקדק עוד מה לשון אדרס סיס לומר
נאדרס הנפש, וכן בזהר על פסוק
אחר, אך סיס אנו אומרים צבסמ'
צרכס וסחליגני וצרכיך הניח לנו כו'
שלא חסא צרכס ויגון ואנחה ביום מנוחתנו
הפשוט הוא שאנו מחפלים שלא חסא
לנו שים צרכס ר"ל בשנה קידש, וי"ל
עוד שאנו מחפלים שלא חסא לנו שום
צרכס ויגון ואנחה בשום פעם אשילו
בחול, וזה ביום מנוחתנו, ס' צבסמ'
העוזר כן בזכות השנה וזה הניח לנו
כו' שלא חסא שום צרכס ויגון ביום
מנוחתנו, וזה י"ל ביום הניח די לך מעצבך
ומרגיך כו', פי' ביום הניח בזכות השנה
שסוף

יקבלו ישראל את החורש מוטב וכל
החורש נכלל במעשרת הדורות, כי ראונו
לשמוע מהקב"ה ביחוד, וסוף ית' ידע
שלא חסא אפשר לקבל מה פשה לפשוט
לזונו גם בפרט בזה כחפלו כלל הכל
באוחס הדורות, וזה סיס דרך כלל
ואחר כך פרט ית' וכלל כלל בשני
דורות אנכי ולא יסא לך וסכל נכלל
צא'. כי אנכי קאי אחכמה כי כולם
בחכמה אחלילין, ואי חסא אנכי פירשו
אבינה כן הוא י"ל כ"א שסוף מחכמה
דרך הבינה אמר אנכי, וגם יש בינה
מחכמה וחכמה מבינה וסכל נכלל צא'
צרכנו ית' לפשוט ראונו כטוב, ואנכי
ולא יסא לך הוא אהבתו ויראתו
הסודרים, וסנס דורות לשון קשה כי
דבור הוא קשה וסוף מפי הגבורה, ופ"כ
ראס ויחר גוים כו', וכדי שיומחקו כל
דריגין בלימוד החורש וסוף סף השמחה
הששי כנ"ל, החלה במחשבה צרכות
צמדה סדין מפי הגבורה, ואח"כ ס'
במאמרות לשון אמירה רכה, ולשון
החקשרות קדושתו עמנו לשון פשה צס
מאמר, וסנס אי' לקחה מחנות באדם.
(י"ל לסיוע קיום לאדם הוא הסקטורה
שמסר לו מ"ס יש לרמוז נמי בזה),
ואיחא שאף מ"ס מסר לו רז הסקטורה
וסנס יש י"א סמני הסקטורה וסס רק
עשרה, כ"א החלצנה הוא אחד עשר
ונחמרב עמסס בזה פושס החקשרות כל
העולמו וניפל חיות של כסמ"א עי"ד
החלצנה שסוף מעורבה עם הצשמים
ונחבלס בחוכס וכשלוקחים חיות של
סקליפית ממילא נשארים פגרים ולא
ירעו ולא ישחיתו כלל, וסנס צלדקס ג"כ
יכולים לפעול זה, פ"כ כחיצ וסיס
מעסס הצדקס שלום וסחקשרות כל

כנה זכרון השמחות על ג'ד זאת

שסוף יום הניח. ה' לך, ויל ים לך ה' סוי' הוא סרחמים שחושט מפלנד ומרגוז ומפצודס הקסה, כי ודאי פצודס סס"ח סוף פוב, אך שלא סחא פצודס קסה, ולפי זס ו"ל כיון שסבח ס"י סקויס ססבח וי אבדס נפס, ס"י סנפס אבדס אח סוי, שאין לנפס פוד שוס וי כלל : מלכים א' עורד וס' נחן חכמס לשלמס כו'. ס"י לסלדיק שפושס שלוס וסחקשרוס ספולמות מפילא לחחא מפלס סמ"ג מכנסח ישראל לסקצ"ס, וממשיך שפס מ"ד מסקצ"ס לכנס"י, וזס פלמס נוחן לו סבורא צ"ס חכמס, ויסי שלוס בין חירס סוף ססונא כמו איס חרמי צספח חרוס פנו, ובין שלמס סוף סלדיק, וכמו שסחב צרלס ה' דרכי איס כו'. ופוד פרשנו על פסוק זס פשוט צרלס ה' דרכי איס, ס"י מי שדרכו סוף צרלס ה' לרלס ה' חמיד על פונותיו גס אויביו יסלים אחו, פוד ו"ל דסנס איחא כל שחצירו נפנס על ידו כו'. משוס לא יגורך רפ שפוב ה' ויס לדיקים שסחפללוס שלא יפנשו פונליו על ידו. סגס שאין לריך לך, כי נרלס מס שלמר נפנס על ידו סוף שסוף מפניס אחו צכונס ולל אס סבורא צ"ס נוקס או צני אדס מכ"ס אס סוף צרביס אסור למחול אפס"כ מחירל סלדיק אולי סוף צלפרו מקפמר על חצירו על שחטל נגדו ואולי מדבר יוחר מן סלורך עליו, וצל"ז קטרוג סוף מרס גרופ, וגס סנפלציוס ואינס מולציוס סוף פוב, פ"כ מצקסיס שלא יפנשו חציריסס על ידיסס, וסנס לא יפנשו גס סס פ"ד חציריסס ממילא נמי, כי סיחכן צסציל סלני זכר ספסרתי, וזח ו"ל צרלס ה' דרכי איס ס"י שסוף דרכו ורלני לבקס

שלא יפנס חצירו על ידו שסוף כמו רלני ה' יח' גס אויביו יסלים אחו שלא יפנס גס סוף על ידיסס, ופוד ו"ל כפי מס פפרשנו פסס רלנו כרלונך כדי שיפסס רלונך כרלנו צמל כו', כי סנס רלון ירליו יפסס וזס אומר פסס שססיס רלונך כרלנו, ס"י שירלס כמו שלחס רולס ס"י שססיס ירליו שיפסס סוף רלונך, וזס פסס שססיס רלנו כרלונך כדי שפסס רלונך כרלנו שיתן לך שפוקס כמו שסוף רולס כדי כשיפסס רלונך ססיס כרלנו יח'. צמל רלונך כו' כדי שיצטל רלון אחריס כו'. לכאורס קסה סלל גס רלנו יח' מצטל מפני רלון סלדיק, וי"ל שאומר לשון נקי, אך סלמח סוף גס סגס שסלדיק מצטל גורחו יח' אין זס צמול רלנו יח' כי זס סוף רלנו יח' שיציפל גורחו, וכמו שלמר למסס רציו פ"ס סיחס לי כו' רמו לו לבקס רחמיס :

יחזקאל בתיב ולחן ללני ללן מרפתי אדס אחס. ו"ל דסנס יס שלסס מדרגות צישראל יס שסס רק מלפיוס לסבורא צ"ס שיתן לכס פרנססס וחיוחס וכל לרכס, וגס זס לבד סוף פ"ב וצאיוס לחיי ספולס סבא אס לא יפכבו צחטליוס כמו שסחב ולדיק צלמוגחו יח", כמו שפירשתי יפיון צספר רלשוין, כי כן איחא צל חצקוק וסעמידן על אחת ולדיק צלמוגחו יח"י ויס מדרגס למפלס מזס שפושיוס מפסיוס פוביוס לסבורא צ"ס צלל פמקות צסס כ"ל פשוט, ויס מי שכוונותיו לשמים וחושב צסבורא צ"ס חמיד ומיישר מדותיו וסוף מרכבס לקדושחו יח", וזס ו"ל ולחן ללני סמדרגס סרלשונס ללן מרפתי כציכול מרפיץ אוחי שגורמיס לי נחח רוח שלמרתי

זכרון השממות על נ"ך זאת הנט

שאמרתי ונעשה רצוני וחפניו נקרא
אכילה כמו ויחזו את האלסים ויאכלו
וישחו, אך הוא בלא מחשבה ושכל פ"כ
נקראים לאן לשון בהמות, אדם אחד
קאי על המדרגה שלישית כנ"ל המרכזה
לקדושתו ית', כמו שכחוב דמות כמראה
אדם עליו כו'. אדם מרכזה לו ית':
ובן י"ל הספוק רופה ישראל האזינה
נוסג כללן יוסף כו'. רופה ישראל
קאי אהמדרגה ראשונה אדם רופה
אותו. נוסג כללן יוסף הם העושים
מלוא שמלים גוררה מלוא, וזה יוסף,
שכל מלוא גורמה לו לסופיק, וזה נוסג
כללן יוסף שנוסג כללן בלא שכל ובלא
מחשבה כראוי. יושב הכרובים קאי על
מדרגה שלישית המרכזה לו ית', וזה יושב
הכרובים פרושו כרביא שם כילדים שיש
לכבירא צ"ס שמשפטים מהם והוא יושב
עליהם כביכול סופיע לכל אחד שפעו
כראוי:

חזקוק **שבועות** ממות אומר סלה,
י"ל בקיאר עי"ד
שבועות תמיד נחפורר ברחמים של מ"ח
ראש ויחר גויס ירדס שנאה לעובדי
כוכבים ולישראל חירות וסגילה, וזה
שבועות ממות לכבחה ואומר לשון האמרה
היום לשון חיבה אלינו זה הוא סלה:
הסלים **חמאות** נעורי ופשעי אל תזכור
כחסדך זכר לי כו'
דסנה על המצרות שקידס עשרים שנה
אין אדם נענש עליהם צ"ד שלמעלה.
וסנה נקראים חמאות נעורים הגם שם
לפצמים במזיד כי הטעם שאינו נענש
כי הדעה אינה שלימה עדיין באדם.
פ"כ נקרא חמאה, וסנה מהם גורם
לאדם אח"כ פונות ופשעים כיוון שטעם
טעם חמאים וכירגל בהם, אך אם

בהשורשם אינו נענש ית' לומר זכות גם
על הפשעים שנאים מהם, וזה י"ל חמאות
נעורי ופשעי אל תזכור כחסדך זכר לי
אחם. פי' תזכירני אותם שחצויים מלפניך
בעצורם ואהיה נכנע ודמתי שפלה עלו.
זה אחם לצד שלא חסי' שום קטרוג
למען עובד ית', וכן כתיב עוד טוב וישר
י' פ"כ יורה חמאים בדרך, למי שסולך
בדרך יורה לו החמאים שיסיה נכנע לפניו:
יראת י' מפורס עומדת לעד. דסנה
כתיב עושה מלאכיו רוחות משרתיו
אם לוסה כו'. דסנה כתיב עין י' אל
יראיו למיחלים לחסדו. י"ל עין י' מלפס
אל יראיו לאותו מדרגה שיסיו מיחלים
לחסדו הקב"ה משגיח אל יראיו שיסיו
מיחלים לחסדו למי' כן אמר לכליל
ממות נפסם כו'. שיושיע לסעולם עי"ד
סיראיו כי רצון יראיו יפסם כו' ויושיעם
לסעולם עי"ד יראיו. עוד י"ל פשוט עין
י' אל יראיו צ' פירושם אי' פשוט
שמשגיח עליהם בדרך משל וכן לשון עין
כמים שפחות להם מקור השפע בשביל
המיחלים לחסדו לכליל כו'. וכן י"ל עוד
שקב"ה ניחן להם ראי' רוחניות לסגי
מה שיסיו אם יס' עיב שישיגו וידעו
שאז עת רצון לפעול סרבה רצון אל צ"ה
וכן פשוט לשמח אותם ולבשרם בשורות
טובות, ואם חלילה מעוהד לסיות שלא טוב
מראה ליראיו לצטל גזרה רעה, וזה הוא
לא לאשר הם יראיו לצד כ"א אשר הם
ג"כ מיחלים לחסדו לסמשיך חסדים ושחסי'
אך טוב לישראל חלקי'. וזה לכליל כו'.
כי צריך לדיק שני הסגנות אי' לראות רצון
אל ואלא חסי' שום דין על בר ישראל,
כי אפילו יחיד המצטער כו' עמו חנני
כו' בכל צרתם כו' כידוע, וכן פרשנו מה
שאמר משה סראני את כבודך כו' פרשנו
שכלל

הם זכרון השמחות על ג' זאת

שכלל זאת להשיג הם שנקרא כבוד ה' וספיצ לו הוא ית' אתי אפיציר כל טובי כו' וחנותי את אשר אחרון כו'. פי' זה הוא כבודי לסמן ולרחם, אך דוקא אשר אחרון ואחרם שחסי' חנינא ורחמנות משא"כ חלילה להרשעים המאבדים את הסולם אינו נותן להם חנינא ורחמים, כי זה לא הוה חנינא ורחמים אדרבא, ע"כ נקרא גם בעל הרחמים, וזה הוא נמי במה שפרשנו בפי' השם ממולח טסור קודם יע"ש, וזה אל יראיו למיחלים להסדו, וכן י"ל יראה ה' טסורס פשוט טסורס בלי סיג, עומדת, עוד נראה אם היא טסורס טסובל פלמו במה שצריך לו עומדת לעד כגם שבעלו לטבילס הלא סיימו וסזכיר צם מאריכין ימיו ושנותיו, ופירשנו לעיל שסוא שסעצדות שלו שנקרא ימים כי תורה אור וכתיב ויקרא אלסס לאור יום משיג בעצדות בעבורא צ"ס מעולמות יותר עליונים, וזה מאריכין ימיו ושנותיו הוא פשיט, וזה יראה ה' טסורס עומדת עומדת לעד כי יכול לכיות נו אחוזה מפילמות עליונים שאין שם רע, עוד י"ל לפי כנ"ל דסכס גם כקצ"ס יש לו יראה ומס הוא שלא יקלקלו מעשיכס ויגרמו חלילה רעות ולער כמו סאב סירא ודואג שלא יסול צנו וסלא חסיה לו שום לער, וכסס כצדיק צריך לסיות לו אחוזה יראה וגם פשיט לטסר נפשו כנ"ל בממולח טסור קודם להקן מעשיו, וזה יראה ה' מי שיש לו סיראח ה' כנ"ג, וגם יראה טסורס שססיה נפשו טסורס עומדת לעד, סירא ה' וסססירס עומדת לעד לסמולס שנקרא עד גורס עומדת קיום וסעמדת כי יכול לספסיע להם סכל, י"ל מרומז צצני חיי ומזויי שסכל נקרא קיום מולס בעשום, ועוד צני נקרא צרא כרמא דאצוס יש

לו קיום על רגליו וכרמיו, חיי ודאי היא עמידה גם לשון טכצס להסמכצ כרצס צזה סמולס כמי ועומד לדיו עמים וכן ואנכי עמדת צסר, ועוד נמלא, ומזויי צא מעושר ממנו של אדם מעמידין אותו על רגליו, וזה י"ל עושס מלאכיו רוחות כי כצדיקס צמס שממשיכין טיבוח לסמולס נקראים מלאכיס שלוחים של ה' יחצרך לסמולס להטיב לסס וכמו סמלאך סגולל אחי מכל רע כו', וזה עושס מלאכיו רוחות שניתן לסס רוח קדושס לפעול כן כמו שפרשנו ישב רוחו ילו מים ימשיכו חסדים, משרתיו בלוחס צחינא שסס משרתיו עושס רצנו שססיה להם דחילו ורחימו כראוי שסיו ראויס לשרחו שיתקנו פלמס ונפסם, אם לוכט נותן צסס אם לוכט למרר צצני' על טווחס חרדים על דצרו מאד פי"ד זה יסד ארץ על מכוי' לפנין פוכ"ז וגם צל חמוט עולס ועד לפוכ"צ, כי מעשיכין צצפ' שפצ קדושחו ית' וזה אפי' צגלוי כנ"ל צא חו שצח, ומעייין זה וס' סונך לפסוכס בעמוד פנן יומס הוא כצדיק שממשיך חסד לסמולס, וזה מרומז בעמיד פנן עמוד הוא כצדיק יסוד עולס, פנן לסמשיך ריס חסד, וזה יומס צמח כטוב לו, ולילס צמח שאינו צרור כל כך, בעמוד אם הוא עמוד יסוד עולס צאס כטוער בלצו לשוב בעשוצס שנימס ולמרר בעשוצס ולסיות חרד מאד על סמלצות ולסייסיר ולחקן מעשיו, וזה ללכת יומס ולילס לילך מחיל אל חיל כו' לפני סמס סס כצדיקס : עורר בעס"ש שני שדיך כשני פפרים כו', דסנס אי' צמדדס שני לוחות כנגד שמים וארץ וסיוס ולילס חחן וכלס ושני שסצצניס, י"ל דגס (נשכח) עוד י"ל דסנס סאדס מחויב לכיות לו

זכרון לקומים זאת חסא

מפניו ולסיוח דבריק מעמים אינו מעם
שאלקים בשמים אדרבא ראוי לכחוצ
כי גס לפניך הוא אלקים כנ"ל, וי"ל
דנסה כתיב ואד יעלס מן סארץ וסשקס
אח כל פני סאדמס, וכן אשס כי חזריע
וילדס זכר, צריך סהערוסח דלחסח ורצונו
יח' סנמחיק סדינין וס ידע שמי יקרלני
ואפעסו, וסנס אלסיס מרומו דדין ושמיס
נקרס סרסמיס, וכן מרומו צשס שמיס
כי מיס הוא חסד ומדין סנקרס אש
יס צו רק ששין וגס הוא גימ' צרסמיס
אלסיס צמילוי וי"ד, וס כי אלסיס צשמיס
אס אחס מעלס סדין לסורשו למעלס
וחמחיק אוחו צשמיס הוא סרסמיס ואחס
צארץ, פוי חמשיך חסד סנקרס אחס כי
לשון כוכס מרומו צחסד כיו לאצ אנו
קורלנין לשון אחס לכוכס ולא כמו שמדצריין
לאדס אחר שמדצריין לשון כסחר, וס
כי אחס אצינו וס ואחס צארץ, פירוש
כשחמשיך ופעלס אלסיס חמחיק צשמיס
וחמשיך סחסד למעס חרויח פיי"ד זס,
פ"כ יסיו דבריק סדין פעליך סמרומו
דציבור לשון קשס מופמיס יס"י סדין
פעליך מופמ כמו צגלות סגס שאי אפשר
לסיוח סגאלס עד פח קץ אפע"כ יס"י
די מע שאלו צגלות ולא יס"י שוס דין
יוסר, וס יסיו דבריק מעמים:

צן וצח ואס יוסר סכל נכלל צאחד צן
וצח, וסנס פרושו על צרכס שדים צרכסח
דאצא ואמס על שסזרע יורס כחץ פרוש
רש"י ז"ל, וסנס סאדס צריך לגדל צניו
לרצין יולרנו, וס שני שדיך כשני פפרים
חלמי צבי, פוי חרסס לסיוחס אחרדוס
פוי שסיו דצוקיס צו יח' ממילס סס
סכל אחרדוס אי ואמר חלמי צבי שסיו
זרחיס לרצון אל צ"ס רלס כצני לרצון אל:
קסלס ציי"ב"ס סשניס מן סאחד, פירשו
אס שני לדיקיס סס ציחד
שרויס סלמח נעשו מוציס מן סאחד
סיוחד כי הוא פמס, וכמו שאי שניס
שיושצין ויס ציוניסס ד"ס שכינס שרייס
ציוניסס, ופ"כ כתיב סא' צס' סידוע
משא"כ אח"כ כתיב ולאי איך יחס נרסס
סלס כחוצ ולסא' צס' סידוע, וכן אח"כ
ואילי אחר כוי [ואילו סאחד כוי ואין
שני לסקימו] צלס ס"ס סידוע:
בי אלקיס צשמיס ואחס צארץ על כן
יסיו דבריק מעמים, לכאורס קשס
אדרבא רלו לומר סלס סקצ"ס צכל מקוס
מעורר ירלס יוסר לסחצייס ממנו ססוא
לפנינו וסגס פעל פשוטי סדצרים לא
קשס מע שחמר סאלקיס צשמיס סלס
מלס כל סארץ, וכן כתיב אח סשמיס
וסארץ אנו מלס, כי כחן סכוונס על
גילוי שכינחו הוא צשמיס אך לפנין לסחצייס

סליק ספר זכרון זאת על התורה: בעזרת האל נאזר בגבורה:

הצת תולדות וסיפורים מרבינו הגה"ה המחבר זצ"ל ז"ע ועב"י מלוקט מספרים וסופרים

רבינו הרב הגאון הקדוש אור הסולם רשכבס"ג (א) רבי מלוצלין אדמו"ר מרן
ר' יעקב יצחק סלוי סורוץ זוקלס"ס נולד בשנת תק"ס לאביו הגב"ק
מוסר"ר (ב) אברהם אלימזר זצ"ל אב"ד דק"ק יוזפאף יע"א [ש"י] נון ונכד גרבינו
(ג) השל"ס הקדוש זצ"ל דור חשימי ממנו] ולאמו הכדיקה מרת מאטל פ"ס בת
הגב"ק (ד) מוסר"ר קאפיל מק"ק ליקאו זצ"ל הנקרא בש"כ ר' קאפיל ליקאוטר
עודנו בקטנותו (ה) זנבג בקדושה ופרישות יחסי ובעת החל להספרסם שם
המגיד

(א) הגב"ק בעל חי סרי"מ אמר שפ"כ סי' נקרא בשם רבי סחם ולא בכינוי
מקומו משו' שסי' רבי עד ימות המשיח ולכל דורו אז:
(ב) הוא סי' גאון בגלגל והתנסג בקדושה יחסי וכי' עליו שסי' בקי בח"ד דפון
ש"ס בע"פ וסי' גדיק גדול וכלל לילס אחר עבילת מקוה סוף לצבכ"ס
לעבודתו בקדוש ז"ע וכן אמו של רבי הכדיקה מרת מאטל פ"ס רבי זצ"ל אמר עלי'
שסי' בסיכל השמחה :

(ג) כידוע הסמשכ שרבי"ק מלוצלין אמר לרבי"ק מראשפיטץ ידענו שזקינינו
השל"ס הקדוש סי' אללכס בשמחה חורס בשמח סקפוס ורבי"ק מראשפיטץ
השיב בענות קדשו ובדרך ידיחותא כדב"ק הן סי' אלל סי' ברוגז עלי ולא דיבר
מאומה שאלו רבי סיחכן השיבו סי' כחפו עלי ולא דיבר מאומה אמר לו סיחכן
השיבו עומד בסשאנק של ספרים וכן מוצא שסי' דרכו של רבי מלוצלין ליחם
עלמו אל השל"ס סי' :

(ד) הגב"ק סוס מלכד קדושתו כידוע סי' גם גאון בגלגל וסיפור נכדו הגב"ק
הרר"ש מיפרסלוב זצ"ל שרלו לקבלו לאב"ד בק"ק אמ"ד וסג"ק השיב לסס
חש"ח אך צפיקר סדבר השיב לסס כי חנן אוחו שסי"ח לסיות אב סמון גוים [כי
סי' מחזיק אורענדא בנפר ליקאו] ולא לסיות אב ב"ד וידוע אשר סרבי"ק רבי
מלוצלין אמר פ"א לסרר"ב ממעצבו ז"ע אס אחס נכד סבעש"ט סלל אנו נכד
רבי סי' קאפיל מליקאו ומנו"כ בק"ק פארניגרדל בשנת תקכ"ט שושן פורים
קמן וסניח אחריו בן הגאון מוסר"ר ישראל מיפרסלוב אבי הגב"ק הרר"ש מיפרסלוב
ושחי צנוח א' סדקה מרת מאטל אס רבי הקדוש מלוצלין אס אמו של הגב"ק
מסרי"א מקמארנא זצ"ל :

(ה) עוד צילדותו בלמדו בחדר סי' דרכו לצרוח מסחרר וסמלמד סי' מכס אוחו
פ"א סוף בללס אחריו ורלס איך שסלך ליפר ונכנס צין סחולפים ספוקאים
ולופק שמע ישראל וכי' ומלל חדל לסכותו וידוע ששבעה שנים רלופים סגר אס
פיניו סקדושים אס לא בעת לימודו וספלתו שסי' לריך לכצוה בסספר אשר קרל
בו וסי' פלום פינים ומזס זכס לרלוח בלור סגנו וסמיד עליו חלמודו סגס"ק רל"א
זי"ע בסס"ק דר"פ שכ"כ קדש פיניו עד שסי' פיניו צרסוחו שספי' דבר שסי'
מסחכל

תולדות הגה"מ המחבר זצ"ה להלכה"ה

כסג

המגיד הקדוש כנס"ק מהרד"ק ממעזריטש זי"ע בהפולס סלך הרבי (ו) זצ"ל ברגליו לשם חכם לקבל ולסבבם הרבה ממנו ומצאו הרבה פעמים בחיבוריו הקדושים בשם הרס"מ מראשונה ואצ"ו הרבנס"ק פשט פשוט שידוך מעיר קראסניבראד פס נגיד אי' משם אמנם הרס"ק זצ"ל (ז) חיבב אחר החופש ברח משם וצא אל הרבנס"ק ברג"ש

מסבכל פנים פנים לא ראש אוחו כ"א סברס לעבודת השי"ת פס"י דרכי הסודס וסרס"ק מהר"א מזידיטשוב אמר בזס"ל "דפס ליבליגערס אויגטן האט כזיכול דער דר"א אויך נישט גאטאט" [פס"א] ועי' בסס"ק אנד"ש גדול מדרגותו ששפ"י קורא בפסקא ס' מחצות בקריאת שם האיש כל מפשי האיש אס זך ואס ישר פעלו וכן לסיפוך ח"ו וסרס"ק מאפסא בעל אובד ישראל זצ"ל ספיד פליו שמימיו לא סגזיס ריסי פניו בלי יחיד שמו יח' וסמגיד הקדוש מקאזניץ קראו כאורים וחומיס ובסס"ק אנדא דכלס ס' פקודי כ' שו"ב ימי ניסן סמס כח כללי לכל סו"ב חודש כל יום רומז לחודש שלס וכו' וכבוד אדמו"ר סרס"ק ריפ"ל ס' כובד ברוח קדשו בכל יום מס שיס' בכל חודש וכו' :

(ו) הרס"מ הקדוש אמר שהולך אליו נשמה אשר לא היחס בזה ספולס מימות סנציואס וכשצא אליו אמר לבסס"ב אי' שיחן לו חמשה סלפיס לפ"י וסבסס"ב כעס וסלך וסופר לסמגיד הקדוש לומר כמה פז פנים זס שזיקס דבר שלא סרסיבו אף סזקניס בזמקס רבינו סמגיד ליקח פ"י ושלח אחריו סמגיד וסאלו פ"י וסשיב אנחנו רואיס שזריך לוחן לנו ואמר סמגיד כיון שסוא רואס אין לדבר פליו :
בעש"ה ס' דרך סמגיד הקדוש לחקן בעלמו סדגיס ואז ססגנב פלמו סרס"ק מלובלין לחדר סמבסלות ומלח סדגיס ודרכו של סמגיד הקדוש ס' בליל ש"ק אחר אכילת סדגיס לומר חורס ובאותו שבת חיבב כשסביאו סדגיס פל ססלחן ססחיל לומר חורס בהסלסבות פלום וס' לפלא בטיי ספומס ואח"כ אמר לסרבי גב אנחנו יודפיס ססוד של רבא מלח שיבוצט :

הרבי מלובלין סספאר פלמו שיש לו סמיכה מסמגיד סגדול שפ"א ס' לריך סמגיד סגדול לחחוס פלמו פל סזמנס וליס לו שיחחוס סוא ואמר לו גס לך ישמפין כמו ששימפין לי וא"כ אין לך סמיכה גדולס מזו. סמגיד סגדול ס' דרכו לסספלל בימי סחול בחדרו ולאמירח אין כאלקיני ס' מאספי מנין מזומלס לחוך חדרו פ"א נכנס בחוך סבאזיס גס סרבי סקדוש מלובלין וליס י ס"מ סקדוש לסביא אחר סחזיו כי סיא בעלן אמנס לא מלכו ונשאר שס מסמנין וכאשר פחה סמגיד סקדוש לומר אין כאלסינו נחפלק סרס"ק מלובלין ובקושי גדול סקילו אותו ואח"כ אמר סמגיד סקדוש סלח אמרחי לכס לסביא אחר סחחיו כי סוא בעלן וכאשר ראס סספאליו של מפלס נחפלק ופ"כ צויתו לסביא איש אחר אשר פיוי בשר לו ולא יראס מאומס ואמנס סואיל ונשאר פחס ישר חמיד מסמנין וכן ס' דרכו של רבס"ק מלובלין שבעל יום אחר סספלס ס' מרגן א"כ בהספס וציניגין סמגיד סגדול מראונו זצ"ל וכל שומפיו נמיגו מרוב קדושו :

(ז) סרבס"ק לא רכס אף לקדשס כי אמר שאין לס לירח בח ישראל אמנס אציו זצ"ל סכריחו לקדשס אמנס לא דר פמס כלל ורק חיבב אחר סחופס

הר"ש (ח) מנ"ש ולמד אצלו בישיבתו שתי שנים רציפים וסר"ש אמר שקיבל בשתי שנים אלו כל מעלותיו כי שם למד א"ע אשר הראוי וסדיבור ישי' רק לר' לבד ואח"כ נסע משם וסמחוסף בלל קס"ק סג"ק מוסר"ר לוי יצחק (ט) מבארדיטשוד עוד בסיומו בק"ק זמלחוב ומשם נסע וסמחוסף בלל קס"ק רב"ק סר"ש זצ"ל מליזנסק (י) בעל נז"א זי"ע ועכ"י ונעשה מחלמודיו סמוכסקים וצמלחוב וסמחמה רבו סקדוש חקע אהלו בק"ק לאנאטוב וסחחיל לסמשיך אליו עדס עוד צחיי רבו סקדוש סר"ש זי"ע ואח"כ חקע אהלו בק"ק ראזודוב וסי' שם לערך שנס וחזר משם ללאנאטוב ואח"כ

ברח וצמלח רבו סר"ש מנ"ש שיטץ לאציו גירשס וחיכף סמירס דחס רח"ל ונשאה לאדון אחד וסר"ק מלובלין נשא אח"כ אשה מלאנאטוב ושם קבע אהלו אח"כ וממנס סוליד חולדותיו סקדושס אח"כ וסס ד' צניס (א) סרס"ל מוסר"ר יסרלל מלובלין ואחר סעירה אציו סרס"ק רצו לסומכו על מקוס אציו ולא רלס צסוס אופן וסגס"ק סחי' סרי"מ אמר עליו שאינו צריך לסחיחס אחר אציו סרבי מלובלין כי סול מסנס צפ"ע (ב) סרס"ק ר' יוסף מעארעשין חחן סרס"ק ר' מרדכי מדובצנקל שסי' אח"כ בק"ק קאריץ (ג) סר"ר אצרכס אציו סרס"ל ר' קאפיל ססו"ל אח ססס"ק דברי אחס עס"ה נסמר צחיי אציו סרבי זצ"ל צסי"כ (ד) סס"ל מוסר"ר אציו סערשילי חחן סגס"ק מוסר"ר ארי' לייב מק"ק ואליעשיסק ז"ל וצח אחס כי' לו מרח צירילי אס סס"ל ר' יעקב קאפיל מלובלין זצ"ל עוד סי' לו צן אי' מאיר שלום מזיווג שני שסי' צח סגרי"מ אצדק"ק מאסער רצחי אמנס מח בקיאר ימיס על פני אציו סרס"ק זצ"ל :

(ח) מזכירו לעובס צסס"ק כמ"פ וסיפר סרס"ק מלובלין שצטעס שסי' לומד רבו ש"פ או"ח או"ח נרגס ריח ג"ע ורבו סקדוש צציל לססחיר סדבר סניח על ססלחן מיני צסמיס כרי שאס ירגיש אי' מסחלמידים יחלס סדבר צסצסמיס : (ט) מזכירו ג"כ צספס"ק כמ"פ צסס סרצ מעלחאוו ומוצא שפ"א שאל אוחו סגס"ק מבא"ד שפעחי שאחס אומרים רוס"ק סרליחס זחס אאלנו וע"ז שסיצ סרצס"ק מלובלין אס ילזס עליו שלא לסגיד אזוי לא אגיד יסשיצו סרס"ק מבא"ד סמוחר לו לסגיד ואח"כ שאלו צנו סרס"ק ר' יוסף ואס סי' אומר לך סרצ סקדוש מבא"ד שספסוק מלומר האס סייח פוסק וסשיצו אציו סקדוש כלל ידעחי צרוס"ק שוסכים לזס שאומר גס מכאן וסללס :

(י) מזכירו ג"כ צסס"ק כמ"פ וכן אח אמי' סרס"ק סר"ר זי"ע וסרס"ק בעל נז"א אמר עליו שסול גדול כמותו וכמס עניינס שלא ללאנאטוב עד שנלספו אליו עדס ודרכו של סגרי"א סי' בכל פח שצא אליו סי' מקצלו צסמחס רצס ואומר לו „גיס יו"פ" בן מציא צסס"ק חפלי"מ מסרס"ק רר"מ מסלמבור ומפו סמעס שפ"א אמר לו סררי"א צרוך סצא יוסף סלדיק פ"י מעסס שסי' וצמח שנסמר סררי"א זי"ע (כ"א אדר חקמ"י) צקשו חלמודיו סקדושיס לקצל עליסס לרבי אח אמי' סרס"ק סררי"א זי"ע וסשיצ לסס קרל כחיב וססר יולל מעדן לסשקוח אח סגן ומסס יסרד וסי' לארצמס ראשיס סחורס סול נלחיס ומרמזח צעליוניס וסחחוניס סעדן סול רבינו

תולדות הגה"ה המחבר זצוהלה"ה כסה

ואח"כ חקע אכלו צק"ק עשעכאו השמוך ללובלין ומשם חקע אכלו צק"ק לובלין (יא) ושם נכרו אליו אלפי (יב) ישראל ודריקו וגאנו דורו השכימו לפתחו וסמשיך לבית ישראל אל השי"ח עד שמחה חורס שנת חקע"ס ב"א (יג) נחלס מאד וס"י מיטל על פרש דוי עד יום סמר ט"ז שנת חקע"ס שאז כבס נר אלקים בחי (יד) סיום ונגמ ארון סקידס צביס"ח סיסן סמיד לקצר בגאון (טו) כידיע סרי"ר שכנא מלובלין ז"ל (טז) וסניח אחריו צרכס ג' חיבורים סקדושים (יז) סמפירסמים ספר

רבינו ישראל צעט"ע סנסר סוא חלמודו סרר"צ זי"ע כגן סוא אחי סנו"א וס נכר יולא וכו' ומשם יפרד לארבעה ראשים (א) מרן סקדוש מלובלין (ב) סרס"ג סקדוש מקאזניץ (ג) סרר"מ מרומניצ (ד) סרס"ק מאפטא זי"ע ואינס לריכים לרצ זולחס : (יא) מחמילס ס"י מחנגדים פליו צק"ק לובלין ואחר שדר שס ז' שנים וראו כל ססכונות שלו פסי"ט ש"ע שלחו אליו כחצ שמקבלים אוחו לבצע"צ צעירס : (יב) צסס"ק דציר סמונע פ' קרח צסס סרס"ק מראפשיטץ שאמר צו"ל מעיד אני על ר' ר' איצקיל מלובלין שכאשר בא אליו אדם מחדש מיד נמל נפשו ונשמחו וכיצסס וניקס אוחס מכל עומאס וחללס וכחצירס לו כאשר ניחנס לו צשעס סולדס וידוע סרס"ק מלובלין ז"ל אמר סכל אדם שס"י אכלו וכוא ס"י מניח ידיו על ראשו לצרכו צעוה יס"י זס סאדס שלא ימות עד שיפסס חסוצס שלימס פכ"פ קידס מוחו וידוע אשר חלמידו מרן בגס"ק ר' שלו מצעלא ז"ל אמר שלמדתי לקרוס פסחא שמוח צני סאדס מסרס"ק מו"ר מלובלין זי"ע ססרלני צפסחא של אדם אחד שורס נשמחו בצאד"ר אס מקין אס מסצל וכמס פעמים ס"י אדס זס צנגול ומס סגס וקילקל צכל גלגול ואיזס כחמא נשחרס וכססחך צו ואיזס מליס אחוז צו וגס סרלני צאוזס מזל וסללחס נולד ואס יליוח צמעשי ידיו אס לאו :

(יג) אז ס"י סמעסס של סנפילס סידועס וסמגיד סגדול סררד"צ זללס"ס רמז לו פוד צכיוחו אכלו לחס לו צאזיו סצ"ך לסחפלל מאד אל חסליכנו למח זקנס וסמחנגדים שמחו מאד שנחלס ואמר סרס"ק מלובלין ז"ל שאף כף מים לא ישחו צעח פטירחו וכן ס"י כי נפ' צט"צ זללס"ס זי"ע :

(יד) סרס"ק מראפשיטץ ז"ל אמר שידע שיס"י שפח פטירחו אז כי כנ"ל ס"י דרכו של סרצו סקדוש לכחוצ צי"צ ימי ניסן סמאורפוח של כל כחודס וחודס וכאשר כגינ יוס ס' כחודס אמר לו שאינו רואס רק יוס ט"צ עד חלוח סיום ומזס סצין שאז יסחלק כאשר ס"י צאמח זי"ע :

(טו) סמקוס סוס צחר לו סרס"ק מראפשיטץ מפני שס"י מרגלא צפומי דרצו סרס"ק מלובלין סכל סקדושים גדולי סדור שסוצים שס סס צאס"ק רק סרר"ס נשאר שס לסגין על ספיר וכן קצלס ציד אכשי לובלין שזיס קודס פטירחו שלא יאמרו לו אחר פטירחו שאינו פוד רצ צלובלין וכן צרכס שלא יס"י שריפס וכשיס שריפס שס סולכים על קצרו לסחפלל :

(טז) זס נוסח מלצחו צביס"ח סיסן צלובלין „ערכ סמלצס סזאח מלצח קודס קדושח רציו גאון פוזיו מאור פיוניו חמדה לציו וכל בית ישראל יצכו כי

ספר "זאת זכרון", "זכרון זאת", "דברי אמת" וחלומות גאונים וקדושים זי"ע ומכ"י ונעתיק קצת מהם לפי סדר א"ב (א) הגס"ק ר' ארי' לייבוש מלאנז'הוב אבדק"ק קמשינוב בעמ"מ סג"ק גבורה ארי' פס"ת וחומה אריאל (ב) הגס"ק ר' אהרן משה מזרח (ג) הגס"ק ר' אלכסנדר סמנדיר מקמארנא בע"מ זכרון דברים אבי הגס"ק ר"א מקמארנא ז"ל (ד) (י"ח) הגס"ק ר"א סלוי הורוץ אבדק"ק עארני גראד בעל סג"ק נועמ"ג פס"ת (ה) הגס"ק ר' צמירש מאושטלין (ו) הגס"ק ר' דוד מלפלוז (ז) הגס"ק ר' יעקב יצחק מפארש'סחא הנ"י צפ"כ סיפורי הקדוש (ח) הגס"ק ר' ישכר צמירש מזידעשצוב אבי הגס"ק מסרי"א מזידעשצוב ז"ל (ט) הגס"ק ר' ישעיה אבדק"ק פשעבדור (י) הגס"ק ר' יעקב שמואל אשכנזי מזמלחוב הנקרא ר' שמואל דייטש (יא) הגס"ק ר' יוסף קעזיס אבדק"ק יאנוב (יב) הגס"ק ר' יצחק משה מזריאל אבדק"ק בעלזין ובאחווה ואגסי (יג) הגס"ק ר' יחזקאל מקאזמור (יד) הגס"ק ר' יעקב צבי יאלוב אבדק"ק דינוב בעמ"מ ספר מלכ"ר ופרד"ז וקס"ו וחצ"י וכו"ם (טו) הגס"ק ר' ישכר צמירש אבדק"ק ראדשיץ ופשעבדור (טז) הגס"ק ר' לייבוש (יז) אבדק"ק ויטניץ בעמ"מ שו"ת ארי' דבי פילאי ואדרי"ע על ש"ס וכו"ם (יח) הגס"ק ר"מ מאמבור בעמ"מ חפ"מ פס"ת אבי הרס"ק מראזלא ז"ל (יח) (ב) הגס"ק ר' משה מ"צ ז"ל אבדק"ק פרעמסלא שינאווי ואיסעל בעמ"מ סג"ק

חשך אור בעדינו ביום שריפה ציה חלקינו הוא יום פטירה איש קודש המקדושים פאר סדור מ"ו כבוד הרב החסיד המפורסם בכל קצוי ארץ מו"ס יעקב יצחק בסרב מו"ס אברהם אליעזר סלוי הורוץ זצ"ל אשר רבים השיב ממון ורבים הלכו לאורו ראו ושמחו בני דורו ושמחה נספך ליוגן ביום המר ט' אב שנה ארץ רי"ט'ס"ס לפ"ק חקמ"ס :

(י"ז) הרס"ק בעל ח"י סרי"מ אמר שפס"ק של רבינו מלובלין מלאים שמהם והנכנס ושאניס מובנים לפי הפשט והאמת שמיין בו ישראל שום דינור וסב ודע שבעה"ק אלו נאמר ד"ת פניס במק"א ועשירים במק"א שמי"ס בספר דברי אמת הוא בקי"ור ובעה"ק זאת זכרון באורך [ראש דוגמא בדברי אמת ט' וארא ד"ס וידבר חלקי וכו' שם רק חצי המאמר ובעה"ק זאת זכרון חמלא המאמר בשלימותו] וכן לסיפוק פעמים אין מספר :

(י"ח) הוא ס"י ש"ב של רבו הקדוש וביאו פ"א ללובלין בילגה א"ל סרבי זל"ל"ס שיאמר ד"ת והוא שחזק וציוס אמר לו שניה וסחנל לפניו מי אנכי לסגיד חורס לפני מו"ר ועוד סחנללות ושאלו למס ל"א זס אחמול וסשיבו בשבח (דפ"ו) יומא קמא ל"א לסו ולא מירי סיינו אף דיבור ל"ס יכול לאומרו כן אחמול פחד לפחוח פיו עד שגס סחנללות ל"ס יכול לומר וס"י גס חלמוד סמגיד הקדוש מקאזניץ ושם מנו"כ :

(י"ט) הוא ס"י חתן הגס"ק בעל ישמח משה ונשנשחדך עמו בקשו חותנו שלא לסיות מחסידיו סרבי וסשיבו לו שיסעו שניכס ואס לא יקבלו לרבי א"ז גס הוא לא יסע עוד ונעמו שניכס ופ"ז נעסס גס סיי"מ מחסידיו סרבי ז"ל :

(כ) הוא ס"י מחנגד מחחילס וכאמור בעמ"מ חתנו הגס"ק סאדרי"ע נסע לסרס"ק מלובלין

תולדות הגה"ה המחבר זצוקללה"ה לסו

ס"ק י"ט ושו"ס ס"מ ושו"ס (יט) סג"ק ר' (בא) מאיר סלוי מסמאצניץ
 צמל ס"ק אור לשמים פכ"ח (כ) סג"ק ר' מרדכי דוד אבדק"ק דאמצראווה
 (כא) סג"ק ר' נחמיי אבדק"ק יוזפאף (כב) סג"ק (כב) ר' נפתלי לבי סרב
 מראפשיץ (כג) סג"ק ר' נחן ממאקאווע חסן סרס"ק ר' חיים חייקיל סמדורא
 ז"ל (כד) סג"ק ר"ס מזירוסטוי (כה) סג"ק ר' לבי אלימלך אבדק"ק דינוב
 צמס"ק בני אגד"ס ושו"ס קדושים (כ) סג"ק ר' קלוימוס קלמן מקראקא צמל
 ס"ק מאיר ושמע פכ"ח (כו) סג"ק ר' סלוי (כז) רוקח אבדק"ק צמלזא
 (כח)

מלוצלין ושם ראש כמס רוס"ק אלל סרבי ונעשה מחסידיו ומצאו כמ"ס צמס"ק
 צ"י וירא ובפ' וישלח ועוד

(בא) הוא ס"י גס חלמוד סרס"ק מאפסא ופ"א סילל סרס"ק מאפסא צפני סרבי
 אח סרס"ק ר' מא"י מאפסא ואמר סרבי מחסידיו וחלמודיו הוא אי האוסב
 ישראל חלמודי הוא אי סרבי הוא פס נשאלסו וישלחו אחריו ואמר לסס אני לומד
 מס' צ"ק וגס צ"מ:

(כב) סרס"ק מראפשיץ סשהצח פלמו ססוא ס"י סראשון סקיבל צרכס מרבו סק'
 מלוצלין ערס סנהגלס צעולס לרבי כי סרבי ז"ל ס"י אלל סרס"ק סרר"מ
 מזלעטצוב ואז ס"י סס סרר"ג צימי פלומיו וסרגיס צגדלותו של סרבי וכאשר נסע
 מסס סרבי צין חבורת אנשים רץ סרר"ג אחר סעגלס ואמ"ל רבינו צרכנו ואנשי
 סחצריא חצובו לסמ"ח כי סס לא ידעו מגדולת סרבי וגס סרבי מיאן צדבר אצל
 סר"ג לא סינח אח סעגלס ליסע פדי יצרכו ואמרו סאנשי סוסס"י "נא לייגע
 שוין ארוף דיא סאנר אוף דעס יונגען מאן" וצרך אוחו ואח"כ כי נהגלס לקדוש
 ס"י מסהצח פלמו סרר"ג כי הוא קיבל מאחו אח צברכס סראשונס:

(כג) הוא ס"י מקידס חלמוד של סרס"ק ר' שלמס לוצקער מסקאלס צמ"ס צברת
 שלמס צן ביחו של סמגיד סגדול סרר"צ זי"ע ומסדר סס"ק מגיד דצרו
 ליעקב מרבו סקדוש ופ"א:ס נחפורר צלצו רשפי אס סחשק לנסיב לסרס"ק
 אדמו"ר מלוצלין זלכ"ס לקבל מפיו חורס ויגל אח חפצו לפני רבו סנ"ל ולא רכס
 לססכיס ואולס סאס סקדוש נשקס צקרבז פד מאד וספציר צרבו לסרשוח לו וא"ל
 רבו אס ססע לוצלינס אז אקח ממך כל ססלימוח אשר קבלח אללי וסוא מגדול
 חשקו לא סגינח פ"ז וא"ל אפ"כ רצוני לנסוע שמס ונסע ממנו וצבובו סביחס
 מלוצלין סלך דרך ביחו של רבו ועמד אז רבו אלל סחלון וכאשר ראס אוחו אמר
 לאשחו סרבינח צואי וראו אח חלמודי ר' סלוי איך קרן אור פניו ואור סחורס נגס
 פל ראשו וסרס"ק מלוצלין נעשה רבו מוצסק וכנזכר לפיל שלמד ממנו קריאח
 ספסקאוח וצמח סס"י צלוצלין כיצד אוחו צקריאח סמגילס ואחר סקריאח אמר
 סרס"ק אח כמעשה סזס ככר סמעחי כמ"ס אצל פוד לא סמעחי צסיפור יפס
 כאשר סיפור סאצרך סזס וצ"ל אמר "דיא מעשה סאצ איך שוין לאנג געסערט
 גאר אזוי שוין וזא דער יונגער מאן דערציילט זיא סאצ איך נאך נישט געסערט" ועוד
 מספריס כמס פנינים ואכ"מ:

סרבי

(כח) כגס"ק ר' שמואל אקארוב (כט) כגס"ק ר' שמחה בונם מפארשיסחא (ל) כגס"ק ר' שמעון אודערבערג (לא) כגס"ק ר' שמעון אדדקיך לאצרימיל בעל ספר נחלת שמעון (לב) כגס"ק ר"ר (כד) שמעון מופרסלוב (לג) כגס"ק ר' שמחה לייב מלענטשנא ז"ל ומלכד ז"ל כ"י כמס גדולי סדור שלא כנסיו פדס מחלמודיו סקדושי כמו סג"ר מאיר ר' זלמנס מלובלין וסגרו"ס פרענקל מקמארנא בן סגאון בעל ברך טעס וגיטו של כגס"ק מאלנו וכן כגס"ק (כה) מאלנו זכס צימי חורפו לקבל פני סרבי סקדוס ז"ל וכגס"ק מסרי"א מקמארנא ז"ל וכגס"ק ר' אשר ישעי" מראפשיץ חתן כגס"ק מראפשיץ זלס"ס וכן סג" (כו) רש"ק זליל ועוד ועוד. זכר כולס לברכס לחסדס"ב זי"ע ומכ"י חמן.

(כד) סרבי סקדוס ס"י גס ש"ב כי אביו סגרי"ו ס"י אחי אס סרבי ז"ל וכאשר נפטר אביו פקד עליו טרס פטירתו שלא יאמר בקדיש וילמח פורקני' ואמנס אח"כ אחר סשלשי' שלח אחריו סרבי ואמר לו סדורו כוא אביו ס"י אללו ואמר לו סנחורס לו סדרך סחסירי' אמח ומרסס לו שיאמר וילמח פורקני' מסיוס וסלאס ואחר פטירה רב"ס סרבי מלובלין כסח סף בלל קס"ק מרן כגס"ק ר' סג"י מצעלוא זי"ע :

(כה) כגס"ק מאלנו סיפר חמיד כי קודס שנעסס בן י"ג שנים כיו בלובלין אלל סחוזס ואמר לו סחוזס סקדוס "יודעלי" (כן ס"י דרכו לקרוא לכל בחור סכטב צעיניו ב"ס "יודעלי") אנו נסנס מאד שאני רואס אוחך כי אחס חס"י מנסיג סדור וסיפר כי כאשר שמע מס שאל סחוזס שס"י מנסיג סדור אז נחמוררס צו סחשוקס לדעח מס שגריך לעשות לסיות מנסיג סו"ר וסנס ראיחי ססחוזס בלמלע ססראוין סס"י אללו כמון פס רב ופסחאוס אמר סוליו כל איש מעלי וילאו כל סלנסים ואנכי נחבאחי בלמח סזוית ולא ראו אוחי וראחי סכרס"ק סלך בציח סנס וסנס ופסחאוס נגס אלי ויאמר סידעח מדוע צויתי לסיליא כל איש מעלי כן בסיות סמקדס על מכוני כאשר רנס איש יסרלל לדעח מס לעסית שאל צמשפט סלוח"ת וסס סגידו לו אס ילך אס יחדול כי על סלוח"ת ס"י מאיר ססס סו"י ב"ס וסיות סצפוי"ס אין לנו אוח"ס כוכל לרלוח בסחורס כל מס שאלנו רוצי לרלוח ולדעחו כי יס שסס רבוא אוחיות לחורס וכל לרופי סו"י ב"ס וסנס בלמלע ססראוין כצר כלס כלימוד סלמדחי מקודס ולי"ס מאיר לי סס סו"י ולא ידעחי עוד מס לכגיד ומס ליטץ לאנשים סבאים אלי לכן צויתי לסוליא כל איש מעלי למען אוכל ללמוד ולסשיג שוב ססלרס אכן נחישבחי בדעחי סן יס"י טירחא לדיבורא ויס אנשים סלריכים נכסוע לציחס ובכן עלחס בדעחי ללמוד פרק איזסו מקומן כדי שיסל לי חורס לסאיר פיוי ולא אלערך לעכב אח כלבור :

(כ) כוא ס"י נוסע בצמרתו וגס איזס שנים אחר חחונתו ללובלין כס סיפר בנו סג"י רא"צ קלוגער ז"ל ורביס"ק מלובלין אמר עליו בצמרתו כי זס כבחור יס"י גדול ביסרלל ורבים ילכו לאורו זי"י הועתק והוכנס לאינטר